JULIE

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

GARWOOD

Moștenire cu obligații

Romantic Suspense

Julie Garwood este una dintre cele mai apreciate autoare de *romantic suspense*, ale cărei cărți au fost publicate în 32 de limbi și tipărite în 36 de milioane de exemplare. Multe dintre romanele ei au ajuns pe primul loc în topul *New York Times*.

Peyton Lockhart este pasionată de gastronomie. Recent întoarsă din Franța, unde a urmat cursurile unei școli prestigioase, conduse de cel mai bun *chef*, Peyton se angajează la o celebră revistă de profil. Obligată să renunțe în scurt timp la job din cauza șefului ei, care o hărțuiește sexual, tânăra este pe cale să devină o victimă, căci, avid de putere și de bani, acesta face totul pentru a evita un scandal. Pe neașteptate însă, Peyton reîntâlnește un vechi prieten, Finn, fost campion la înot, actual agent FBI, căruia îi cere ajutorul.
Lucrurile se complică și mai mult atunci când Peyton și surorile ei moștenesc Bishop's Cove, un complex turistic de lux, situat pe malul oceanului. Condiția impusă însă – de a administra complexul timp de un an și de a obține profit – nu este singura provocare din viața lui Peyton, care, pe nesimțite, se îndrăgostește de Finn. Va regăsi ea siguranța pierdută și, mai ales, dragostea la care visa?

„Personaje fascinante și o combinație perfectă de comedie și dramă."
Romantic Reviews Today

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-768-9
9 786066 867689
Alma

Hotshot
Julie Garwood
Copyright © 2013 Julie Garwood

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Moştenire cu obligaţii
Julie Garwood
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Stoica
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARWOOD, JULIE
Moştenire cu obligaţii / Julie Garwood; trad.: Graal Soft. –
Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-768-9
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JULIE GARWOOD

Moștenire cu obligații

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Pentru Elizabeth, Bryan și Gerry.
Șmecherii mei!

Prolog

În seara zilei de 11 mai, la exact opt și patruzeci și cinci de minute, Finn Macbain încetă să mai fie o pacoste și se maturiză. De asemenea, deveni un erou.

Până în acea sâmbătă după-amiază, el și frații săi gemeni, Beck și Tristan, făcuseră tot felul de grozăvii. Erau niște drăcușori și adorau să facă farse.

Vecinii tresăreau când îi vedeau apropiindu-se. Frații nu erau băieți răi. Erau doar idioți..., cel puțin după spusele tatălui lor. Deștepți brici, dar tot idioți. De-a lungul anilor, își construiseră un întreg repertoriu de cascadorii, ca atunci când legaseră o tiroliană de la acoperișul casei lor până la un stejar uriaș din zona împădurită din spatele casei. Panta era suficientă cât să își ia avânt. Din nefericire, nu anticipaseră impactul cu trunchiul copacului și fuseseră norocoși că nu își rupseseră nici un os. Mai era și povestea cu trambulina pe care încercaseră să o construiască. Părinții lor nu își puteau aminti pățania fără să se cutremure. Aceea fusese ziua în care aruncaseră drujba.

Băieților le plăcea în mod special să își facă farse unul altuia. Setau alarmele ceasurilor să sune la miezul nopții, făceau să cadă tot felul de lucruri atunci când victima deschidea ușa dulapului sau își legau prada în pat în timp ce dormea – imaginația lor funcționa tot timpul, muncea chiar și ore suplimentare.

Băieții nu se limitau la a face glume doar familiei. Se distrau și pe seama vecinilor. Când familia Hillman s-a întors din vacanța de o săptămână, a găsit bandă galbenă, din cea folosită de criminaliști, pusă de jur împrejurul casei, și conturul unui corp – opera lui Beck – trasat cu creta pe trotuar. Vecinii nu s-au amuzat deloc.

Fraţii MacBain erau, de asemenea, şocant de neîndemânatici. Cei trei nu erau în stare să meargă printr-o cameră fără să se împiedice în propriile picioare, să se lovească de o masă sau de vreun perete. Creşteau atât de repede, încât pur şi simplu era imposibil să fie agili. Erau gălăgioşi şi adorau să râdă. Deşi li se spunea constant să „se joace afară", ei tot se luau la bătaie prin casă. Capetele şi umerii se izbiseră de pereţi de prea multe ori ca să poţi ţine socoteala, iar casa lor era într-o continuă reparaţie. Părinţii lor, Devin şi Laura MacBain, puseseră numărul de telefon al instalatorului pe apelare rapidă.

Băieţii erau drăcuşori frumoşi, toţi se apropiau de un metru şi optzeci de centimetri înălţime, deşi se aflau abia la începutul adolescenţei. Finn, cel mai mare dintre fraţi şi capul celor mai multe răutăţi, avea paisprezece ani şi încă nu dădea semne că avea de gând să se oprească din crescut. Ca şi fraţii lui, mergea la un liceu iezuit de băieţi şi era un elev exemplar. Trecea cu brio fiecare test, avea o memorie fantastică şi, după spusele profesorilor frustraţi, nu se ridica la adevăratul potenţial. Trecea fluierând prin cursuri avansate şi nu îşi dădea prea mult silinţa pentru că nu era nevoit să o facă. Era leneş în privinţa asta. De asemenea, era uşor plictisit, ba uneori chiar adormea în timpul orelor de istorie a Americii. Finn nu arăta prea mult interes pentru nimic altceva în afară de fete, înot, fotbal şi distracţie. Un consilier de la şcoală le spusese părinţilor că fiul lor era prea deştept pentru propriul bine, lucru care nu avea pic de sens pentru ei. Cum putea cineva să fie prea deştept? Câţiva profesori îl numeau pe Finn arogant, iar tatăl lui decise că era un sinonim pentru şmecher.

Totul în privinţa lui Finn era o contradicţie. IQ-ul lui era aproape de nivelul geniilor, iar pe hârtie era elevul perfect, dar, totodată, fusese implicat în mai multe bătăi decât Muhammad Ali. Nu putea să meargă dintr-un capăt în celălalt al străzii fără să-l pocnească pe unul sau mai mulţi dintre fraţii Benson.

Finn avea un rânjet ştrengar şi un licăr în privire. Mai avea şi un pumn puternic şi fulgerător. Deşi nu avea un temperament vulcanic – era nevoie de ceva efort ca să îl enervezi – nu putea suporta bătăuşii, iar fiecare dintre cei şapte băieţi Benson era exact asta. Se luau de băieţii şi de fetele mai mici din cartier şi le plăcea să îi facă să plângă. Toţi copiii ştiau că îi puteau cere ajutorul lui Finn

dacă erau chinuiţi de vreun Benson. Nu îi era teamă să se pună cu ei, indiferent cât de mulţi erau.

Ultima oară când Devin văzuse ochiul vânăt al fiului său, îi spusese soţiei că Finn avea multe calităţi, dar îi lipsea judecata. Cum altfel îşi putea explica motivul pentru care fiul lui se lua la bătaie cu şapte Bensoni deodată?

Din fericire, Finn nu fusese niciodată arestat – nici unul dintre băieţi nu fusese –, iar Devin decise că singura cale de a-i salva de la necazuri serioase era să îi ţină ocupaţi de dimineaţă până seara târziu, mai ales acum că se apropia vacanţa de vară.

În timpul anului şcolar, băieţii erau ocupaţi cu slujbe cu jumătate de normă şi sporturi. Jucau fotbal, lacrosse, baschet şi fotbal american. Totuşi, erau sporturi sezoniere. Înotul, pe de altă parte, putea fi practicat permanent. Ideea îi venise după ce auzise de la un vecin de o piscină de cincizeci de metri aflată la doar câţiva kilometri de casă, în Centrul Lee deschis recent, unde se zvonea că aveau să se antreneze speranţele olimpice. Mai aflase şi că probele pentru o echipă competiţională urmau să aibă loc într-o săptămână.

În acea noapte, în pat, Devin discută planul cu soţia sa. Îi spuse despre Centrul Lee şi despre piscina de dimensiuni olimpice.

– Vreau ca băieţii să dea probă pentru echipă. Cred că Finn are şanse mari să reuşească.

– Cu cine concurează echipa? întrebă Laura.

– Nu ştiu şi nu-mi pasă. Dacă Finn ajunge în echipă, va trebui să fie la centru la patru şi patruzeci de minute. Va înota de la cinci la şase şi jumătate. Antrenamentele sunt zilnice, cu pauză duminica, adăugă el, rânjind. Chiar dacă Beck şi Tristan nu intră în echipă, se pot antrena cu Finn. Asta ar trebui să-i epuizeze.

Laura nu vedea nici un motiv pentru care să nu îi lase pe băieţi să dea proba. Era de acord că trebuiau să îşi canalizeze energia pe ceva obositor, iar înotul într-un bazin olimpic, cu noaptea în cap, putea fi soluţia.

Devin aproape adormise când un gând îi trecu Laurei prin cap. Îl înghionti în umăr şi îi spuse:

– Stai puţin. Cine îi va duce la antrenament în fiecare dimineaţă?

Răspunsul veni sub forma unui sforăit.

Fără să le menţioneze fiilor săi ceva despre acest plan, Devin completă formularele, plăti o taxă pentru un abonament de familie

și îi înscrise pe cei trei băieți pentru probe. În acea seară, abordă subiectul la cină. Stătea în capul mesei și îi privea pe copii cum mănâncă. Erau băieți frumoși, se gândi el. Părul lor era des și negru, așa cum fusese și al lui înainte să aibă copii. Acum era brăzdat de fire gri. Beck și Tristan erau gemeni identici. Când erau mici, Devin reușea să îi deosebească doar datorită unui mic semn din naștere aflat pe gâtul lui Beck. Erau cu unsprezece luni mai mici decât Finn, iar vreme de câteva săptămâni în fiecare an, toți trei aveau aceeași vârstă. Totuși, personalitățile lor erau diferite. Beck trăia doar ca să se distreze, iar recent devenise un preferat al doamnelor. Abia acum începea să dea semne că are ceva creier. Dintre cei trei frați, el era cel mai dulce și mai blând și, cu siguranță, nu ascundea ceea ce gândea. Tristan, pe de altă parte, era cel analitic. Medita asupra oricărei chestii, indiferent cât de nesemnificativă era și totuși se lăsa ademenit de Finn în cele mai groaznice încurcături. Avea o fire generoasă și mereu își punea frații pe primul loc, dar era cam serios pentru vârsta lui, iar Devin era îngrijorat că avea să facă ulcer dacă nu învăța să se relaxeze. Oricât de stupid se purtau uneori, Devin iubea faptul că cei trei băieți se protejau unul pe celălalt. Loialitatea lor era absolută.

Finn se pregătea să se ridice de la masă, când Laura îi făcu semn soțului ei și spuse:

– Nu voiai să vorbești cu băieții despre...

– A, da. Așadar, băieți...

– Tată? răspunseră cei trei la unison.

– Știați că s-a deschis o piscină olimpică la noul Centru Lee? O să se antreneze acolo băieți și fete în fiecare zi.

Înainte să își continue explicația, Beck întrebă:

– Fete? Cât de multe fete?

Devin își păstră cumpătul.

– Nu știu câte fete.

Tristan se încruntă și întrebă:

– Pentru ce se antrenează? Se ghemui în scaun și părul îi acoperi ochii.

– Stai drept, îi ordonă tatăl lui înainte să îi răspundă. Pentru echipă. Se antrenează ca să intre în echipă.

– Ce face echipa? întrebă Beck.

– Concurează împotriva altor echipe, spuse Finn. Cei mai rapizi înotători ajung să concureze pentru un loc în echipa olimpică. Nu-i așa, tată?

– Da, cam așa ceva. Nu sunt sigur care sunt pașii sau câte etape trebuie parcurse pentru asta.

– Vouă vă place să înotați, le aminti Laura.

– Îmi place să înot, spuse Beck. Dar nu știu dacă iubesc să înot, așa cum o face Finn.

– Finn, vara trecută ai locuit, practic, în piscina vecinilor de alături, spuse Tristan.

– Da, chiar înotam mult când locuia Justin acolo. Făceam întreceri tot timpul. Apoi tatăl lui a fost transferat. E o piscină grozavă, adăugă el cu entuziasm. Douăzeci și cinci de metri, pun pariu. Cea mai mare piscină pe care am văzut-o într-o curte.

– Nu are douăzeci și cinci de metri, îl contrazise Tristan. Nici măcar pe-aproape.

– Ești rapid, Finn. Foarte rapid, spuse Beck, hotărând că nu se săturase și întinzându-se după castronul cu piure de cartofi.

– Te-ai cronometrat vreodată ca să vezi cât de rapid ești? întrebă Tristan.

– Nu. De ce aș face-o? întrebă Finn.

– Cu siguranță nu mai putem înota în piscina de alături, spuse Tristan.

– Da, și este vina ta, Finn, spuse Beck, fluturând furculița spre el.

– V-am spus să nu jucați baseball în stradă, izbucni mama lor. Se înfuria de fiecare dată când își amintea incidentul. O fereastră spartă nu este cel mai indicat mod de a-i întâmpina pe noii vecini. De-abia s-au mutat, adăugă ea. John Lockhart a fost destul de nervos.

– Oamenii tocmai luau cina, spuse Devin. Mingea de baseball a aterizat în mijlocul mesei, în bolul cu salată.

Beck îi dădu un ghiont lui Tristan.

– Pun pariu că a zburat salată peste tot.

– Nu e amuzant, îl mustră Laura. Unul dintre părinți sau vreo fată ar fi putut fi loviți în cap.

Toți trei băieții se aplecară în față.

– Familia Lockhart are fete?

– De ce nu ne-ai spus, Finn? întrebă Beck.

– Nu am ştiut. Domnul Lockhart a ieşit val-vârtej din casă, iar eu mi-am cerut scuze şi am promis să plătesc pentru o fereastră nouă. Doar pe el l-am văzut. Mama şi tata au mers mai târziu să vorbească cu el.

– Le-aţi văzut pe fete? dori Beck să ştie. Câte sunt?

– Trei, răspunse Devin.

– Cum arată?

– Asta e o întrebare superficială, spuse tatăl.

– Am treisprezece ani, tată. E normal să fiu superficial, îi răspunse vesel Beck.

Devin decise să se amuze puţin pe seama fiilor lui.

– De fapt, le-am văzut pe fete. Sunt frumoase. Nu-i aşa, Laura? o întrebă el pe soţia sa.

– O, Doamne, da. Cu siguranţă.

Tristan deveni bănuitor.

– Frumoase pe interior sau la exterior?

– Ambele, răspunse Laura.

Ceea ce uitaseră însă părinţii să menţioneze era vârsta fetelor.

– Pot să mă ridic de la masă? întrebă Finn.

– Nu, spuse tatăl, puţin mai aspru decât intenţionase. Vreau să vorbesc cu voi despre înot.

– Bine, aprobă Finn, lăsându-se din nou în scaun. Ce-i cu el?

– Aş vrea să dai probă pentru echipă.

– Aş prefera să nu o fac. N-o să am timp. Am planuri pentru la vară.

Devin îşi frecă tâmplele. Simţea cum îi dă târcoale o durere de cap.

– Şi cam ce planuri ai?

– Merg să lucrez la Iron Horse Country Club.

– Poftim? Ce să faci acolo? întrebă Devin.

– O să fiu salvamar. Deja am făcut cursul de la Crucea Roşie şi am primit certificat în tehnicile de resuscitare.

– Toţi avem certificat în tehnici de resuscitare, îi reaminti Beck. Tata ne-a pus să urmăm cursul.

– Nu poţi fi salvamar până nu împlineşti cincisprezece sau şaisprezece ani, spuse Tristan.

– Pun pariu că vor face o excepţie, spuse Finn.

Devin închise ochii şi încercă să rămână răbdător.

– Pun pariu că nu o vor face, îl contrazise Tristan. Întinse furculiţa după o altă bucată de piept de pui şi o puse în farfurie. Beck mai luă şi el una.

Laura privi castroanele goale. De când Finn începuse să mănânce mâncare solidă, nu mai rămâneau resturi de la masă.

– Au nevoie de salvamari, iar eu sunt calificat, cu excepţia vârstei, aşa că deja voi fi în piscină în fiecare zi, explică Finn.

– Te-au angajat? întrebă Devin.

– Nu încă. Voiam să îmi depun CV-ul la ei, dar între timp am fost pedepsit pentru bătăi.

– Finn, nu o să lucrezi la clubul de vară, spuse Devin. Poate la anul, adăugă el ca să mai atenueze dezamăgirea. Şi din moment ce nu vei lucra ca salvamar, ai putea la fel de bine să dai probe pentru un loc în echipă, la Centrul Lee. Nu eşti curios să vezi dacă reuşeşti?

Finn ridică din umeri.

– Presupun că da.

– Dau şi eu proba dacă o dai tu, spuse Beck. E un mod grozav să faci muşchi, iar fetelor le plac muşchii.

– Fete? Doar la asta te gândeşti? întrebă mama, exasperată.

– Cam aşa ceva, recunoscu Beck.

Fratele lui încuviinţă din cap.

– Da, cu toţii ne gândim la asta, cam tot timpul, spuse Finn, apoi se întoarse spre Devin. Sunt pedepsit pentru încă o săptămână, îţi aminteşti? Cum să ajung la Centrul Lee...

– Dacă te hotărăşti să dai proba nu mai eşti pedepsit.

– Dacă mă hotărăsc să dau proba.

– Da.

Finn nu mai avea de ce să stea pe gânduri.

– Bine, sigur. O s-o fac.

– Crezi că ne va lăsa vreodată familia Lockhart să înotăm în piscina lor? întrebă Tristan.

– Nu. Laura era de-a dreptul îngrozită. În mod sigur, nu. Vă cred nişte delincvenţi.

– Dar *noi* ce am făcut? întrebă Beck. Tristan şi cu mine nici măcar nu eram acasă când Finn le-a spart fereastra.

– Eşti rudă cu el, le explică mama. Delincvenţi prin asociere.

– Nu e drept, se plânse Beck.

– Viaţa nu e dreaptă. Obişnuieşte-te cu asta, le spuse Devin.

– Al cui e rândul la spălat vasele? întrebă mama.

Începu o ceartă între frați – un ritual nocturn, se părea – și o sfârșiră jucând piatră, hârtie, foarfece de trei ori, până când Beck se recunoscu învins.

În timp ce băieții strângeau masa, Devin le ceru autoritar:

– Vreau să stați cu toții departe de familia Lockhart. Mai ales tu, Finn. Nu vreau nici măcar să-i privești. Mă auzi? Și stai departe de piscina lor, pentru numele lui Dumnezeu. Dă-mi cuvântul tău chiar acum.

Finn ar fi vrut să își dea ochii peste cap, dar nu îndrăzni pentru că nu era politicos, iar el se cam săturase să fie pedepsit.

– Bine, răspunse resemnat.

Fix o oră mai târziu, Finn fu nevoit să își încalce promisiunea.

Frații lui plecaseră cu părinții la magazinul de electrocasnice al lui Burton, să cumpere un televizor nou, iar Finn urcase în dormitorul lui, situat la etajul al treilea, în spatele casei. Privea pe fereastră la piscina familiei Lockhart, amintindu-și cât de mult se distrase cu frații lui înotând acolo cu o vară în urmă. Chiar era o piscină grozavă. Terasa uriașă a familiei Lockhart se înălța la circa trei metri, dacă nu cumva patru, de la pământ, și era înconjurată de o balustradă din lemn. De acolo de sus aveai vedere spre o curte din ciment și spre piscina din spatele ei. Când părinții lui Justin nu erau acasă, el și Finn săreau peste balustradă, peste șezlongurile de dedesubt și plonjau în piscină, unde se întreceau până la trepte. Finn câștiga întotdeauna.

Piscina arăta foarte îmbietoare astăzi. Era cald, iar tricoul i se lipea de spate. Aerul condiționat nu ajungea și la dormitorul lui din pod, așa că porni ventilatorul pe care îl cărase acolo din subsol și deschise fereastra.

Râsetele de dedesubt îi atraseră atenția, iar el privi în jur să vadă de unde veneau. Familia Lockhart dădea o petrecere mare. Finn își aminti că mama lui o numea o petrecere de bun-venit. Mașinile erau aliniate pe strada Concord. Din ce putea auzi, erau ceva oaspeți și păreau să se simtă bine. Câțiva oameni ieșiră pe terasă, cu băuturile în mână, apoi intrară înapoi în casă, fără îndoială din pricina căldurii și a umidității.

Finn chiar își dorea să intre în piscina aia. Apa albastră și limpede sclipea îmbietoare. Adora să înoate. Uita de toate grijile, iar mintea părea să i se golească de toate gândurile în timp ce tăia apa cu mișcări lungi, elegante. Cu cât înota mai repede, cu atât se relaxa mai tare. Corpul lui prelua controlul. Un prieten îi spusese că în apă se transforma într-un delfin. În timp ce înota, se simțea împăcat și, în același timp, plin de energie. Nu avea sens, știa asta, dar așa simțea. Cu cât se relaxa mai mult, cu atât înota mai repede.

Cu siguranță, însă, nu putea înota în acea seară. Îi promisese tatălui său și nu voia să își încalce cuvântul. În plus, probabil că domnul Lockhart avea să sune la poliție și l-ar fi arestat pentru încălcarea proprietății, dacă încerca să se strecoare peste gard. Nu avea sens să se amăgească privind piscina, hotărî el.

Închise fereastra și tocmai se întorcea cu spatele, când o observă. Doamne, ce mică era! Nu putea avea mai mult de cinci sau șase ani, se gândi el, mult prea mică pentru a se juca lângă piscină fără să fie supravegheată. Poate că una dintre fiicele familiei Lockhart era bona micuței, dar în cazul ăsta, unde era fata?

Finn deja începea să aibă o senzație urâtă în stomac. Copilul mergea încet spre marginea piscinei, dar continua să privească peste umăr. Aștepta pe cineva sau încerca să se asigure că nu intră în bucluc? Poate că știa să înoate, se gândi Finn. Totuși, nu ar trebui să fie singură acolo.

Fetița se așeză pe margine și își băgă un picior în apă. Finn tot aștepta ca cineva să o oprească, dar nu venea nimeni. Se bălăci cu piciorul un minut sau două, întinzându-se din ce în ce mai mult, până ce apa îi ajunse peste genunchi. Fetița rămase așa pentru încă un minut, apoi se aplecă în față și începu să se joace și cu mâinile în apă, zâmbind în timp ce făcea valuri care se spărgeau peste marginea piscinei. Când se aplecă pentru a-și scufunda mai mult mâinile, își pierdu echilibrul și plonjă în apă cu capul înainte. Dispăru fără să scoată un cuvânt.

Treizeci de secunde. Atât avea, gândi Finn, să ajungă la ea. Strigă la tatăl lui în timp ce cobora grăbit scările:

– Sună la 911!

Nu-i răspunse nimeni, iar băiatul își aminti că plecaseră toți la cumpărături.

Alergă pe ușa din față, aproape smulgând-o din balamale, traversă în fugă curtea lor, apoi pe cea a vecinilor, sărind pe treptele dinspre verandă. Domnul Lockhart stătea în pragul ușii, întâmpinând un cuplu, blocând intrarea. Nu era timp pentru explicații, își spuse Finn. Îl împinse din drum pe oaspete și, în timp ce domnul Lockhart urla furios, Finn striga „Sunați la 911", deși se îndoia că cineva avea să îl audă din pricina urletelor gazdei.

Finn împinse oamenii din calea sa, dărâmă un platou cu brânzeturi și un scaun, apoi se izbi de ușile din sticlă întredeschise. Sări pe balustradă și, folosind-o pe post de trambulină, plonjă ca un profesionist în piscină.

În mai puțin de cinci secunde ieși la suprafață cu fetița în brațe. Era inertă și lipsită de viață, iar Finn știa că avea apă în plămâni. Dumnezeule, era atât de speriat. Trebuia să o facă să respire din nou, repede. Buzele fetiței erau deja albăstrii. O strânse la piept în timp ce o scoase din piscină, apoi o așeză ușor pe margine și începu resuscitarea.

Finn îl putea auzi în minte pe instructorul de la cursul de resuscitare spunându-i câtă presiune să folosească. Traheea liberă... nu uita să numeri...

Auzea țipete în fundal, dar le ignoră. Deodată, John Lockhart căzu în genunchi lângă fiica sa, încercând să o ridice, dar Finn îl împinse de lângă ea.

– Știi ce faci? îl întrebă tatăl disperat.

Finn încuviință. Toată atenția lui era concentrată pe micuță. Continuă manevrele de resuscitare, numărând în gând.

O femeie țipă de le îngheță tuturor sângele în vene.

– Peyton, strigă ea. Ce s-a întâmplat cu ea? Peyton...

Doamna Lockhart îngenunche lângă soțul ei. Plângând, îi șoptea micuței:

– Respiră, iubito... haide. Te rog, respiră.

– Vin medicii. Ambulanța este pe drum, strigă o femeie.

Deodată, Peyton deschise ochii și începu să scuipe o cantitate destul de mare de apă. Finn o întoarse pe o parte și îi ținu capul până când micuța reuși să inspire adânc. O readusese la viață.

Dar Finn nu terminase încă. Adrenalina îi gonea prin vene. Peyton încercă să se ridice și se întinse spre el. Finn se ridică, luând-o în brațe. Abia atunci observă mulțimea din jurul lui, privindu-l în

tăcere. Câteva femei își duseseră mâinile la gură. Păreau speriate, dar când Peyton ridică ușor capul, iar ele văzură că micuța își revenise, toată lumea începu să vorbească deodată.

Mama lui Peyton întinse brațele spre ea, iar Finn i-o predă cu blândețe. Ținând-o strâns, femeia continua să îi șoptească, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji:

– Ești bine acum. Ești bine.

Deodată, tatăl lui Peyton îl trase spre el pe Finn. Îl îmbrățișă și îl bătu pe spate.

– Slavă Domnului că ai fost aici, spuse el, cu glasul tremurându-i de emoție.

Finn credea că bărbatul va începe să plângă. Când, în sfârșit, îl eliberă din strânsoare și păși înapoi, cămașa bleu a domnului Lockhart era leoarcă.

– De unde ai știut?

– Am văzut-o căzând în piscină, îi explică Finn. Domnule, fiica dumneavoastră trebuie să învețe să înoate... imediat.

– Da, desigur, spuse el. Peyton trebuia să fie sus, cu bona... Nu știu cum a ajuns afară... nu înțeleg cum s-a putut întâmpla asta. Atâta lume în jur, și nici unul dintre noi nu a văzut-o ieșind. Omul părea de-a dreptul uimit.

Peyton se întinse spre tatăl ei, care o luă imediat în brațe. Își puse capul pe umărul lui, dar îl privi în continuare pe Finn.

Mama lui Peyton își șterse lacrimile cu un șervețel, apoi se repezi spre Finn și îl îmbrățișă, la rândul ei.

Finn încerca să se retragă, ca să se poată întoarce acasă, dar mulțimea se strângea în jurul lui. Îl băteau pe spate, iar câteva femei îl sărutară pe obraz. Era îngrozit de toată atenția primită. Era clar că nu putea să scape în liniște. Toți trăgeau de el, făcând evadarea imposibilă.

Paramedicii sosiră și o verificară pe Peyton.

– Noroc că a văzut cineva copilul în apă, spuse unul dintre ei.

– Finn... vecinul nostru, Finn a văzut-o, slavă Domnului. A sărit și a scos-o la suprafață, apoi a resuscitat-o. Știe tehnici de resuscitare.

Îi adresară lui Finn câteva întrebări, vrând să știe cât de mult stătuse Peyton sub apă și cât îi luase să o readucă la viață. Toată lumea era tăcută și sorbea fiecare cuvânt al băiatului, dar de îndată ce paramedicii plecară, începură cu toții să vorbească, să-l bată

pe spate și să îl pupe. Într-un final, domnul Lockhart observă cât de stânjenit părea băiatul și îl lăsă să plece acasă. Finn credea că nu avea să mai scape vreodată de acolo.

După ce își schimbă hainele și își făcu vreo două sendvișuri – trecuseră aproape două ore de la cină –, luă o pungă de chipsuri și o bere cu ghimbir și se retrase în bârlogul lui. Aprinse televizorul, se așeză în fotoliu și încercă să urmărească un film. Imaginea se vedea doar pe jumătate din ecran, într-un alb-negru încețoșat. Oricum, nu prea conta, pentru că nu era deloc atent. În mintea lui se tot derula ceea ce se întâmplase. Fusese atât de speriat că Peyton nu avea să își revină și se gândi la momentul în care ea începuse să tușească. Să îi țină corpul inert în brațe și apoi să o facă să respire din nou... i se părea un miracol. Sentimentul era copleșitor. Dacă n-ar fi observat-o? De la fereastra lui nu putea vedea fundul piscinei. Dacă ar fi ajuns prea târziu ca să o mai aducă înapoi?

Finn își prinse capul în mâini, gândindu-se la cât de aproape de moarte fusese fetița. Se întâmplase atât de repede. Căzuse în apă fără să țipe, iar scurta ei viață s-ar fi putut încheia în câteva minute. Ce noroc că o văzuse!

Se întinse după sendvișuri, văzu farfuria goală și de-abia atunci își dădu seama că deja le mâncase. Auzi ușile garajului deschizându-se. Venindu-și în fire, merse în bucătărie și îi găsi pe Beck și pe Tristan cărând cutia uriașă a noului televizor.

– Stai să-l vezi, Finn, spuse Beck. Ecranul e de două ori mai mare decât cel vechi, iar culorile sunt grozave!

– Nu am voie să mă uit la televizor până duminică, îi reaminti Finn. Sunt pedepsit, ai uitat?

Tatăl lui închise ușa.

– Ajută-i pe frații tăi, Finn. Nu vreau să scape televizorul. Puneți-l pe masa din living. Tristan, tu vezi dacă îi dai de cap cablului pentru VCR. Duceți televizorul vechi în garaj.

– Tată, ascultă, s-a întâmplat ceva, începu Finn.

– A, și înainte să uit, am dat comandă de aer condiționat pentru dormitorul tău, spuse Devin. Va veni săptămâna viitoare.

– Mulțumesc, spuse Finn. Dar ascultă-mă, cât ați fost plecați..., începu el din nou.

Fu întrerupt de sonerie.

– Stai să văd cine e, îi strigă Devin peste umăr. Apoi îmi povestești.

Familia Lockhart aștepta pe verandă. Fiica lor, Peyton, stătea între ei, ținându-și mama de mână. Doamna Lockhart avea lacrimi în ochi.

Devin se posomorî.

– Ce-a mai făcut? întrebă el resemnat, deschizând ușa larg și invitându-i să intre. Înainte ca vecinii să îi poată explica, Devin se întoarse și strigă: Finn, treci aici!

Laura văzu cine stătea în hol și îi șopti:

– Finn, ai ieșit din casă cât am fost plecați? Ai făcut-o, nu-i așa?

Fără să aștepte răspunsul lui, se grăbi să îi întâmpine pe vecini.

– Ai făcut-o? îl întrebă Beck.

– Da, răspunse el. Nu se putu abține și adăugă: am înotat în piscina lor.

Beck izbucni în râs.

– N-ai făcut asta. Sau da? Frate, o să fii pedepsit pentru tot restul vieții.

– În timp ce dădeau o petrecere? Lui Tristan nu îi venea să creadă. Ai mers să înoți în timp ce ei dădeau o petrecere?

– Da.

Tristan zâmbi și scutură din cap.

– De ce ai face un lucru atât de prostesc? Mai aveai de așteptat doar până duminică.

– Mai bine te-ai duce acolo, spuse Beck după ce îl auzi pe tatăl lor strigându-i din nou numele.

Laura încerca să îi liniștească pe cei doi vecini. Insistă să intre în living și să ia loc, sperând că aveau să rămână calmi în timp ce discutau despre ultima poznă a lui Finn.

– Cu siguranță este o seară caldă, nu-i așa? Vă pot servi cu limonadă? întrebă ea agitată. Se ruga ca Finn să nu fi spart nimic de valoare.

O observă pe Peyton privind-o. Era o fetiță atât de drăgălașă, cu ochi mari și albaștri, care priveau cu atenție totul în jur. Laura nu se putu abține să nu admire cât de cuminte stătea între părinții ei, părând atât de senină. Nici unul dintre băieții Laurei nu fusese vreodată în stare să stea locului mai mult de un minut, fără să se

foiască. În copilărie, erau mereu în mișcare. Acum, ca adolescenți, erau exact la fel.

– Vă asigur că Finn va plăti pentru orice pagubă, începu Laura.

Finn râse. Tipic pentru părinții lui. Devin îl privi încruntat.

– Da, cu siguranță, îi asigură el pe vecini.

– Fiul dumneavoastră i-a salvat viața fiicei noastre în această seară, spuse domnul Lockhart.

– El... ce ați spus? întrebă Devin.

Domnul Lockhart le explică totul, în timp ce soția lui o îmbrățișa pe Peyton și începuse din nou să plângă.

Beck și Tristan își dădeau coate, zâmbind, iar părinții lor stăteau nemișcați, părând muți de uimire.

– Erau peste patruzeci de oameni în casa noastră în timp ce ea se înneca, le spuse doamna Lockhart. Nu mai respira... Finn a resuscitat-o... i-a scos apa din plămâni...

Vorbiră despre cât de îngrozitor fusese și cât de binecuvântați erau că Finn o văzuse pe Peyton căzând în apă. În timp ce ei povesteau fapta eroică a băiatului, Finn stătea cu privirea în podea. Nu era obișnuit să fie lăudat.

Profitând de o pauză în declarațiile lor flatante, Finn întrebă:

– Domnule Lockhart, nu cumva aveți o petrecere? îi reaminti el.

– Ba da, răspunse el și se întoarse spre soția sa. Ar trebui să o ducem pe Peyton la culcare.

Doamna Lockhart se îndreptă spre Finn, care se resemnă, știind că avea să îl îmbrățișeze din nou.

Când vecinii se pregătiră de plecare, Laura și Devin îi urmară pe verandă, însoțiți de Beck și Tristan.

– Domnule Lockhart, câți ani au fiicele dumneavoastră? întrebă Beck.

– Lucy are șapte ani, iar Ivy împlinește patru în curând.

Beck aruncă o privire acuzatoare spre părinții săi, care încercau să își ascundă amuzamentul. În timp ce mama lui continuă să vorbească cu familia Lockhart, Beck se mută mai aproape de tatăl său.

– Știai că sunt mici, nu-i așa?

– Da, răspunse el, chicotind.

– Nu e amuzant, tată.

Râsul lui Devin demonstra că lui i se părea amuzant.

Finn rămase în living cât timp cele două familii își luau la revedere. Se pregătea să urce în dormitorul lui când ușa se deschise, iar Peyton alergă în casă. Se opri la câțiva centimetri de el, își dădu capul pe spate și îl privi pentru un minut parcă fără sfârșit.

– Am fost speriată, șopti ea.

Finn de-abia o auzi. Se aplecă până se priviră ochi în ochi.

– Și eu am fost speriat.

Micuța zâmbi. Mama ei o strigă, dar Peyton nu se urni din loc. Îl mai privi pe Finn încă un minut. Apoi se aplecă spre el și șopti:

– Mulțumesc, apoi alergă înapoi la părinții ei.

Finn privi de la fereastră cum ei o luară de mâini și se îndreptară spre casă. Nu credea că avea să uite vreodată momentul în care o scosese din apă. Ce îl făcuse să se întoarcă și se privească din nou spre piscină?

Poate că la mijloc era ceva mai măreț. Poate că Peyton Lockhart era menită să facă ceva important cu viața ei.

Capitolul 1

În fiecare an, pe 4 ianuarie, primul lucru pe care îl făcea Peyton Lockhart de îndată ce deschidea ochii şi se dădea jos din pat era să pornească laptopul şi să îi trimită un e-mail îngerului ei păzitor, ca să îi mulţumească pentru că îi salvase viaţa. Astăzi era 4 ianuarie. Era ziua ei, iar dacă nu ar fi existat Finn MacBain, nu ar putea să o sărbătorească.

Mama ei începuse tradiţia de a-i trimite o felicitare de mulţumire lui Finn de ziua lui Peyton, dar de îndată ce fiica ei învăţase să scrie, preluase sarcina. În liceu, începuse să îi trimită e-mailuri lui Finn în locul felicitărilor, spre dezaprobarea mamei ei. Uneori Peyton primea răspuns de la Finn, dar de cele mai multe ori, nu.

Peyton înţelegea. Finn era ocupat cu cele mai incredibile evenimente. Nici nu terminase liceul Oakhurst şi deja concura la jocurile olimpice. Urmărise la televizor cum Finn câştigase trei medalii de aur la înot: una la 200 de metri liber, una la 400 de metri liber şi una la 400 de metri ştafetă liber. Mai mult, stabilea noi recorduri.

Pe atunci, Peyton era în clasa a treia. În timp ce Finn înota de zor în văzul lumii, ea învăţa cum să îşi ţină mâinile acasă. Îl îmbrâncise pe Ashton Lymon pentru că râdea de prietena ei, Hillary. Profesoara de la şcoala de vară, sora Victoria Marie, o pusese pe Peyton să stea pe scaunul „meditaţiei" destul de mult timp. Dacă se gândea mai bine, petrecuse foarte mult timp pe scaunul respectiv în acea vară.

Peyton nu credea în comparaţiile dintre vieţile oamenilor, dar când venea vorba de Finn MacBain, era mult prea greu să nu o facă. După incredibila lui performanţă de la Olimpiadă, se înscrisese la Standford – cu bursă completă, bineînţeles. Patru ani mai târziu,

după ce absolvi în fruntea promoției sale, avu la dispoziție mai multe școli de drept de unde să aleagă. Decise să rămână tot la Stanford, pentru că îi permitea să se implice în continuare în competițiile sportive pe care le iubea. După ce câștigă câteva concursuri de triatlon, ajută la dezvoltarea unui program de atletism pentru tinerii cu probleme. Peyton cunoștea bine subiectul pentru că programul avea atât de mult succes, încât se vorbea despre el la emisiunea *60 Minutes*. De atunci, Peyton începuse să îi adreseze e-mailurile cu formula „Expertul", iar Finn îi spusese imediat că nu îi plăcea deloc. După școala de drept, fusese recrutat de FBI, iar acum era agent special pe Coasta de Vest. Era prea cunoscut ca să lucreze sub acoperire, iar Peyton se întreba cât de des era recunoscut pentru medaliile de aur. Deși realizările lui din prezent nu erau publicate, Peyton nu avea îndoieli că se descurca de minune chiar și în cadrul FBI. Probabil că salvase deja zeci de vieți. Probabil, până când ea avea să ajungă să câștige mai mult decât salariul minim pe economie, Finn urma să ajungă președintele Statelor Unite sau cel puțin directorul FBI.

Peyton termină de scris e-mailul pentru Finn și se întinse după telefonul mobil. A doua tradiție pe care o respecta de ziua ei era să îl sune pe unchiul Leonard și să îl felicite, pentru că erau născuți în aceeași zi. Îi răspunse căsuța vocală. Peyton îi lăsă un mesaj, apoi intră la duș. Nu avea să sufle în lumânări astăzi. Nu avea timp. Bagajele îi erau încărcate în mașină, iar în curând avea să pornească spre noua ei slujbă în Dalton, Minnesota. După calculele ei, drumul din Texas până acolo avea să îi ia două zile pline.

„E amuzant cum se petrec lucrurile", se gândi ea. Viața ei luase o turnură neașteptată. În facultate, studiase jurnalismul și literatura engleză, iar în toți cei patru ani își suplimentase veniturile lucrând în bucătăriile restaurantelor. Vara lucra la Bishop's Cove, stațiunea unchiului Len, din Florida. În fiecare vară muncea în alt restaurant din stațiune. Făcea de toate, de la spălatul vaselor la ajutor de bucătar și nici una dintre aceste sarcini nu era o corvoadă pentru ea. De fapt, descoperise că îi plăceau toate. Apoi primise mai multă responsabilitate și i se permisese chiar să inventeze câteva feluri de mâncare. Adora să facă experimente cu mirodenii și ierburi, să creeze noi arome. Îi luase ceva timp să își dea seama ce voia să facă cu viața ei, dar în ultimul an de facultate acceptase că pasiunea ei

era gătitul. Se gândea chiar că, într-o bună zi, ar putea avea propriul restaurant.

Cu visul ăsta în minte și aproape fără nici un ban în buzunar, aplicase pentru o bursă de studiu la Institut Le Jardin din Lyon, Franța. Se gândea că nu prea avea șanse să fie acceptată la acea școală prestigioasă, dar asta nu o oprise și, spre marea ei surpriză, primise bursa. Vreme de patru luni glorioase studiase, gătise și învățase de la renumitul bucătar Jon Giles, maestrul sosurilor. Fusese o experiență uimitoare, și ar fi stat bucuroasă încă un an sau doi pe acolo, dar, din nefericire, fusese nevoită să se întoarcă acasă, pentru a-și înfrunta viitorul.

Odată ajunsă înapoi în Brentwood, se mutase cu sora ei Lucy – un aranjament temporar, așa promisese – și pornise în căutarea unui job. Își actualizase CV-ul și aplicase la toate restaurantele din oraș. Știa că existau oameni, în special unchiul Len, care ar fi putut trage câteva sfori pentru ea, dar era hotărâtă să reușească pe cont propriu. Își extinsese căutările și cercetase fiecare revistă culinară care îi căzuse în mână. În timp ce răsfoia o revistă de afaceri, citi un articol care menționa oportunitatea unui job de vis. Swift Publications, editorul câtorva reviste naționale, căuta un nou critic culinar pentru revista lor, *The Bountiful Table*. Aveau deja patru critici, iar acum, pentru că se extindeau, aveau nevoie de încă unul. Stufoasa revistă, cu mai mult de două milioane de abonați, era considerată biblia fanaticilor mâncărurilor sofisticate și sănătoase. Peyton o citea din scoarță în scoarță în fiecare lună.

Nu avea pic de experiență, nici măcar nu era sigură că își dorea să fie critic culinar, dar era vorba despre *The Bountiful Table*. Trebuia pur și simplu să aplice. Știa că avea șanse mai mari să fie lovită de fulger decât să primească postul, și totuși se simțise obligată să încerce. Își trimisese CV-ul cu o minunată scrisoare de intenție în care spusese că ar fi perfectă pentru job, apoi și-l scoase din cap.

Deși se întorsese în Texas de mai puțin de o lună, mama ei deja o suna ca să o bată la cap, spunându-i să își caute o slujbă adevărată. „Nu una închipuită", se gândise Peyton. Apoi, tocmai când intra în a doua lună de șomaj, și încă evita apelurile mamei sale, primi un telefon de la o femeie pe nume Bridget, de la Swift Publications. După un interviu telefonic surprinzător de scurt, îi oferi lui Peyton slujba.

Peyton fusese uimită. Prima ei reacție fusese să spună „Glumiți", dar, din fericire, se abținuse și continuase să o asculte pe Bridget povestindu-i despre job. Cu cât auzea mai multe, cu atât devenea mai entuziasmată. Nu doar că programul era decent, iar salariul generos, dar îi rămânea și timp pentru proiectele proprii, pentru inventarea de noi rețete.

Una dintre condițiile postului era să se mute în orașul unde compania își avea sediul, Dalton, Minnesota, un orășel la nord-vest de Minneapolis, mult prea departe pentru a face naveta din orașul cosmopolit. Revista era produsă aici într-un sediu nou-nouț, unde lucrau mulți din oraș. Peyton urma să fie sub supravegherea lui Drew Albertson, redactorul-șef și cumnatul celui care deținea compania. În timp ce învăța toate aspectele legate de revistă, Peyton lucra și ca una dintre asistentele personale ale lui Drew. Bridget îi explicase că primul an urma să și-l petreacă învățând despre fiecare departament. Peyton intenționase să o întrebe de ce pregătirea trebuia să dureze un an întreg, dar se gândise că ar întrece măsura. Evident, oamenii aveau motivele lor. După acel prim an, îi spusese Bridget, avea să primească sarcina de a încerca diferite restaurante și de a scrie articole pentru revistă.

Peyton se lăsa rareori condusă de impulsuri. Întotdeauna cântărea aspectele pozitive și pe cele negative înainte de a se simți pregătită să ia o decizie, iar uneori asta îi lua ceva timp. Ura să fie grăbită, o trăsătură care le scotea din minți pe surorile ei, Lucy și Ivy. Nu avusese nevoie să se gândească prea mult la oferta de muncă, totuși, nici să cântărească la infinit avantajele și dezavantajele. Să lucreze la *The Bountiful Table* pentru compania Swift era o oportunitate uriașă și nu avea de gând să o scape printre degete.

Așadar, urma să plece cu Toyota ei Camry la mâna a treia, recondiționată, cu 85 000 de mile la bord, de la căldura Texasului la frigul Minnesotei. Mai ales în ianuarie.

O luase razna? Aparent, da.

Îmbrăcată confortabil cu jeanși și un tricou, intră pe autostrada Interstate 35 și se îndreptă spre nord. Erau vreo douăzeci și cinci de grade când plecase din Brentwood; soarele era în înaltul cerului, iar traficul era lejer. Drumul părea chiar plăcut. Asculta muzica pe care și-o descărcase pe iPhone, trecând granița statală în Oklahoma. Fu destul de mândră de ea când trecu pe lângă două malluri și nu

opri la nici unul. Tentația era mare, mai ales că văzuse logourile Sur la Table și La Cuisine.

Se încadră în timp în prima zi și petrecu o noapte luxoasă la Hyatt, în Kansas, pentru că avea un voucher cu reducere pentru o cameră single. După un duș fierbinte, se refugie în pat. Tocmai se întindea după telecomanda televizorului când o sună unchiul Len.

– La mulți ani, Peyton, spuse el lent cu accentul său sudic.

– La mulți ani și ție, unchiule, răspunse ea, zâmbind.

Își iubea foarte mult unchiul și chiar îl aprecia. Fratele mai mare al tatălui ei era un burlac convins și un om de afaceri. Deținea mai multe hoteluri, dar preferatele lui erau King's Landing în nordul Californiei și Bishop's Cove, în sudul Floridei. Călătorea prin toată lumea, cumpărând și vânzând proprietăți, așa că Peyton și surorile ei nu îl vedeau prea des, dar îl puteau găsi întotdeauna la telefonul mobil. Oriunde ar fi fost, orice ar fi făcut, găsea timp să vorbească cu ele.

Jurase că nu avea o nepoată preferată, dar era evident că se simțea cel mai apropiat de Peyton, și cu ea vorbea cel mai mult. Adora să o audă povestindu-i despre aventurile ei la întâlniri. Erau mereu atât de distractive. O aproba la telefon, dar de îndată ce închidea, râdea copios.

Peyton îi povesti despre noua slujbă, iar el păru sincer încântat pentru ea. Înainte să încheie conversația, unchiul Len o întrebă:

– Ai avut vreo întâlnire interesantă în ultima vreme?

Peyton simți amuzamentul din glasul lui.

– Din păcate, nu, spuse ea. Dar nu îți face griji. Sunt sigură că există vreun fost condamnat prin Dalton care abia așteaptă să mă invite în oraș.

– Cu siguranță știi cum să-i alegi, scumpo, îi spuse el.

Avea dreptate. Când venea vorba de bărbați și relații, Peyton avea un ghinion incredibil. Toți cei pe care îi plăcea deveneau fie preoți, fie infractori. Nu părea să existe vreo variantă de mijloc. Nu unul, ci doi dintre băieții pe care îi plăcea din liceu simțiseră „chemarea". Unul voia să devină iezuit, iar în cele din urmă devenise; celălalt, un dominican. Desigur, mergea la un liceu catolic, dar totuși, care erau șansele să i se întâmple altcuiva? Când absolvise, Peyton se simțise de parcă își luase diploma în dragoste neîmpărtășită.

În facultate își făcuse un obicei din a ieși la întâlniri doar cu tipi nepotriviți. Allen Maxwell ajunsese în top cinci. Îl întâlnise în primul an și îl plăcuse imediat, ceea ce ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Încă nu învățase lecția că, dacă îi plăcea cineva, trebuia să fie ceva în neregulă cu el. Nu era catolic, așa că șansele să nu devină preot erau în favoarea ei. Avusese două întâlniri cu Allen, până să fie arestat și mai târziu condamnat pentru trafic cu droguri în camera de cămin. Aparent, ea fusese singura studentă din întreaga universitate care nu știa despre activitatea lui ilegală.

Apoi urmase Brendan Park, absolventul genial care devenise milionar peste noapte. Și el ajunsese în top cinci. Roșea când vorbea cu ea și o urma prin campus ca un cățeluș pierdut. Deși era groaznic de timid, era insistent, obosind-o, până când în sfârșit acceptase să iasă cu el. Brendan era un ciudat din punct de vedere social și un geniu al calculatoarelor. Cu siguranță nu i s-a părut ciudat să spargă sistemul de securitate al celor de la Goldman Sachs și să sustragă de la ei o sumă considerabilă. Fusese arestat după prima și singura lor întâlnire.

Mai fuseseră și alții. Josh Triggs îi veni în minte. Josh se oferise să îi gătească cina, dar înainte ca Peyton să accepte, o întrebase dacă era alergică la pisici. Se dovedise că avea șapte mâțe în micul lui apartament. Mirosul aproape că o făcuse să leșine când Josh deschisese ușa. Nu mai este nevoie să spunem că Peyton a sărit peste cină.

Dacă tot se lăsase pradă amintirilor, nu trebuia să îl uite pe Greg Middleson, care putea să-i vorbească doar folosind termeni din fotbal. Odată îi spusese ce simțea pentru ea cam așa:

– Uneori, mă simt ca un mijlocaș forțat să se izbească de cotul cuiva fără cască de protecție.

Peyton habar nu avea despre ce vorbea tipul, și credea că nici măcar el nu știa.

Se părea că toți tipii cu care se întâlnea aveau o problemă. Troy Calloway era cel mai recent coșmar al ei. Peyton tocmai absolvise facultatea când el o invitase în oraș. Avuseseră doar o întâlnire, dar în mintea lui îmbibată cu gin asta însemna că erau un cuplu. Fusese o seară oribilă. Peyton se înfioră doar amintindu-și de ea. O dusese la un restaurant minunat, cu fețe de masă albe și lumânări aprinse, dar după câteva cocktailuri și o sticlă de vin, Troy începuse

să stâlcească toate cuvintele. Pe măsură ce trecea timpul, el vorbea din ce în ce mai tare. Tipul era un alcoolic și da, aparent ea și mama ei, care i-l prezentase pe Troy și o încurajase să iasă cu el pentru că era un gentleman amabil și care mergea la biserică, erau singurele persoane din Brentwood care nu știau că era un bețiv. Un bețiv dușmănos.

Troy era la fel de insistent și dur ca un vânzător de produse Amway. Telefoanele începeau pe la cinci după-amiaza și continuau pe tot timpul nopții. Pe la două dimineața, țipa în căsuța ei vocală tot felul de amenințări josnice. Unele aveau sens, altele nu. În următoarea după-amiază suna ca să își ceară scuze, iar când Peyton nu îi răspundea, ciclul se relua. Îi blocase numărul, dar asta nu o ajutase prea mult. Din fericire, primise bursa de studiu în Franța, iar momentul nici că putea fi mai potrivit. Petrecuse lunile acelea minunate în Lyon, iar când se întorsese acasă și nu mai primise nici un semn de la Troy, presupusese că o uitase și trecuse mai departe... spera ea, într-un centru de reabilitare.

Viața ei amoroasă chiar era de tot râsul, se gândi Peyton. Bine că nu era în căutarea dragostei. Înainte să adoarmă se gândi că avea să fie bine și fără dragoste.

Din cauza vremii, îi luă mai mult de două zile să ajungă în Dalton. Ultima zi se dovedi a fi chinuitoare. La aproximativ șaptezeci de kilometri de destinație începu un viscol. Meteorologul de la radio insistase că aveau să fie doar fulguieli ușoare, agitate de vânt. Evident, omul nici măcar nu se deranjase să se uite pe fereastră.

Mai condusese prin ninsoare, dar niciodată ca acum. Era deasă și i se lipea de parbriz și de ștergătoare. Se decise să iasă de pe autostradă la următoarea ieșire și să găsească un loc unde să aștepte ca viscolul să se potolească. Abia văzând pe unde merge, încercă să mențină mașina pe șosea. Strânse volanul în mâini, iar când trecu peste un petic de gheață și începu să se învârtă, încercă să își amintească ce îi spusese tatăl ei. Să frâneze brusc, deși era o reacție automată, nu era cea mai bună soluție. Se învârti și se tot învârti, până pierdu numărătoarea, ratând la mustață un șanț, apoi reveni miraculos pe șosea – în direcția greșită, dar pe șosea. Din fericire, era singura mașină pe toată autostrada.

După cum se dovedi, următoarea ieșire care îi putea oferi un adăpost era cea spre Dalton, iar până atunci ninsoarea și vântul

se opriseră. Ajunse în Dalton în jurul orei patru după-amiaza. Conduse printr-un cartier şi fu surprinsă de cât de plată era zona. Stradă după stradă cu case aliniate, fiecare vopsite într-o culoare pastelată. Totul în jurul lor părea curat şi alb, dar zăpada acoperise oraşul. Nu credea că mai avea să arate aşa drăguţ când zăpada urma să se topească. Nu existau copaci. Terenul era sterp, ca şi cum cineva nivelase pământul înainte să aşeze casele prefabricate una după alta. Erau şi ferme, de asemenea. Totul arăta monoton, ceea ce i se părea puţin deprimant. Poate că cealaltă parte a oraşului era mai interesantă, se gândi Peyton. Curioasă, continuă să conducă în josul străzii principale până îşi dădu seama că nu exista o altă parte a oraşului. Toate restaurantele, benzinăriile şi băcăniile – două la număr –, erau grupate laolaltă cu fast-foodurile şi trei blocuri de apartamente. Nu avea să îi ia prea mult să înveţe unde erau toate.

Se opri şi îşi luă un hamburger pentru cină, înainte să se cazeze la Dalton Motel. Camera ei era mică, dar curată şi călduroasă. După ce despachetă, se pregăti de culcare, îmbrăcându-şi pijamalele din flanel şi şosetele. Stătea în vârful patului, trimiţându-le mesaje părinţilor şi surorilor ei ca să le spună că ajunsese cu bine, când unchiul Len o sună.

– Ai avut vreo problemă pe drum? întrebă el. Am văzut la televizor că a fost un viscol acolo, în ţara nimănui.

– N-am avut nici o problemă, spuse ea, hotărând că era mai bine să nu îi spună de derapajul care o speriase zdravăn, ca să nu îl îngrijoreze. De unde suni? Schimbă subiectul ca să nu mai fie nevoită să mintă.

– M-am întors la Bishop's Cove, spuse el, şi stau pe şezlong cu un gin tonic în mână. Ştii la ce mă uit?

– La ocean, spuse ea, zâmbind.

– Da, la ocean. Luna e strălucitoare în noaptea asta. Şi apa la fel. Aici nu îşi face nimeni griji din cauza viscolelor şi a penelor de curent. Tu adori Bishop's Cove, nu-i aşa?

– Da.

De când petrecuse fiecare vară muncind acolo în timpul liceului, se simţea ca şi cum ar fi fost a doua ei casă. Era o staţiune minunată. Puţin cam demodată, dar încântătoare. Avea vreo zece bungalouri, un hotel mic şi un bloc de apartamente cu două etaje.

– Verişoarei tale Debi îi place mai mult King's Landing, spuse el. Valorează mai mult, sublinie Len, şi totuşi tu preferi Bishop's Cove.

Normal că Debi prefera staţiunea mai scumpă. Pentru ea conta doar cât de mult costau lucrurile, fără să aprecieze tradiţia, caracterul sau farmecul. Dacă avea un preţ mare, îi plăcea. Tatăl lui Debi era la fel de superficial. Era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi Lockhart şi poate că din cauza asta fusese răsfăţat. Asta credea tatăl lui Peyton, oricum.

Debi era căsătorită acum, iar Peyton se întreba dacă se schimbase vreun pic, dacă se maturizase măcar puţin. Dintre toate femeile pe care le cunoştea, Debi era singura care se comporta uneori ca un copil răzgâiat.

– Ştii că iubesc Bishop's Cove. La ce te gândeşti? spuse ea, întrebându-se de ce adusese unchiul ei în discuţie staţiunea.

– Voi face câteva schimbări, îi explică el. După ce mă voi gândi mai bine la toate detaliile, o să îţi spun despre ce este vorba.

Detalii? Ce detalii? Se gândea să vândă proprietăţile? Peyton spera că nu.

– Eşti pregătită să vii acasă? o întrebă el. Îţi ofer un job. Poţi fi bucătar la Leonard's.

Peyton refuză politicos oferta. Deşi era drăguţ din partea unchiului ei, voia să reuşească pe cont propriu. În plus, auzise că noul bucătar-şef de la restaurantul de cinci stele al staţiunii era o pacoste, iar să lucrezi pentru el putea fi un adevărat coşmar. Ţipa tot timpul şi îşi ţinea personalul într-o continuă isterie. Se zvonea că îl făcea pe Gordon Ramsay să pară un călugăr budist pe lângă el.

– Vino în Florida şi lasă-mă să te pun la muncă, insistă unchiul Len.

Peyton îi mulţumi pentru grijă, dar îl asigură că făcea alegerea corectă.

– Tocmai am ajuns în Dalton şi de-abia aştept să încep munca. Ştiu că o să-mi placă.

Capitolul 2

Peyton rezistă patru săptămâni şi se simţi norocoasă că scăpase cu viaţă. Istoricul nefericit în privinţa bărbaţilor nu suferise modificări. Deja întâlnise prea mulţi infractori, ciudaţi şi degeneraţi. Putea fi mai rău? De fapt, se putea.

Privind în urmă, îşi dădu seama că Allen Maxwell, Brendan Park, Josh Triggs, Greg Middleson, Troy Calloway şi alţi nenumăraţi inadaptaţi pe care îi întâlnise avuseseră rolul de a o pregăti pentru Drew Albertson, cel mai mare degenerat dintre toţi.

Şi-ar fi dorit să poată spune că era prima oară când pierdea o slujbă, dar adevărul era că aceasta era a treia... dacă nu punea la socoteală şi magazinul Millie's Ice Cream. Atunci era a patra. Peyton nu considera că trebuia să ia în considerare şi jobul de la Millie, pentru că lucrase acolo doar o oră, până când managerul aflase că avea doar treisprezece ani şi îi spusese să plece acasă.

Nici una dintre acele slujbe nu contase cu adevărat, oricum. Toate fuseseră înainte să îşi descopere chemarea spre gastronomie. În liceu, joburile part-time o ţinuseră îmbrăcată în blugi tociţi, ochelari supradimensionaţi şi luciu de buze cu aromă de mere de la Mary Lynn. La facultate, îi plătiseră laptopul şi toate celelalte lucruri care nu erau acoperite de bursă. Dar slujba asta conta, pentru că, în mintea ei, avea să fie începutul unei cariere strălucite. Realiză, prea târziu, că ar fi trebuit să fie mai sceptică. De la început, slujba i se păruse prea bună ca să fie adevărată, iar după câteva zile la sediul revistei, descoperi că aşa şi era. Şeful, sau mai degrabă perversul venit din iad, era responsabil pentru nenorocirea ei.

Prima zi de muncă putea fi descrisă drept bizară. I se spusese că avea un loc de parcare asigurat într-un garaj încălzit, ataşat de clădirea principală. Din moment ce nu era nevoită să meargă prin

nămeţi ca să ajungă la uşă, decise să poarte rochie şi pantofi cu toc. Alesese o rochie de un roz pal, cu anchior şi partea de jos dreaptă.

Afară erau cinci grade sub zero când părăsi camera de motel şi drumul până la maşină fu de-a dreptul dureros. Numai Dumnezeu ştia cât de rece era vântul. Într-un minut, pielea îi ardea. Băgă cheia în contact, şoptind:

– Te rog, porneşte, te rog, porneşte.

Adăugă un „Ave Maria", iar la a treia încercare, motorul prinse viaţă. Îşi schimbase bateria înainte să plece din Texas, dar cu gerul ăsta, era uimitor că orice era compus din părţi mobile încă se mai mişca. Buzele i se învineţiseră deja, înainte ca radiatorul să înceapă să sufle aer cald.

Peyton nu avea nevoie de indicaţii ca să găsească sediul revistei, pentru că era cea mai înaltă clădire din Dalton. După spusele lui Bridget, Peyton o putea vedea de oriunde din oraş. Avusese dreptate. Era un monolit uriaş, foarte modern, cu litere argintii în vârful clădirii formând cuvintele *Swift Publications*. Nu o puteai rata.

Pe măsură ce conducea, încercă să îşi dea seama cu ce semăna clădirea. Era înaltă şi cilindrică. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât semăna mai mult cu un siloz, dar părea să fie neagră. Când ajunse la aleea care ducea spre garaj, Peyton îşi dădu seama că suprafaţa era construită din sticlă reflectorizantă de culoare neagră. Toate ferestrele erau întunecate. Peyton se gândi că edificiul nu avea să câştige vreun premiu pentru design arhitectural, decât dacă se oferea şi unul gen „ce-a fost în capul vostru". Clădirea, pur şi simplu nu se potrivea în peisaj.

Bridget o aştepta în hol. Nu era prietenoasă. Slăbuţă şi tristă, se încruntă când dădu mâna cu Peyton, analizând-o rapid.

– Mă bucur că porţi rochie, spuse ea. Nu avem un cod vestimentar oficial. Majoritatea femeilor poartă pantaloni, dar Drew – domnul Albertson –, preferă ca asistentele şi stagiarele lui să poarte rochii sau fuste. Vei lucra la etajul opt. Vino cu mine, îţi arăt unde să te instalezi. Domnul Albertson este plecat din oraş, dar va reveni la birou mâine sau poimâine. Îl vei cunoaşte atunci.

La un metru şi aproape şaizeci de centimetri, Peyton nu era deloc înaltă, dar se simţea ca un uriaş pe lângă femeia minionă şi slăbănoagă alături de care mergea spre lifturi. Expresia lui Bridget

era atât de rigidă, încât Peyton avea senzația că fața femeii avea să se crape dacă zâmbea... presupunând că știa cum să zâmbească.

Trecură pe lângă două femei pe hol. Ambele zâmbeau, asta până când o zăriră pe Peyton. Apoi se încruntară și, la fel ca și Bridget, o analizară din cap până în picioare. Simțindu-se sub lupă, Peyton își coborî privirea spre pantofi, asigurându-se că se potriveau cu restul ținutei.

Și călătoria cu liftul fu la fel de stranie. Majoritatea oamenilor dintr-un lift privesc direct în față, spre uși, sau în sus, spre numerele de deasupra ușilor, până ajung la etajul dorit. Însă în liftul în care Peyton intră împreună cu Bridget, toată lumea, inclusiv Bridget, o privi pe ea. Era epuizant.

Birourile administrative erau frumos mobilate, deși culorile erau puțin cam șterse. Totul fusese făcut în tonuri deschise și închise de gri – pereții, mobila, accesoriile. Era ca și cum decoratorul își dorise ca mobila să se asorteze cu computerele. Ei bine, reușise.

Recepția era în fața unui perete din sticlă. O roșcată uimitoare stătea la un birou alb și elegant, vorbind cu cineva în cască. Îi zâmbi lui Bridget, dar când își îndreptă atenția spre Peyton, zâmbetul îi încremeni și păru forțat. Reacțiile pe care le provoca Peyton deveneau de-a dreptul comice, iar ea începu să se îngrijoreze că avea să izbucnească în râs. Ce era în neregulă cu femeile astea? De ce erau atât de ostile față de ea?

Bridget o conduse spre biroul central. Câteva birouri separate de paravane joase erau îngrămădite în mijlocul unei camere spațioase. Dincolo de ele se afla biroul lui Drew Albertson. Numele îi era scris pe ușă, împreună cu titulatura sa, redactor-șef. În fața lui Peyton, un spațiu încăpător, deschis, dezvăluia două birouri, unul în fața celuilalt.

O femeie mai în vârstă, cu trăsături delicate și ochi mari, căprui, veni în întâmpinarea lor, iar Peyton fu ușurată să vadă că, spre deosebire de celelalte, femeia îi zâmbea cu o căldură sinceră.

Expresia acră a lui Peyton se mai îmblânzi.

– Mimi, ea este noua stagiară, Peyton Lockhart. O preiei tu de aici? Știi tu, să răsfoiți manualul, să îi arăți locul? Trebuie să mă întorc la birou.

Înainte ca Mimi să poată confirma, Bridget plecă.

– Bine ai venit, eu sunt Mimi Cosgrove, spuse femeia, întinzându-i mâna. Hai să îți lași haina. Garderoba este în capătul holului. Biroul tău este aici. Arătă spre cel din dreapta cabinei spațioase. Ai mult spațiu, continuă ea, apoi făcu un semn din cap spre biroul din stânga. Acolo stă Lars Bjorkman. Este redactor asistent..., încă învață cum stau treburile, îi explică femeia.

– Biroul tău unde este? o întrebă Peyton.

– Chiar în fața biroului lui Drew. Sunt una dintre asistentele lui personale.

– Lucrezi de mult aici? întrebă Peyton, urmând-o pe Mimi pe coridor.

– De mai bine de șapte ani, răspunse Mimi. Lucram la alt sediu, dar am fost transferată la biroul lui Drew în urmă cu opt luni. E o schimbare, adăugă ea.

Mimi nu îi mai oferi alte detalii despre transfer, iar Peyton nu voia să dea impresia că este prea indiscretă. Femeia se purta foarte frumos cu ea. Nu voia să o bombardeze chiar de la început cu întrebări.

– Știi că avem o bucătărie profesională aici? o întrebă Mimi. Un etaj întreg. Orice rețetă care apare în revista noastră trebuie testată de câteva ori și apoi evaluată. Ți-ar plăcea să o vezi?

– O, da, te rog, răspunse Peyton nerăbdătoare.

– Atunci, vino. O luăm pe scări. O să îți fac turul general. Apoi îți arăt manualul. O să ai destul de mult de citit în următoarele zile.

Își petrecură dimineața împreună, mergând de la un etaj la altul, cunoscând angajații. Bucătăriile pentru teste, cu aparatura lor modernă și cu blaturile sclipitoare, erau atracția principală pentru Peyton. Ajunseră înapoi la etajul opt și, când ieșiră din lift, Mimi se întoarse spre dreapta și arătă spre niște uși duble uriașe, din mahon lustruit.

– Acolo este biroul lui Randolph Swift. Și l-a aranjat superb. Nu îl vei cunoaște pe directorul executiv imediat. Mi s-a spus că este plecat în vizită la rude, dar nu știu exact unde este. Nu l-am mai văzut de ceva timp. Nici unul dintre noi nu l-a văzut. De când i-a murit soția, a devenit cam singuratic și nu mai vine prea des pe la birou. Când era aici, obișnuia să ia legătura cu angajații prin interfon, punându-ne la curent cu ultimele vești, pentru că ne considera ca și familia lui.

Mimi se uită la ceas.

– Mor de foame, şi nu e de mirare. Uite cât este ceasul. E deja amiază. Hai să mergem jos, la cantină. Mâncarea este destul de bună, dar e logic să fie aşa, nu crezi?

Timpul zburase pe nesimţite. Când îşi luară tăvile şi îşi croiră drum spre o masă de lângă ferestre, Peyton observă capete întorcându-se şi conversaţii devenind mai şoptite.

Îşi puse bolul cu supă de legume şi cana de ceai fierbinte pe masă. Mimi îi spuse că îşi uitase tacâmurile pentru salată, dar înainte să se ridice, Peyton îi întinse o furculiţă şi un şervеţel în plus.

– Mersi, spuse Mimi. O studie pe Peyton cu atenţie, apoi spuse: Ştii, dacă nu îţi place să lucrezi pentru Drew sau dacă decizi că nu vrei să fii critic culinar, mai sunt alte câteva posturi disponibile. Bridget te-ar putea ajuta... dacă te decizi...

– Nu sunt atât de sigură că Bridget m-ar ajuta. Nu pare să mă placă. La fel ca restul femeilor de aici. Ai observat, Mimi? Uită-te în jur. Majoritatea femeilor mă privesc încruntate.

Mimi râse.

– Ultima stagiară le-a lăsat un gust amar, cred. Nu lăsa asta să te afecteze. Se vor obişnui cu tine. Observ că bărbaţii îţi zâmbesc.

Peyton privi în jur. Mimi avea dreptate. Câţiva bărbaţi îi zâmbeau.

– Şi asta e puţin cam înfiorător, şopti ea.

– Nu le da atenţie, îi sugeră Mimi. Povesteşte-mi despre tine. Ai fraţi sau surori? Cum este în Texas? Nu am fost niciodată la sud de Minneapolis. Mereu am vrut să văd lumea, dar soţul meu, Don – fostul meu soţ – nu voia să călătorească.

În curând deveni evident că Peyton era mândră de statul din care provenea. Se lăudă cu tot ce avea Texasul de oferit.

– Aş putea continua la nesfârşit. În Texas chiar găseşti orice ţi-ai putea dori.

– Şi familia ta?

– Am două surori, îi spuse Peyton. Lucy este cu doi ani mai mare. Este designer de interior şi este foarte creativă. I-ar plăcea să îşi deschidă propria afacere, dar este greu având în vedere situaţia economică. Ivy este cea mai mică dintre noi. Este în ultimul an la Universitatea din Texas. Vrea să predea la o grădiniţă. Iubeşte copiii, iar dintre noi trei, ea este cea mai răbdătoare.

– Părinţii tăi mai trăiesc?

– Da, şi încă locuiesc în casa pe care au cumpărat-o în urmă cu douăzeci de ani. Bun, acum este rândul meu, Mimi. Povesteşte-mi despre familia ta.

– Nu sunt prea multe de spus, zise ea, înfigând furculiţa într-o frunză de spanac. Am doi fraţi mai mici. Amândoi sunt căsătoriţi şi locuiesc în Minneapolis. Nu am nepoţi sau nepoate, din păcate. După facultate, m-am măritat cu singurul bărbat cu care am ieşit vreodată la o întâlnire. Am stat împreună aproape douăzeci şi cinci de ani.

– Douăzeci şi cinci de ani, repetă Peyton. E o perioadă lungă. Nu pari atât de bătrână încât să fi fost măritată atâta timp.

Mimi zâmbi la auzul complimentului.

– Sunt destul de bătrână cât să îţi fiu mamă.

Expresia i se schimbă, iar Mimi privi pe fereastră. Peyton observă o urmă de tristeţe în ochii lui Mimi, care ridică din umeri şi spuse:

– Eu şi Don nu am avut niciodată copii.

Continuară să vorbească despre vieţile lor în timpul mesei, iar după prânz, Mimi o conduse pe Peyton la biroul ei şi îi dădu manualul companiei. Deschise volumul de două sute de pagini şi începu să citească despre *The Bountiful Table*. Materialul nu era tocmai captivant, aşa că Peyton începu să caşte şi să viseze cu ochii deschişi.

Din când în când, Mimi o verifica. Odată, întorcându-se de la imprimantă, se opri la biroul lui Peyton şi îi spuse, mai mult şoptit:

– Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Ştii asta, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea, uimită de întrebarea ciudată. De ce...

Bridget o strigă pe Mimi din capătul camerei şi întrerupse discuţia.

– Îţi explic mai târziu, spuse Mimi, bătând-o uşor pe umăr pe Peyton şi plecând grăbită.

Peyton nu mai avu ocazia să stea de vorbă cu noua ei prietenă până la sfârşitul zilei, când merseră împreună spre parcare. Mimi se pregătea să urce scările spre ultimul etaj, când Peyton o opri.

– Mimi, ce ai vrut să spui când ai zis că nu trebuie să fac nimic din ce nu vreau?

Mimi se opri pe scară şi se gândi o secundă înainte să spună:

– Nu te grăbi să semnezi vreun contract. Gândeşte-te bine şi vorbeşte cu mine înainte să îţi asumi o obligaţie. Bine?

– Bine, dar nu înţeleg de ce..., începu Peyton.

Înainte să își poată termina propoziția, Mimi spuse:

– Nu îți face griji. Va fi bine. Apoi se întoarse și urcă treptele.

În drum spre mașină, Peyton medită asupra primei zile de muncă la noua slujbă. Foarte stranie, gândi ea. Nu era deloc așa cum se așteptase, dar până la urmă, se gândi ea, nimeni nu se putea aștepta să se simtă confortabil din ziua întâi.

Marți îl întâlni pe cel cu care urma să împartă spațiul de birouri, redactorul asistent, Lars Bjorkman. Era deja la biroul lui, tastând cu furie la calculator, când ea intră să se prezinte. Era tânăr, probabil la douăzeci și ceva de ani, și chipeș. Purta unul dintre puloverele lui de schi, semnătură personală. După spusele lui Mimi, avea câte unul pentru fiecare zi a lunii. Lars era din Stockholm și avea cel mai plăcut accent. Îi spuse că își dorea să devină bucătar și acceptase slujba la revistă ca un prim pas, sperând că avea să îi ofere acces la unele dintre cele mai elegante restaurante din țară. Peyton îl plăcu. Observă cât de amabil era cu toată lumea, indiferent cât de nepoliticoși sau de nerăbdători erau ceilalți.

Peyton reluă lectura manualului de unde rămăsese, dar datorită lui Lars acest lucru deveni o sarcină mult mai plăcută. Era generos cu sfaturile, spunându-i ce proceduri trebuia să învețe acum și care erau cele pe care le putea lăsa pe mai târziu. Oricând Peyton avea o întrebare, Lars se oprea din ce făcea și îi răspundea.

Una peste alta, ziua de marți trecu mai ușor.

Miercuri începu coșmarul ei.

CAPITOLUL 3

Drew Albertson arăta ca o vedetă scandinavă de cinema, cu părul lui blond și cârlionțat, ochii de un albastru-cenușiu și genele lungi. Era înalt și slab, dar destul de musculos. Cămășile făcute la comandă îi veneau puțin cam prea strâmte, dând impresia că era atât de bine făcut, încât mușchii stăteau să îi plesnească.

În primele zile ale lui Peyton în companie, Drew se arătă foarte cald și primitor, exprimându-și dorința de a o face să se simtă ca acasă și să se bucure de muncă la *The Bountiful Table*, asigurând-o că el era acolo ca să o ajute dacă avea întrebări.

Drew era căsătorit cu Eileen, fiica lui Randolph Swift, proprietarul companiei. Peyton o întâlni pasager pe Eileen, când trecu prin birou într-o dimineață, ca să lase ceva pe biroul lui Drew. Era o femeie masivă și osoasă, cu umeri lați, dar purta haine frumoase. Jacheta din cașmir era evident de firmă, iar cizmele probabil costau mult peste o mie de dolari. Peyton le recunoscu dintr-o reclamă Neiman Marcus, peste care dăduse într-o revistă. După două minute petrecute în compania femeii, Peyton decise că hainele erau singurul lucru frumos la ea.

Eileen se oprise la biroul ei și o analiză din cap până-n picioare, ca și cum ar fi studiat un specimen într-un borcan.

– Deci, tu ești fata cea nouă, spuse ea, fără să își ascundă zâmbetul disprețuitor.

Peyton afișă cea mai plăcută expresie și întinse mâna spre ea.

– Da, eu sunt...

– Știu cine ești, izbucni Eileen. Peyton... cumva.

– Lockhart, spuse Peyton.

– Da... mă rog, răspunse Eileen, fluturând mâna cu indiferență. Doar fă-ți treaba și îți va fi bine aici. Soțul meu are standarde

înalte... foarte înalte, repetă ea. Dacă vrei să reuşeşti în compania asta, vei avea grijă să primească tot ce are nevoie.

Peyton îşi muşcă buza, abţinându-se să nu îi răspundă cu aceeaşi monedă femeii nepoliticoase. Reuşi să afişeze un zâmbet timid, apoi spuse:

– Îmi voi da toată silinţa.

– Aşa să faci, spuse Eileen, apoi îi întoarse spatele şi plecă.

Peyton nu credea că avea să mai întâlnească vreodată o femeie mai nesuferită decât Eileen. Dacă aşa comunica ea în mod obişnuit cu oamenii, era de mirare că cineva mai accepta să îi vorbească, darămite să se apropie de ea. Singurul lucru atrăgător la ea erau banii. Probabil asta îl convinsese şi pe Drew. Lars îi spusese lui Peyton că Eileen şi fratele ei mai mic, Erik, urmau să moştenească pe lângă companie şi o avere în acţiuni, de îndată ce tatăl lor se retrăgea de la conducere. Mulţi bani aveau să ajungă, de asemenea, la oricine urma să îi preia locul lui Randolph şi să îi conducă afacerea după renunţarea sa. Cum Erik fusese plecat la şcoală pentru câţiva ani, toţi se aşteptau ca Drew să calce pe urmele socrului său.

Peyton credea că Eileen era cea mai dezgustătoare persoană pe care o cunoscuse vreodată. Asta până când ajunse să îl cunoască pe Drew Albertson.

Nu te-ai aştepta ca un bărbat chipeş, cu cel mai dulce zâmbet şi cea mai blândă voce, să fie un prădător sexual – cel puţin Peyton nu se aşteptase şi poate de aceea reacţionă mai lent. Însă Drew exact asta era, un prădător sexual, şi, privind înapoi, îşi dădu seama că fusese teribil de naivă.

Seducţia lui dezgustătoare începu aproape imediat. În cea de-a patra zi de muncă, mâna lui atinse „din greşeală" sânul ei stâng... şi zăbovi acolo. Se întâmplase în timp ce ea stătea la birou, iar el se aplecase peste ea ca să îi arate ceva la computer. Peyton fusese îngrozită, dar pentru că el nu spusese nimic şi nu îşi ceruse scuze, se gândise că Drew nu realizase ce făcuse. Presupusese că fusese un accident.

În cea de-a şaptea zi, o urmări în camera arhivelor, închise uşa şi o prinse în capcană când ea încerca să se strecoare pe lângă el. Prefăcându-se că se dă la o parte din calea ei, o lipi de perete şi spuse:

– Probabil că eşti obişnuită ca bărbaţii să îţi spună cât de frumoasă şi de sexy eşti. Pun pariu că se fac de râs gudurându-se pe lângă tine.

Peyton scutură din cap.

– Nu, spuse ea. Vă rog, lăsaţi-mă să trec. Mă faceţi să mă simt prost.

El se purtă de parcă nu o auzise şi îi mângâie o şuviţă de păr de pe umăr.

– Atât de moale, şopti el.

Peyton îi împinse mâna, se strecură pe lângă el şi, fără vreun cuvânt, plecă din încăpere, rezistând tentaţiei de a-i trânti uşa în nas.

În acea seară petrecu mult timp informându-se de pe internet despre hărţuirea sexuală, adunând date pe care să le ducă la resurse umane. Avea sentimentul că Drew nu avea să renunţe, iar Peyton voia să ştie ce putea face pe cale legală în privinţa asta.

Câteva zile mai târziu, o prinse la biroul ei. Se strecură prin spatele ei, îi puse mâinile pe umeri ca să o împiedice să se ridice, apoi se aplecă până când buzele îi ajunseră la ureche şi îi şopti:

– Te privesc şi nu mă pot gândi decât la cum ar fi să te ating. Visez la noi doi împreună.

Peyton visa doar să îl pocnească. Se răsuci în scaun, forţându-l să îi dea drumul. Vocea ei era plină de furie când îi spuse:

– Domnule Albertson, nu se cuvine ca dumneavoastră să...

– Spune-mi Drew, dragă. Îmi dau seama de pe acum, noi doi vom fi foarte apropiaţi.

Gândul acela era atât de dezgustător, încât Peyton tresări. El nu păru să observe. Drew se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept, adoptând postura şefului autoritar. Pe un ton profesional, spuse:

– Îţi las la dispoziţie vreo două săptămâni ca să îţi găseşti un loc şi să te stabileşti aici în Dalton, dar apoi, noi doi mergem la Hartford. Este un restaurant acolo pe care aş vrea să îl evaluez. De acolo, vom zbura la Miami şi îi vom lua un interviu proprietarului unui nou restaurant cubanez, despre care am auzit că face ravagii.

Apoi se aplecă mai aproape de ea şi îşi coborî glasul. Îi simţea respiraţia mirosind a mentă când el adăugă:

– Programul nostru va fi aglomerat, dar vom avea şi puţin timp pentru relaxare. Să nu îţi uiţi costumul de baie acasă.

Da. Costumul de baie. De parcă asta avea să se întâmple. Ar fi acceptat să-l însoţească doar dacă ar fi putut lua cu ea un bici pentru vite, un pistol cu electroşocuri, câteva spray-uri cu piper şi poate o pereche de cătuşe. Se îndoia, totuşi, că vreo linie aeriană avea să îi permită să ia toate armele acelea la bord, aşa că singura soluţie

era un bodyguard de o sută de kilograme. Unde putea găsi o gorilă din asta în Dalton?

Drew afișă cel mai seducător zâmbet al lui și, încă șoptit, spuse:

– Sunt sigur că până atunci o să devii mai caldă.

Terminând cu hărțuirea sexuală pentru acea după-amiază, lipitoarea se întoarse în birou ca să își ia haina și plecă.

Peyton era atât de furioasă, încât îi tremurau mâinile. Trase adânc aer în piept și încercă să se calmeze, dar nu reuși. Încă voia să țipe. Fusese un moment când buzele lui îi atingeau urechea, iar mâinile îi apăsau umerii, făcând-o să se simtă captivă și lipsită de apărare. Sentimentul era atât de neplăcut, încât aproape că o copleși. Aproape. Și doar pentru câteva secunde. Acum, furia prelua controlul.

Înarmată cu informațiile pe care le adunase de pe internet despre hărțuire sexuală, Peyton merse la departamentul de resurse umane ca să scrie o plângere. Biroul directoarei, Annette Finch, era de obicei păzit de Bridget care, din fericire, deja plecase. Ușa era deschisă. Peyton ciocăni ca să îi atragă atenția.

– Vă pot răpi câteva minute? întrebă ea.

Femeia greoaie, tunsă scurt, o privi fix înainte să încuviințeze din cap.

– Fii rapidă, spuse ea pe un ton aspru. Ai nevoie de ceva?

– Aș dori formularele necesare ca să înaintez o plângere împotriva superiorului meu direct, Drew Albertson. Peyton putea să jure că văzuse o sclipire batjocoritoare în ochii lui Annette.

– Ce fel de plângere?

– Hărțuire sexuală.

Atingându-și buzele cu un degete, femeia spuse:

– Hmm.

– Poftim? Când femeia continuă să se holbeze la ea fără să spună nimic, Peyton o întrebă: Vreți să vă spun ce s-a întâmplat sau ar trebui să o fac în scris și...

– Nu, absolut, nu, izbucni Annette. Nu îmi spune ce s-a întâmplat.

Reacția ei era atât de ostilă, încât Peyton nu știa sigur cum să procedeze.

– Îmi puteți da formularele, vă rog? întrebă ea.

– Nu.

Annette bătea acum cu degetele în masă, în timp ce o privea pe Peyton. Își țuguiase buzele și își mijise ochii. Dintr-un anume motiv, cererea o înfuriase.

– Este datoria dumneavoastră să..., începu Peyton, uluită de comportamentul femeii.

– Nu îmi spune tu care este datoria mea, răspunse ea. Apoi afișă un zâmbet forțat, care era chiar mai înfiorător decât figura ei încruntată.

– M-ai luat prin surprindere, continuă Annette. Vezi tu, nimeni nu a vrut vreodată să se plângă de Drew. Asta m-a surprins. Ești aici de doar câteva săptămâni, nu-i așa?

– Da.

– Politica firmei spune că nu poți înainta o plângere până nu împlinești trei luni aici. Dacă o să mai vrei formularele, ți le voi da atunci. Cu un gest nepăsător, se ridică și își luă haina.

– Asta este tot? Peyton încerca din răsputeri să își păstreze cumpătul. Trebuie să mă întorc aici după trei luni?

– Asta este politica, insistă Annette. Ești nouă aici, iar odată ce te vei obișnui, te vei calma. Se întoarse cu spatele la Peyton în timp ce își puse haina și începu să își strângă lucrurile de pe birou.

Și acum ce fac? se întrebă Peyton, uimită că directoarea departamentului de resurse umane refuzase să o lase să înainteze o plângere. Nu știa ce altceva ar putea face ca să împiedice comportamentul libidinos al lui Drew. Era un bărbat atât de josnic. Se gândi la câteva moduri sadice de a-i face felul, dar, din nefericire, nici unul nu era legal. Peyton își justifică dorința de răzbunare spunându-și în sinea ei că proteja viitoarele femei care veneau să lucreze pentru revistă. Niciodată înainte nu mai avusese gânduri criminale la adresa cuiva, nici măcar când Troy, bețivanul, îi lăsase bale pe mână când încercase să o oprească să îi dea managerului restaurantului cheile mașinii lui, dar acum avea asemenea gânduri în privința lui Drew. Și le putea imagina pe măicuțele de la liceul Saint Michael scuturând dezaprobator din cap. Peyton știa ce ar fi spus ele:

– Gânduri criminale? Calea spre iad e deschisă, domnișorico.

Slavă Domnului că o ascultase pe Mimi și nu se grăbise să semneze vreun contract de închiriere. Gândul îi răsări în minte și o ajută să se mai calmeze. Ăsta era un lucru bun. Iar alt lucru bun era că nu cedase tentației de a-l pocni, așa că nu avea de ce să se îngrijoreze

că ar putea fi târâtă prin procese şi apoi la închisoare pentru atac la persoană. Nu încăpea îndoială că urma să renunţe la job; totuşi, i se părea frustrant că motivul plecării ei nu avea să fie înregistrat în cazierul lui Drew. Îşi dorea să fi existat o cale prin care să poată dovedi ce fel de bărbat şi de şef era.

Cel puţin Drew era consecvent. Se opri lângă biroul ei în acea după-amiază, şoptindu-i:

– Sper că te gândeşti la călătoria noastră.

Peyton nu ridică privirea din hârtiile pe care le studia.

Medita asupra opţiunilor ei, când Mimi veni spre biroul ei. Spre deosebire de Drew, Mimi nu se strecura niciodată prin spatele nimănui. Iubea parfumul J'adore şi se dădea cu el de cel puţin două ori pe zi. Mirosul îi anunţa venirea.

– Deci măgarul tot nu se lasă, spuse Mimi. Dădea din cap şi îşi ţinea mâinile pe şolduri. Pur şi simplu, nu se învaţă minte niciodată. Ar fi trebuit să te avertizez. Am încercat de câteva ori, dar m-am gândit că, dacă eşti diferită, te-ar putea lăsa în pace.

– L-ai auzit? întrebă Peyton.

– Eram pe coridor şi l-am văzut venind prin spatele tău, îi explică Mimi. Nu am auzit ce ţi-a spus, dar îmi pot imagina. Arătai de parcă mai aveai puţin şi luai foc. Mi-aş dori să îţi pot spune că va fi mai bine şi că va renunţa, că te va lăsa în pace în cele din urmă, dar nu cred că se va întâmpla. A fost promovat pe postul ăsta în urmă cu un an şi a avut deja două alte stagiare.

– Am vorbit destul de mult cu Sandy în dimineaţa asta, continuă Mimi. Este adjunctă la resurse umane, iar azi era într-o dispoziţie stranie de a vorbi despre Drew. Am aflat că, la fel ca majoritatea angajaţilor, nici ea nu îl place prea mult. Oricum, am descoperit cum ai fost aleasă pentru postul ăsta.

Înainte ca Peyton să poată răspunde, Mimi adăugă:

– După spusele lui Sandy, te potriveşti tuturor cerinţelor lui şi altora în plus. Fotografia ta te-a pus înaintea celorlalte candidate.

Peyton scutură din cap.

– Nu am trimis CV-ul cu fotografie.

– A făcut el rost de una, spuse Mimi. Sandy mi-a spus că Drew are o colecţie de CV-uri. A pus-o să caute pe internet orice fotografii şi informaţii personale pe care le poate găsi. Tot ce îl interesa erau pozele candidatelor. Sandy a fost nevoită să îi sorteze numeroasele

fotografii găsite. Nu voia pe cineva care să aibă mai mult de treizeci de ani şi trebuia să fie disponibilă, singură. Nu şi-a aruncat nici măcar o privire pe CV-urile trimise de bărbaţi. I-a spus lui Sandy că, din moment ce ceilalţi critici culinari erau bărbaţi, considera că era corect să angajeze o femeie.

Mimi aruncă o privire în jur, ca să se asigure că încă erau singure, îşi coborî vocea şi spuse:

– Erai cea mai drăguţă candidată, de aceea ai fost angajată. Nu vreau să îţi rănesc sentimentele, dar gândeşte-te la asta. Nu ai fost angajată pentru experienţa ta. Abia ai absolvit facultatea, apoi ai făcut câteva cursuri de gătit în Franţa. Nu te-ai întrebat niciodată...

– Mi s-a spus că este un program de pregătire, de training şi m-am gândit că ar fi grozav să lucrez pentru revista aceasta.

Peyton nu mai continuă. Se simţea atât de naivă. Se gândi la călătoria lungă până în Dalton şi la cât de entuziasmată fusese la gândul unei noi cariere.

– Doar am profitat de şansa care mi s-a oferit. Este atât de nedrept.

Mimi încuviinţă din cap, apoi, ca şi când nu şi-ar mai fi putut stăpâni propriile frustrări, izbucni:

– Vrei să vorbim despre nedreptăţi? întrebă ea. Te-am depăşit la capitolul ăsta. Eu sunt contabil, şi încă unul al naibii de bun. Sunt în compania asta de peste şapte ani şi, până să apară Drew, eram fericită aici. Drew s-a însurat cu Eileen în urmă cu trei ani. Pe atunci se ocupa de producţie. Nu îl cunoşteam prea bine, dar se zvonea că e un afemeiat. Se pare că a avut probleme cu una dintre fetele cu care lucra. Se spunea că o urmărea încontinuu. Am auzit că într-o seară a dus-o acasă, iar ea nu a mai venit la muncă o săptămână după aceea. Când în sfârşit s-a întors, el o trata aşa de urât, încât a fost obligată să îşi dea demisia. Nu prea ştiu ce s-a întâmplat, dar au tot circulat poveşti. Eileen s-a asigurat că totul este muşamalizat. Apoi a fost promovat. Nu era calificat pentru post, dar presupun că asta nu a contat pentru Eileen, adăugă Mimi, arătând spre biroul lui Drew. Ea a tras sforile ca să îl aducă aici. Eu treceam printr-un divorţ atunci. Fostul meu soţ avea o iubită secretă şi credea că nu o să am o problemă cu chestia asta. Ei bine, am avut. Oricum, continuă Mimi, cu o notă de amărăciune şi de oboseală în glas, din moment ce nu aveam copii, iar el făcea mai mulţi bani decât mine,

deşi avea aceeaşi slujbă, nici unul dintre noi nu a cerut nimic de la celălalt. Ar fi trebuit să fie un divorţ rapid şi uşor, corect? Dar şi el lucra aici, la contabilitate şi nu-i convenea situaţia...

– Stai. Tot lui nu-i convenea? El este cel care te-a înşelat, spuse Peyton.

– Da, şi încă mai are iubita aia, dar nu voia ca viaţa lui să se schimbe. Îi plăcea cum găteam şi era obişnuit să fie răsfăţat. Ţi-am spus că el şi Drew au devenit prieteni? Presupun că cine se aseamănă se adună.

– Ce s-a întâmplat?

– Don, fostul meu soţ, mi-a spus că urma să fiu concediată. Jur că îi licăreau ochii nenorocitului. Numai Dumnezeu ştie ce motive au scornit el şi Drew, dar am fost chemată la resurse umane şi erau amândoi acolo. Mi-am zis, foarte bine, concediaţi-mă – aveam de gând să-i cer judecătorului pensie alimentară. I-am spus lui Don că va trebui să mă susţină financiar pentru tot restul vieţii. Nu semnasem încă actele de divorţ.

Peyton râse.

– Probabil că i-a plăcut să audă asta.

– O să spun doar că orice licăr i s-a stins din privire, spuse Mimi, aranjându-şi buclele scurte. Deci, nu am fost concediată. M-au retrogradat pe un post de secretară, iar salariul mi-a fost redus la mai puţin de jumătate. Acum îi aduc cafeaua măgarului şi îi organizez programul. Tocmai ce am împlinit cincizeci de ani; sunt suprapondelară, iar pe aici contabilii sunt ieftini ca braga. Nimeni nu se va uita de două ori la CV-ul meu. Mimi oftă. Te dai bătută?

– OK, ai câştigat, spuse Peyton.

– Ce ai câştigat, Mimi? întrebă Lars când intră în birou şi puse un teanc de dosare pe masa lui.

– Concursul de vieţi nedrepte, răspunse Mimi, care se uită la ceas. E deja trecut de cinci şi este seara de taco la Cactus. Cum de nu eşti acolo?

Lars se aşeză şi începu să sorteze dosarele.

– Toată lumea din companie merge acolo. E greu să scapi de toţi. Simt că nu pot vorbi liber. Înţelegi?

– Înţeleg, aprobă Mimi, şi adăugă, întorcându-se spre Peyton: Nu îţi face griji. Orice ai spune, eu şi Lars vom păstra secretul. Nu pot

spune acelaşi lucru despre altcineva din biroul ăsta. Ceilalţi s-ar duce direct la resurse umane cu bârfa.

– Când ai fost retrogradată, de ce nu ai mers la resurse umane să faci o plângere? Măcar ar fi rămas într-un cazier.

– Am făcut o plângere, dar fără nici un rezultat. Mi-am trimis CV-ul la mai multe companii, la fel şi Lars. Până reuşesc să scap din oraşul ăsta, trebuie să lucrez aici. Nu mai există alte slujbe. Crede-mă, am căutat. Şi chiar dacă ar fi, cum am spus, cine m-ar angaja?

– Dar ai aplicat pentru alte posturi în companie?

– Nu, nu mi s-a permis. Ei speră că, dacă Drew îmi face viaţa destul de amară, voi demisiona. Sunt blocată aici.

Lars ridică privirea şi încuviinţă.

– De când a venit Drew la conducerea departamentului, atmosfera e stresantă.

Peyton se lăsă pe spate în scaun şi se aşeză picior peste picior.

– Drew le-a sâcâit şi pe celelalte stagiare? De aceea au plecat? Deşi Peyton ştia răspunsul, trebuia să întrebe.

– Normal că da. Erau tinere şi drăguţe, dar tu le dai clasă.

Complimentul lui Mimi, atât de brusc, o ruşină pe Peyton. Aspectul ei nu ar fi trebuit să aibă nici o legătură cu performanţele profesionale.

Lars se întoarse cu scaunul lui rotativ şi spuse:

– Eşti o frumuseţe. Asta vrea să spună Mimi prin faptul că le dai clasă.

Mimi râse.

– Uită-te la ea, Lars. Se ruşinează.

– Povesteşte-i despre ultimele două candidate, o îndemnă Lars.

Mimi împinse câteva hârtii la o parte şi se aşeză pe marginea biroului lui Peyton.

– Tocmai mă pregăteam, spuse ea încrucişându-şi braţele. Prima era mult mai în vârstă decât tine. Numele ei era Kayla şi a rezistat şase luni.

– Opt luni, o corectă Lars.

– Nu am plăcut-o, recunoscu Mimi.

– Nimeni nu a plăcut-o, interveni Lars.

– Era aşa plină de ea. Nu părea să aibă vreo problemă cu faptul că se culca cu şeful, nu-i aşa, Lars?

– Nu, nu avea nici o problemă cu asta.

– Nici nu încerca să țină aventura secretă. Se mândrea cu asta. Era nepoliticoasă cu ceilalți angajați. Cred că își închipuia că devenise mai importantă în companie pentru că se culca cu Drew.

– Și devenise? întrebă Peyton.

– Nu chiar.

– De ce a plecat?

– Își dorea mai mult, spuse Mimi. Se zvonește că se îndrăgostise de măgar. Îți poți imagina așa ceva?

Dezgustul din vocea ei o făcu pe Peyton să râdă.

– Nu, nu îmi pot imagina.

– Kayla voia ca Drew să își lase soția și să se însoare cu ea. Bineînțeles, el nu ar face asta niciodată.

Lars îi explică de ce:

– Drew nu avea nici un ban când s-a căsătorit cu Eileen, iar dacă ar fi să divorțeze de ea, nu ar primi nici un șfanț.

– E la mintea cocoșului că au semnat un contract prenupțial, spuse Mimi. Am auzit că atunci când Drew i-a spus Kaylei că nu avea de gând să își părăsească soția, a avut un acces de furie.

– Puțin spus. Eram aici, am văzut-o, spuse Lars. A luat un monitor și l-a aruncat în peretele de lângă biroul lui Drew. Cred că voia să îl nimerească în cap. Jur că l-a aruncat ca și cum ar fi fost o minge de baseball.

– Aș fi vrut să văd și eu scena, spuse Mimi. Eileen a auzit despre scandal și atunci s-a implicat.

Peyton făcu ochii mari.

– Soția lui știa despre Kayla?

– Sigur că da, spuse Mimi. Ea curăță toate mizeriile lui Drew. Kaylei i s-a oferit un pachet atractiv de rămas-bun. Nu știu cât a fost, dar știu că a trebuit să semneze un fel de document de confidențialitate înainte de a primi cecul.

– Pun pariu că au pus-o să promită că nu va vorbi despre cele întâmplate, spuse Lars. Și că nu îi va da în judecată.

– Voi îmi spuneți acum că Eileen nu este deranjată de aventurile lui? Peyton era de-a dreptul uimită.

– Se pare că nu, altfel s-ar fi descotorosit de el până acum.

– Ce căsnicie bolnavă, spuse Peyton.

– Aici ai nimerit-o, aprobă Lars.

– Vrei să știi ce s-a întâmplat cu a doua stagiară? întrebă Mimi.

Simțindu-se complet descurajată, Peyton răspunse:

– Sigur, de ce nu.

– O chema April.

– Îmi plăcea de ea, spuse Lars.

– Normal. Era prietenoasă, mai ales cu toți bărbații de pe aici, spuse Mimi. Nu am întâlnit niciodată o persoană care să flirteze cu atâta nerușinare, dar cred că, în sinea ei, era o fată bună. Și-a pus geanta în sertarul biroului și – țac pac – Drew a căzut în limbă după ea. Și chiar vorbesc serios. Cu hainele ei strâmte și sânii mari, era exact ce căuta el. Nu cred că April știa în ce se bagă, pentru că, după câteva săptămâni, atitudinea ei s-a schimbat și a început să fugă de el. Cred că a primit mai mult decât se aștepta. Din senin, a început să se ascundă de el și găsea tot felul de motive să nu rămână singuri. Am încercat să vorbesc cu ea odată... știi tu... să văd dacă era în regulă, dar parcă avea gura cusută, nu a scos un cuvânt despre Drew. Singurul lucru pe care am reușit să îl scot de la ea a fost că avea nevoie disperată de slujba asta. Cred că era speriată.

Lars fu de acord.

– Așa este. Odată am văzut-o mergând pe coridor, iar el venea spre ea. April a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și s-a ascuns în primul birou care i-a ieșit în cale. Și am observat că nu intra niciodată în camera arhivelor când el era acolo. Este întuneric și nu există ferestre. Aștepta mereu ca el să plece.

– Într-un final, Drew a concediat-o, spuse Mimi. A încercat să provoace belele, nu-i așa, Lars? Aparent, Mimi nu aștepta un răspuns, continuând imediat: April a mers la resurse umane să depună o plângere. L-a acuzat pe Drew de hărțuire sexuală, dar și-a pierdut timpul. Soția lui Drew este prietenă bună cu Annette, directoarea departamentului. Plângerea lui April a ajuns la gunoi, nu acolo unde trebuia.

– Nu e de mirare, spuse Peyton.

– Poftim?

– Și eu am mers la resurse umane să depun o plângere. Annette nu m-a lăsat să o fac. A spus că trebuie să aștept trei luni ca să pot înainta plângeri.

– Astea sunt prostii, spuse Mimi.

– April nu a încercat să îi dea în judecată? întrebă Lars.

– Eileen a înăbuşit scandalul din faşă. Nu ştiu cu ce a ameninţat-o, dar ea şi Drew au un tip care le rezolvă treburile murdare când au nevoie. April şi-a strâns toate lucrurile şi a părăsit imediat oraşul.

– E o nebunie, spuse Peyton. În zilele noastre, în secolul ăsta, Drew nu ar trebui să poată scăpa basma curată cu comportamentul ăsta obscen, şi nici soţia lui. Ajutându-l, Eileen este la fel de vinovată ca şi el.

– Suntem de acord cu tine, spuse Lars. Dar oraşul se bazează în mare parte pe compania asta pentru venituri şi o vor proteja cum vor putea mai bine. Nimeni nu vrea publicitate proastă sau, Doamne fereşte, vreun proces. Randolph vrea o familie mare şi fericită.

– Eileen, în special, nu îşi doreşte probleme. Simte că merge pe gheaţă subţire, cu tatăl ei aşa cum este, iar dacă cineva ar vrea să dea în judecată revista lui Randolph Swift din cauza fiicei lui sau a soţului ei mitocan, Randolph s-ar supăra foarte tare.

– Ce crezi că ar face? întrebă Peyton. Luă un creion şi începu să îl învârtă între degete.

– E greu de spus. Nu a mai venit la birou de secole, dar cred că s-ar gândi să rămână director executiv până când fiul lui, Erik, va fi pregătit să preia conducerea. Îmi închipui că Randolph l-ar învăţa mersul lucrurilor şi l-ar lăsa să conducă afacerea. Erik este deştept. Ar face o treabă bună. Presupun că Randolph ar îndepărta-o de tot pe Eileen de firmă, sugeră Lars. Randolph şi-a pierdut soţia cu puţin peste un an în urmă. A fost devastat şi toată lumea a crezut atunci că se va retrage.

Mimi încuviinţă.

– Miriam a fost bolnavă mult timp, iar el a stat mereu lângă ea. Cred că grijile l-au epuizat. Şi el, şi Erik erau foarte apropiaţi de ea. Băiatul şi-a luat liber un semestru de la şcoală ca să poată fi lângă mama lui în acele ultime săptămâni, dar Eileen... ei bine, de îndată ce s-a îmbolnăvit, mama ei nu prea i-a mai fost de folos. Eileen este ceea ce ai putea numi...

– O femeie foarte egoistă, completă Lars.

– Eu voiam să spun nemernică, spuse Mimi. O adevărată nemernică.

Peyton râse. Lars părea şocat.

– De unde ştii atât de multe despre familie? o întrebă Peyton.

Mimi ridică din umeri.

– Ascult. Funcţia de secretară presupune mult timp în care nu fac nimic altceva decât să ascult. Acum sunt aproape invizibilă. Oamenii bârfesc şi nu par să observe că stau chiar lângă ei. Când eşti retrogradat, aşa cum am fost eu, probabil îşi închipuie că sunt o nimeni. Că nu le pot provoca nici un rău. Cine m-ar asculta? Când eram contabil, nu aveam timp de bârfe. Acum, îmi este ruşine să recunosc că bârfele sunt de bază în postul meu. Bârfa şi ciocolata.

Mimi scutură din cap.

– Chiar trebuie să scap de aici. Întorcându-se spre Lars, continuă: slujba aia de la Quickie Market sună din ce în ce mai bine, doar că nu pot trăi din salariul minim. Nimeni nu poate. Haideţi amândoi să mâncăm taco la mine acasă, spuse ea, ridicându-se de pe birou.

Peyton ura să iasă afară, mai ales seara. Indiferent câte haine avea pe ea, îi era frig. Temperatura deja scăzuse cu mult sub zero, iar vântul rece era atât de tăios, încât simţea că îi intră în oase. Radiatorul din maşina ei nu începu să sufle aer cald decât atunci când ajunse lângă clădirea în care era apartamentul lui Mimi. Peyton simţea că degetele de la picioare îi îngheţaseră complet. Nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu gerul ăsta arctic.

O oră mai târziu, stătea alături de Lars şi Mimi în jurul unei măsuţe rotunde de cafea, într-un apartament micuţ, cu un singur dormitor, născocind planuri după planuri îndrăzneţe prin care să îi vină de hac lui Drew. Mimi şi Lars beau bere, dar Peyton, încă înfrigurată, alese un ceai fierbinte.

– Nu pot sta aici, spuse Peyton. O să renunţ, dar mi-ar plăcea să existe o cale prin care Randolph Swift şi fiul lui să afle ce face Drew. Spune-mi mai multe despre Randolph.

– Este un om bun, spuse Mimi, blând şi amabil. El a construit comunitatea asta. Ştiu că zona arată stearpă şi mohorâtă acum, dar după ce se topeşte zăpada, e un loc destul de drăguţ. Lui Randolph îi pasă de angajaţii săi.

Mimi luă o gură de bere şi înclină sticla spre Peyton.

– Dacă se va mai întoarce, nu vei putea ajunge la el. Nu ai cum să treci de balaurul ăla de Eileen.

Lars se înecă în timp ce lua o gură de bere.

– Balaur? Pe asta n-am mai auzit-o până acum.

– În cele din urmă, Randolph va afla ce face Drew, spuse Peyton. Cineva îi va spune. E doar o chestiune de timp.

– Sunt de acord, şi sunt sigură că şi Eileen este conştientă de asta. Dar dacă Randolph se retrage, iar Drew preia controlul, va fi mai uşor să se ocupe de femeile care încearcă să provoace probleme. Drew ar putea continua să fie un ticălos mulţi ani de acum înainte.

– Cineva trebuie să îl oprească, spuse Peyton.

Şi să facă rost de dovezi pe care să i le ducă lui Randolph Swift, se gândi ea. Dar cum?

Aveau destul timp să se gândească la asta, pentru că Drew călătorea împreună cu Eileen în ceea ce numeau excursie de shopping şi urma să lipsească de la birou zece zile. Cu siguranţă în tot timpul ăsta Peyton putea să se gândească la ceva genial ca să prindă lipitoarea. Şi dacă planul nu îi reuşea, cel puţin rămânea cu mulţumirea că încercase.

Devenise o obişnuinţă să meargă acasă la Mimi după muncă, împreună cu Lars. Făceau cu rândul cumpărături pentru cină. Mimi şi Lars deveniseră confidenţii ei şi foarte buni prieteni. Avea să le ducă dorul. Ştia că erau nefericiţi şi îşi dorea să plece şi ei odată cu ea, dar care ar fi fost câştigul în treaba asta? Ar fi fost toţi trei şomeri.

Biroul fu liniştit în zilele cât Drew lipsi, dar timpul trecu repede. Lunea următoare tipul avea să se întoarcă la muncă.

Joi noaptea, când Peyton se pregătea de culcare, îi veni în minte un plan de bătaie. Avea multe scăpări, dar tot credea că îl putea duce la capăt. Vineri urma să îl discute cu Mimi şi Lars, iar în weekend putea pune la punct detaliile planului, în timp ce îşi împacheta lucrurile, pentru excursia înapoi în Texas. Luni, după întâlnirea cu Drew, va pleca din Dalton cât de repede putea. După ce îi va distruge viaţa, Peyton se îndoia că Drew îi va mai pretinde preavizul de două săptămâni.

Drew o surprinse, întorcându-se mai devreme la serviciu. Vineri dimineaţa era deja în birou. Nu era într-o dispoziţie prea bună şi rămase închis în birou cea mai mare parte a zilei. Nu voia să fie deranjat şi, mult mai important pentru Peyton, o lăsa în pace. Tocmai se pregătea să plece acasă, când îl auzi prin uşă strigând la cineva în telefon. Furia lui era evidentă. Îi putea auzi răsuflarea greoaie în timp ce ţipa la persoana de la celălalt capăt al firului, apoi auzi o bufnitură,

de parcă ar fi aruncat cu ceva în perete. Peyton privi în jur. Departamentul era pustiu. Toată lumea plecase, iar ea era singură acolo. Teama îi dădu fiori pe şira spinării, iar instinctul îi spunea să plece de acolo cât mai curând posibil. Dacă se întâmpla ceva, nu era nimeni care să o poată auzi.

Îşi îmbrăcă haina şi tocmai îşi căuta cheile în geantă când îl auzi pe Drew strigând-o. Încercând să fie cât mai silenţioasă posibil, fugi afară din birou şi alergă pe hol. Tocmai dăduse colţul când îl auzi strigând-o din nou. Peyton nu răspunse şi urcă grăbită treptele spre intrarea în garaj. Temându-se că ar putea veni după ea, nu merse direct la maşina ei, ci alergă la etajul de deasupra, gândindu-se că, dacă nu o vedea, avea să presupună că încă era înăuntru, muncind.

Era iraţională teama ei? Cineva deschise o uşă, apoi o închise violent. Se lăsă pe vine între două maşini şi aşteptă. Se simţea stupid şi îşi spuse în sinea ei că exagera, dar teama pusese stăpânire pe ea şi nu părea să o poată controla.

Drew era un bărbat obişnuit să primească ceea ce dorea, dar chiar era capabil de violenţă? Cât de departe ar merge ca să obţină ce îşi doreşte?

Mai târziu în noaptea aceea, Peyton descoperi cât de periculos era Drew.

Trecuse de miezul nopţii. Peyton era ghemuită sub pătură şi aproape adormise, când auzi o maşină trecând în viteză, apoi oprindu-se cu un scârţâit de roţi şi dând cu spatele. Nu ştia ce o îndemnase să coboare din pat şi să se uite pe fereastră, dar slavă Domnului că o făcuse, pentru că afară, parcând cu spatele, era SUV-ul lui Drew.

Maşina era pusă pe diagonală, ocupând două spaţii de parcare. Îl privi pe Drew ieşind din maşină, trântind portiera şi împleticindu-se spre clădire. Lumina felinarului arunca o strălucire sinistră pe chipul lui încruntat. Părea furios şi hotărât. Îngrozită, Peyton alergă la uşă şi o blocă punând un scaun greoi, apoi verifică dacă o încuiase.

Deodată, Drew începu să bată cu pumnii în uşă. Apoi, izbind în ea, încercă să spargă încuietoarea. Uşa se cutremură, iar Peyton ştia că în câteva secunde putea să cedeze. Alergă spre telefon ca să sune la recepţie.

– Un bărbat beat încearcă să intre în camera mea, strigă ea. Vă rog, sunați la poliție.

Adolescentul care se ocupa de recepție spuse:

– Vin să vă ajut.

Peyton nu știa dacă băiatul va suna la poliție, așa că hotărî să o facă ea însăși, dar era atât de agitată încât scăpă telefonul din mână și fu nevoită să se bage sub pat după el.

– Lasă-mă să intru, Peyton. O să te fac să te simți minunat, iubito. Haide. Știi că vrei și tu. O să te fac eu să vrei.

Îi tot promitea că o va face să se simtă bine, dar glasul îi era din ce în ce mai furios. Peyton cercetă cu disperare camera, căutând un obiect pe care să îl poată folosi pe post de armă. Bătrânul din camera de alături fu cel care o salvă întâmplător. Deschise ușa și începu să-l blesteme pe Drew, încheind cu amenințarea că avea să sune la poliție dacă Drew nu înceta cu scandalul și nu pleca.

– Haide, dă-i drumul de aici. O să sun la poliție. Pleacă până nu vin să te aresteze.

Bătăile în ușă încetară, apoi Drew începu să-l amenințe pe bătrân. Apoi îl auzi pe tânărul de la recepție întrebând dacă totul este în regulă. Drew începu să mormăie ceva, dar Peyton nu înțelegea ce spune. Un minut mai târziu, auzi motorul mașinii lui, iar când privi pe fereastră, îl văzu plecând în trombă din parcare.

– A plecat. A plecat. A plecat. Probabil că șoptise cuvintele astea de o sută de ori, stând pe jos în baia mică. Spatele îi era rezemat de cadă, iar cu picioarele bloca ușa, ca nimeni să nu poată intra. Drew plecase, era în siguranță acum. Se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla și o cuprinse groaza. Își strânse genunchii la piept, legănându-se înainte și înapoi, plângând.

Nu dormi deloc în noaptea aceea. Rămase încuiată în baie până la răsăritul soarelui, apoi își împachetă câteva lucruri într-o geantă și merse acasă la Mimi. Prietenei ei îi plăcea să doarmă mai mult în weekend. Nu era nici măcar opt când Peyton ciocăni la ușa ei, dar Mimi nu se plânse. O privi pe Peyton și știu că ceva groaznic se întâmplase.

După ce Peyton îi povesti totul, Mimi fu îngrozită.

– Dacă ar fi reușit să intre... Închise ochii, trase adânc aer în piept și continuă: te-ar fi violat. Dumnezeule, știam că este un afemeiat,

dar așa... Ar trebui să mergi la poliție. Stai să mă îmbrac și mergem împreună. Ar trebui să faci o plângere.

– Și ce să le spun? Că un bărbat de care îmi este teamă a bătut insistent la ușa mea la miezul nopții și că voia să intre. Nu a încălcat nici o lege. A făcut mult zgomot; i s-a spus să plece și a plecat.

– Nu e drept. Pur și simplu, nu e drept. Lui Mimi aproape că îi venea să plângă. Puse mâna pe spatele lui Peyton și o conduse în dormitor. Vino, ai nevoie de somn. Când te vei liniști, îți vei da seama ce e de făcut.

Îngrijorată că Drew s-ar putea întoarce la motel, Peyton rămase cu Mimi tot weekendul, iar duminică seara se întoarse ca să își strângă lucrurile. Luni dimineața, mașina îi era încărcată și gata de plecare. La fel și ea.

Drew nu veni la birou până la ora unsprezece, iar Peyton deveni din ce în ce mai neliniștită, întrebându-se care va fi reacția lui când va da ochii cu ea. Oare îi va părea rău pentru cele întâmplate? Sau se va preface că nu s-a întâmplat nimic? Peyton tocmai se uita la ceas, când auzi ușile liftului deschizându-se. Ridică privirea și îl văzu îndreptându-se spre recepționistă, aruncându-i un rânjet larg. După ce schimbă câteva cuvinte prietenoase cu ea, merse spre biroul lui Peyton și îi spuse vesel bună dimineața, apoi se îndreptă spre biroul lui. Peyton nu fu tocmai șocată de comportamentul lui. De fapt, chiar bănuise că Drew avea să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și se bucură pentru că se baza pe asta pentru planul ei.

Cu toată amabilitatea de care fu în stare, Peyton se ridică de la biroul ei, ciocăni la ușa lui și îl întrebă dacă îi putea răpi o clipă din timpul său. Răspunzându-i la zâmbet, Drew nu întârzie să accepte. Chiar trase un scaun masiv pentru ea.

Peyton așteptă până când Drew se așeză, apoi se aplecă înainte și puse un reportofon pe biroul lui.

– Vă deranjează dacă înregistrez această conversație?

Drew ridică din sprâncene, apoi râse.

– Nu, te rog.

Apoi se aplecă peste birou, trase reportofonul mai aproape de el și spuse:

– Chiar îl voi porni pentru tine. Apăsă butonul, se lăsă pe spate în scaun și continuă: nu te-ai hotărât încă să îți faci încălzirea?

În loc să îi răspundă la întrebare, Peyton îi adresă o alta:

– Nu sunteți curios de ce înregistrez conversația?

– Nu chiar, spuse el. Acum, răspunde-mi. Ai de gând să devii mai caldă? Nu simți chimia dintre noi? Mă vrei la fel de mult pe cât te vreau și eu pe tine.

Bărbatul era de necrezut.

– Nu, nu simt nici o chimie. Ceea ce vreau este să mă lăsați în pace.

– Asta nu se va întâmpla, îi spuse el, zâmbind.

– Nu vom avea o relație fizică, iar călătoritul împreună cu dumneavoastră iese din discuție. Nu mă simt în siguranță.

Drew ridică din umeri.

– Sunt șeful tău. Dacă eu spun că mergi cu mine, atunci mergi cu mine.

– Nu ați auzit niciodată de hărțuire sexuală?

– Asta nu înseamnă nimic aici. Iar tu vei călători cu mine.

– Nu. Peyton nu spuse mai mult.

– Nu? Zâmbetul lui Drew se stinse.

– Exact, nu, repetă ea cu calm.

– Ai de ales, Peyton. Fie cooperezi, fie ești concediată. Nici măcar să nu te gândești să ceri un transfer. Nu voi permite asta, iar eu sunt cel care deține toată puterea, nu tu.

– Ce înseamnă, mai exact, să cooperez cu dumneavoastră? Peyton avea nevoie de asta pe înregistrare.

– Știi tu. Să îți desfaci picioarele pentru mine. Oricând vreau și cât de des vreau.

Peyton simți cum i se face rău, dar încercă să nu reacționeze.

În ciuda eforturilor ei, probabil că dezgustul i se citea pe față, pentru că Drew nu păru mulțumit de reacția ei. Se aplecă spre ea, încruntându-se, și spuse:

– Nu fi atât de șocată. O să te fac să îți placă. Dacă va fi nevoie să te forțez, o voi face. Mereu iese așa cum vreau eu.

– Dar soția dumneavoastră...

– Asta era problema? o întrerupse el. Glasul i se mai domoli, la fel și încruntarea. Părea onorabil acum. Îți faci griji că soția mea va afla? Eileen știe că uneori îmi place să am parte de puțină acțiune suplimentară. Ea înțelege. Chestiile astea îți condimentează viața sexuală, așa că ea mă ajută să obțin ceea ce vreau, ceea ce am nevoie. Este o situație în care amândoi câștigăm.

– Și cum rămâne cu Randolph Swift?

– Socrul meu? Ce e cu el? El poate să își facă rost singur de acțiune, spuse Drew, chicotind. Felul în care se plimbă trist pe aici de când i-a murit soția este destul de patetic. Mă îndoiesc că i s-ar mai putea scula, măcar. S-a cufundat în scaunul lui mare din piele și se leagănă dintr-o parte în alta, părând foarte îngâmfat. De ce o tot jelește pe nevastă-sa, nu îmi pot da seama. În ultimii ani, nu a fost altceva decât un sac de oase. Ai crede că ar trebui să se bucure că a scăpat de ea.

Peyton nu voia ca el să vadă cât de dezgustată era, dar îi venea din ce în ce mai greu să își controleze emoțiile care o copleșeau. Drew era o persoană jalnică.

– Mi s-a spus că reputația companiei este foarte importantă pentru el. Dacă ar afla ce faci tu... dacă ar exista un proces...

– Nu va afla, spuse Drew încrezător. Eileen știe cum să îl manevreze.

– Nu înțeleg. Cum îl manevrează?

– Se asigură că moșul nu aude nici un lucru negativ despre mine. Eileen și cu mine gândim progresiv, dar Randolph este captiv în trecut. Trebuie să plece. La fel și ratatul ăla de fiu-său. Când voi pune mâna pe locul ăsta, lucrurile vor fi diferite.

Peyton auzise destule și nu mai putea suporta să îl asculte pe degenerat nici un minut în plus. Se întinse după reportofon, dar Drew fu mai rapid. Îl luă, analizându-i butoanele, și descoperi pe care trebuia să apese ca să șteargă conversația. După ce o făcu, aruncă reportofonul spre ea.

– Nu fi descurajată, spuse el, râzând. Te-am lăsat să mă înregistrezi.

Peyton luă abătută reportofonul și dădu să plece.

– Ești încă tânără, dar vei învăța, spuse el, ca și când ar fi vrut să o consoleze. Dacă vrei să răzbești în afacerea asta, te vei da pe brazdă. Ah! și, Peyton, data viitoare când mai vin la tine, ai face bine să mă lași să intru.

Peyton se întinse spre mânerul ușii.

– Nu ți-ai găsit încă un apartament? o întrebă el, oprind-o în loc.

– Am redus căutările la două posibilități. Era o minciună, dar o spusese destul de convingător.

– Grăbește-te și hotărăște-te.

Peyton dădu aprobator din cap şi, fără alte cuvinte, închise uşa în urma ei. Voia să zâmbească, dar nu îndrăznea. Devenise atât de paranoică, îngrijorându-se că cineva o putea privi. O credea în stare pe Eileen să instaleze camere de supraveghere prin birou. Peyton o întâlnise doar o dată, dar fusese suficient cât să îşi dea seama că era la fel de ticăloasă ca şi soţul ei. Din câte aflase Peyton, Eileen ar fi făcut orice ca să îşi ţină soţul fericit şi tatăl ignorant în privinţa celor ce se petreceau. Averea ei depindea de asta.

Trecură cinci minute, apoi încă cinci. Apoi Peyton băgă mâna în buzunarul dintre faldurile fustei sale şi închise aplicaţia de înregistrare vocală de pe smartphone-ul ei.

Lars era în acea zi la departamentul de artă, aşa că Peyton rămase singură în birou, încercând să pară ocupată. O jumătate de oră mai târziu, Drew trecu pe lângă ea, spunându-i că se duce la cantină. De îndată ce uşile liftului se închiseră, Peyton se grăbi să ajungă în camera arhivelor. Scoase telefonul din buzunar şi îşi trimise înregistrarea pe e-mail, iar o copie o trimise surorii sale, Lucy. În mesaj îi scrisese „Ai grijă de asta pentru mine". Când termină, se îndreptă spre garderobă ca să îşi ia lucrurile.

Mimi ridică privirea din cartea pe care o citea când Peyton trecu pe lângă ea.

– Ce ai în sacoşă?

– Un schimb de haine, răspunse Peyton.

Mimi se posomorî. Ştia ce însemna asta. O urmă pe Peyton spre baie, iar după ce se asigură că erau singure acolo, spuse:

– Îmi va fi dor de tine.

– Şi mie de tine. O să te sun mai târziu, să îţi povestesc totul şi o să îţi trimit şi un mic cadou. Vei râde sănătos. Nu lăsa şi pe altcineva să asculte, în afară de Lars.

În timp ce Peyton se schimbă într-o pereche de blugi şi tenişi, Mimi îi împături fusta şi o aşeză în sacoşă, lângă pantofii cu toc.

O îmbrăţişă pe Peyton.

– Ţinem legătura, mă auzi? Vreau să ştiu ce faci. Promite-mi.

– Îţi promit.

Peyton ura despărţirile. Devenise destul de apropiată de Mimi. În scurtul timp pe care îl petrecuse în Dalton, femeia îi devenise o prietenă foarte bună.

– Spune-i lui Lars că o să-l sun, zise Peyton, grăbindu-se spre uşă.

Nu se deranjă să meargă la resurse umane ca să îşi dea demisia şi să îşi ia salariul, pentru că ştia că acolo aveau să insiste să stea în preaviz, iar ea nu voia să facă asta. Coborî scările spre garaj, iar în timp ce aştepta ca motorul maşinii să se încălzească, îi trimise înregistrarea lui Mimi.

Teama ei nu se domoli până nu ajunse pe autostradă. Începuse din nou să ningă, iar vizibilitatea era din ce în ce mai redusă. Meteorologul de la radio anunţa condiţii de viscol. Peyton aproape că izbucni în râs. De ce nu? se gândi ea. Venise în Dalton pe viscol şi îl părăsea în aceleaşi condiţii. Părea corect. Furtuna nu avea să o oprească. Orice ar fi fost, va pleca departe de Dalton. La câteva zeci de kilometri după ce ieşi din oraş, tensiunea de pe umerii ei se stinse, la fel ca şi durerea din stomac. Cu cât conducea mai departe, cu atât devenea mai fericită.

Capitolul 4

Mimi fu încântată de cadoul de la Peyton. Ținu telefonul la ureche, ca să nu mai audă și altcineva, și izbucni în râs de câteva ori, ascultând înregistrarea. Lars auzi chicotelile dinspre biroul lui Mimi și merse să vadă ce era atât de amuzant. Ea îi dădu și lui să asculte înregistrarea. Drew era plecat la masa de prânz, așa că Mimi îl duse pe Lars în biroul lui Drew, închise ușa și, cum voia să o audă din nou, o puse pe speaker. Mimi stătea într-unul dintre scaunele din fața biroului lui Drew, iar Lars rezemat de perete. Nici unul dintre ei nu o văzu sau auzi pe Bridget deschizând ușa. Femeia ascultă, iar când își dădu seama despre ce era vorba, se întoarse și alergă la cantină ca să îi spună șefului. Ar fi făcut orice ca să îi atragă atenția lui Drew, chiar dacă asta însemna să piardă prietenia lui Mimi.

Drew nu primi foarte bine veștile. Ieși val-vârtej din cantină și se întoarse în biroul lui, să vadă dacă ceea ce îi spusese Bridget era adevărat. Șterse înregistrarea, la naiba. Oare apăsase butonul greșit? Nu, fusese atent. Sau Peyton mai avea și alt dispozitiv de înregistrare?

Lars se întorsese la departamentul de artă, iar Mimi era singură. Tresări când ușa se izbi de perete, iar tocmai când se întorcea spre intrare, Drew o prinse de braț.

– Există o înregistrare? Bridget mi-a spus că Peyton a înregistrat o conversație privată. Așa este?

Mimi își smulse brațul din strânsoarea lui.

– Da. Vreți să o ascultați?

Drew îi luă telefonul de pe birou și căută mesajul. Ascultă doar câteva secunde, apoi îl șterse.

– Ea unde este? întrebă el poruncitor. Era atât de furios, încât ochii păreau să-i iasă din orbite.

– În drum spre Texas.

El trase o înjurătură, apoi își scoase telefonul. În secunda în care soția lui răspunse, începu să țipe la ea, spunându-i ceea ce se întâmplase și încheind cu:

– Adu-o înapoi aici. O vreau înapoi aici, azi!

Închise telefonul și își îndreptă furia către Mimi.

– Cine a mai auzit asta?

Dându-și seama că Bridget nu îi spusese și despre Lars, Mimi răspunse:

– Nimeni.

Drew merse ca vijelia în biroul său, trânti ușa și își sună din nou soția. Pentru că încă urla, Mimi auzi fiecare cuvânt.

– Adu-o înapoi aici și pune-o să semneze un contract de confidențialitate. Nu-mi pasă cum o faci. Nu vreau ca înregistrarea aia să ajungă nicăieri. Și intră în computerul lui taică-tău și asigură-te că nu i-a trimis-o lui. Ne-am ars dacă o aude. Tăcere, apoi Drew strigă din nou: nu, nu vreau să vorbesc despre ce este pe înregistrare.

Mimi decise că acum era un moment bun să ia prânzul. Să își mănânce sendvișul cu unt de arahide în mașină și să o sune pe Peyton ca să o avertizeze. Știa că trebuia să fi ajuns pe autostradă până acum. Mimi nu era de acord cu vorbitul la telefon în timp ce era la volan, dar asta era o urgență. Peyton trebuia să fie avertizată.

Merse prin zăpadă ca să ajungă la mașină, pentru că locul ei de parcare era pe acoperiș – o altă găselniță a lui Drew și a fostului soț, ca să o facă să plece. Stătu în frig, așteptând ca radiatorul să dea căldură. Dinții îi clănțăneau în timp ce formă numărul lui Peyton.

După ce sună a treia oară, Peyton răspunse și, înainte să poată spune ceva, o auzi pe Mimi:

– Știu. Drew și Eileen știu că ai înregistrat conversația. Drew i-a spus lui Eileen să te aducă înapoi aici. Cred că îl va trimite pe Parsons după tine. Ai grijă, fii cu ochii în patru.

– Cine e Parsons?

– Rick Parsons este tipul care le rezolvă treburile murdare și, crede-mă, e o pacoste. Vor să te întorci și să semnezi un contract de confidențialitate sau ceva de genul ăsta.

Peyton încercă să rămână calmă.

– Normal că aveau să afle mai devreme sau mai târziu, răspunse ea. Mai târziu ar fi fost mai bine. Cum de au aflat atât de repede?

– Îmi pare atât de rău, Peyton. Voiam să audă și Lars înregistrarea, dar nu credeam că mai era și altcineva prin preajmă. Bridget a auzit-o și a fugit cu bârfa la Drew. M-ai auzit când ți-am spus că este posibil să vină Parsons după tine?

– Te-am auzit. Nu pot face nimic în privința asta acum. Sunt în toiul unei furtuni de zăpadă și nu mă pot concentra decât la cum să rămân pe șosea.

– Ești aproape de Minneapolis? Te poți ascunde acolo o perioadă.

– Da, așa o să fac. Mimi, credeam că voi avea timp să găsesc o cale de a ajunge la Randolph Swift, dar acum că Drew și Eileen știu despre asta, poate că o să postez înregistrarea pe internet. Toată lumea va vedea ce fel de bărbat este Drew și gata.

– O, Doamne, nu face asta, o avertiză Mimi. Odată pusă pe internet, vei pierde controlul asupra ei. Nu știi niciodată ce ar putea face cu ea vreun psihopat. A existat un caz chiar anul trecut, într-un oraș la câteva zeci de kilometri la est de aici. O mamă se săturase ca fiul ei să fie batjocorit la școală, așa că l-a înregistrat pe bătăuș urmărindu-i copilul și a postat filmul pe internet, gândindu-se că asta avea să pună capăt situației. În schimb, ea a fost transformată în personajul negativ, pentru că l-a hărțuit pe bietul copil. A fost chiar acuzată că a falsificat clipul. Și, mai grav, familia bătăușului a dat-o în judecată pe mamă, continuă Mimi. Din câte îmi amintesc, au ajuns la o înțelegere în afara procesului, dar asta s-a întâmplat la câteva luni după ce au încercat să afle care era adevărul și după mii de dolari cheltuiți cu judecata. A fost un adevărat dezastru. Crede-mă. Dacă Drew poate întoarce asta împotriva ta, o va face. Va spune că ai falsificat înregistrarea sau va lua totul în glumă, iar înainte să îți dai seama, totul va fi dat uitării și nu vei obține nimic.

Tăcerea lui Peyton îi confirmă lui Mimi că era dezamăgită.

– Știu că este tentant și că vrei să îl expui pe Drew, dar ai grijă să nu se întoarcă împotriva ta.

– Ai dreptate, recunoscu Peyton.

– În plus, continuă Mimi, Randolph Swift este un om bun, care și-a petrecut viața construind această companie și nu merită să îi fie distrusă din cauza ginerelui său pervers. Dacă lucrurile oribile pe care Drew le-a spus despre soția lui ar ajunge publice, ar fi distrus.

– Bine, nu o voi posta, spuse Peyton, privind în oglinda retrovizoare. Nu se zărea nimeni. Ce mașină conduce acest Parsons?

– Este o furgonetă nouă, una mare. Nu știu marca sau modelul. E albă, adăugă ea, ceea ce nu te va ajuta prea mult prin ninsoare, nu-i așa? Nu-l vei vedea venind. Nu l-ai întâlnit niciodată pe Parsons, nu?

– Nu.

– Arată obișnuit, presupun. Păr șaten-închis, privire iscoditoare. Poartă costume și cravate oribile.

– Bine atunci, spuse Peyton. O să fiu cu ochii în patru după o furgonetă albă, iar dacă șoferul are gusturi proaste, voi ști că este Parsons.

– Nu o lua ca pe o glumă. Tipul e periculos. Vreau să ai grijă și, te rog, sună-mă când te oprești undeva, la noapte.

Peyton credea că Mimi exagerează, dar promise că avea să fie cu ochii în patru. Nu își făcea griji că cineva o putea ajunge din urmă. Avea un avans de patruzeci și cinci de minute, estimă ea. Cât de departe o putea urmări cineva pe viscol, înainte să se dea bătut? Și ce avea să facă dacă o ajungea din urmă? Să o claxoneze până trăgea pe dreapta. Nu, nu își făcea griji. În plus, mica ei Camry consuma puțin și putea pune pariu că nu era și cazul unei furgonete. Cele mari aveau rezervoare mai încăpătoare, dar consumau mai mult combustibil. Ea avea un rezervor plin și putea merge destul de mult fără să fie nevoită să oprească.

Un camion intră pe autostradă în fața ei. Peyton rămase în urma lui, folosindu-se de luminile lui din spate ca de un far. Ninsoarea se domoli, dar vântul se înteți, vuind și vâjâind. Sunetul sinistru îi amintea de un film cu fantome.

Câteva minute mai târziu, primi un apel de la Lucy. Peyton își puse telefonul pe difuzor și îl așeză pe genunchi ca să poată ține ambele mâini pe volan.

Salutul lui Lucy spunea totul.

– O, Dumnezeule, strigă ea.

– Presupun că ai ascultat înregistrarea.

– O, da, am ascultat-o. Nu mi-a venit să cred ce aud. Te-a amenințat că te violează. La început, am crezut că este o glumă. Apoi mi-am dat seama că vorbește serios. Nemernicul. Îți iei un avocat și îl dai în judecată, nu-i așa?

Înainte ca Peyton să poată răspunde, Lucy luă decizia pentru ea. Sora ei mai mare era o maestră în rezolvarea problemelor. Credea că știe ce era mai bine pentru toată lumea. Uneori funcționa, alteori nu.

– Normal că asta faci. Îl vei distruge. Ţi-ai dat demisia, nu-i aşa? După ce ai făcut plângere la resurse umane, ai...

– E o poveste lungă, o întrerupse Peyton, îţi povestesc totul mai târziu.

– Felul cum vorbea, atât de arogant, de sigur pe el... Trebuie să pleci departe de el. Urcă-te în maşină şi vino acasă.

– Sunt în drum spre casă acum. Ascultă, te rog să nu-i suni pe mama sau pe tata. Nu vreau să ştie încă ce s-a întâmplat. Pot să stau la tine până îmi dau seama ce trebuie să fac?

– Da, normal.

Peyton zâmbi. Întotdeauna te puteai baza pe Lucy. Chiar şi când făcea pe şefa cu cei din jur, era demnă de încredere.

– Trebuie să pornesc iar la vânătoare de joburi, nu-i aşa? E atât de deprimant.

– Nu ai făcut nimic greşit. Nu uita asta.

– Să nu mai vorbim despre asta. Ce se mai întâmplă pe acolo?

– Tristan MacBain se însoară. Ştiai deja? Invitaţia ta e aici de trei săptămâni. Am tot vrut să îţi spun, adăugă Lucy.

Fratele Expertului se însura. Peyton şi-l amintea pe Tristan. Mereu fusese un băiat atât de serios. Se întrebă dacă rămăsese aşa.

– Nunta are loc aici, în Brentwood, la Saint Michael. E un eveniment care merită aşteptat cu sufletul la gură, nu crezi?

– Nunţile îi amintesc mamei că are trei fete pe care nu le-a măritat încă.

Lucy râse.

– A rămas blocată în anii cincizeci, nu-i aşa?

Camionul încetinise ca să iasă de pe autostradă, iar în curând farul ei avea să dispară. Ar trebui să îl urmeze şi să găsească un loc unde să aştepte să treacă furtuna? Începuse din nou să ningă tare.

– Ce se aude? întrebă Lucy. Aşa şuierător.

– Vântul, răspunse Peyton. Îmi leagănă maşina. Trebuie să te las acum, spuse ea, închizând telefonul şi punându-l pe bord.

Nu auzi claxonul până când maşina din spate nu ajunse foarte aproape de ea. Şoferul îi dădea flash-uri. Era Parsons? Luneta îi era atât de aburită, încât Peyton nu putea vedea culoarea maşinii.

Oricine era la volan, era un maniac. Când Peyton nu trase imediat pe dreapta, şoferul ambală motorul şi se apropie şi mai mult de ea, continuând să claxoneze şi să dea semnale cu farurile. Aproape

că îi atingea bara de protecţie, dar Peyton continuă să conducă. Evident nemulţumit de reacţiile ei, şoferul o depăşi şi intră din nou pe banda ei, tot apăsând frâna. Încerca să o oblige să oprească, iar dacă ar mai fi fost şi alte maşini pe autostradă, s-ar fi produs un accident. Peyton ar fi trebuit să fie speriată, dar era prea furioasă ca să mai simtă şi alte emoţii. Trecu pe cealaltă bandă şi îşi continuă drumul.

Şoferul încetini, o lăsă să treacă şi rămase în urma ei. Peyton se gândi că era posibil să o împingă din spate şi se pregăti sufleteşte pentru asta. Vântul vuia şi îi era greu să ţină maşina pe şosea. Şoferul încetă să mai claxoneze şi încetini mai mult.

Peyton se întinse după telefon ca să sune după ajutor. Cât ar dura până ar găsi-o cineva? Dacă ar fi fost aproape de Minneapolis, ar fi fost mai multe maşini pe şosea, chiar şi pe vremea asta îngrozitoare.

Privi în oglinda retrovizoare. Nici urmă de hărţuitorul ei. Oare renunţase? Farurile lui nu se mai vedeau. Peyton puse telefonul înapoi pe bord. Trebuia să se concentreze şi să îşi ţină ambele mâini pe volan. Drumul urma să facă o curbă abruptă spre est. Peyton văzu panoul de avertizare şi îşi aminti curba. Era mai aproape de Dalton decât de Minneapolis. La ce se aşteptase? Dacă mergea cu cincizeci de kilometri pe oră avea să îi ia o veşnicie să ajungă în civilizaţie. Tocmai se plângea de faptul ăsta, când văzu din nou lumina unor faruri în spatele ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Se părea că nu renunţase.

Vântul sufla din nou cu putere. Auzi un zgomot de metal lovind alt metal. Maşina patină. O lovise?

Era atât de furioasă, încât începu să ţipe. Convinsă că urma să o lovească din nou când avea să ia curba, Peyton apăsă frâna. Înainte să poată face ceva în privinţa asta, începu să se învârtă incontrolabil, îndreptându-se spre maşina lui cu botul înainte. Ca să se ferească din calea ei, şoferul viră brusc, pierdu controlul şi zbură printr-un gard din sârmă ghimpată, pe câmpul de lângă şosea.

Dumnezeu se îndurase din nou de ea. Peyton nu ştia cum se întâmplase, dar se opri din nou pe banda corectă a drumului. Trase pe dreapta, tremurând din cap până-n picioare şi coborî geamul. Putea vedea roţile furgonetei învârtindu-se şi auzea motorul huruind. Era blocat acolo şi nu pleca nicăieri. Oare era rănit? Primi

răspunsul o secundă mai târziu. Îl privi ieşind din maşină şi lovind cu pumnul în capotă. Furgoneta aterizase într-o grămadă uriaşă de zăpadă. Îl lăsă în pace, să sune la tractări.

Rezistând tentaţiei de a claxona şi de a-i face cu mâna, Peyton se întoarse din nou pe autostradă şi nu mai privi înapoi.

CAPITOLUL 5

Peyton ajunse de unde plecase.

Acum că era din nou în Texas, avea timp de gândire. Ştia că ar trebui să înceapă să caute un alt job imediat, dar trebuia şi să se decidă ce avea să facă în privinţa lui Drew şi Eileen. Nu putea pur şi simplu să îşi vadă de treaba ei şi să uite de cei doi degeneraţi. Fusese norocoasă că scăpase de ei şi de lacheul lor, Parsons, şi ajunsese acasă în siguranţă, dar dacă nu făcea ceva, următoarea persoană nu avea să mai fie atât de norocoasă. Îşi dădu seama că nu avea suficiente dovezi ca să meargă la poliţie. Totuşi, credea că avea destule ca să oprească familia Albertson de la a pune în pericol pe altcineva.

Avea nevoie de un avocat bun, dar pentru asta îi trebuiau bani, iar ea era falită. Excursia în Dalton fusese costisitoare şi îi mâncase toate rezervele.

De asemenea, era îngrijorată în privinţa lui Mimi. Prietena ei era într-o situaţie din care nu avea nimic de câştigat, era captivă într-un job pe care îl ura, lucrând pentru un şef pe care îl detesta. Era singura persoană din companie căreia Peyton îi trimisese înregistrarea, iar asta o punea într-un pericol imediat. Peyton ştia de ce era în stare Drew şi decise să o sune.

Fu uşurată când auzi vocea lui Mimi la telefon.

– Eşti bine? o întrebă Peyton. Mi-era teamă că Drew ţi-ar putea face ceva, ştiind că tu ai avut înregistrarea.

– Sunt bine, o asigură Mimi. Drew nu mi-a spus nimic despre asta. Cred că îi era teamă de ce aş putea face cu informaţia. De fapt, nu a vorbit cu nimeni. După ce ai plecat, el şi Eileen l-au trimis pe tatăl ei prin Europa, evident ţinându-l departe de veştile proaste.

L-au convins să îi ducă cenuşa iubitei sale soţii la Napoli, oraşul pe care ea l-a iubit atât de mult, pentru că acolo s-au căsătorit.

– Am auzit de la Bridget, continuă Mimi, care, apropo, crede că este atât de emoţionant şi de romantic, că plănuiesc să îl ducă pe Randolph prin toate locurile din Europa pe care le-a vizitat cu soţia lui. Dumnezeu ştie când se vor întoarce. Cu cât trece mai mult timp până primesc ceva de la departamentul legal, cu atât Eileen va avea mai mult timp la dispoziţie să reintre în graţiile tatălui ei şi va putea să te discrediteze dacă el va auzi vreodată înregistrarea.

După spusele lui Mimi, redacţia funcţiona excelent fără ei. Mare păcat, spuse ea, că Erik Swift nu era pregătit să preia conducerea.

– El e singurul om normal din toată adunătura asta, insistă Mimi. Te-ai hotărât ce vei face cu înregistrarea?

– Nu încă, răspunse Peyton. Am nevoie de sfatul unui avocat.

– Orice ai face, ai grijă, o avertiză Mimi.

– O să am, îi promise Peyton.

CAPITOLUL 6

Finn MacBain stătea la intrarea în biserica catolică Saint Michael, aşteptându-şi fraţii. Ca să nu fie nevoit să îi întâmpine pe toţi oaspeţii care intrau în biserică, merse într-o parte mai retrasă. Peste trei sute de oameni fuseseră invitaţi. Tatăl miresei era un general cu patru stele, mirele era ofiţer în marina militară, iar majoritatea oaspeţilor erau militari.

Timpul trecea, iar Tristan avea să îşi rateze propria nuntă dacă nu se grăbea. Finn îşi aranjă gulerul smochingului şi îşi încheie haina ca să se asigure că arma şi insigna nu rămân la vedere. Nu intenţionase să poarta arma la nunta fratelui său, dar nu avusese încotro. Deşi generalul decidea singur asupra propriei siguranţe, superiorul lui Finn de la FBI, agentul special Corben Henderson, îi sugeră cu tărie să îşi ia arma. Henderson era de părere că ar trebui să participe şi cineva de la FBI, în caz că apăreau probleme. Tocmai de aceea noul partener al lui Finn, Ronan Conrad, participa la ceremonie şi era, de asemenea, înarmat. Henderson spunea că nu îi păsa câţi ofiţeri erau acolo să îl protejeze pe general, era datoria FBI-ului să asigure că totul avea să iasă bine.

Lui Finn îi plăcea să fie pregătit pentru aproape orice situaţie şi fusese antrenat să prevină orice problemă. Deşi relaxat, era cu ochii în patru la fiecare bărbat şi femeie care ieşeau din maşini şi mergeau pe aleea pavată cu cărămizi. Învăţase să fie vigilent când intrase în FBI şi fusese agent destul de mult timp, iar acum obiceiul îi intrase în reflex.

Ronan se oferise voluntar să meargă la casa MacBain ca să afle de ce dura atât de mult. Casa familiei era la doar câteva străzi de biserică şi nu avea să îi ia mult ca să ajungă acolo.

Telefonul lui Finn sună.

– Avem o mică problemă, începu Ronan.

– Ce s-a întâmplat?

– Face calcule. Ronan avea un accent greoi de Boston, dar Finn simți amuzamentul din glasul lui.

– Ce face?

– Calcule. Asta ne tot spune mie și lui Beck. Numără motivele pentru care nu este suficient de bun pentru ea. Nu este deloc lucid, adăugă el șoptit.

Finn se gândi că, dacă cineva putea ajunge la miezul problemei lui Tristan, acela era fratele lui geamăn.

– Ce face Beck?

– Mănâncă un sendviș și se uită la Tristan cum se agită. Arată de parcă ar fi pe punctul să leșine. E foarte palid.

– Beck sau Tristan?

– Tristan, răspunse el, evident exasperat. Mirele, pentru numele lui Dumnezeu. De ce ar leșina Beck?

Conversația scăpa de sub control.

– Nunta trebuie să înceapă în douăzeci de minute.

– Da, știu, zise Ronan. Dar el tot face calcule.

– Emoții, nu-i așa?

– Cam așa ceva. Ronan încerca din răsputeri să nu râdă.

– Dă-mi-l la telefon.

Probabil că Tristan se ridicase deja, pentru că răspunse o secundă mai târziu.

– Finn, nu sunt așa de sigură că sunt potrivit pentru ea. Merită...

– Tristan, îl întrerupse el. Brooke te iubește?

– Da, mă iubește, dar...

– Tu o iubești pe ea?

– Normal că da. Doar că...

– Ai încredere în ea?

– Ce fel de întrebare e asta? Da, am încredere în ea... mi-aș lăsa viața în mâinile ei... dar eu...

– Dă-mi-l pe Ronan la telefon.

– Da? spuse Ronan.

– Va trebuie să-l „adormi" și să îl urci în mașină. Încleștează-i maxilarul, știi tu cum, dar nu te atinge de nasul lui. Nu vrei să-i pătezi cămașa de sânge. Și nu-l lăsa să se prindă că asta vrei să faci. Are un croșeu serios de dreapta.

Ronan nu era sigur dacă Finn vorbea serios sau nu.

– Chiar vrei să-l pocnesc? îl întrebă el în șoaptă.

– Știi câți oameni așteaptă în biserică, inclusiv un general de patru stele afurisite? Fă orice ca să îl aduci aici și spune-i lui Beck să lase naibii sendvișul ăla și să te ajute.

– Da, bine.

Finn închise telefonul și îl băgă înapoi în buzunar, după care începu să râdă. Tristan făcea calcule. Tipic pentru fratele lui și mintea sa analitică. Dacă era lăsat în pace, probabil că ar fi rezolvat dilema, dar i-ar fi luat vreo două zile să ajungă la concluzia că era suficient de bun pentru mireasa lui. Totuși, invitații nu aveau să aștepte atât de mult.

Finn era sigur că Beck, cu simțul lui ciudat al umorului, avea să îl ajute pe Tristan să depășească situația. Gemenii erau atât de asemănători și totuși atât de diferiți. Beck era genul care acționează, în timp ce Tristan gândea și analiza totul. Ca și fratele lui, Beck era ofițer în marină, dar Tristan alese să se înroleze în JAG Corps după terminarea școlii de drept, pe când Beck alese ruta mai directă, prin Annapolis, iar acum era în trupele SEAL. Finn știa că Beck văzuse lucruri groaznice la datorie și era bucuros că își păstrase simțul umorului. Nu devenise la fel de epuizat și de cinic ca Finn.

În mai puțin de cinci minute, mirele sosi la biserică. Își freca maxilarul și se încruntă la Ronan când ieși din mașină. Apoi îl văzu pe Finn și, cu o privire răzbunătoare, porni spre el, dar Beck îl prinse de braț și îl trase spre intrare.

Ronan veni lângă Finn după ce parcă mașina.

– Chiar l-ai lovit? îl întrebă Finn.

– Da, l-am lovit. Așa mi-ai spus să fac.

– Da, ți-am spus, dar nu credeam că o vei face.

În timp ce Finn se prăpădea de râs, Ronan îi explică:

– Deja Tristan nu mai vorbea coerent. Beck tot încerca să îi înțeleagă argumentele, dar nu îl ajuta deloc. Mai mult îl încurca.

– Așa că l-ai lăsat lat?

– Nu, spuse Ronan. Jur că l-am lovit tare și ar fi trebuit să adoarmă instant. Beck era în spatele lui și m-am gândit că o să îl prindă. Tristan a încasat lovitura și doar... s-a clintit puțin. Da, s-a clintit, spuse el, încuviințând. Apoi s-a uitat la mine ca și cum ar fi crezut

că mi-am pierdut mințile. Știu cum să pun un om la pământ, adăugă Ronan. M-ai văzut făcând-o, nu-i așa? Părea de-a dreptul uluit.

Finn încuviință.

– Da, te-am văzut. Și-l aminti pe jucătorul smintit de fotbal, drogat în ultimul hal. L-ar fi făcut bucăți pe Finn dacă Ronan nu ar fi venit în spatele lui și nu l-ar fi lăsat lat. Îi salvase pielea lui Finn atunci. Câteva zile mai târziu, Finn îi întorsese favorul.

– Poate că nu ai pus suflet. Poate că nu ai vrut cu adevărat să îl dobori pe Tristan.

– Da, poate.

– Și, cum l-ai adus aici?

– Probabil că s-a dereglat ceva în capul lui când l-am lovit, pentru că, din senin, nu mai avea chef de calcule. Voia doar să vină la biserică, să te pocnească. A, stai așa... ți-am spus că am dat vina pe tine?

– Hei, l-ai adus aici. Asta e tot ce contează.

– Cred că o să merg înăuntru, spuse Ronan. Am găsit un loc grozav, de unde pot supraveghea și intrarea și ușa laterală în timpul ceremoniei. Câțiva dintre ofițerii generalului sunt acum acolo. Dau vreo doi la o parte și le iau locul. Știu că nu ne așteptăm la bucluc, dar e mai bine să fim pregătiți. Ne vedem mai târziu.

Finn nu era încă pregătit să intre în biserică. Beck avea să îl cheme când venea momentul. Era o zi călduroasă. Soarele strălucea și erau cel puțin douăzeci de grade, se gândi Finn, poate douăzeci și cinci. El și Ronan petrecuseră o săptămână muncind în Chicago, unde fuseseră în jur de zece grade în fiecare zi, cu vânturi care făceau temperatura să se simtă ca și cum ar fi coborât sub zero grade. Îi plăcea să simtă căldura pe față. Îi plăcea să stea afară, fie că era frig sau cald, și îi plăcea să fie acasă. Trecuse atât de mult timp.

Telefonul îi sună, amintindu-i că trebuia să îl închidă înainte de ceremonie. Văzu cine îl suna și se simți dintr-odată obosit. Danielle tot încerca să se împace cu el, iar Finn nu voia să intre în jocul ei. Se săturase; pur și simplu nu mai avea energie pentru toată telenovela. Respinse apelul și își închise telefonul. Ar trebui să intru, se decise el, și era pe punctul să facă asta, când o văzu. Silueta în albastru. O privi traversând parcarea și pornind spre alee, tocurile ei înalte răsunând pe pietre. Îi observă întâi corpul, bineînțeles. Era aproape perfect. Rochia scurtă și strâmtă îi evidenția formele și picioarele

lungi, superbe. Mersul îi era la fel de sexy precum corpul. Se mișca seducător și senzual. Era absolut superbă. Părul ei lung și negru, de culoarea miezului nopții, curgea în bucle lejere pe umerii zvelți.

Probabil că îi simțise privirea asupra ei, pentru că deodată ridică ochii din pământ. Când îl văzu, ieși de pe alee și porni spre el. Finn ar fi vrut să înghită în sec, dar nu părea să mai știe cum. Niciodată nu reacționase astfel în prezența unei femei, atât de repede. Ce se întâmplase cu autocontrolul lui? Își scuză comportamentul straniu spunându-și că ea nu era o femeie oarecare. Finn nu voia să se holbeze, dar cu cât ea se apropia mai mult, cu atât arăta mai bine. Sub genele dese și negre erau cei mai frumoși și mai cristalini ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată, iar buzele ei trandafirii erau voluptuoase și ispititoare.

Se opri chiar în fața lui și îi oferi un zâmbet de-i opri inima în loc. Gropițele din obrajii ei erau al naibii de sexy. La fel și mirosul ei, delicat și feminin.

Ochii lui Finn scânteiau amuzați când ea se întinse, îl sărută pe obraz și spuse:

– Bună, Expertule.

Finn rămase mut de uimire. Peyton Lockhart? Nu-i venea să creadă. Crescuse atât de mult. Se transformase din micuța aia slăbănoagă în femeia asta frumoasă, cu un zâmbet devastator. Când se întâmplase asta? Transformarea părea să fi avut loc peste noapte, dar apoi Finn își dădu seama că el nu fusese prin preajmă în tot timpul ăsta. Plecase în California ca să învețe la Standford și rămăsese acolo la facultatea de drept. În timpul ăsta, părinții lui se mutaseră într-o casă mai mică, mai ușor de întreținut, la vreo doi kilometri de vechea casă din Brentwood. De fiecare dată când Finn venise acasă în vacanțe, nu avusese timp să se întoarcă prin vechiul cartier.

Finn trecu peste șocul provocat de apariția ei, suficient cât să poată vorbi.

– Nu-mi spune așa.

– Nu știai cine sunt, nu-i așa, Finn? întrebă ea, rostindu-i numele ca să îl împace.

– Habar nu aveam, recunoscu el. Încă încerca să treacă peste reacția inițială și să nu se mai comporte de parcă nu mai văzuse niciodată o femeie frumoasă. Aceasta era Peyton, micuța care îl aștepta pe treptele din fața casei, să vină de la liceu și să îi povestească

ce mai făcuse în ziua aceea. Pe atunci era o pacoste, iar acum se transformase într-o ispită.

– Sunt și surorile tale aici? Nu o să le recunosc nici pe ele, nu-i așa?

– Da, sunt deja aici. Eu am întârziat.

Beck fluieră din ușa bisericii ca să-i atragă atenția lui Finn.

– Nu participi la ceremonie? îl întrebă ea.

Finn dădu aprobator din cap.

– Ba da, ar trebui să intru. Mă bucur că te-am revăzut.

Peyton nu voia să rateze drumul miresei spre altar.

– Și eu mă bucur că te-am văzut.

Deodată situația deveni jenantă, iar Peyton nu înțelegea de ce. Finn nu pleca. Beck fluieră din nou, dar el nu se clinti.

– Mergi la recepția de după? întrebă el.

– Nu, mă tem că nu pot.

– Atunci, poate ne vedem după nuntă.

Peyton porni spre intrare, dar când privi înapoi, i se păru ciudat că Finn încă mai stătea în același loc.

Biserica era plină de oameni. Reuși să se strecoare pe rândul de bănci din spate, chiar la timp pentru a-i vedea pe Beck și Tristan conducându-și mama spre altar. Finn mergea în urma tatălui său.

Bărbații MacBain erau toți arătoși, dar Peyton era de părere că Finn avea ceva în plus. Charismă, se decise ea. Cu siguranță, era charismatic. Camera îl iubea. Ultima dată când îl văzuse dând un interviu la televizor i se păruse că era foarte chipeș și rafinat. Totuși, acum se citea o oboseală pe chipul lui. Peyton nu știa ce fel de muncă făcea pentru FBI, dar avea sentimentul că era foarte grea.

Preotul merse la altar, făcând semn că ceremonia putea începe. Era o nuntă perfectă, fără greșeală. Chiar și părintele John, care era cunoscut pentru că bătea câmpii în timpul predicilor, își scurtă observațiile, de altfel destul de interesante. Vorbi despre dragoste și căsnicie și despre binecuvântările care urmau acestora. Peyton se întreba dacă dragostea adevărată mai exista încă? Exista „fericiți până la adânci bătrânețe"? Ea așa spera. Nu voia să devină o cinică. Văzu cum Tristan o privea pe mireasa lui și își dori să creadă în dragoste, deși nu o simțise niciodată până atunci.

Peyton fu printre ultimele persoane care ieșiră din biserică, pentru că se tot întâlnea cu oameni pe care nu îi mai văzuse de ani

de zile și cărora le răspundea la întrebări cu jumătăți de adevăruri. Deși nu minți, răstălmăci povestea astfel încât să pară că tocmai se întorsese din Franța, unde urmase cursuri de gătit. Nu era nevoie să intre în detalii despre ultimul eșec profesional.

Finn stătea afară cu Beck, privind oaspeții ieșind din biserică. O zări pe Peyton îndreptându-se spre ieșire. Fu imediat înconjurată de ofițeri ai marinei, îmbrăcați în alb, cu toții concurând pentru atenția ei.

– Beck, o vezi pe femeia aia de acolo? îl întrebă Finn, făcând un semn din cap spre grup. Știi cine este?

– Nu, dar o să aflu. Este superbă, nu-i așa? Tu ai cunoscut-o deja?

– Da, la fel și tu. Este Peyton Lockhart.

Beck nu îl crezu.

– Copila aia slăbănoagă? *Acea* Peyton Lockhart?

Finn nu se mai sinchisi să răspundă, pentru că Beck deja își împingea prietenii din drum ca să ajungă la ea. Își privi fratele îmbrățișând-o și ridicând-o în brațe, iar zâmbetul ei îi dădu de înțeles că nu o deranja.

Oaspeții se strânseră în fața bisericii, ca să-i felicite pe miri, iar Finn era prins în mijlocul lor. Ronan stătea într-o parte, discutând cu părintele John. Finn li se alătură, continuând să supravegheze mulțimea în timp ce îl ascultau pe preot.

Când Peyton ajunse să felicite fericitul cuplu, se făcuse deja târziu. Observă cât era ceasul și se îndreptă spre mașină. Recepția nu avea să înceapă mai devreme de șapte, dar nu putea merge pentru că trebuia să ajungă la muncă. Își găsise o slujbă temporară, ca asistenta bucătarului-șef de la restaurantul Harlow. Cu siguranță, nu era slujba de vis pentru ea, dar ura să fie săracă, și așa o putea scoate la capăt în timp ce își căuta alt job. Proprietarul îi dăduse liber să asiste la ceremonia religioasă, dar numai după ce promisese să se întoarcă pentru cina de sâmbătă. Trebuia să fie acolo la șase.

Nu își găsi surorile, dar își văzu părinții vorbind cu niște prieteni lângă treptele bisericii. Le făcu cu mâna, croindu-și drum prin mulțime.

Finn evadase în parcare ca să scape de toată gălăgia. Își asculta mesajele din căsuța vocală și se întoarse chiar când Peyton se apropia. Se oferi să o conducă la mașină.

– Cum de nu vii la petrecere? o întrebă el.

– Trebuie să ajung la muncă, răspunse ea. Scoase cheile din poşetă şi apăsă butonul de deblocare. Mă bucur că te-am văzut, spuse ea, stând lângă maşină.

– Îmi pare rău că nu avem mai mult timp... Finn se opri. Când ţi-ai cumpărat maşina asta? întrebă el, încruntându-se.

– Cam acum un an. De ce?

Finn se mută mai aproape şi se aplecă, privind cu atenţie bara de protecţie din spate.

– Astea sunt găuri de gloanţe.

– Da, sunt, fu Peyton de acord. Nu părea foarte afectată. Trebuie să plec, altfel voi întârzia la muncă.

Finn nu avea de gând să o lase să plece.

– Nu sunt aici de mult.

– Găurile de gloanţe?

– Da, găurile de gloanţe, spuse el.

– S-a întâmplat acum ceva timp. Peyton nu avea de gând să îi explice acum coşmarul din Dalton. I-ar fi luat ore în şir. Îşi aminti cât de şocată fusese când observase prima oară găurile sub bara de protecţie. Dacă nu şi-ar fi scăpat cheile sub maşină, probabil că nu le-ar fi văzut niciodată, iar când îşi dăduse seama că erau urme de gloanţe, aproape că făcuse atac de cord.

– Priveşte vopseaua din jurul lor. S-a întâmplat de curând. Ai idee când exact? Ştii, nu-i aşa? Ai parcat maşina şi când te-ai întors... nu erai în maşină, nu-i aşa? Una dintre găuri este al naibii de aproape de rezervorul de benzină. Spune-mi că nu erai în maşină.

Punea întrebările atât de repede, încât nu îi lăsa timp să răspundă.

– Ba da, eram în maşină. Eram pe autostradă când s-a întâmplat. Şoferul voia să opresc. Nu am ştiut că a tras asupra mea decât după ce am ajuns înapoi în Texas. Găurile sunt atât de jos, încât le-am văzut abia câteva zile mai târziu. De fapt, eşti singura persoană care le-a mai observat.

– Nu ai auzit focurile de armă? Vocea lui Finn era serioasă, fără chef de glume. Redevenise agentul FBI.

Peyton îşi puse o mână în şold.

– Eram în mijlocul unui viscol atunci. Tot ce auzeam era vântul şuierând.

– Unde erai, mai exact?

– La nord-vest de Minneapolis. Finn, trebuie să plec.

Dar el nu avea de gând să o lase să plece până nu îi dădea mai multe detalii.

– Cui i-ai raportat incidentul?

Peyton ştia că lui Finn nu avea să îi placă răspunsul.

– Nu am raportat nimic.

– Pentru că nu ţi-ai dat seama că trăgea asupra ta.

– Exact.

– Dar când ai văzut găurile...

– Nu l-am raportat, îl întrerupse Peyton.

– De ce naiba nu? Frustrarea îi înăspri vocea. Acum tipul ar putea fi acolo, undeva, pe urmele altei victime, iar poate că de data asta va nimeri rezervorul sau, mai rău, chiar pe şofer.

Peyton scutură din cap.

– Nu, nu o va face.

– Ai reţinut marca sau modelul maşinii?

– Trebuie să plec.

– Nu, trebuie să îmi răspunzi.

– Ştii ce, Finn. Eşti la fel de autoritar şi de încăpăţânat ca atunci când eram mică.

– Iar tu eşti tot o pacoste. Acum răspunde-mi.

Peyton cedă.

– A fost o furgonetă mare şi albă şi ştiu sigur că nu este pe autostradă, căutându-şi alte victime. „Doar dacă cineva se pune rău cu Drew Albertson", gândi Peyton. Păşi mai aproape de el, continuând: Şi nu sunt o victimă. Am preluat controlul asupra situaţiei şi l-am forţat să nu mă mai urmărească.

– Cum? întrebă Finn, încercând să se concentreze pe ceea ce spune Peyton, şi nu pe cât de sexy era sau cât de bine mirosea.

– L-am făcut să derapeze pe un câmp. De fapt, printr-un gard, pe un câmp.

– Cum ai făcut asta?

– Câteva... manevre complexe. Frânarea bruscă şi răsucirea necontrolată puteau fi considerate manevre complexe, nu-i aşa?

– Manevre complexe? repetă el, zâmbind.

– Da, spuse Peyton. Şoferul nu a fost rănit, se grăbi ea să adauge. Maşina i-a aterizat în zăpadă şi a rămas înţepenită. Am tras pe dreapta

să mă asigur că nu are nevoie de ambulanță. L-am privit ieșind din mașină și lovind capota cu pumnii.

– L-ai văzut pe cel care a tras?

Hopa! Prea târziu, Peyton își dădu seama că nu ar fi trebuit să spună asta, pentru că Finn avea să îi pună acum alte o sută de întrebări. Se decise să îl oprească înainte să înceapă.

– Nu l-am văzut de aproape, dar am o idee destul de clară despre cine este.

Finn părea că încearcă să pună lucrurile cap la cap.

– Bine. Cine este?

– Numele lui este Rick Parsons și lucrează pentru compania care m-a angajat.

Finn încuviință cu calm, dar Peyton observă că maxilarul i se încordase.

– Din moment ce nu ai povestit incidentul poliției, nu a fost arestat.

– Așa este.

– De ce te urmărea?

– Pentru că am plecat, spuse ea, evitând detaliile. Nu le place când părăsești compania – Peyton ridică din umeri –, așa că trag în tine cu arma.

Peyton se gândi că răspunsul avea să îl amuze, dar se pare că Finn nu era deloc amuzat. Ea era sigură că ar fi ținut-o acolo cu întrebările lui toată după-amiaza sau până când ar fi aflat întreaga poveste, dacă unul dintre cavalerii de onoare ai mirelui nu ar fi apărut și nu i-ar fi spus lui Finn că trebuie să se întoarcă la biserică pentru poze.

Finn răspunse că avea să vină imediat, apoi deschise portiera pentru Peyton. Înainte să pornească spre biserică, se întoarse spre ea și spuse:

– Nu am terminat cu asta.

CAPITOLUL 7

Peyton se dădu cu greu jos din pat duminică dimineață, merse conștiincioasă la liturghie, apoi se schimbă în haine lejere și alergă vreo șase kilometri. În drum spre casă, se opri la un magazin de cartier. Acasă avea batoane energizante și din cereale, iar Lucy avea să o forțeze să mănânce de toate. Sora ei mai mare tocmai își făcuse obiceiul de a-și număra caloriile consumate și de a fi responsabilă în privința mâncării. Ar fi fost îngrozită dacă ar fi știut că lui Peyton, cu toată pregătirea ei gastronomică, îi plăcea, de fapt, mâncarea de tip fast-food. Nu mânca doar asta, dar ocazional, o pungă de chipsuri sărate venea la fix. La fel și Taco Bell.

Își iubea surorile, dar amândouă aveau ciudățeniile lor. Poate pentru că era cea mai mare, Lucy credea că știa ce era mai bine pentru toată lumea. Viața ei ar fi fost mult mai fericită dacă Peyton și Ivy ar fi făcut ce le spunea ea să facă. Asta nu avea să se întâmple niciodată, bineînțeles, iar după câteva săptămâni de locuit împreună, lui Peyton îi venea să își smulgă părul din cap.

În ciuda faptului că îi plăcea să dea ordine, Lucy era o soră blândă și iubitoare, care ar fi făcut orice pentru ea și Ivy. Era exagerat de generoasă, refuzând să accepte bani pentru chirie sau cumpărături, deși nu o ducea prea bine financiar. Studiase design interior și acceptase o slujbă într-un magazin de mobilă, ca să se întrețină până se ivea o oportunitate pentru cariera ei. Peyton avea să o ajute să plătească chiria pe luna curentă de îndată ce își primea salariul, ceea ce însemna că urmau să aibă o discuție aprinsă. Sora ei avea să se țină tare pe poziție, dar Peyton era decisă ca lucrurile să iasă cum voia ea și să își plătească partea, până când își găsea un job decent, ca să se poată muta singură undeva. Era destul de sigură că și ciudățeniile ei o înnebuneau pe Lucy.

Toate trei surorile știau că, în cazuri disperate, puteau merge acasă la părinți. Întotdeauna aveau să fie binevenite. Tatăl lor ar fi făcut orice pentru fetele lui, la fel și mama lor. Totuși, nu ar fi fost o întoarcere acasă prea liniștită, pentru că apăreau mereu discuții despre găsirea bărbatului potrivit și așezarea la casele lor. Mama lor pur și simplu nu se putea abține. Ideile ei învechite erau aproape jenante.

Ivy era cea mai puțin deranjată de sâcâiala mamei lor. Sora cea mai mică se înțelegea foarte ușor cu toată lumea. Îi plăcea să se distreze. Fusese o fată destul de petrecăreață, până când notele începuseră să îi scadă, iar tatăl lor dăduse milităria jos din pod. Apoi Ivy începuse să se gândească foarte serios la viitorul ei. Dintre toate trei, ea era cea mai dulce și cea care nu se complica foarte tare. Avea o răbdare de fier. Peyton se întreba dacă avea să se schimbe după terminarea facultății, când va fi nevoită să înfrunte realitatea.

Când Peyton se întoarse de la jogging și intră pe ușa din spate, Lucy stătea la masa din bucătărie și își bea cafeaua. Era îmbrăcată, dar încă arăta pe jumătate adormită. Părul castaniu îi cădea în ochi.

– Cât de mult ai băut noaptea trecută? o întrebă Peyton.

Lucy își dădu părul din ochi înainte să răspundă.

– Nu prea mult. Dar am dansat o grămadă. Tipii ăia din marină sunt nebuni. Deschise cutia care era pe masă și își turnă puțin lapte în cafea, apoi continuă: Știai că Beck face parte din trupele SEAL?

Peyton se sprijini de chiuvetă și bău un pahar cu apă călduță.

– Da, știam.

– E de neoprit, spuse Lucy. Muncește din greu, se distrează din greu, presupun. Tristan părea fericit, adăugă ea. Am vorbit cu Brooke. Pare drăguță.

– Și Finn? întrebă Peyton. Deschise robinetul și își umplu din nou paharul. Ai vorbit cu el?

– A venit la masă și ne-a salutat, spuse Lucy. Dumnezeule, cât de bine arată. Și sexy, adăugă ea. Femeile nu îl mai lăsau în pace.

Peyton simți o urmă de iritare și se gândi că reacția ei nu avea nici un sens. De ce îi păsa de cine era cu el? Nu îl mai văzuse de ani buni.

– Am vorbit cu Finn înainte de nuntă, lângă biserică. Nu m-a recunoscut.

– Când erai mică, spuneai că el este al tău și numai al tău. Îți amintești?

Peyton zâmbi.

– Îmi amintesc. Ivy s-a distrat? Aș fi vrut să fiu și eu acolo.

– Ivy mereu se distrează. A dansat toată noaptea. Cred că Beck este îndrăgostit de ea. Au stat destul de mult împreună. Eu trebuia să o conduc la aeroport...

– Nu mai poate să stea o zi în plus?

– Le predă studenților, ai uitat? Trebuie să se întoarcă.

– Nu am văzut-o deloc weekendul ăsta. O duc eu la aeroport.

Lucy scutură din cap.

– Încerc să îți spun că o duce unchiul Len. El...

– Unchiul Len e în oraș?

– Peyton, vrei să nu mă mai întrerupi?

– Scuze.

– Vrea să vorbească cu noi toate..., începu ea, iar când Peyton deschise gura pentru o altă întrebare, Lucy ridică mâna. El și Ivy vin aici cam într-o oră. Și, nu, nu ne-a spus despre ce vrea să ne vorbească. Părea destul de serios, totuși. Ar trebui să iei micul dejun. Vrei un baton de cereale?

– Mai târziu, răspunse ea ca să își mulțumească sora.

Peyton făcu un duș, își spălă părul, iar după ce îl uscă, îmbrăcă o pereche de colanți și un pulover lung din bumbac. În timp ce se îmbrăca, își făcea griji pentru unchiul ei. Avea vești proaste? Era bolnav? Orice voia să le spună era ceva serios, pentru că le ceruse să fie împreună când le dădea vestea. Era pe moarte? Te rog, Doamne, nu-l lăsa să moară. Era un om așa de bun, iar ea avea nevoie de el în viața ei.

Fu nevoită să recunoască; era posibil să exagereze. Când Ivy și unchiul lor sosiră, în sfârșit, Peyton îl privi cu atenție. Părea să fie la fel de bine ca întotdeauna. Fața îi era bronzată de la prea mult stat la soare. Len avea puțin peste șaizeci de ani, dar arăta mult mai tânăr, deși părul îi era mai mult argintiu decât castaniu.

Peyton îl îmbrățișă, îl sărută pe obraz și îi spuse cât de mult se bucura să îl vadă. Când se întoarse spre Ivy ca să o salute, izbucni în râs. Sora ei părea epuizată. Purta un hanorac decolorat cu sigla facultății și pantaloni de trening, iar părul îi era prins într-o coadă răvășită. Fără machiaj, avea tenul palid.

– Am auzit că te-ai distrat noaptea trecută.

– Prea mult, recunoscu Ivy.

Len nu pierdu timpul. Le rugă pe fete să se aşeze pe canapea, iar el îşi trase un scaun lângă măsuţa de cafea, ca să stea în faţa lor.

– Ştiu că vă întrebaţi despre ce vreau să vorbesc cu voi, începu el.

– Eşti bine? îl întrebă Peyton.

– Da, sunt bine, răspunse el, dând din mână, ca să elimine orice griji cu privire la sănătatea sa. Fac nişte schimbări, continuă Len, şi am o propunere pentru voi.

Lucy îl privi cu scepticism.

– Ce fel de propunere?

– King's Landing şi Bishop's Cove nu mai fac profit. De vină este economia, le explică el. Oamenii sunt mai cumpătaţi şi nu mai au bani pentru staţiuni. Iar ambele proprietăţi au fost puţin neglijate.

– Le vinzi pe amândouă? întrebă Ivy.

– Aş prefera să nu, dar asta depinde de voi, spuse el, zâmbind.

– Cum să depindă de noi? întrebă Lucy.

– Voi lăsa pe una dintre voi să administreze Bishop's Cove pentru un an. Dacă, la sfârşitul acestei perioade, staţiunea înregistrează un procent de douăzeci la sută profit, atunci o puteţi păstra sau vinde.

Surorile erau uimite. Drept răspuns la reacţia lor, Len râse.

– V-am lăsat fără cuvinte, nu-i aşa?

– Unchiule Len, Bishop's Cove valorează milioane de dolari, îi reaminti Lucy.

– Da, fu el de acord. Iar dacă voi trei nu vreţi să lucraţi împreună şi să conduceţi staţiunea, o voi vinde acum. Aş scoate un profit bun, adăugă el, dar aş prefera ca proprietatea să rămână în familie. Dacă decideţi să vă ocupaţi de ea şi reuşiţi să faceţi profit, veţi fi milionare. Dar vă avertizez, e nevoie de muncă multă ca să o puneţi pe picioare.

– Ce se întâmplă dacă nu reuşim? întrebă Peyton.

– Atunci, voi scăpa de ea, răspunse Len. Şi vă puteţi vedea de vieţile voastre.

Le privi şi râse din nou.

– I-am spus în treacăt şi tatălui vostru despre asta, iar el a părut la fel de şocat ca voi trei. Există şi ceea ce aş putea numi un premiu de consolare, continuă unchiul lor.

– Un premiu pentru ce?

– Pentru pierderea staţiunii Bishop's Cove. Dacă decideţi să îmi refuzaţi oferta, iar eu o vând acum, vă voi da fiecăreia dintre voi câte un cadou în valoare de cinci sute de mii de dolari.

Peyton scutură din cap.

– Nu, nu ar trebui să ne dai banii tăi.

– De ce nu? întrebă el. Am destui şi ştiu că vouă v-ar prinde bine. Lucy, tu ţi-ai putea deschide un studio de design, iar tu, Peyton, ţi-ai putea pune pe picioare un mic restaurant, dacă asta vrei. Iar tu, Ivy, ţi-ai putea plăti împrumuturile studenţeşti, continuă el, şi ţi-ar mai rămâne destui ca să îţi suplimentezi salariul jalnic de profesoară.

– Unchiule, de ce faci asta acum? întrebă Peyton.

– Eu cumpăr şi vând. Ştiţi asta. Nu mă ataşez de lucruri dacă nu înregistrează profit. Vreau să mă concentrez pe alte beneficii. Cred că aţi putea spune că încerc să îmi simplific viaţa.

– Vinzi King's Landing?

– I-am făcut aceeaşi propunere verişoarei voastre. I-am spus lui Debi că, dacă administrează staţiunea pentru un an şi aduce profit, rămâne a ei. De asemenea, i-am oferit şi varianta de a lua acum cei cinci sute de mii de dolari. Ghiciţi ce a ales.

– A luat banii, nu-i aşa? spuse Peyton, iar Lucy şi Ivy încuviinţară şi ele.

– Simplu ca bună ziua, spuse Ivy.

– Da, a luat banii, continuă Len. Debi a discutat situaţia cu soţul ei şi au ales banii. Nu prea voia să facă efort, deşi putea încheia anul cu mult mai mulţi bani dacă accepta propunerea. Vă las să vă gândiţi, fetelor, spuse Len, ridicându-se, în timp ce îmi fac o cafea.

– O fac eu, se oferi Lucy.

– Nu, lasă-mă pe mine. Îmi place aşa cum o fac eu, iar voi trei trebuie să vorbiţi despre ceea ce veţi face.

Dădu colţul spre bucătărie, iar Ivy îi strigă:

– Unchiule, eu trebuie să le predau studenţilor acum şi nu termin şcoala până în iunie. Cum aş putea să fac asta?

– Surorile tale pot începe proiectul, iar tu li te poţi alătura de îndată ce absolvi, răspunse el.

– Ce se întâmplă dacă după... să spunem, şase luni... decidem că nu putem să o facem? întrebă Peyton.

– Voi vinde staţiunea. Vă voi recompensa pentru timpul acordat proiectului, dar vreau să văd implicare din partea voastră. Alegerea este simplă. Vreţi să luaţi cei cinci sute de mii acum sau vreţi să vă aventuraţi şi să creaţi ceva care ar putea valora mult mai mult decât atât?

În timp ce unchiul lor făcea cafeaua în bucătărie, surorile începură să şuşotească între ele. Ivy era îngrijorată că nici una dintre ele nu ar şti ce să facă. Peyton fu de acord, dar spuse că ar putea învăţa şi chiar cere ajutor dacă aveau nevoie. Era atât de încântată de toate posibilităţile, încât de-abia mai putea gândi limpede. Mintea lui Lucy era plină de idei de design pentru fiecare bungalou în parte.

– Aş putea pleca imediat, spuse ea. Chiria mai trebuie plătită aici pe două săptămâni. Peyton, tu când îţi termini munca?

– Mai am o săptămână până se întoarce bucătarul pe care îl înlocuiesc.

Unchiul lor se întoarse în camera de zi cu o tavă cu patru ceşti. Oferi câte una fiecărei fete.

– Ar mai trebui să ştiţi un detaliu, spuse el. Din moment ce Bishop's Cove are nevoie de renovare, eu voi finanţa totul. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta.

Vedea cum nepoatele lui erau bântuite de zeci de gânduri în timp ce îl bombardară cu întrebări. După ce le răspunse la ultima, se ridică să plece.

– Vă las să vă gândiţi, dar vreau un răspuns în vreo două zile.

După ce el şi Ivy plecară, Peyton şi Lucy rămaseră pe canapea, vorbind.

– Gândeşte-te la ce ar putea însemna asta, spuse Lucy. Am putea construi ceva frumos şi nu ar mai trebui să ne facem griji pentru bani. Mi-aş putea folosi pregătirea de designer de interior, iar tu ai putea deschide restaurantul pe care ţi l-ai dorit întotdeauna.

Cu cât Peyton se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai entuziasmată. Unchiul Len le oferea şansa vieţii lor. Cum puteau să-l refuze? Propunerea lui îi permitea să îşi îndeplinească toate visurile.

În minte îi veni încă un avantaj. Dacă plecau chiar acum, nu mai trebuia să îşi dea salariul pe chiria lunii viitoare. Îl putea folosi pentru altceva. Şi ştia exact ce era acel altceva. Va angaja un avocat.

Când Ivy se întoarse la apartament o oră mai târziu, Peyton şi Lucy încă mai vorbeau despre propunerea unchiului lor.

Ştiind că nu aveau prea mult timp la dispoziţie, surorile începură imediat o dezbatere. Lui Peyton i se părea evident că trebuiau să fie

de acord să administreze Bishop's Cove. Adorau staţiunea, deşi ea era mult mai ataşată emoţional decât Lucy şi Ivy.

Îşi dorea să accepte propunerea, dar, cu toate astea, nu făcea decât să dea grai temerilor sale:

– Habar nu avem de cât de multă muncă va fi nevoie să o punem pe picioare. Suntem în stare să muncim împreună un an şi să nu ne scoatem una pe alta din sărite? Şi cine ia toate deciziile? Supunem la vot? Aplicăm regula majorităţii? Două se pot alia mereu împotriva uneia. Asta nu e bine.

– Îţi dai seama ce am putea face fiecare dintre noi cu o jumătate de milion de dolari? întrebă Ivy. Să renunţi la atâţia bani pentru posibilitatea de a scoate profit conducând o staţiune când nici una dintre noi nu are experienţă... e o nebunie.

– Încerci să spui că vrei să iei banii? întrebă Lucy.

– Spun că ar trebui să ne gândim şi la ce renunţăm, răspunse Ivy. Mi-ar plăcea să iau banii, recunoscu ea, dar ştiu că tu şi Peyton vreţi Bishop's Cove.

– Trebuie să hotărâm împreună, răspunse Lucy. Trebuie să fim toate de acord dacă luăm banii sau staţiunea.

– Şi dacă nu scoatem profit după un an, pierdem şi staţiunea şi banii, le reaminti Ivy. Aşa că ar fi mai bine să luăm toate banii. Haideţi să votăm.

Votul fu unanim. Aveau să ia Bishop's Cove.

Capitolul 8

După ce luară decizia și Ivy plecă acasă, Lucy plecă să rezolve niște treburi prin oraș, apoi să ia cina cu o prietenă. Peyton era bucuroasă că avea întreg apartamentul pentru sine. Luă un carnețel și un pix și începu să își noteze toate întrebările pe care voia să i le adreseze unui avocat. Dacă avea de gând să îi oprească pe Drew și pe Eileen Albertson, voia să procedeze ca la carte.

După ce termină de scris lista, intră pe internet ca să caute legile. Erau foarte multe articole contradictorii. Luă notițe, apoi închise laptopul. Acum, tot ce mai trebuia să facă era să găsească avocatul potrivit. O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gândurilor, iar Peyton merse să răspundă. Finn MacBain stătea în pragul ușii, iar ea aproape că izbucni în râs când îl văzu.

– Ce e așa de amuzant? întrebă el.

– Tu ești avocat!

– Sunt, răspunse el, uimit de primirea stranie.

– Tocmai mă gândeam că am nevoie de un avocat și iată-te aici, îi explică ea bucuroasă.

Când îi văzu expresia confuză, Peyton își dădu seama că Finn habar nu avea despre ce vorbea ea. Deschise larg ușa și îl invită să intre. Nici nu trebuia să îl întrebe de ce venise acolo. Finn voia să afle cum de avea găuri de gloanțe în mașina ei.

Arăta la fel de bine în haine de stradă ca și la costum. Acum purta blugi și un tricou vechi. Pistolul și insigna nu lipseau de la curea. Când o privi direct în ochi, inima lui Peyton tresări. Chiar era diferit. Doar privindu-l, simțea că nu mai putea să respire.

Cu siguranță Finn nu simțea aceeași senzație. Se încruntă când păși peste prag.

– Ești singură?

– Da.

Finn încuviință din cap.

– Surorile tale știu despre urmele de gloanțe?

Aha, de aceea o întrebase dacă era singură. Îi respecta intimitatea.

– Nu, nu știu, răspunse ea. Tu ești singurul care le-a mai observat. Era mai înalt decât ea, mai ales când stătea atât de aproape, dar nu o intimida. Mă bucur să te văd, Finn. Mă bucur foarte mult.

Finn nu răspunse. Dintr-un anume motiv, nu se putea mișca. Mirosul ei îi distrugea concentrarea. De vină era gropița din obraz, se gândi el. Și ochii ei frumoși... și gura ei atrăgătoare... și corpul ei. Dumnezeule, avea un corp superb. Chiar și în pulovărul acela larg arăta sexy. Fusese cu multe femei frumoase, dar ea era diferită. Mirosul ei îl înnebunea, îl excita ca nici un altul, îl făcea să își dorească să o îmbrățișeze. Nu, voia să facă mai mult de atât.

Stătea prea aproape de ea și de aceea avea reacția asta intensă, se gândi Finn. Da, cum să nu. De când o văzuse la biserică, nu putuse să își ia gândul de la ea.

Peyton își luă telefonul și se așeză pe canapea, cu picioarele ghemuite sub ea.

– Ia loc. Te rog, spuse ea suav. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Finn bloca toate gândurile nebunești care îi fugeau prin cap și o urmă, așezându-se la capătul celălalt al canapelei, cu fața spre ea.

– N-am spus că o fac.

– Dar o vei face. Cu asta te ocupi.

Finn încuviință.

– Pentru că sunt agent.

Peyton păru surprinsă.

– Nu, pentru că ești Finn.

El nu știu ce să răspundă la remarca asta.

– Vreau să aud povestea din spatele găurilor de glonț. De la început până la sfârșit, insistă el. Apoi vorbim și despre motivul pentru care ai nevoie de un avocat.

– Nu am încălcat legea.

Umbra unui zâmbet îi îmblânzi expresia lui Finn.

– Nu am spus că ai făcut-o.

– Aș vrea întâi să asculți o înregistrare. Bine? Cred că îți va plăcea. Este o discuție între mine și fostul meu angajator.

– Bine. Dă-i drumul.

Finn ascultă înregistrarea fără să trădeze vreun pic de emoție. Își frecă bărbia o dată, dar, în afară de asta, nu se mai mișcă. De-abia după ce termină de ascultat reacționă.

– Cum de încă mai e liber nenorocitul ăsta?

– E protejat.

– Nu mai e. Te-a atins? Finn nu își putea ascunde furia.

– Nu.

– Dă-mi telefonul tău. Vreau să îmi trimit și mie înregistrarea și să îți dau numărul meu. Dacă ai nevoie de mine, mă poți suna pe numărul ăsta. Când termină, se lăsă pe spate și spuse: acum povestește-mi ce s-a întâmplat.

Nu îi luă atât de mult pe cât crezu să îi povestească întreaga situație.

– Știam că este o lipitoare, dar nu mi-am dat seama cât era de periculos decât în noaptea când a încercat să intre cu forța în camera mea de motel.

Îi spuse lui Finn câteva dintre lucrurile groaznice pe care Drew i le strigase prin ușă, inclusiv cum ei avea să îi placă ceea ce voia el să îi facă.

– Nenorocitul, bombăni Finn. De ce nu ai sunat la poliție?

Lui Peyton îi dădură lacrimile.

– Așa ar fi trebuit. Am fost atât de speriată, încât m-am ascuns în baie până dimineața. Nu puteam să mă opresc din tremurat. Mi-a luat ceva să mă conving să nu mă urc în mașină și să mă întorc în Texas. Voiam să plec de acolo cât mai repede posibil, dar apoi mi-a venit ideea asta cu înregistrarea... Știu că și asta a fost o prostie, zise Peyton. Am vrut doar să găsesc o cale de a-l împiedica să mai facă asta și altor femei. Am încercat să depun o plângere la resurse umane și mi s-a spus că nu eram angajată acolo de suficient timp.

– Suficient timp cât să fii hărțuită sexual? întrebă el, scuturând din cap.

– Mi s-a spus că nimeni nu se mai plânsese de Drew și că ar trebui să mă întorc după trei luni dacă mai vreau să depun plângerea.

– A naibii companie, spuse el. Ăsta nu este domeniul meu de expertiză. Ai depus o plângere la Comisia pentru egalitatea de șanse și tratament?

– Nu, nu am depus încă o plângere oficială. Încă o mai pot face, nu-i așa? Finn încuviință, iar Peyton continuă: Aș vrea să existe

o cale prin care să îl găsesc pe tipul care a tras asupra mea, dar nu l-am putut identifica.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

– Am sperat că unul dintre gloanțele lui a rămas pe undeva prin mașină, dar au trecut prin ea. Mă gândeam că gloanțele ne puteau duce direct la el.

– O să pun un tehnician să îți verifice mașina. Gloanțele pot ajunge în cele mai ciudate locuri.

– Cât vei sta în Brentwood? îl întrebă ea.

– Ronan și cu mine plecăm de dimineață, dar mă voi întoarce în după-amiaza următoare.

– Cine e Ronan?

– Agentul Ronan Conrad, spuse el. Partenerul meu, cel puțin temporar. Avem o întâlnire în Dallas, apoi își ia o săptămână liber ca să meargă la prietena lui, Collins.

Peyton se ridică odată cu el. Nu voia ca Finn să plece, dar nu se putea gândi la un motiv ca să îl facă să mai stea.

– O să fac niște cercetări și o să vorbesc cu un avocat specializat în hărțuire. Mai ai puțină răbdare.

Finn se îndrepta spre ușă, iar Peyton simți nevoia nebunească de a se pune în fața ușii, ca să îl împiedice să plece.

– Ți-ar plăcea să rămâi la cină? Aș putea pregăti ceva de mâncare.

El întinse mâna spre mânerul ușii.

– Nu pot în seara asta.

– Îți mulțumesc că mă ajuți.

Peyton se gândi să îl sărute pe obraz, dar el se întoarse brusc, iar ea îl sărută pe gură. Se întâmplă atât de repede și ar fi trebuit să se retragă, dar nu o făcu. Îl sărută din nou, iar de data asta zăbovi pe buzele lui.

Finn nu îi răspunse la sărut. Doar stătea acolo, părând uimit. Peyton era îngrozită. La ce se gândise? Finn deschise ușa, iar ea crezu că avea să plece fără să își ia la revedere și să pretindă că sărutul nu avusese loc, dar nu o făcu. Închise ușa, o cuprinse în brațe și o sărută înapoi. O, Doamne, și cum săruta. Gura îi era fierbinte când o atinse pe a ei. Pasiunea se aprinse când Finn o trase și mai aproape de el. Fu un sărut lung, intens, fără nici o reținere, iar Peyton își dorea să nu se termine niciodată.

Finn își veni în simțiri înaintea ei și îi luă blând brațele de pe umerii lui. Apoi ieși pe ușă și o închise ușor.

Peyton abia mai putea să respire. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să-și dea părul peste umeri. Ce i se întâmplase? Un sărut și se topise toată. Mai fusese sărutată înainte, dar niciodată așa. Să îl sărute pe Finn fusese diferit. De ce o făcuse?

Era o nebunie, conexiunea asta pe care o simțea față de el. Nu îl mai văzuse de ani întregi, doar îi scria odată pe an de ziua ei, iar el îi răspundea rar. Nu știa mai nimic despre el, unde locuia, ce făcea pentru FBI. Singura legătură cu el fuseseră puținele informații pe care le primea de la mama ei. Auzise totul despre succesele lui; ar fi fost greu să nu o facă. Finn reușisese cele mai excepționale lucruri.

Presupusese, de când era încă o fetiță, că simțea o legătură specială cu el, iar în mintea ei de copil, considera, cumva, că el îi aparține ei. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Se îndoia că Finn știa ceva despre viața ei. De ce ar ști? Ea nu făcuse nimic excepțional.

Adevărul durea. Peyton nu mai era un copil și nu făcea parte din lumea lui.

CAPITOLUL 9

Coșmarul începea mereu la fel. Finn stătea la un birou, uitându-se la un dosar gol. Îl închidea, îl așeza cu grijă în sertarul din mijloc, apoi se ridica și își îmbrăca haina. Biroul era ticsit de agenți, iar el îi putea vedea vorbind, dar nu auzea nimic, nici un cuvânt și nici un sunet.

Mergea printr-un tunel lung și îngust, spre camera de interogatoriu, și își aranja cravata înainte să deschidă ușa și să intre. Totul era de un cenușiu metalic: pereții, tavanul, podeaua. Putea simți mirosul morții în încăpere.

Instructorul și partenerul lui, agentul special John Caulfield, stătea la o masă metalică pătrată, față în față cu suspectul. Era cu spatele la ușă, iar Finn nu îi putea vedea fața. Suspectul era legat cu lanțuri de masă. Îl văzu pe Finn și rânji. Dinți galbeni, doi din față încălecați unul peste celălalt, ochi mici, ca mărgelele. Pielea și hainele îi erau murdare de praf și cenușă de la foc.

Finn putea simți răul radiind dinspre bărbat. Îi făcea greață. Suspectul își feri privirea, ca și cum ar fi știut că Finn putea vedea ticăloșia dinăuntrul lui.

Caulfield deschise un dosar. Finn stătea în spatele lui și îl privi punând poza unei femei tinere pe masă. Dosul palmei agentului era negru, fără piele. Înșiră alte patru poze cu copiii femeii, doi băieți și două fete, toți sub zece ani.

Suspectul privi fotografiile, încercă să adopte o expresie serioasă și spuse:

– Nu am avut nici o legătură cu incendiul ăla. Jur.

Caulfield arătă spre fotografia mamei.

– Probabil că Louis, soțul Lisei Packart, se săturase de ea și de copii. Nu mai voia o familie, nu-i așa? Te-a plătit ca să dai foc la casă, nu-i așa?

– Nu, nu, vă înşelaţi.

Suspectul continuă ceva timp să îşi susţină nevinovăţia, apoi îşi schimbă povestea. Totul fusese un accident, iar acela era adevărul. El doar trecea pe lângă casă şi văzu flăcările ieşind pe ferestre.

– Am alergat înăuntru ca să ajut familia să iasă afară. De aceea sunt murdar de funingine.

Caulfield îi spuse că nu, nu fusese un accident, şi că avea dovada chiar acolo, pe mâinile lui arse.

Din nou, suspectul îşi schimbă povestea.

– Da, Packart m-a plătit, dar mi s-a spus că doar soţia lui urma să fie acasă. Nu ştiam că vor fi şi copiii înăuntru. Îşi dădu ochii peste cap şi chicoti când adăugă: aş fi cerut mai mulţi bani.

Caulfield lovi cu pumnul în masă şi începu să ţipe. Coşmarul se încheie cu sunetul chinuitor care îl trezi pe Finn.

Aproape în fiecare noapte avea acelaşi coşmar. Se ruga la Dumnezeu să îl ajute să găsească o cale de a-l face să înceteze. De ce coşmarul se concentra pe investigaţia lui Packart? Mai fuseseră şi altele la fel de groaznice.

De obicei, amintirea coşmarului stăruia, dar de această dată situaţia era diferită. Finn se trezi, iar în loc să se concentreze pe vis, se gândi la Peyton. Imaginea ei înlocui scenele întunecate. De la întuneric la lumină. Se gândi la ea, iar mintea i se domoli. Şi sărutul. Se gândi la sărut. Buzele ei erau mai moi decât îşi imaginase că vor fi, iar gustul ei era, de asemenea, mai bun. Ar fi putut să se gândească la asta toată ziua, dar era timpul să se trezească. Alungă gândul şi se dădu jos din pat. Avea treabă de făcut.

Luni dimineaţă, devreme, un domn de la FBI îi prezentă lui Peyton legitimaţia, îi ceru cheile de la maşină şi îi promise să o aducă înapoi până la sfârşitul zilei.

Deşi abia se trezise, Lucy auzi conversaţia. Aşteptă până când bărbatul plecă, apoi îşi întrebă sora:

– De ce a vrut ofiţerul acela cheile de la maşina ta?

– Nu e ofiţer, spuse Peyton. E de la FBI şi îmi ia maşina pentru o cercetare mai atentă.

– Ce cercetează? întrebă ea în drum spre bucătărie.

– Gloanţe.

Lucy încremeni.

– Ai spus *gloanţe?*

Peyton o urmă în bucătărie şi aprinse aragazul. Voia o cană cu ceai fierbinte. Ceea ce nu voia era să dea explicaţii detaliate acum. Era prea devreme.

– Da. Finn a observat găuri de gloanţe în spatele maşinii.

Sora ei deschise gura, dar era atât de uimită încât nu putu vorbi, ceea ce era o raritate. Tăcerea nu dură mult.

– S-a întâmplat în Dalton, nu-i aşa?

– În drum spre casă dinspre Dalton. Dar nu pot dovedi asta. Nu am auzit focuri de armă.

– Credeam că mi-ai spus totul despre ce s-a întâmplat cu nenorocitul ăla. Dumnezeule, Peyton. Gloanţe? Slavă Domnului că ai plecat de acolo. A fost degeneratul ăla, Drew?

– Nu. Cred că a trimis un timp pe nume Parsons după mine. Nici asta nu pot dovedi, pentru că nu a existat nici un martor pe autostradă.

– Gloanţe, şopti Lucy, scuturând din cap.

– Eu m-am gândit la ele ca la un mic dar de rămas-bun de la familia Swift.

– Nu glumi, e o chestie serioasă, o mustră Lucy.

– Ştiu că este. Dar este şi frustrantă. Finn mă va ajuta. Hărţuirea nu este specialitatea lui, adăugă Peyton, dar o să discute cu câţiva experţi, face nişte cercetări. Nu e drăguţ din partea lui? Umplu ceainicul cu apă şi îl puse pe aragaz, apoi continuă: nu vreau să vorbesc despre gloanţe sau despre altceva ce are legătură cu Dalton.

Lucy nu insistă. Luă două castroane din dulap şi le puse pe masă, apoi se întinse după cereale.

– Astăzi e ultima mea zi la magazinul de mobilă, spuse ea. O să semnez cererea de preaviz, dar afacerea se mişcă prea încet. Mă vor lăsa să plec imediat. Nu îi las la greu, ca să spun aşa.

Se aşezară la masă şi îşi mâncară cerealele în tăcere. Între înghiţituri, Lucy alcătui o listă cu tot ce avea de rezolvat înainte să plece spre Bishop's Cove.

– Încă îţi faci griji pentru ce ne aşteaptă? întrebă ea.

Peyton încuviinţă.

– Da, dar nu o să mă răzgândesc. Mă gândeam la angajaţi. Mă întreb cum vor reacţiona la toate schimbările.

– Unchiul Len a spus că nu mai sunt aşa de mulţi. Dar ştiu un lucru. Nu pot să primească ordine de la trei femei. Va trebui să ne

împărțim sarcinile. Doar una dintre noi ar trebui să se ocupe de personal. Nu ești de acord?

– Vreau să angajez un contabil.

– Cum rămâne cu firma de contabilitate din Port James, cea cu care lucra unchiul Len?

– Pot rămâne și ei. Dar cred că ar trebui să îl avem și noi pe al nostru.

– Nu este o idee rea. Ai pe cineva în minte?

Peyton încuviință.

– E posibil să aduc și un bucătar. Ce părere ai despre asta?

Lucy ridică din umeri.

– Depinde de salarii, presupun. O, Dumnezeule, sunt atâtea de învățat... atâtea de făcut.

– Unchiul Len are mare încredere în noul manager, deși e în funcția asta de numai trei sau patru luni, îi spuse Peyton. Len crede că este priceput și insistă să îl păstrăm. I-a spus lui Ivy că putem învăța de la el.

Își propti cotul pe masă și își odihni capul pe mână.

– Trebuie să ne gândim la multe lucruri, continuă ea, încercând să nu se panicheze la gândul proiectului uriaș în care se băgase. Dacă reușeau să o scoată la capăt, Bishop's Cove avea să rămână în familie. Era un scop bun de urmărit, nu-i așa? Gândește-te că urmează o aventură minunată, își spuse în sinea ei.

Peyton nu trebuia să meargă la muncă în acea zi, pentru că restaurantul era închis lunea, așa că își petrecu dimineața organizându-și rețetele culinare. Voia să încerce două feluri noi de mâncare, ambele conținând grîș. Dar, din moment ce nu avea toate ingredientele la dispoziție, rețetele trebuiau să mai aștepte.

Petrecu o după-amiază relaxantă sortându-și hainele din șifonier. Dormitorul ei arăta de parcă fusese lovit de un ciclon, dar, până la ora cinci, totul era strâns și reorganizat. O grămadă de haine pe care voia să le doneze fuseseră împăturite și așezate într-o cutie mare lângă ușă.

Un alt bărbat, mai tânăr, îi aduse mașina la ora șase și nu putu sau nu voi să îi spună dacă găsiseră ceva în urma investigației.

Epuizată și înfometată, Peyton făcu un duș, îmbrăcă niște haine curate, își prinse părul în coadă și își căută geanta prin cameră. O găsi

sub o pernă și se așeză ca să își numere banii. Nu îi luă mult. Avea fix unsprezece dolari... și nimic de mâncare în frigider. Nu își putea permite să meargă la cumpărături, iar Lucy, care ar fi făcut orice să evite băcănia, pentru că ura din tot sufletul să gătească, ieșea în oraș în fiecare seară. Slavă Domnului că a doua zi urma să ia salariul.

Avea nevoie de cutii și de valizele ei depozitate în podul părinților ei. Se decise să meargă după ele și să ia cina acasă la ei. Oricum, mama lor se bucura întotdeauna să își hrănească fiicele. Peyton se gândi că putea face față unei alte prelegeri din partea mamei ei, atâta timp cât mânca.

În depărtare bubui un tunet, așa că își luă pelerina kaki de ploaie din dulapul de pe hol. În timp ce traversa parcarea, îndreptându-se spre mașină, Finn își făcu apariția și parcă lângă ea.

– Unde pleci? o întrebă el, ieșind din mașină.

– Credeam că ești în Dallas.

– Am fost. Acum m-am întors.

Se priviră unul pe celălalt câteva secunde. Peyton se simțea jenată de tăcerea stânjenitoare, dar la ce se putea aștepta, având în vedere modul în care se despărțiseră ultima dată?

– Mi-e foame, spuse ea, spărgând tensiunea.

– Bine.

Bine? Ce însemna asta? Nu îi cerea să o scoată la cină. Nu mai voia însă nici să meargă acasă la părinții ei, acum că Finn era acolo.

– Mă duceam să mănânc ceva, spuse ea. Te-aș invita și pe tine, dar am doar unsprezece dolari și nu pari să mănânci atât de puțin.

Finn zâmbi și ocoli mașina ca să deschidă portiera din dreapta pentru ea.

– Unsprezece dolari, zici?

– Probabil ți-aș putea face cinste cu o băutură fără alcool, dar cam atât, se oferi ea.

– Urcă.

Peyton urcă în mașină și își puse centura. Finn părea mai mare în mașina închiriată. Porni motorul și o întrebă unde voia să meargă.

– Nu într-un loc elegant, spuse ea. Ce spui de Nelson? Au cel mai bun pește cu cartofi pai din oraș.

– Da, îmi amintesc, spuse el. Ce ai făcut astăzi, o întrebă Finn în timp ce ieșeau din parcare.

– A fost o zi liniştită, răspunse Peyton, şi chiar mi-a prins bine, pentru că am avut multe lucruri la care să mă gândesc.

– Cum ar fi? întrebă el.

– Îl mai ştii pe unchiul meu, Len? îl întrebă Peyton. Mai venea să ne vadă când locuiaţi şi voi lângă noi.

– Mi-l amintesc. Ce e cu el?

Peyton îi povesti lui Finn despre Bishop's Cove şi despre propunerea lui Len. În timp ce îi descrise nisipul alb care înconjura staţiunea, entuziasmul ei îl făcu să zâmbească. Finn putea simţi cum tensiunea se ridica de pe umerii lui şi se înveseli uşor.

– Treci podul şi ai ajuns acolo. Este foarte frumos. Ar trebui să vii să vezi.

Finn îi promise că avea să viziteze acele locuri într-o bună zi.

– Într-o bună zi? Asta înseamnă că probabil nu vei ajunge nici măcar prin zonă.

Finn nu o contrazise, ştiind că exista posibilitatea destul de mare ca Peyton să aibă dreptate. Intrară în restaurant şi găsiră o masă mai retrasă. Era mai mult o pivniţă decât un restaurant, iar Peyton se asigură că nu rămăsese vreo pată de grăsime pe scaun înainte să se aşeze. Îşi dădu seama cât de foame îi era atunci când se văzu cu mâncarea în faţă. Devoră tot peştele şi aproape toţi cartofii.

– Unde locuieşti acum? îl întrebă ea pe Finn.

– San Francisco.

– Destul de departe. Peyton se trezi gândind cu voce tare.

– Destul de departe de ce?

– De aici... de acasă.

– Nu mai locuiesc aici de multă vreme, Peyton.

– Dar tot este casa ta. Te-ai născut în Texas, aici îţi ai rădăcinile.

– Ah, rădăcini, spuse el, zâmbind. Atunci, te vei bucura să afli că este posibil să mă mut în Dallas de luna viitoare. Am destul de multe misiuni şi este dificil să tot plec şi să mă întorc în San Francisco. Probabil că şi în Dallas va fi la fel de rău, dar măcar are o poziţie mai centrală.

– Ce faci pentru FBI? întrebă Peyton.

Trecu un minut întreg, iar ea nu credea că Finn avea să îi răspundă.

El luă o gură de apă, puse paharul jos şi spuse în şoaptă:

– Fac oamenii să vorbească.

Peyton aşteptă un minut, apoi spuse:

– Şi...?

– Şi ce?

Detaliază, pentru numele lui Dumnezeu, vru Peyton să spună. Dar se părea că Finn nu avea de gând să îi spună mai multe, aşa că ea hotărî să nu insiste. El păru deodată foarte serios, iar Peyton simţi că se închidea faţă de ea.

– Vrei să schimbăm subiectul? îl întrebă.

– Da, spuse el. Există cineva special în viaţa ta?

– Nu am avut prea mult noroc în dragoste, aşa că am renunţat.

Finn o privi de parcă ar fi crezut că este o glumă. Peyton decise să îi arate că nu glumea.

– Îţi plac pisicile?

Întrebarea îl luă pe Finn prin surprindere.

– Nu ştiu. Presupun că da. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Unul dintre băieţii cu care am ieşit în timpul facultăţii m-a întrebat dacă îmi plac pisicile. Avea şapte.

Finn tocmai bea apă când ea spuse numărul, iar el aproape că se înecă. Peyton îi dădu un şerveţel.

– Dar dihorii? întrebă ea.

Finn puse paharul jos.

– Ce e cu ei? O urmă de zâmbet îi încreţi colţurile ochilor.

– Am ieşit cu un tip care avea...

– Lasă-mă să ghicesc. Şapte?

Peyton râse.

– Nu, doar unul. Înainte să îi accept invitaţia la cină, l-am întrebat dacă avea vreo pisică, dar nu m-am gândit să îl întreb dacă are dihori. Greşeala mea, adăugă Peyton. Îl ţinea în buzunarul de la haină. Eram la cină când animăluţul a scos capul afară şi a privit în jur. L-am văzut şi am ţipat şi, ca să ştii şi tu, dihorilor nu le plac sunetele puternice. Cel puţin ăstuia nu-i plăceau.

Finn nu se putea opri din râs. Îşi tot imagina reacţia lui Peyton.

– În buzunar?

– Se pare că nu pleca niciodată de acasă fără dihor.

Peyton adora să îl privească pe Finn râzând. Fusese atât de serios şi era plăcut să îl vadă relaxându-se.

– Dar tu? întrebă ea.

– M-ai întrecut.

– Nu ai nici o poveste de spus despre femeile cu care ai ieşit?

Câteva povestioare amuzante îi trecură prin cap, dar nu i le putea împărtăşi pentru că toate aveau legătură cu dezbrăcat şi sex fierbinte.

Finn scutură din cap.

– Nici una demnă de povestit.

– Am auzit că te gândeai să te însori acum câţiva ani.

– De la cine ai auzit asta?

– Mama ta i-a spus mamei mele, care a spus tuturor.

– A fost acum trei ani. Voiam să o cer în căsătorie pe tipa cu care eram atunci, dar m-am răzgândit şi am rupt-o de tot cu ea.

– De ce?

Finn nu vedea nici un motiv pentru care să nu îi poată povesti, aşa că îi spuse:

– Toată drama şi teatrul ăla. Mă săturasem. Slujba mea poate fi... tensionată, şi nu voiam să am parte şi acasă de aşa ceva, în fiecare seară.

Chelneriţa puse nota de plată pe masă, iar Finn îşi scoase portofelul în timp ce spuse:

– Înainte credeam că vreau să mă căsătoresc şi să am copii, dar nu şi acum.

Încruntându-se, Peyton întrebă:

– Vrei linişte atunci când ajungi acasă, nu-i aşa? Ai de-a face cu chestiuni serioase, iar când, în sfârşit, ajungi acasă, vrei linişte şi pace.

Finn era bucuros că ea înţelesese.

– Da, exact asta vreau.

Peyton îşi dădu ochii peste cap.

– Plictiseală, Finn. Tu vrei plictiseală. Dar ai nevoie de distracţie. De dragoste şi de râsete. Trebuie să echilibrezi răul cu binele.

– Da? Şi tu de ce ai nevoie?

Peyton răspunse imediat.

– Eu am nevoie de normalitate. Ai găsit vreun glonţ în maşina mea?

– Nu, răspunse el. Haide. Să plecăm de aici înainte să înceapă ploaia. Norii sunt cam negri. Mai vorbim în maşină.

Peyton îi oferi cei unsprezece dolari ca să contribuie la nota de plată şi izbucni în râs din pricina expresiei exasperate a lui Finn. Abia ajunseră la maşină, când cerul se deschise şi începu să toarne cu găleata.

– Nu credeam că o să găseşti ceva, spuse ea. M-am gândit la ce s-a întâmplat şi mi-am dat seama că am făcut alegerile greşite. Când tipul mă urmărea, ar fi trebuit să sun la 112, iar după ce a aterizat în câmp, ar fi trebuit să aştept poliţia pe marginea drumului. Cred că mi-a fost teamă că va dura o veşnicie până să ajungă cineva la mine. Nu am apucat să îl văd bine la faţă, dar dacă aş fi rămas acolo, poliţia i-ar fi percheziţionat maşina şi ar fi găsit pistolul.

– Nu ai ştiut nici că avea un pistol, nici că trăgea asupra ta, îi reaminti Finn. Ştii ce cred eu? Cred că ar fi trebuit să pleci naibii de acolo şi exact asta ai făcut.

Finn o făcea să se simtă împăcată cu deciziile luate.

– Am fost atât de furioasă când am plecat, încât m-am gândit să pun înregistrarea pe internet şi să termin cu asta, recunoscu Peyton. Dar Mimi m-a convins să nu o fac.

– Mă bucur că te-a convins, spuse el. Odată ce o pui pe internet, te implică şi pe tine la fel de mult ca pe Drew Albertson. Nu vrei aşa ceva. Ce vrei de fapt să obţii?

– Să îl privesc în ochi pe Randolph Swift în timp ce ascultă înregistrarea şi să aud cu urechile mele ce va face în privinţa lui Drew. Dacă nu îl dă afară din companie, îi voi da în judecată. Ai dreptate, adăugă ea. Înregistrarea este un avantaj.

– Albertson şi soţia lui probabil că sunt destul de mulţumiţi de sine acum.

– Sunt sigură că Eileen îi verifică e-mailul tatălui ei cât sunt prin Europa şi pun pariu că a angajat pe cineva care să îi verifice telefonul cât sunt plecaţi. Au avut şi destul de mult timp să îi umple capul cu poveşti despre mine, nu crezi?

– Asta nu va conta, o asigură Finn. Porni motorul, apoi scoase o hârtie împăturită din buzunar.

– Dacă te decizi să îi dai în judecată, acesta este avocatul cel mai potrivit, îi spuse el, întinzându-i hârtia.

– Urăsc ideea de procese. Se va arunca cu noroi într-o parte şi în alta, iar publicitatea va fi teribilă. E mai complicat acum din pricina staţiunii Bishop's Cove, adăugă Peyton. Swift Publications nu a fost niciodată implicată în vreun proces, iar avocaţii lor vor recurge la orice metodă. Vor încerca să îmi distrugă credibilitatea şi poate chiar să strice imaginea restaurantelor din staţiune. Totul este posibil.

Peyton privi pe geamul maşinii, meditând asupra implicaţiilor unei eventuale răzbunări. Trăgând adânc aer în piept, spuse:

– Nu contează. Voi face tot ce va fi nevoie ca să îl opresc.

Finn încuviință din cap. O privi pe Peyton pentru câteva secunde, fără să scoată vreun cuvânt. Cine era femeia asta uimitoare? Era atât de frumoasă, încât îți tăia răsuflarea. Asta era evident pentru oricine o privea – Finn de-abia putuse să își ia ochii de pe gura ei atrăgătoare în timpul cinei – și mai era și amuzantă, deșteaptă și grijulie. Finn era obișnuit cu femeile teatrale, dar Peyton nu era timidă sau pretențioasă. Era liniștitor de sinceră și poate de aceea îi plăcea atât de mult compania ei. Nu, hotărî Finn, nu era vorba doar de sinceritatea ei. Îi plăcea totul la Peyton Lockhart.

– Trebuie să mă întorc, spuse el, ieșind cu spatele din parcare.

Finn rămase tăcut pe drumul spre apartament. La început, Peyton nu se simți stânjenită de tăcere, dar, după câteva minute, întoarse privirea spre el. Părea pierdut într-o lume doar a lui, iar ea se întrebă ce îl putea pune pe gânduri astfel. Poate că se gândea la un caz la care lucra, presupuse Peyton, sau poate că medita asupra dilemei ei cu Drew Albertson. Dumnezeule, își spuse ea, poate că se gândea cum să își ia la revedere de la ea. Asta era. Încerca să găsească o cale de a-și lua rămas-bun fără ca ea să se arunce din nou de gâtul lui. Cât de umilitor! Trebuia să găsească un mod de a-i spune că nu aștepta nimic de la el, să îl lase să plece fără să provoace un moment jenant.

Când ajunseră la clădirea unde locuia Peyton, încă mai ploua cu găleata. Finn îi deschise portiera și alergară până la trepte. Stând în colțișorul îngust din fața ușii ei, îi despărțeau doar cîțiva centimetri și erau uzi leoarcă.

– Finn..., începu Peyton. Îl privi în ochi și își pierdu șirul gândurilor.

– Da?

– În legătură cu sărutul de zilele trecute, spuse ea. Îmi pare foarte rău... nu știu ce m-a apucat... Cred că eram foarte bucuroasă să te revăd după toți anii ăștia... Nu vreau să crezi că fac asta tot timpul... Nu dau deloc vina pe tine... A fost vina mea... Eu...

Toată vorbăria fu întreruptă când gura lui o acoperi pe a ei. Trăgând-o mai aproape de el, Finn o sărută așa cum nu mai fusese vreodată sărutată. Un sărut lung, fierbinte și lacom, apoi se întoarse și alergă prin ploaie, spre mașină, lăsând-o uimită și cu genunchii tremurând.

CAPITOLUL 10

Finn ajunse la concluzia că o luase razna. Sigur înnebunise, se gândi el, din moment ce stătea în fața ușii lui Peyton. Trecuseră câteva zile de când plecase din oraș și faptul că se întorsese în Brentwood cu singurul scop de a o vedea din nou era nebunie curată. Știa că așa era și totuși o făcuse.

Urma să plece spre Philadelphia în după-amiaza zilei următoare. Ar fi putut lua un zbor direct din San Francisco, dar plecase cu o zi mai devreme ca să poată trece prin Texas. Pentru ea. Voia să o mai vadă încă o dată înainte ca Peyton să plece în Bishop's Cove, iar el să își vadă de viața lui structurată cu grijă. Nu, asta nu era chiar așa. Nu voia să o vadă, avea nevoie să o vadă. Nu își putea lua gândul de la ea și, da, acesta era unul dintre motivele pentru care era sigur că își pierduse mințile.

Peyton avea să fie surprinsă, iar dacă îl întreba ce făcea acolo, nu știa ce avea să îi spună. Că fusese împins spre ea? Că alături de ea simțea aceeași liniște și bucurie ca atunci când înota? Sau poate că i-ar fi spus o părticică din adevăr. Că fiecare nerv din corpul lui o voia. O dorea cu disperare. Se întrebă cum ar reacționa Peyton la momentul lui de sinceritate. Când își alesese zborul, plănuise să facă sex cu ea? Își spuse în sinea lui că nu, dar luă totuși un prezervativ în buzunar.

Era puțin trecut de ora șapte. Bătu la ușa ei și așteptă. Poate că Peyton încă mai lucra la restaurant. Nu, îi spusese că mai avea doar o săptămână. Iar săptămâna trecuse.

Ușa se deschise tocmai când Finn se pregătea să bată din nou. Avea de gând să o întrebe dacă vrea să ia cina cu el, iar dacă ea îi spunea că avea alte planuri, urma să încerce să o convingă să și le schimbe. Nu era o strategie grozavă și avea emoții în privința asta,

dar de îndată ce o văzu, se relaxă. Nu era îmbrăcată de plecare. Părul îi era ud şi purta o bluză de trening lungă şi largă peste o pereche de colanţi. De-abia se spălase pe faţă. Obrajii îi erau rozalii, la fel şi buzele. Şi mirosea minunat.

Peyton zâmbi, dându-i astfel de înţeles că se bucura să îl vadă, dar părea şi surprinsă în acelaşi timp.

– Nu mă aşteptam să te văd atât de repede. Este totul în regulă? De ce te-ai întors în Brentwood?

– Voiam să verific dacă eşti bine. Da, sigur. Scuza asta era la fel de credibilă precum „Eram prin cartier". Ce ar crede Peyton dacă i-ar spune adevărul, că făcuse ocolul doar pentru că nu putea să stea departe de ea?

– Ai ajuns la timp. Intră, spuse ea.

– La timp pentru ce? întrebă el, închizând şi încuind uşa în urma lui. Văzu toate cutiile aliniate la perete şi întrebă: vrei să te ajut cu bagajele?

– A, nu, mă descurc. Ai ajuns la timp ca să mănânci, spuse Peyton. Am gătit... mă rog, experimentat, trei feluri noi de mâncare. Două sunt cu creveţi. Îţi plac creveţii? întrebă Peyton în timp ce mută o grămadă de rufe împăturite de pe canapea. Al treilea fel e cu pui. Vrei să le încerci?

Peyton se gândea că făcuse o treabă bună comportându-se obişnuit cu privire la apariţia lui bruscă, având în vedere că inima i-o luase la goană. Fusese atât de şocată şi de fericită să îl vadă, încât avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu se arunce în braţele lui.

– Vino în bucătărie, spuse ea. Îşi trecu degetele agitate prin păr, descâlcindu-l. Dumnezeule, probabil că arăta ca naiba. Ce vrei să bei?

Finn îşi scoase geaca şi o puse pe un scaun.

– Ce ai? întrebă el.

– Apă.

Zâmbind, Finn spuse:

– O să beau apă.

Cartea ei cu reţete şi cu notiţe lipite pe toate paginile era deschisă pe masă. Peyton o dădu la o parte şi aduse două sticle cu apă de la frigider. Finn găsi tacâmurile şi şervetelele, în timp ce ea puse în farfurie primul fel de mâncare.

– Încă mai este caldă, spuse Peyton. Îi puse farfuria în faţă şi se aşeză vizavi de el. Arată apetisant? Nu mă jigneşti dacă spui că nu,

dar cum ţi se pare? Ce vezi când te uiţi la farfurie? Peyton îşi luă pixul şi aşteptă răspunsul lui.

Finn râse.

– Mâncare, Peyton. Văd mâncare.

Lui Finn nu îi plăcea grişul – nu îl comanda niciodată la restaurant –, dar gustă din al lui Peyton şi se răzgândi. Mâncarea era delicioasă. Era aromată, dar nu exagerat, şi era exact atât de picantă cât trebuia să fie.

– E chiar bun, o lăudă el.

Peyton fu încântată.

– Aşa am zis şi eu, dar gusturile diferă. Mă bucur că îţi place.

Cel de-al doilea fel de mâncare nu fu la fel de gustos, dar Finn mâncă totuşi toată porţia. Peyton îi puse câteva întrebări despre aromă, găsi reţeta pe care o scrisese şi o tăie de pe listă. Apoi servi puiul. Finn îi spuse că era bun. Ea era de părere că era fad, fără gust, şi o tăie şi pe aceasta.

– Nu mănânc prea multă mâncare condimentată, spuse el, apoi îşi luă farfuria şi o duse în chiuvetă. Când concuram, mâncarea era combustibil. Presupun că m-am obişnuit cu mâncarea fadă.

Peyton luă un mic recipient de pe raft şi îl puse pe masă.

– Mâncarea nu trebuie să se scalde în sosuri aromate ca să fie bună.

Finn îşi suflecă mânecile şi îşi clăti farfuria. Apoi încercă să găsească maşina de spălat vase.

– Nu am aşa ceva, spuse Peyton. Lasă vasele. Le spăl eu mai târziu.

– Hai să le spălăm acum şi între timp poţi să-mi povesteşti despre Franţa. Ţi-a plăcut acolo?

– De unde ştii că am fost în Franţa? Cu siguranţă nu de la mama.

Finn era aplecat peste chiuvetă, frecând o tigaie, împroşcând apă peste tot.

– Mi-a spus Ivy. De ce nu de la mama ta?

– Gătitul nu este o aptitudine cu care să se poată lăuda. M-am specializat în literatură engleză şi jurnalism, iar ea nu poate să înţeleagă de ce am întors spatele educaţiei în schimbul gătitului. Sunt o dezamăgire, încheie Peyton, oftând teatral.

Finn clăti tigaia şi i-o întinse ei ca să o şteargă. Mai întâi, Peyton îi şterse tricoul cu prosopul.

– Arunci apă peste tot, spuse ea. Mi-a plăcut în Franța. Este o țară minunată.

Îi povesti apoi despre institutul culinar și despre Chef Jon, dar și câteva povești amuzante despre unii dintre studenți. Terminară repede curățenia în bucătărie. Finn luă încă o sticlă cu apă și merse să își aducă telefonul din buzunarul gecii, ca să îi arate câteva fotografii de la petrecerea de nuntă. Peyton luă o cutie și îl urmă în camera de zi. Finn se așeză lângă ea pe canapea și îi întinse telefonul. Prima fotografie îl înfățișa pe Beck zâmbitor, ținând-o în brațe pe Ivy.

– Arată de parcă ar sufoca-o, remarcă Peyton.

În toate fotografiile apăreau cupluri fericite bucurându-se alături de Tristan și Brooke.

– Aș fi vrut să fi fost și eu acolo, spuse ea. Tocmai îi înapoia telefonul, când acesta sună. Peyton văzu cine îl căuta, la fel și Finn. Când el respinse apelul, ea întrebă:

– Cine e Danielle?

Finn nu îi răspunse imediat, iar Peyton îl înghionti cu cotul.

– O tipă cu care am ieșit. Atâta tot.

– Cea cu care aproape că te-ai căsătorit?

Finn încuviință din cap.

Relația lui cu Danielle nu era treaba ei, dar tot o deranja.

– De ce te sună? întrebă Peyton.

– Vrea să ne împăcăm. Eu nu, spuse Finn, iar înainte ca ea să se poată gândi la o altă întrebare, el continuă: Ce e în cutia aia pe care ai luat-o din bucătărie?

Peyton voia să vorbească despre Danielle. Cum arăta? Unde lucra? O iubise? Totuși, nu îl întrebă nimic din toate astea. În schimb, vorbi despre fursecuri.

– Sunt fursecuri cu ciocolată pentru desert, dacă vrei. Le fac pentru restaurant. Oamenii spun că dau dependență. Mereu cumpără mai multe ca să ia și la pachet.

– De obicei nu mănânc desert, dar o să încerc unul.

Peyton deschise cutia și îl invită să ia un fursec.

– Ai grijă. Prăjiturelele vin cu un avertisment, îl tachină ea.

– Că provoacă dependență?

– Nu, că au o bucată de hârtie înăuntru, cu un mesaj. Nu te-ar ucide dacă ai mânca-o, dar mai bine să nu o faci.

– Ca o prăjitură cu răvaș?

– Nu, acelea au proverbe înțelepte. Unele dintre prăjiturile mele au bilețele, altele nu. Restaurantul alege.

– Cine scrie mesajele?

– Eu, răspunse ea. Sunt vorbele mele înțelepte, adăugă ea zâmbind. Lecții pe care le-am învățat. Nu râde de mine. Am învățat multe în ultimii cinci ani.

– Dă-mi un exemplu.

– Întoarce prăjitura și, dacă găsești un bilet, vei vedea capătul hârtiei.

Nu era nici un bilet. Lui Peyton îi era cam rușine, din moment ce nu își putea aminti nici măcar un cuvânt din ce scrisese în atâtea răvașe. Era vina lui. Stând atât de aproape de el, privindu-l în ochi, îi era greu să se mai gândească la ceva. Peyton era din ce în ce mai distrasă.

Iubea zâmbetul lui Finn și felul lui protector de a fi. Când era mică, știa că el avea să o protejeze, iar când era la liceu sau la facultate știa că dacă avea să intre în belele, tot ce trebuia să facă era să îl sune, iar el avea să o ajute. Da, lucra pentru FBI și era antrenat să prindă răufăcătorii și să îi protejeze pe oamenii buni, dar era mai mult decât atât. Era Finn, iar în inima ei încă era un erou. Peyton spera ca într-o zi el să își dea seama că și ea va fi mereu acolo pentru el.

– Peyton?

– Da, răvașele, își aminti ea. Să vedem. Să nu ai încredere într-un bărbat care vine la restaurant cu un dihor în buzunar. Asta este una dintre zicale.

Telefonul lui Finn bâzâi, primise un mesaj. Puse fursecul înapoi în cutie și îl citi.

Peyton voia să îl întrebe dacă mesajul era de la Danielle.

– Mark vrea să vorbiți. Nu l-ai sunat încă, nu-i așa?

– Cine e Mark?

– Mark Campbell, avocatul. Ți-am scris numele lui și numărul de telefon...

– A, da, avocatul. Peyton puse capacul cutiei cu fursecuri și o așeză pe masă. Ce tarif are?

– Este gratis. Are câteva sugestii pentru tine.

Peyton nu voia să vorbească despre avocați acum. Își dorea ca Finn să o sărute. Cum de se abținea? Era de-a dreptul seducătoare

cu hainele ei largi, părul ciufulit şi fără machiaj. Cum de îşi putea ţine mâinile departe de ea?

– M-a sunat Mimi astăzi, spuse Peyton. Se lăsă pe spate în canapea. S-au întors cu toţii acasă. Randolph, Drew şi Eileen, marea familie fericită. Va fi foarte interesant de văzut ce se va întâmpla mâine, când Drew se va întoarce la muncă. Mă tem că va angaja o înlocuitoare pentru mine, iar ea ar putea ajunge în aceeaşi situaţie, şi ce va face dacă nu va găsi o cale de scăpare? Dacă nu poate pleca? Va fi captivă acolo, cu el.

– Mă bucur că tu îl vei împiedica să mai facă asta, spuse el în timp ce se ridică.

Peyton crezu că Finn avea de gând să plece, iar ea îşi dorea să mai rămână.

– Mă întrebam, începu ea ezitant.

– Ce?

– Dacă îmi pieptăn părul, mă vei săruta?

Finn nu scoase un cuvânt. O privi în ochi pentru câteva secunde, apoi privirea i se mută pe gura ei. O ridică uşor în picioare şi o cuprinse în braţe. Nu o sărută imediat, dar o ţinu la pieptul lui. Mâinile sale îi mângâiau spatele, alunecându-i pe sub hanoracul gros.

Finn adora pielea ei moale şi caldă. Mâinile i se plimbară în sus, iar când îşi dădu seama că Peyton nu purta sutien, gemu şi îşi dori să o dezbrace de bluză şi să o acopere cu corpul lui. Peyton îl sărută pe gât, apoi pe bărbie.

– Asta este o nebunie, spuse el, şoptind.

Barba lui de o zi îi gâdilă buzele lui Peyton. Ea îşi lipi obrazul de al lui, inspirându-i mirosul masculin, apoi oftă, spunând:

– Dacă nu vrei...

– O, vreau, spuse el. Cuprinzându-i chipul în mâini, o sărută. Limba lui aştepta un răspuns. Peyton începu să tremure şi să vrea mai mult.

Iubea gustul lui Finn, iubea cum gura lui se unea cu a ei. Când, în cele din urmă, Finn se desprinse din sărut, intensitatea din privirea lui o înfioră. Finn o dorea.

Iar ea îl dorea pe el.

Deci aşa era dorinţa. Dorinţa adevărată. Fiecare parte din corpul ei reacţiona la prezenţa lui, iar Peyton începu să respire sacadat.

Pielea ei tânjea după atingerea lui, sânii o dureau, iar o senzaţie de căldură îi invadă corpul.

Începu să îi descheie nasturii cămăşii, iar Finn îşi puse mâna pe mâna ei.

– Eşti sigură?

Peyton îşi puse braţele după gâtul lui şi îl sărută cu pasiune, arătându-i astfel cât de mult îl dorea.

Ridicând-o în braţe, porni spre dormitor. Când se întinse spre mânerul uşii, Peyton spuse:

– Dormitorul meu este în capătul holului.

Surprinsă că reuşise să vorbească totuşi coerent, Peyton îşi puse capul pe umărul lui Finn. Inima îi bubuia ca o tobă şi îi putea simţi bătăile în urechi. Oare şi el avea aceeaşi reacţie la prezenţa ei? O dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea?

O aşeză pe pat, iar Peyton îl privi scoţându-şi pistolul şi insigna şi punându-le pe masa de lângă pat. Se întoarse spre ea în timp ce se dezbrăca. Finn era incredibil. Peyton reuşi să oprească gândul să-i scape printre buze. Finn avea corpul unui înotător, tot numai muşchi. Peyton veni lângă el şi îşi puse mâna pe pieptul lui, direct peste inimă, simţindu-i bătăile sub degete. Muşchii de pe piept şi de pe braţe îi erau ca de oţel, dar calzi.

Finn nu mai putea aştepta nici o secundă în plus. Dorinţa de a fi înăuntrul ei se intensifică. Începu să o dezbrace, iar Peyton încerca să îl ajute, continuând să îl sărute în timp ce se lupta să scape de haine. Hanoracul devenise ca o pătură greoaie, iar Finn o ajută să îl scoată peste cap. Când reuşi, în sfârşit, îi lăsă hainele să cadă pe podea şi îi privi sânii rotunzi şi talia îngustă. Era uimit.

Se întinseră pe pat şi o acoperi cu corpul lui, despărţindu-i uşor picioarele. Se aşeză între coapsele ei, penisul lui excitat presându-i pelvisul. Sărutând-o pe gât, gemu de fericire.

– Eşti atât de moale şi de fină.

Peyton fu copleşită de emoţii. Finn, gol, acoperind-o cu corpul lui, ţinând-o în braţe şi încălzind-o. Nu mai simţise niciodată ceva atât de plăcut. Niciodată. Ar trebui să îi spună? Oare el s-ar opri dacă i-ar dezvălui aceste sentimente? Nu voia să îl dezamăgească.

Peyton începu să îi mângâie umerii, bucurându-se de senzaţia de putere pe care o emanau. Atingerea mâinilor ei era blândă, coborând

la baza spatelui său. Finn o săruta pe gât, provocându-i fiori din cap până-n picioare. Sentimentul era divin.

– Știu că ai mai fost cu alte femei... Normal că ai fost... Iar eu...

Sărutul lui îi întrerupse confesiunea – un sărut lung și fierbinte, care îi spuse lui Peyton cât de mult o dorea. Finn se ridică și se sprijini în coate, iar văzând dorința din ochii ei, spuse:

– Nu îmi pasă de trecutul tău sau de bărbații cu care te-ai culcat. Uită-i. Ești cu mine acum.

Să îi uite? Finn habar nu avea cât de ușor avea să fie să îi uite. Peyton mai făcu o încercare:

– Dar eu...

Gura lui o acoperi din nou pe a ei, iar sărutul deveni atât de pasional, încât Peyton renunță să mai încerce să vorbească. Finn făcu dragoste cu ea cu gura lui, limba mișcându-i-se înainte și înapoi, tachinând-o și chinuind-o. Părul de pe pieptul lui îi gâdila sânii în timp ce Peyton îl săruta pe gât, apoi el coborî mai jos, răsuflarea lui fierbinte poposind între sânii ei. Spatele lui Peyton se arcui când Finn își trecu limba peste sfârcul ei sensibil. Ea se agăță cu disperare de el, înfigându-și unghiile în umerii lui, dorindu-și mai mult. Finn o înnebunea, iar Peyton simți nevoia de a-l face și pe el să se simtă la fel.

– Finn... lasă-mă să... Își pierdu șirul gândurilor din pricina amestecului de senzații care o învăluiră. Mâna lui coborî între coapsele ei, iar degetele lui o mângâiau, făcând-o să ardă de plăcere.

Lui Finn îi plăceau gemetele ei, felul în care se mișca neîncetat sub el. Reacția ei era atât de lipsită de inhibiții. Îi sărută buricul și continuă, despărțindu-i picioarele și mai mult, făcând-o să își dorească mai mult, să o scoată din minți.

Peyton aproape că țipă când el începu să o mângâie cu limba. Credea că avea să moară de plăcere, dar o speria să-și piardă complet controlul.

– Finn, gata... gata, strigă ea. Mâinile ei începură să se încleștеze pe așternuturi, iar în timp ce îi spunea să se oprească, șoldurile ei se împingeau spre el, cerând mai mult.

– Este în regulă. Lasă-te în voia simțurilor, îi spuse el. O, Peyton, ești delicioasă.

Deodată, Finn se ridică și o sărută aproape cu sălbăticie.

Pasiunea lor erupse ca un foc mistuitor, de nestăpânit. Peyton își dorea cu disperare să îl cunoască în întregime.

– Vreau să te ating, să îți simt gustul, gemu ea. Lasă-mă, Finn...

Peyton tremura din cap până-n picioare, dorindu-și să îl facă să se simtă așa cum o făcuse el să se simtă, și totuși neștiind prea bine cum. Finn se rostogoli pe spate și o lăsă să își facă de cap. Peyton începu cu stomacul lui, sărutându-i buricul și abdomenul, apoi coborî mai jos, sărutându-l și mângâindu-l.

Reacția lui fu atât de intensă, încât nu o putu lăsa să continue prea mult timp, știind că totul avea să se termine înainte să apuce să o satisfacă. O ridică ușor, o întinse pe spate, apoi luă pachetul pe care îl pusese pe noptieră. Când fu pregătit, se așeză peste ea și îi depărtă picioarele. Se gândi să o pătrundă ușor, să poată savura amândoi sentimentul incredibil de a avea orgasm împreună, de a deveni o singură ființă.

– Ești a mea, Peyton, șopti el, ușor răgușit de dorință.

– Da, spuse ea, gemând. Te rog... Te vreau... Acum, Finn.

Nevoia ei învinse dorința lui de a intra încet. Era disperat să o aibă. O cuprinse în brațe și pătrunse în ea. Simți rezistența și îi auzi geamătul, dar era prea târziu. Era înăuntrul el. Rămase perfect nemișcat și aproape fu ucis de plăcere. Peyton era atât de strâmtă, de perfectă. Tot ce își dorea era să intre iar și iar, până ce amândoi aveau să atingă orgasmul. Broboane de transpirație îi acopereau fruntea, iar maxilarul i se încleștă.

– Ești bine? Vrei să mă opresc? Te-am...

Peyton își cufundă degetele în părul lui și îl trase spre ea. Sărutându-l, își împinse șoldurile spre el. Simțise o durere ascuțită când Finn o pătrunsese, dar durerea dispăruse rapid, iar acum că îl simțea înăuntrul ei, o făcea să își dorească mai mult.

Finn începu să se miște, mai încet acum, mai grijuliu. Cu fiecare mișcare intra mai adânc, mai curajos, până ce Peyton începu să geamă sub el și să își dorească să simtă și mai mult din senzația intensă. Gemetele ei îl excitau, iar Finn mări ritmul. Peyton ridică genunchii și primi fiecare mișcare cu aceeași pasiune. Toate barierele fusese doborâte. Țipă și rămase agățată de el în timp ce orgasmul o mistui.

Finn simți primele spasme și știu că Peyton are orgasm. Când o simți strângându-se în jurul lui, atinse și el orgasmul. Fu cutremurător.

Rămaseră îmbrățișați câteva minute lungi. Finn își îngropă capul în pernă, gâfâind, lăsând mirosul dulce al părului ei să îi umple nările, cu inima încă gonindu-i în piept.

Era ameţit din pricina revelației. Peyton fusese virgină. Finn știa că trebuia să vorbească despre asta cu ea. O sărută pe gât şi găsi în sfârşit puterea de a se mişca. Sprijinindu-se pe coate, o privi. Dumnezeule, ce frumoasă era! Ochii îi erau închişi şi încă încerca să îşi recapete suflul. Dintr-un anume motiv, asta îl făcu să se simtă arogant de mândru. O făcuse să îşi piardă controlul, iar odată ce se întâmplase asta, Doamne, Peyton se dezlănțuise. Buzele ei erau roşii şi uşor umflate. Finn le sărută blând, apoi se întinse pe spate, cu privirea aţintită în tavan, gândindu-se la ce ar putea să îi spună. Având nevoie de câteva minute ca să îşi limpezească mintea, se ridică din pat şi intră la baie.

În secunda în care trupul lui cald îl părăsi pe al ei, Peyton începu să tremure. Încă încerca să îşi revină după ceea ce tocmai i se întâmplase. Fusese cel mai uimitor lucru pe care îl trăise vreodată. Când începuseră să facă dragoste, crezuse că era destul de plăcut. După aceea, prima impresie i se păru doar promisiunea a ceea ce avea să urmeze. Peyton înțelese acum adevărata definiție a extazului: zguduitor. Da, cu siguranță zguduitor.

Știa că îl făcuse să se simtă bine şi că Finn fusese satisfăcut, dar ar fi fost drăguț dacă i-ar fi spus-o. Peyton se simțea puțin vulnerabilă. Toate astea erau firești? se întrebă ea. I se păru că îl aude mormăind, dar nu era sigură. Se ridică din pat şi îşi îmbrăcă halatul roz. Materialul îi atinse sânii şi îşi dădu seama că erau uşor umflați. Continuă să se uite spre uşa de la baie, legându-şi cordonul în talie.

Deja frustrată, se aşeză pe pat, rezemându-se cu spatele de tăblie, cu picioarele încrucişate, aşteptându-l pe Finn. Trecuse doar un minut, poate două de când intrase în baie, dar fiecare secundă părea un minut. Când se întoarse în dormitor, Peyton văzu că se îmbrăcase cu blugii. Îşi luă cămaşa de pe podea şi se îmbrăcă şi cu ea. Chiar avea de gând să plece fără să îi adreseze un cuvânt? Bine că nu era o fire sensibilă, îşi spuse Peyton, pentru că el se încrunta la ea. Nu avea cum să fie dezamăgit... sau da?

Finn nu se încheie la cămaşă. Îşi trecu degetele prin păr, trăgând adânc aer în piept, apoi se aşeză pe marginea patului. Peyton veni mai aproape de el.

– Te-am rănit? Vocea lui era blândă şi grijulie.

– Nu, nu m-ai rănit.

Finn o privi pentru un minut îndelungat.

– Bine, spuse el, încuviințând din cap. Nu o credea, dar nu avea de gând să se contrazică. De ce nu mi-ai spus că e prima dată pentru tine? Vocea nu îi mai era atât de blândă acum. Peyton simți o urmă de furie.

– Am încercat în timp ce...

– A fost puțin cam târziu atunci, nu-i aşa? De ce naiba nu mi-ai spus înainte să te dezbrac?

Peyton era confuză. Era furios sau se simțea vinovat? Nici una dintre reacții nu avea sens. Ea se ridică şi se încruntă la el.

– Greşeala mea. Ar fi trebuit să scriu asta în CV. Normal, dacă aş fi scris, acum ar fi trebuit să îl revizuiesc, nu-i aşa?

Finn îi ignoră sarcasmul.

– Au fost multe dăți înainte...

– Da, ai dreptate. Când te-am văzut la biserică, ar fi trebuit să îți spun atunci. Ar fi trebuit să îți spun, „Finn, mă bucur să te revăd. Sunt încă virgină. Nu intri la nuntă?“ Sau atunci când am luat cina. Ți-aş fi putut spune atunci. „Îți plac creveții? Sunt virgină. Ai vrea desert?“

Peyton încercă să plece din dormitor, dar el o prinse de mijloc şi o aşeză pe genunchii lui. Ea nu se împotrivi, ci îşi puse brațele în jurul gâtului său. Tandrețea din ochii lui o îmblânzi.

– Nu înțeleg de ce eşti atât de furios, spuse ea.

– Nu sunt furios.

– Ai fost.

Peyton îl mângâie uşor pe gât, distrăgându-i atenția. Părea atât de concentrată pe discuția lor, iar Finn nu credea că era conştientă de ceea ce face.

– Nu, o asigură el. Nu am fost furios. Am fost surprins. Aproape că izbucni în râs. *Surprins* nu descria întocmai ceea ce simțise. Doar că nu mă aşteptam...

Fusese atât de dur cu ea, o pătrunsese atât de brusc. Acel gând îl duse la altul, iar Finn îşi aminti cât de strâmtă şi fierbinte fusese Peyton... perfectă.

Ea încă aştepta o explicație. Când el nu continuă, spuse:

– Bine, te simți vinovat.

Finn scutură din cap.

– Nu.

– Dacă ți-aș fi spus, dacă ai fi știut, ai mai fi făcut dragoste cu mine?

Finn trebuia să se gândească bine la răspuns. Răspunsul imediat ar fi fost că nu, nu ar fi făcut-o. Amândoi se lăsaseră purtați de moment. Prima ei dată ar fi trebuit să fie cu cineva special. Ar fi trebuit să conteze. Încercă să se convingă pe sine că ar fi păstrat distanța, că nu ar fi permis ca lucrurile să meargă atât de departe, dar în cele din urmă se hotărî să fie sincer cu el însuși. La naiba, da, tot ar fi făcut dragoste cu ea. Faptul că fusese cu Peyton contase pentru el. Prima oară când o sărutase, știuse că Peyton avea să fie a lui, iar acum, gândul că orice alt bărbat ar putea să o atingă îl înfuria. Era un gând nebunesc și lipsit de sens. Dar asta simțea.

– Răspunde-mi, îi ceru ea. Dacă ai fi știut, te-ai fi...

– Da, spuse el cu convingere. Dar aș fi fost mai blând, nu aș fi fost atât de dur cu tine. Nu te-ar mai fi durut atât de tare... ar fi fost mai bine.

Vorbind despre asta, gândindu-se la cât de bine fusese, îl excita din nou. Halatul ei era parțial deschis, lăsând la vedere un picior minunat. Tentația era prea mare ca să îi reziste și începu să îi mângâie pielea fină, de la genunchi spre coapse și înapoi.

– Ce faci?

Mâna lui urcă spre șoldul ei.

– Îmi place să te ating.

Și ei îi plăcea. O excita, făcând-o să tremure de dorință.

Finn o sărută lent și îndelung. Peyton își puse mâna peste a lui.

– Nu putea fi mai bine de atât, spuse ea. Coborî privirea și îl văzu dezlegându-i cordonul halatului. Ar fi putut să-l oprească, dar nu voia.

– Ba da, îi promise el, apoi se pregăti să îi demonstreze.

CAPITOLUL 11

Finn plecă de la ea pe la două dimineața. Peyton nici nu mai știa de câte ori o întrebase dacă era bine. Se aștepta să devină isterică atunci când ieșea pe ușă sau să aibă o cădere nervoasă și să plângă?

Tot ce voia Peyton era să doarmă. A doua zi și în zilele care urmau avea destul timp să îi fie dor de el.

Nimeni nu avea să știe ce simte. Era decisă să își păstreze sentimentele pentru ea. Nu voia să se plângă nimănui, indiferent de cât de tare avea să o doară inima. În liceu, când hormonii se jucau cu emoțiile ei, simțea uneori nevoia unei celule izolate fonic. Totul fusese mai intens și mai dramatic pe atunci, dar găsise o cale să uite că inima îi fusese frântă. De fiecare dată când era respinsă – și doar Dumnezeu știa de câte ori se întâmplase – se urca în mașină și pleca la plimbare. Asculta toate cântecele proaste de dragoste, fredonându-le versurile cât de tare putea. Alți șoferi care opreau lângă ea la semafor și o vedeau aplecată peste volan, plângând și cântându-și tristețea, erau de-a dreptul confuzi.

Acele zile erau departe acum. Hormonii erau ținuți sub control și nu mai plângea atât de ușor. Nici nu mai ținea minte când plânsese zdravăn ultima oară. Acum își controla durerea și tristețea menținându-se ocupată și încercând să nu insiste prea mult asupra lucrurilor care nu puteau fi schimbate. În cele din urmă, sentimentele dureroase aveau să se stingă treptat.

Nu voia ca sentimentele ei pentru Finn să dispară și nu voia să uite ceea ce împărtășiseră. Fusese atât de frumos, de perfect. Dar acum el plecase, iar ea avea o mulțime de lucruri de făcut înainte să plece la Bishop's Cove. Pur și simplu, nu avea timp să se gândească la el.

Și totuși o făcea. Stătu destul de mult în duș, lăsând apa fierbinte să îi cadă pe umeri și să îi relaxeze mușchii. Parcă o durea tot

corpul. Sânii și coapsele îi erau roșii, amintiri ale nevoii disperate de a se simți unul pe celălalt.

Trecuse deja jumătate de zi când se apucă de împachetat. Lucy angajase câțiva oameni să ducă o parte din mobilă și o canapea la părinții lor. Restul urmau să fie luate a doua zi de dimineață pentru a fi donate. Peyton plănuia să își petreacă noaptea în vechiul ei dormitor de acasă și să plece spre Florida în ziua următoare. Lucy deja plecase.

Telefonul pe care îl primi de la Mimi în acea după-amiază îi schimbă planurile. Prietena ei era atât de supărată, încât îi tremura vocea.

– Deja caută o altă fată.

Vestea îi făcu greață lui Peyton.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. A venit foarte vesel în dimineața asta. Măgarul fluiera. Am aflat ce punea la cale abia după ce am plecat de la muncă, îi explică Mimi. M-am întâlnit cu Bridget pe coridor, iar ea mi-a spus că tocmai a stabilit un alt interviu.

– Ca să mă înlocuiască pe mine.

– Exact. Probabil că Drew și Eileen cred că te-ai decis să nu faci scandal. De când s-au întors din Europa, se poartă de parcă nu ar avea nici o grijă.

– Atunci, îi așteaptă o surpriză.

Trecură câteva secunde de tăcere, apoi Mimi spuse:

– Poate că ar trebui să uiți toată treaba asta.

– Știi bine că nu o s-o fac.

– Peyton, îmi fac griji pentru tine. Drew are un temperament groaznic. Dacă pierde totul, va veni după tine.

– Am trecut prin asta, știu că poate fi periculos.

– Îl are pe Parsons, care va face tot ce îi cere Drew să facă.

Peyton se gândi la găurile de gloanțe din mașina ei și la expresia liniștită de pe chipul lui Drew în noaptea în care încercase să intre în camera ei. Știa prea bine de ce era capabil.

– Nu îl pot lăsa pe Drew să facă asta iar. Trebuie să încerc să îl opresc.

– Știu, dar îmi fac griji, spuse Mimi. Dumnezeule, aproape că am uitat, spuse ea cu accentul ei de Minnesota. Va avea loc o slujbă în amintirea lui Miriam Swift. Fii atentă aici. După spusele lui Bridget

gură-spartă, a fost ideea lui Drew. Se dă peste cap ca să îi intre pe sub piele lui Randolph și funcționează. Bridget a spus că Randolph era foarte încântat. Slujba o să aibă loc aici, în companie, într-un weekend, și toată lumea este invitată.

– Ai semnat cererea de preaviz?

– Nu ne-am înțeles că mai întâi mergi tu în stațiune și, după ce stai puțin pe acolo, te decizi dacă ai nevoie de un alt contabil? Nu am nevoie de o slujbă din milă.

Peyton râse.

– Nu este o slujbă din milă. Am nevoie de tine să mă ajuți să pun Bishop's Cove pe picioare. Ți-am explicat condițiile unchiului Len. Trebuie să scoatem profit, altfel pierdem proprietatea.

– Da, dar de unde știi că mă calific pentru post?

Faptul că fusese căsătorită cu nemernicul ăla care o înșela și apoi lucrase pentru un degenerat care o tratase oribil în ultimele opt luni o pusese pe Mimi la pământ din punct de vedere psihic și devenise nesigură, se gândi Peyton.

– Mi-am făcut temele, răspunse ea. Știu că atunci când ai fost transferată în subordinea lui Drew, șeful departamentului de contabilitate a trebuit să angajeze doi oameni ca să te înlocuiască. Mai știu și că ar fi trebuit să fii promovată în urmă cu ceva ani, dar soțul tău a împiedicat asta.

Tăcerea lui Mimi îi spuse lui Peyton că nu știuse despre asta.

– Nu voia ca tu să îi iei fața, ca să spun așa, continuă ea.

– De unde știi? întrebă Mimi. Și nu-mi spune că de la Bridget. Ea nu ar vorbi niciodată cu tine.

– Nu, Lars a aflat. S-a împrietenit cu Sandy de la resurse umane. Nici ei nu îi place prea mult de Annette sau de Bridget și nu o deranjează să mai dezvăluie din secrete. Lars chiar mi-a trimis o copie a CV-ului tău. Ești foarte calificată pentru postul la care mă gândesc. Dar mai există un aspect la fel de important. Am încredere în tine.

O auzi suspinând și crezu că Mimi începuse să plângă.

– Doamne sfinte, reuși Mimi să spună.

– Nu e timpul să pleci la sud de Minneapolis?

– Ba da, cred că este. Îl mai angajezi și pe Lars?

– Da, normal.

– Ce-ai spune dacă îți dăm răgaz de câteva săptămâni, să te instalezi acolo întâi? Apoi ne dăm demisia și plecăm spre tine. Drew

oricum nu mă mai vrea pe aici. Nu știu totuși ce să spun despre Lars. Voi vorbi cu el. Când pleci spre Florida?

– Mă gândeam să plec poimâine, dar m-am hotărât să vorbesc cu un avocat de aici. Mi-a fost recomandat. Sper că mă va strecura în programul lui încărcat.

– Dumnezeule, te gândești la un proces?

– O să discut cu el, să văd care sunt opțiunile.

Peyton închise telefonul câteva minute mai târziu și își făcu o cană de ceai, în timp ce se gândi la ce întrebări să îi pună avocatului. Avea să îl sune pe Mark Campbell a doua zi de dimineață. Probabil că avea întâlniri stabilite de săptămâni bune, dar Peyton nu mai putea aștepta. Trebuia să ajungă la Bishop's Cove. Dacă nu o putea primi în biroul lui, puteau programa o discuție telefonică, se gândi Peyton.

Îi luă ceva timp să se relaxeze și să adoarmă în noaptea aceea, pentru că nu își putea lua gândul de la Finn. Ultima oară când ea stătuse în patul ăsta, el o ținuse în brațe, o sărutase și făcuseră dragoste. Amintirile o făcură să geamă. Oare ce făcea Finn acum? Se gândise la ea măcar o dată de când plecase? Peyton nu se așteptase să o sune, dar în timpul zilei își tot verificase telefonul să vadă dacă primise măcar vreun mesaj.

Oare noaptea trecută fusese doar o aventură? Peyton nu știa cum puteau prietenele ei să facă asta: să meargă într-un bar, să găsească un tip cu care să vrea să se culce și să îl ducă acasă, fiecare văzându-și de viața lui a doua zi. Asta avusese ea cu Finn, o aventură de o noapte? Nu exista absolut nici o pretenție. Nu fuseseră făcute promisiuni, nu vorbiseră să se revadă. Peyton știa toate astea. Atunci, de ce inima ei tânjea după el?

Îl sună pe avocat la nouă dimineața și stabiliră o întâlnire la ora patru, în acea după-amiază. Zâmbetul lui Mark Campbell era aproape la fel de fermecător ca al lui Finn. Biroul lui era spațios și mirosea a piele. Recepționista îi deschise ușa, iar în timp ce Peyton intră în încăpere, Mark traversă camera ca să îi strângă mâna. Semăna cu Finn și la construcția atletică, se gândi ea. Își dădu seama că făcea prea multe comparații și își spuse în sinea ei să înceteze.

– Îți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp pentru mine azi, spuse ea.

– Este plăcerea mea, răspunse el. Speram că vei suna. Finn mi-a povestit ce ți s-a întâmplat.

Mark trase un scaun pentru ea, apoi merse să se așeze la birou, căutându-și agenda.

– Spune-mi ce urmărești să obții, începu el.

Peyton îi povesti pe scurt prin ce trecuse de când fusese angajată și până când se întorsese acasă. Vocea îi tremură în timp ce îi spuse despre încercarea lui Drew de a intra în camera ei de motel. Mark o liniști imediat, dar tot se simți rușinată când el îi ceru să asculte înregistrarea.

– Este un degenerat, îl avertiză Peyton.

Puse telefonul în fața lui și porni înregistrarea. Mark ascultă cu atenție și nu reacționă până când Drew nu amenință să ia deciziile în locul lui Peyton. Ridică din sprâncene, dar nu comentă.

În schimb, Peyton reacționă. Să audă vocea lui Drew îi dădea fiori.

După ce înregistrarea se termină, Mark se lăsă pe spate în scaunul lui și spuse:

– O, da, putem să-l înfundăm. Finn are dreptate. Nu-l putem lăsa să scape basma curată.

– Am făcut multe greșeli, spuse ea. Am încercat să fac o plângere împotriva lui, dar am renunțat când am văzut că nu pot. Am plecat. Este aproape imposibil să câștigi un proces pentru hărțuire sexuală dacă ai plecat de la job, nu-i așa?

– Dacă ești în pericol, pleci, iar tu ai fost în pericol.

După ce îi explică posibilele consecințe ale unui proces, Mark o întrebă:

– La ce fel de înțelegere te aștepți?

– A, nu vreau bani, răspunse Peyton. Vreau doar ca Drew Albertson să dispară din compania aia, iar dacă încearcă să obțină un job undeva unde să poată hărțui din nou vreo femeie, vreau ca noul angajator să îi poată vedea cazierul. Randolph Swift, proprietarul companiei, nu a ascultat această înregistrare, dar mi-ar plăcea să o asculte, iar eu să îl privesc în ochi în timp ce o face, spuse Peyton, imaginându-și furia pe care ar dezlănțui-o. Dacă refuză să facă ceva în privința lui Drew, atunci vreau să îi dai în judecată.

Mark îi prezentă câteva opțiuni în legătură cu ce puteau face mai departe, iar ea îi promise să se gândească la toate înainte de a lua o decizie.

– Finn ar vrea să fie ținut la curent cu ceea ce se întâmplă. Este în regulă? o întrebă Mark. Dacă vrei să fie totul confidențial, atunci așa vom face.

– Nu, este OK dacă îl informăm şi pe el.

– Bine, atunci. Sunt avocatul tău de acum. Gândeşte-te la toate variantele şi sună-mă.

– Nu sunt sigură că îmi pot permite un avocat acum. Care este tariful tău?

– Nu te voi taxa. Îi întorc favoarea unui prieten. Dar, lasă-mă să îţi spun adevărul. După ce am ascultat înregistrarea asta, oricum nu ţi-aş fi luat bani. Chiar vreau să îl opresc pe tipul ăsta.

– Mulţumesc, spuse Peyton. Îmi dau seama că faci asta pentru Finn, dar insist să te plătesc. Ar putea să dureze ceva.

– Cum vrei tu.

– De unde îl cunoşti pe Finn? întrebă ea, curioasă.

Peyton se aştepta să îi spună că fuseseră în aceeaşi frăţie sau că merseseră la acelaşi liceu iezuit, dar Mark nu o făcu.

– Am fost în aceeaşi echipă de înot, răspunse el. Amintirea îl făcu să zâmbească. Sunt cu trei ani mai mare decât Finn, iar eu am intrat ultimul în echipă. Eram cinci şi înotam la aceleaşi concursuri. Deja aveam echipa formată în cap când antrenorul a stabilit probe pentru selecţie. Cred că era nevoit să facă asta, ca parte dintr-o înţelegere care ne permitea să folosim piscina de dimensiuni olimpice de la centrul comunitar.

– Prima oară când l-am văzut pe Finn, nu credeam că se va apropia de recordul nostru. Nu credeam că reprezintă o ameninţare. Eram destul de îngâmfaţi pe atunci, recunoscu Mark.

Peyton îi sorbea fiecare cuvânt.

– Imaginează-ţi, dacă poţi. Noi cinci, cu echipamentul nostru performant, cu muşchi, şi apare tipul ăsta cu părul lung, purtând bermude care îi veneau până la genunchi. Îmi amintesc cum arătau – un galben aprins, cu palmieri verzi. Mark râse.

– Doar pantalonii l-ar fi întârziat zece, poate cincisprezece secunde, iar părul lung, şi el, avea să îl încetinească. Nu am râs, dar ne-am dat coate între noi.

– Antrenorul ne-a pus să ne ocupăm locurile de start şi să îl aşteptăm pe Finn. El a sărit în piscină ca să se ude puţin, apoi a ieşit, şi-a îndreptat umerii şi a fost gata de start. Era pe culoarul de lângă mine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Peyton, aşteptând cu nerăbdare finalul poveştii.

– Finn a zburat. Asta s-a întâmplat. Simpla desprindere de la start l-a plasat înaintea noastră, apoi, jur că s-a transformat într-un peşte. Într-un delfin, poate, adăugă el, rânjind. Ni s-a spus să înotăm două lungimi de bazin. Tocmai făcusem ceea ce credeam că era o întoarcere perfectă când am privit în jur şi nu l-am văzut pe Finn pe culoarul lui. Când am ajuns la linia de sosire, Finn deja mergea spre bancă, unde fraţii lui îşi aşteptau rândul. M-am gândit că poate renunţase în mijlocul probei... până am văzut expresia de pe faţa antrenorului. Mark scutură din cap, ca şi cum amintirea încă l-ar fi uimit.

– Tot ce pot spune este că Finn m-a învăţat în ziua aia ce înseamnă o atitudine umilă. Iar de atunci, suntem prieteni, adăugă avocatul.

Capitolul 12

Nimeni nu avea să îi stea în cale lui Drew pe drumul lui spre fericire, iar fericirea, pentru el, erau banii. Banii lui Randolph Swift, mai exact.

Nu avea să dureze mult până să preia conducerea de la el, iar singura persoană care îi putea distruge viitorul era Peyton Lockhart. Dacă ea nu își ținea gura închisă, el avea să se asigure că dispărea definitiv. Muncise prea mult pentru viața asta ca să îi fie luată acum. Își dăduse seama de ceea ce voia cu mult timp în urmă. În mintea lui, era o ecuație simplă. Banii erau egali cu puterea, iar puterea îi aducea respect. Voia totul – bogăția, prestigiul, femeile –, iar Eileen îl ajuta. Ar fi făcut orice ca să obțină pentru el ceea ce dorea, absolut orice.

Drew știa că putea să se transforme destul de ușor într-un criminal. În primul an de liceu, aproape că își omorâse tatăl, și regreta că nu o făcuse. Își amintea cu atâta limpezime ceea ce se întâmplase, deși trecuseră ani buni de atunci. Venise acasă de la școală și descoperise că taică-su găsise ascunzătoarea unde Drew își ținea banii. Economisise mai bine de un an, acceptând fiecare slujbă degradantă pentru a câștiga câte un dolar pe ici, pe colo. Strângea bani ca să plece de acasă, dar tatăl lui îi luase pe toți, îi jucase la jocurile de noroc și își cumpărase băutură. Furios, Drew explodă și își bătu tatăl până când mâinile începuseră să-i sângereze, iar tatăl lui rămase inconștient. Drew se speriase că bătrânul avea să moară în casă și că el avea să fie judecat pentru crimă, așa că îl lăsă în fața spitalului. Când tatăl lui își reveni și fu interogat de poliție, nu putuse să le spună nimic, pentru că fusese prea beat ca să își amintească ceva.

Acele vremuri grele erau departe de Drew acum. Dacă Peyton încerca să îi facă probleme, Drew nu avea de ce să își facă griji cu privire la metoda sau la locul unde avea să o reducă la tăcere, pentru

că avea oameni care să se ocupe de asta pentru el. Mâinile lui aveau să rămână curate.

Trecuse mai bine de o lună de când Peyton făcuse înregistrarea și nu mai auzise nimic de ea. Mimi nu scosese un cuvânt, dar el se asigurase de asta. Mărirea substanțială de salariu pe care i-o oferise îi cumpărase tăcerea. Nu mai exista nici o altă companie care să îi ofere salariul pe care îl avea acum la revistă sau siguranța slujbei. Cu fiecare zi care trecea, Drew era din ce în ce mai relaxat, crezând că Peyton uitase de el și își văzuse de viața ei.

Eileen era mai precaută. Încă nu voia să presupună că totul fusese dat uitării.

O cale de a afla dacă așa stăteau lucrurile era, sugeră ea, monitorizarea telefonului lui Mimi. Din moment ce Mimi era prietena lui Peyton, era posibil ca cele două să fi păstrat legătura.

E-mailul era mai ușor de verificat. Era nevoie doar de o modificare în rețeaua de computere a companiei pentru ca de fiecare dată când Mimi primea un mesaj sau trimitea unul, Drew să îl vadă. Telefonul mobil era o problemă. Eileen nu știa cum să monitorizeze conversațiile sau mesajele lui Mimi, dar Drew veni cu o rezolvare ușoară. Știa că Mimi își ținea telefonul în buzunarul exterior al genții ei și că geanta era în sertarul de jos al biroului său. Tot ce trebuia Drew să facă era să o ia pe Mimi de la birou, așa că îi dădu o mulțime de treburi de făcut, mai ales când nimeni altcineva nu mai era prin preajmă. Reușise să tragă cu ochiul în telefonul ei de câte două sau trei ori pe zi. Descoperise câteva apeluri între ea și Peyton, dar fuseseră scurte, iar mesajele lui Mimi erau, în general, plictisitoare.

Într-un final, Drew o convinse pe Eileen că pericolul trecuse. Devenea din ce în ce mai mulțumit de sine pe măsură ce trecea timpul. Chiar era pregătit să angajeze o altă asistentă și îi ordonase lui Bridget să posteze anunțul.

Îngâmfarea lui se spulberă într-o după-amiază de marți, când citi ultimul mesaj al lui Mimi către Peyton: *Când va înainta avocatul tău cererea pentru deschiderea procesului?*

Capitolul 13

Peyton citi mesajul de la Mimi, dar nu avu timp să o sune până seara târziu.

– De ce mi-ai trimis mesajul ăla? Dacă îl vedea Drew, o lua razna.

– Știu, spuse Mimi cu părere de rău. L-am trimis de acasă, înainte să intru la duș, și mă grăbeam. După aceea l-am șters. Drew a tot ieșit din birou toată dimineața, nu cred că avea cum să îl vadă.

Peyton îi povesti totul despre întâlnirea cu Mark Campbell și insistă din nou că nu voia să dea revista în judecată decât dacă era absolut necesar. Avocatul îi oferise câteva soluții alternative, dar ea nu avea de gând să facă ceva în legătură cu Swift Publications până nu se instala în Bishop's Cove.

Avea atâtea de făcut înainte să plece din Brentwood, dar în ciuda haosului mutării, încă avea timp să se gândească la Finn. Nu mai știa nimic de el de când plecase din patul ei și așa și trebuia să fie, își spuse Peyton în sinea ei. Pentru o noapte uimitoare fusese bărbatul la care ținea, dar acum își vedea de viața ei. Dacă avea să îl mai vadă, bine, iar dacă nu, la fel de bine.

Aproape că se convinse pe sine să creadă prostia asta. Poate că pentru el fusese doar o aventură, dar pentru ea fusese mult mai mult de atât. Îi era dor de el, ăsta era adevărul. Își dorea să fi putut fi mai detașată cu privire la situație, și poate că în timp avea să reușească. Dar acum se simțea naivă din cauza vulnerabilității ei.

Era o după-amiază însorită de joi când Peyton traversă podul Elizabeth spre Dove Island. Umiditatea era scăzută; vântul era domol, iar temperatura, în jur de douăzeci și cinci de grade. O zi perfectă de plajă, dacă avea la îndemână și cremă cu protecție solară.

Cam două treimi din plaja insulei fusese amenajată de Scott, iar acum clădiri înalte de apartamente împânzeau zona, toate având

vedere spre plajă. Cealaltă treime din insulă aparținea stațiunii Bishop's Cove. Era o singură intrare sau ieșire din proprietatea ultra retrasă, printr-o poartă din fier. O echipă de securitate monitoriza fiecare mașină care sosea sau pleca.

Peyton îl recunoscu pe paznicul de serviciu, care o întâmpină cu un zâmbet larg. Apăsă butonul care deschidea porțile înalte, iar ea intră într-un paradis tropical. De-o parte și de alta a aleii erau arbuști care serveau drept sprijin pentru florile luxuriante specifice zonei. Palmieri uriași mărgineau aleea care ducea spre intrarea impunătorului hotel cu patru etaje. Câteva alei se desprindeau din cea principală. Șerpuiau în vegetația verde și dispăreau. Una dintre ele ducea către clădirea cu două etaje unde avea să stea Peyton. O altă alee șerpuia spre cele douăsprezece bungalouri, fiecare la o distanță suficientă de celălalt, pentru intimitate absolută. Deși mai era spațiu pentru cel puțin încă douăzeci, unchiul Len nu se grăbise să construiască mai multe. Îi plăcea stațiunea așa cum era, o oază liniștită.

După cum făcea de fiecare dată ce trecea de porțile uriașe, Peyton conduse direct spre plajă. Parcă mașina și stătu acolo, ascultând pescărușii și valurile. Coborî geamul și lăsă briza să îi mângâie fața. Inhală minunatul miros al insulei și toată tensiunea dispăru. Drumul lung până acolo fu dat uitării. Trase adânc aer curat în piept și zâmbi. Era uimitor cum îi puteau schimba starea peisajul, temperatura și liniștea. Toată oboseala dispăru, iar Peyton avea o stare minunată.

Apoi Finn sună și o distruse. Salutul lui nu era unul afectuos:

– Nu te întorci în Dalton, Minnesota. Ai înțeles?

Ignorând furia din vocea lui, Peyton ar fi dorit să îi spună că era și timpul să o sune și că nu era treaba lui să îi dicteze ce are voie să facă și ce nu. În schimb, spuse:

– Cât mă bucur să te aud.

– Peyton, vorbesc serios. Am vorbit cu Mark, iar el mi-a spus că te gândeai să mergi în Dalton.

– Am spus doar că mi-ar plăcea să fiu de față când Drew și soția lui se duc la fund. Presupun că asta e răzbunare, nu-i așa? Nu o să merg nicăieri, oricum.

– Păi, așa să faci. Lui Finn îi luă ceva timp să se calmeze, iar vocea încă îi era dură.

Deși Peyton nu avea nici cea mai mică intenție de a se întoarce vreodată în Dalton, nu îi plăcea că Finn îi spunea ce să facă. Încercă

să nu se enerveze. Îşi făcea griji pentru ea, iar ăsta era un lucru drăguţ. Deloc necesar, dar drăguţ.

– Doar pentru asta m-ai sunat? Să ţipi la mine?

– Nu ţipam, spuse el, mai calm. După ce am vorbit cu Mark, am început să cred că ţi-ai pierdut minţile şi, dacă aşa era, voiam să îţi sugerez să arunci o privire la găurile de gloanţe din maşina ta, ca să te trezeşti la realitate.

Gata cu briza şi sunetele liniştitoare ale valurilor. Amândouă o enervau acum.

– Eram atât de liniştită înainte să mă suni.

– Promite-mi că nici măcar nu o să te apropii de Dalton.

– Promit. Eşti fericit acum?

– Da, sunt fericit acum. Bine, atunci, spuse el vioi. Trebuie să plec. Am întârziat la o întâlnire.

– Unde eşti?

– În D.C.

– Finn?

– Da? Părea nerăbdător.

– Mulţumesc că îţi faci griji pentru mine.

Peyton închise telefonul înainte ca Finn să poată spune ceva. Buna dispoziţie se întoarse, iar ea reveni la hotel şi parcă aproape de intrarea în biroul clădirii. Îşi luă geanta şi telefonul şi era pe punctul de a intra în hotel, când ridică privirea şi o văzu pe verişoara ei, Debi, ieşind pe uşă.

Ce căuta în Bishop's Cove? Peyton nu deschise portiera, nici nu o strigă pe Debi. Îi era greu să se poarte civilizat în preajma ei şi era decisă să îşi păstreze buna dispoziţie. O privi urcând în sedanul ei albastru. Peyton credea că Debi era singură, dar când verişoara ei ieşi cu spatele din parcare, zări capul unui bărbat. Scaunul lui era lăsat pe spate. Probabil era soţul ei, Sean. Oare dormea? Peyton nu ar fi fost surprinsă dacă dormea, pentru că Sean era una dintre cele mai leneşe persoane pe care le cunoscuse vreodată.

Debi zâmbea. Asta nu era de bine. Verişoara ei era fericită doar când scăpa basma curată după ce făcuse ceva rău. Poate că acum nu era aşa, se gândi Peyton, încercând să rămână optimistă. Trase aer în piept şi îşi spuse să se calmeze din nou. Totul era în regulă.

Apoi intră în birou, iar buna dispoziţie îi zbură pe fereastră. Nimic nu era în regulă; era haos. Lucy stătea în pragul uşii unui birou

din fundul încăperii, strigând ordine către şase angajaţi. Ţinea strâns la piept un catalog de mobilă Pearson. Arăta ca o sperietoare. Părul îi era răvăşit; ochelarii de citit îi stăteau în echilibru precar pe vârful nasului, iar obrajii îi erau roşii ca sângele. Sora ei dulce – în cea mai mare parte a timpului –, cumpătată, care se pricepea să rezolve probleme, se transformase într-o maniacă dementă.

Peyton era îngrozită. Îi salută rapid pe toţi angajaţii pe care îi cunoştea şi se prezentă celorlalţi, apoi le sugeră să îşi ia liber pentru restul zilei, promiţându-le că de a doua zi avea să fie mai bine. După expresia lui Lucy, mai rău nu se putea să fie.

Apoi se năpusti asupra lui Lucy, împingând-o în birou şi închizând uşa în urma ei.

– Ce naiba e cu tine? Nu ţipi la angajaţi. E o lipsă totală de respect. Trebuie să îi tratezi aşa cum vrei şi tu să fii tratată la rândul tău.

Lucy nu avea chef să i se ţină predici.

– Locul ăsta e un dezastru. De când am ajuns aici, nu am făcut altceva decât să rezolv probleme. Puse catalogul pe birou şi îşi încrucişă braţele la piept. Ce ţi-a luat atât să ajungi aici? Te aştept de două zile.

– Mi-a luat ceva să îţi împachetez lucrurile şi să le depozitez la ai noştri. Ce-i cu atitudinea asta, Lucy?

Sora ei închise ochii pentru câteva secunde.

– Sunt obosită, recunoscu ea.

– Unde e managerul general? Christopher...

– Ellison, o completă Lucy. Nu suportă prea bine propunerile. Nu pot lucra cu el.

– Unchiul Len îl apreciază destul de mult.

Lucy ridică din umeri. Acest aspect nu părea să fie prea important pentru ea.

– Nu îl voi concedia, cel puţin nu încă. Trebuie să ştie că eu am preluat conducerea.

Comentariul o uimi pe Peyton.

– Ce ai făcut?

– Deja am făcut câteva schimbări... necesare, spuse ea. Dar sunt atât de sătulă ca toată lumea să se opună chiar şi celui mai mic lucru.

– Trebuie să te calmezi.

– Habar nu ai sub ce presiune sunt.

Peyton nu voia să se certe cu sora ei, aşa că nu îi spuse că este o regină a dramei. În schimb, o întrebă:

– Ce căuta Debi aici? Am văzut-o plecând.

– Vrea să ni se alăture. A spus că a făcut o greşeală când a luat banii, în loc de King's Landing. Nu o să îţi vină să crezi pentru cât s-a vândut, adăugă Lucy.

Peyton îşi aminti că Debi zâmbea când plecase din birou. Începu să aibă un presentiment urât.

– Ce a făcut când i-ai spus că nu poate să ni se alăture?

Lucy îşi adună puterile şi răspunse:

– Nu i-am spus că nu poate. De fapt, am fost de acord. Noi patru vom conduce Bishop's Cove. Apoi Lucy ridică mâna înainte ca Peyton să protesteze şi continuă: încearcă să îşi salveze căsnicia. Mi-a spus că Sean voia King's Landing, dar ea s-a împotrivit. Ea a vrut banii. Acum regretă alegerea. Deja au cheltuit o bună parte din ei.

– Nu, spuse ferm Peyton. Debi nu va face parte din asta. Minte. Sean nu ar vrea niciodată să conducă o staţiune. Asta ar însemna că ar trebui să muncească.

Lucy merse să se aşeze pe scaunul din spatele biroului.

– Înţelegerea s-a făcut deja. Am luat decizia, iar tu va trebui să te obişnuieşti cu asta.

Lucy se aştepta ca sora ei să se opună vehement. Izbucnirea în râs a lui Peyton o luă prin surprindere.

– Te-a sunat tata şi te-a rugat să o primeşti şi pe Debi în afacere?

– Da. Ştii cum stau lucrurile. Debi va câştiga. Întotdeauna se întâmplă asta. Obţine tot ce vrea trimiţându-i pe capul nostru pe taică-său, pe dragul nostru Len şi pe tata. Am cedat acum ca să mai economisim timp.

– Ştii că o să fie un coşmar. Nu o să ridice un deget, se va opune oricărei decizii, iar Sean este complet inutil. Nu ai crezut-o pe bune când ţi-a zis că el voia King's Landing, nu-i aşa? Nu, asta iese din discuţie.

Lucy îşi ţuguie buzele.

– Deja i-am spus lui tata că o voi lăsa pe Debi să ni se alăture.

– Când ai vorbit cu el?

– Acum câteva minute, Debi era aici. A ascultat conversaţia.

Peyton îşi scoase telefonul, apăsă butonul de apelare rapidă şi aşteptă ca tatăl ei să răspundă.

– Bună, tată. Te iubesc, începu ea. Te-am sunat să îţi spun că Debi nu ni se va alătura la Bishop's Cove. Lucy avea o cădere nervoasă când a fost de acord. A uitat că trebuia să ne sfătuim toate trei în

privinţa asta, iar eu şi Ivy nu am fi niciodată de acord. Vrei să îl sun eu pe unchiul Brian sau îl suni tu?

Peyton fu uşurată când tatăl ei îi spuse că avea să îl sune el pe fratele lui ca să îi dea vestea, dar o avertiză că ar face bine să se pregătească pentru ceartă.

În secunda în care Peyton închise telefonul, Lucy spuse:

– Ştii că n-o să se termine aşa uşor. Debi o să ne pună beţe în roate.

– N-are decât să încerce, spuse Peyton. Dă-mi numărul ei de telefon.

Un minut mai târziu, Sean răspunse. Ea ceru să vorbească cu Debi, dar Sean, care avea personalitatea unui leneş cu trei degete, îi spuse că soţia lui era prea ocupată ca să vorbească.

– E în regulă, spuse Peyton pe un ton vioi. Atunci, transmite-i un mesaj din partea mea. Spune-i că nu va face niciodată parte din conducerea Bishop's Cove. Nu vrem ca ea... sau tu... să aveţi de-a face cu staţiunea asta. Aţi avut deja şansa voastră cu King's Landing şi aţi refuzat-o pentru bani. Împăcaţi-vă cu alegerea voastră, Sean. Nu vă atingeţi de staţiunea noastră. Pa.

Deşi Sean striga în telefon „Stai... stai...", Peyton închise.

Lucy încetase să se mai încrunte şi îşi recăpăta treptat simţul umorului.

– Pun pariu că sunt în maşină. Debi mi-a spus că stau la un motel de pe autostradă. Ea crede că se vor muta în hotelul ăsta... Pe gratis, bineînţeles. Probabil că întoarce maşina chiar acum. Sper că eşti pregătită pentru ţipetele care urmează.

– Eu nu o să ţip, spuse Peyton. Şi nu am chef să îi văd în seara asta. Găsi cartea de telefoane a staţiunii, dădu un telefon paznicului de la poartă, informându-l că Debi şi Sean Payne nu aveau permisiunea să treacă, indiferent de motivul pe care îl invocau.

– Asta nu îi va împiedica, spuse Lucy. Or să parcheze pe proprietatea lui Cassady şi vor traversa plaja ca să ajungă la noi.

– E un drum destul de lung şi îi va încetini. Hai să mâncăm ceva. Mor de foame.

Telefoanele le sunară în acelaşi timp.

Lucy îl luă pe al ei.

– Mă sună Sean.

– Mă sună Debi, spuse Peyton.

Surorile îşi închiseră telefoanele în timp ce ieşiră pe uşă.

Capitolul 14

Finn tocmai terminase un interogatoriu epuizant. Nici el, nici Ronan n-ar fi putut fi mai amabili de atât cu suspectul, Jory Tyson, şi cu avocatul lui idiot. Fusese un adevărat efort pentru Ronan, care prefera să îşi sperie suspectul, în loc să se împrietenească cu el ca să obţină informaţiile, dar în acest caz nu ar fi funcţionat. Ronan merse să îi aducă un suc lui Tyson, în timp ce Finn stătea în faţa lui şi vorbeau despre toate, începând cu vremea şi terminând cu rolurile lui Billy Kearns.

Lui Finn nu îi luă mult să îşi dea seama cum funcţiona mintea întortocheată a suspectului. Tyson voia să arate cât de deştept era, iar Finn trebuia doar să îl ghideze în acea direcţie, trei ore de du-te-vino, până când Tyson deveni atât de relaxat încât încetă să se mai opună şi începu să se laude serios. Era evident că era mândru de reuşitele lui. Tyson ştia că îl reţinuseră pentru două crime şi înţelese că avea să fie închis. În speranţa că avea să devină o celebritate în închisoare – o posibilitate pe care Finn i-o sugerase –, le mărturisi şi despre alte două femei pe care le omorâse. Le dăduse chiar şi indicaţii spre parcul unde le îngropase.

Finn petrecuse astfel toată ziua cu Tyson, iar când ajunse acasă, tot ce îşi dorea era un duş şi o bere... şi pe Peyton. Era amuzant cum apărea în gândurile lui şi se trezea zâmbind. Voia să o sune, dar nu o făcu. Nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Ea era cu opt ani mai mică decât el şi cu siguranţă nu îi împărtăşea ideile stranii despre căsnicie. Probabil că ea îşi dorea o familie. El nu. Se îndreptau în direcţii opuse. Finn îi spusese că urma să se mute în Dallas, dar acum se zvonea că urma să fie transferat în D.C. Peyton avea să stea la Bishop's Cove pentru cel puţin un an, probabil mai mult.

Nu ar fi trebuit să se culce cu ea. Lăsase situaţia să îi scape de sub control. Totuşi, nu regreta nimic. Noaptea petrecută împreună cu ea fusese incredibilă, dar fusese doar o noapte. Ştia că dacă ar fi revăzut-o, acelaşi lucru avea să se întâmple. Aşa că nu o sună.

În timp ce analiza toate motivele pentru care ar trebui să o lase în pace pe Peyton, îl sună Mark Campbell.

– În legătură cu Peyton, începu Mark, apoi ezită.

– Da? Ce crezi?

– M-aş însura cu ea într-o secundă, spuse el. Asta cred. Încă sunt furios că nu mi-ai spus cât de al naibii de drăguţă este. Aproape că mi-a tăiat răsuflarea când a intrat în birou.

– Da, da, e drăguţă, aprobă Finn, lăsând să i se simtă iritarea în glas. Mi-ai mai spus asta şi ultima dată când am vorbit şi am fost amândoi de acord că e al naibii de drăguţă. Acum, las-o baltă.

– Crezi că ar accepta să iasă cu mine?

– Depinde. Ai vreo pisică? Ea iubeşte pisicile. Cu cât ai mai multe, cu atât îţi cresc şansele.

– Atunci, cred că ar trebui să-mi cumpăr câteva, râse Mark.

– Ea locuieşte în Florida acum. Tu eşti în Brentwood. Ar fi o navetă a naibii de lungă. Spune-mi de ce m-ai sunat.

Devenind serios, Mark spuse:

– Ştiu un tip care ştie un tip, iar el a făcut nişte cercetări pentru mine. Ascultă-mă, Finn, Albertson este periculos, adăugă el. Dar bănuiesc că ştii deja asta. Am aflat că merge la pescuit la copcă şi la vânătoare cu un prieten care este un adevărat dur. Numele lui este Rick Parsons.

– Da, ştiu despre el.

– Are un cazier kilometric. A fost arestat pentru acte de violenţă de câteva ori, a stat ceva timp în închisoare pentru trafic de droguri, iar ultima oară când a ajuns la pârnaie a fost pentru jaf armat. Nu prea pare genul care să stea departe de probleme. Acum lucrează pentru Albertson la revistă şi face tot felul de treburi ciudate pentru el. Ăştia nu sunt oameni prea de treabă şi nu îmi place ideea ca Peyton să lupte împotriva lor.

– Nici mie nu îmi place. Lasă-mă să mă gândesc la asta şi te caut mai târziu.

Nici nu închisese bine telefonul, că sună din nou. Era Peyton. Fu surprins de cât de uşurat se simţi să îi audă vocea.

– Scuze că te deranjez, spuse ea. Am o întrebare rapidă. Când mi-ai cercetat mașina, ai observat cumva vreo gaură de glonț în plafon?

– Nu, eu... găuri de glonț? Încercă să pară calm. Nu, nu erau găuri în plafon.

Peyton mormăi ceva ce Finn nu putu să audă, apoi spuse:

– Finn, cineva a tras din nou asupra mea.

Finn nu ezită nici o secundă.

– Vin spre tine.

CAPITOLUL 15

Holul hotelului din Bishop's Cove răsuna de țipete, iar Finn nimeri direct în vacarm. Hotelul era în renovare, așa că nu erau oaspeți care să fie martori ai luptei izbucnite în micul grup adunat la recepție.

Peyton era concentrată pe spectacol. Debi făcea un circ complet, cu lacrimi și șervețele rupte. Totul în legătură cu femeia asta era exagerat. De la părul ei decolorat la genele de tarantulă și bustul mărit pe cale chirurgicală – era evident că moderația nu era punctul ei forte. Soțul ei, Sean, un bărbat masiv, cu un început de chelie și o burtă care sugera o aversiune față de activitatea fizică, își dădea silința să țină pasul cu ea. De fapt, bărbatul chiar bătu din picior o dată sau de două ori, ca să își impună punctul de vedere.

Lucy era în mijlocul certei. Răspunsurile ei pentru cuplu oscilau între strigăte și bătăi în retragere. Ura drama, doar dacă, bineînțeles, nu era ea cea care o provoca.

La prima confruntare cu cei doi, Lucy fusese destul de calmă și de rațională când le spuse că toate trei surorile trebuiau să fie de acord ca Debi să li se alăture. Apoi le spuse că Peyton refuzase. Dacă aveau o problemă, trebuiau să o discute cu ea. În primele câteva minute, Lucy fusese relativ liniștită, dar când Debi începu să arunce cu amenințări, își pierdu cumpătul.

– O să distrug locul ăsta, strigă Debi. O pot face. Nu mă dați afară din afacere.

– Nu ai fost niciodată în afacere, îi reaminti Lucy.

Christopher Ellison, managerul general, un bărbat înalt și bronzat, cu riduri de expresie în jurul ochilor, stătea lângă Peyton, așteptând ca furtuna să treacă. Era un observator imparțial.

– E rușinos, șopti Peyton. Doamne Dumnezeule, chiar era rudă cu oamenii ăștia.

Christopher îi auzi comentariul şi, în încercarea de a-i oferi un sprijin şi de a-i arăta puţină simpatie, îşi puse mâna pe umărul ei.

– Poate ar trebui să vin mai târziu, spuse el. Asta pare să fie o problemă de familie.

Finn merse în spatele lui Peyton. I-ar fi putut cere politicos tipului să îşi ia mâna de pe umărul ei, dar alese să i-o împingă el de acolo. Nici măcar nu încercă să se gândească de ce se comporta atât de posesiv. Pur şi simplu, nu îi plăcea că un alt bărbat o atingea, aşa că rezolvă problema.

Peyton încă era concentrată asupra certei şi nu îl observă pe Finn. Debi aproape că ţipa, iar furia ei se îndreptase acum spre Peyton.

– Ai face bine să mă laşi să conduc locul ăsta împreună cu voi, altfel îţi va părea rău. Îl ard din temelii dacă va fi nevoie. Dacă eu nu pot face bani, nici tu nu o vei face, urlă Debi.

– E timpul ca tu şi Sean să plecaţi, spuse Peyton.

Debi încercă o altă strategie.

– Încerc să îmi salvez căsnicia, se văicări ea. Iar tu mi-o distrugi.

După ce trase aer în piept, Peyton spuse:

– Poate te vei descurca mai bine la următoarea.

Nici lui Debi, nici lui Sean nu le plăcu replica. Sean o împinse pe soţia lui şi veni în faţa lui Peyton. Îndreptă un deget lung şi durduliu spre ea şi spuse:

– Ai putea economisi nişte timp. Ştim amândoi prea bine că tatăl lui Debi te va obliga să o accepţi. Nu îl poţi refuza.

Peyton îşi încrucişă sfidător braţele la piept.

– Deja am făcut-o. Am încheiat discuţia. Acum, vă rog, plecaţi.

Sean făcu un pas ameninţător spre ea, dar Peyton refuză să cedeze. Dacă el depăşea limita, ea avea să reacţioneze, la rândul ei. Rămase puţin dezamăgită când văzu că nu era nevoie de asta. Finn apăru deodată lângă ea, punându-şi braţul pe mijlocul ei şi trăgând-o spre el. Privirea lui Sean coborî imediat pe arma de la cureaua lui Finn.

Peyton era atât de fericită să îl vadă, încât ar fi vrut să îl îmbrăţişeze. Ajunsese la Bishop's Cove în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dându-i cel puţin zece mesaje pe telefon în cursul zilei, asigurându-se că Peyton rămânea la hotel, departe de pericol.

– Eşti poliţist? Sean părea destul de furios din pricina acestei posibilităţi.

Peyton răspunse:

– Nu, este agent FBI şi cred că a auzit-o pe soţia ta ameninţând să dea foc locului ăsta. Ridicând privirea spre Finn, întrebă cu seninătate: incendierea premeditată nu este împotriva legii?

Finn rămase cu privirea aţintită asupra lui Sean în timp ce încuviinţă din cap.

Ţâfnoasă, Debi îşi luă poşeta, se încruntă la Lucy, care stătea sprijinită de tejgheaua de la recepţie, apoi arătă spre Peyton şi spuse:

– Nu am terminat cu tine. Nu te voi lăsa să ne strici planurile. Vino, Sean. Tati va rezolva asta.

Cuplul aproape că mărşălui spre uşile din sticlă de la intrare. Fiecare din ei înşfăcă un mâner din bronz, deschizând uşile şi ieşind din clădire. Peyton se grăbi să le încuie, ca să nu mai poată intra.

– Cine sunt? întrebă Finn.

– Debi este verişoara noastră, răspunse Lucy. Iar bădăranul care era cu ea este soţul ei. Traversă holul ca să îl îmbrăţişeze pe Finn. Nu ştiam că vii aici. Mă bucur mult să te văd, dar îmi pare rău că a trebuit să asişti la scena asta.

Christopher aşteptase răbdător să afle cine era Finn şi dacă era rudă cu ele. Peyton făcu prezentările.

Finn scană împrejurimile. Ştia că aceasta era o staţiune de lux, dar cu siguranţă nu arăta ca una.

– Hotelul va fi redeschis în două săptămâni, îi explică Lucy. Privi în jur şi râse. Erau fâşii de pânză peste tot; biroul de la recepţie era învelit în folie cu bule de aer; minunata marmură nouă de pe podea era acoperită pentru a o proteja de stropii de vopsea şi, cu excepţia câtorva scaune pliante, spaţiul imens era pustiu. Noua cascadă din cristal care acoperea un perete întreg încă nu fusese pornită. Ferestrele uriaşe erau golaşe, aşteptând să fie împodobite cu draperii.

– Va mai dura cel puţin o lună până când vom redeschide, o corectă Christopher.

Lucy se încruntă.

– Aşteptăm ca zugravii să termine holul...

– Nici măcar nu s-au apucat de el, spuse Christopher.

Lucy se încruntă şi mai tare, dar continuă să-l privească pe Finn în timp ce vorbi:

– Mobila cea nouă ne va fi livrată săptămâna asta.

– Probabil că va veni peste vreo două săptămâni, interveni Christopher.

Lucy se întoarse spre el, iritarea ei devenind evidentă.

– Chiar trebuie să fii atât de pesimist în legătură cu totul?

– Sunt realist, Lucy. Eu am aşteptări realiste, în timp ce tu...

Iar începem, îşi spuse Peyton. Lucy şi Christopher nu cădeau de acord asupra nici unui lucru, aşa că se grăbi să întrerupă ostilitatea care lua amploare.

– Unchiul Len deja începuse renovarea înainte să ia decizia de a ne lăsa pe noi la conducere, îi spuse ea lui Finn. Totul a fost deja comandat pentru hotel şi plătit, aşa că noi am continuat planurile lui.

– Toate camerele au fost renovate, adăugă entuziasmată Lucy. Sunt destul de frumoase, nu-i aşa, Peyton? Îţi poţi alege una, Finn.

– Tu unde stai? o întrebă Finn pe Peyton.

– Într-un apartament din clădirea din spatele hotelului.

– Atunci, acolo stau şi eu.

Lucy privi dinspre Peyton spre Finn şi din nou la sora ei.

– Cu ea?

– Da, cu ea.

– Sunt două dormitoare în apartament, spuse Peyton.

– Nu i-ai spus lui Lucy că vin? întrebă Finn.

– Am crezut că i-am spus...

– Atunci, nu ştie...

Peyton îl înghionti cu cotul.

– Nu credeam că Lucy are nevoie de mai multe probleme. Vezi şi tu că are destule pe cap acum şi o ia razna destul de uşor.

– Hei, bombăni Lucy. Sunt tensionată, atâta tot.

Ce naiba? se gândi Finn. Cineva trăgea cu o armă asupra lui Peyton şi asta era doar o problemă? Aşa o descria ea?

– Vreau să vorbesc cu tine. O luă de mână pe Peyton şi o trase după el, urmând semnul de ieşire către uşa din spate. Îi auzi din nou pe Lucy şi pe Christopher contrazicându-se pentru cine ştie ce lucruri.

– Ăştia doi nu ar trebui să lucreze împreună. Sunt complet diferiţi unul de celălalt, spuse Peyton.

– El o vrea. Finn rosti afirmaţia în timp ce deschise uşa. Iar ea îl vrea pe el.

– Nu ai de unde să ştii asta.

– Ba da.

– Nu totul se reduce la sex.

Finn zâmbi. Peyton părea atât de indignată.

– Ba da, aşa e.

Finn deja cercetase împrejurimile hotelului. Era mulţumit de măsurile de securitate. Exista o singură cale de acces şi de ieşire pentru maşini. La fel de important, staţiunea nu era deschisă pentru chestiuni de afaceri, ceea ce însemna că locul nu era împânzit de străini. Muncitorii aveau să tot vină şi să plece, dar erau nevoiţi să prezinte un act de identitate. Erau multe ascunzători în Dove Island, Finn ştia asta, dar tot avea să fie mai uşor să o protejeze pe Peyton aici decât în oraş.

– Unde îţi e maşina? o întrebă el.

– În parcare, răspunse ea. Peyton încercă să îşi desprindă mâna dintr-a lui, ca să o poată lua înainte, dar el nu îi dădu drumul. Mulţumesc că ai venit aici să mă ajuţi, spuse ea.

Aşteptă ca Finn să spună ceva, dar văzând că nu o face, îl întrebă:

– A fost greu să pleci atât de brusc de la muncă?

– Nu.

Îi deveni clar că Finn nu era deloc atent la ea. Era ocupat să cerceteze zona, căutând posibile ameninţări.

– E destul de pustiu pe aici la ora asta, spuse Peyton.

Maşina ei era descuiată. Finn deschise portiera şi îi spuse lui Peyton să se aşeze. Gaura glonţului era în curbura plafonului, chiar deasupra geamului. Nu exista şi o gaură de ieşire, iar el bănuia că glonţul era blocat în tavan.

Cu un braţ sprijinit de portieră, Finn se aplecă şi spuse:

– Nici împuşcătura asta nu ai auzit-o? Cineva trage asupra ta şi tu nu auzi...

– Ba da, am auzit ceva. S-a auzit ca un bâzâit. Ştiu şi unde s-a întâmplat, adăugă Peyton. Parcasem maşina în faţa farmaciei Van, în Port James. Am oprit ca să îmi cumpăr nişte aspirină. Când am ieşit, un grup de adolescenţi pe skateboarduri făceau destulă gălăgie. Am deschis portiera şi atunci am auzit zgomotul.

– Ce ai făcut?

– Nu ştiam ce era, aşa că m-am uitat în jur. Mi-am verificat chiar şi cauciucurile. Am crezut că poate am făcut pană şi de acolo se auzise bâzâitul.

– Cum să nu ştii... Finn se opri când îşi dădu seama că ridicase tonul. Şi ai mers în jurul maşinii...

– Aşa e. Peyton încuviinţă. Şi apoi am plecat acasă.

Finn nu era prea binedispus. Minunat, se gândi Peyton. Mai întâi trebuise să îi suporte pe Debi şi Sean, Lucy şi Christopher, iar acum Finn. Destul. Voia să se răstească la el, dar apoi îşi aminti că Finn lăsase totul baltă ca să vină acolo. Se gândi că avea tot dreptul să fie nervos. Peyton se ridică şi ieşi din maşină. Finn nu se retrase, aşa că ea îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse uşor. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu îşi pună mâinile pe umerii lui puternici, să nu îl îmbrăţişeze şi să îl sărute. Din clipa în care îl văzuse, îşi dorise să ajungă în braţele lui şi să îşi pună capul pe umărul său.

Păşi pe lângă el şi spuse:

– Haide să îţi arăt unde vei sta.

Îl conduse spre o clădire roz. Doar două apartamente erau pregătite să fie ocupate. Celelalte două din partea din spate a clădirii erau folosite pentru depozitare şi urmau să fie renovate abia în anul următor. Lucy se mutase în apartamentul mai mare de la primul etaj, pentru că avea trei dormitoare spaţioase, iar ea credea că surorile ar trebui să stea împreună. Era sigură că avea să fie distractiv.

Peyton insistase că era sinucidere curată. Probabil că aveau să se omoare una pe alta în prima lună, dacă urmau să lucreze şi să locuiască împreună. Toate aveau nevoie de puţin spaţiu şi intimitate, îşi argumentase ea părerea. Ignorând protestele lui Lucy – sora ei spunea că ar trebui să închirieze etajul al doilea pentru mai mult profit –, Peyton se mutase în apartamentul de deasupra. Avea doar două dormitoare, dar cu paturi matrimoniale. Ca şi cel de jos, fusese renovat recent, cu parchet, paturi, saltele şi lenjerii noi şi o bucătărie de vis, utilată cu aparatură de ultimă generaţie, pe care Peyton abia aştepta să o folosească.

Mobilierul din camera de zi era foarte confortabil. O canapea mare, albă, cu pernuţe colorate, două scaune asortate şi o măsuţă pentru cafea alcătuiau zona de relaxare. În colţul opus al camerei era o consolă din lemn de pin, cu un televizor cu plasmă pe peretele de deasupra lui.

Finn intră în cameră, zări plasma şi încuviinţă din cap.

– Frumos, spuse el.

– Stai să vezi bucătăria, zise Peyton entuziasmată.

– Pun pariu că bucătăria a fost prima cameră în care ai intrat.

– Normal. Cred că unchiul Len ştia că ne va face oferta asta mie şi surorilor mele, aşa că a amenajat locul pentru confortul nostru. Este tare dulce şi iubitor, adăugă ea. Doar dacă nu negociază vreo afacere. Atunci devine dur.

Peyton se îndreptă spre bucătărie în timp ce Finn îşi despachetă bagajul. Nu trebuia să întrebe care dormitor era al lui. Primul era al ei. Cămaşa ei de noapte, din mătase neagră, întinsă pe cuvertură, era ca un semnal, dar Finn nu îşi putea lua ochii de la ea, în timp ce mintea lui găsea zeci de feluri de a o da jos de pe Peyton. Îşi aminti cât de bine fusese să îi simtă corpul sub al lui, să facă dragoste cu ea.

Reveni cu picioarele pe pământ când ea îl strigă, întrebându-l dacă voia ceva de băut sau de mâncare. Nu, Finn o voia pe ea. Acesta fu răspunsul care îi veni în minte. Totuşi, se mulţumi cu o cola.

Punându-şi telefonul lângă al ei, pe blatul din marmură din bucătărie, se aşeză pe un scaun. Uşa frigiderului era deschisă, iar Peyton aproape că dispăruse înăuntru. Doar fundul i se mai vedea şi era o privelişte grozavă.

Peyton încerca să se decidă ce să gătească pentru cină. Nu voia să iasă în oraş. Fusese o zi lungă, obositoare, plină de certuri şi schimbări constante de planuri, iar ea era epuizată. Îşi pusese o mască optimistă, dar, înăuntrul ei, era îngrijorată că nu o vor putea scoate la capăt cu staţiunea. Să o transforme într-o afacere profitabilă era, la urma urmei, un angajament colosal.

– Pui sau scoici? întrebă ea, închizând frigiderul.

– Scoici.

– Atunci, pui să fie. Scoase un scaun şi se aşeză în faţa lui Finn. Nu am scoici.

– Atunci, de ce m-ai întrebat?

– Voiam să îţi ofer o alegere. Probabil ar trebui să încercăm să ne dăm seama cine tot trage asupra mea, nu crezi?

– Da, aprobă Finn. Îi povesti despre discuţia cu Mark şi ce aflase despre Parsons şi Albertson. Îi arătă o poză de pe telefonul lui. Ăsta este Parsons.

– Nu l-am văzut cât am lucrat la revistă. Oricum, nu am stat mult acolo, îi reaminti Peyton. De unde ai asta? Îşi dădu seama imediat

ce întrebare stupidă pusese și zâmbi. Nu contează. Ești de la FBI. Poți face rost de orice vrei.

– Nu mereu.

– Crezi că Parsons a tras și acum? Deja știm că este capabil de asta, dar ar fi bătut tot drumul ăsta, până în Florida? se întrebă Peyton.

– O să aflăm unde este, o asigură Finn.

– S-ar putea să te ajut, spuse Peyton nerăbdătoare. Am o sursă de încredere în interior. Își luă telefonul și îi trimise un mesaj rapid lui Mimi. Acum așteptăm până când sursa ajunge la un telefon care nu este monitorizat, continuă Peyton.

Finn o privi în timp ce degetele ei tastau mesajul pe telefon. Nu își putea lua ochii de la ea. Totul la Peyton îl atrăgea: zâmbetul, vocea sexy, corpul incredibil, mirosul feminin. Dumnezeule, iubea mirosul ei. Simțurile lui o luau razna când era în preajma ei. Totuși, în același timp, putea să respire, să se relaxeze când ea era aproape. Era o contradicție stranie, pe care Finn nu și-o putea explica.

– Crezi că toate telefoanele din sediul revistei sunt monitorizate? întrebă el.

– Eu și Mimi am devenit puțin paranoice. Nu ne asumăm nici un risc.

– Citește-mi mesajul.

– Tocmai mi-am cumpărat o bluză superbă din mătase albastră la jumătate de preț. Zâmbetul lui Peyton dezvălui gropița din obraz. Entuziasmul ei subit îl înveseli.

– Este un limbaj codat, îi explică ea.

– Aha, spuse Finn.

– Ți-am povestit despre Mimi, spuse ea. Dar nu cred că ți-am spus că în urmă cu opt luni a fost trecută pe un post inferior și că salariul i-a fost redus la mai puțin de jumătate.

După ce îi explică în detaliu motivul pentru care Mimi fusese retrogradată, Peyton merse din nou la frigider, de unde scoase aperitivul pe care îl pregătise mai devreme. Pe un platou erau fâșii de morcov și țelină, rondele de ardei gras roșu și galben, iar în centru era un sos aromat pe care îl făcuse cu o seară înainte.

– Ți-am mai spus toate astea? întrebă Peyton. Nici măcar nu îl lăsă să răspundă, ci continuă. Oricum, Mimi și-a tot trimis CV-ul la diverse firme, iar lui Drew i-ar fi convenit dacă ar fi plecat, dar apoi s-a întâmplat ceva straniu.

Deschise un dulap și luă o pungă de chipsuri în timp ce vorbea. Aruncându-i punga lui Finn, luă apoi un castron albastru și îl puse lângă platou. Finn vărsă chipsurile în castron, iar Peyton tăcu pentru o secundă, privindu-l, realizând dintr-odată că el chiar era acolo cu ea.

– Spuneai că ceva straniu s-a întâmplat? întrebă Finn.

– A, da, spuse Peyton, și continuă. Când Drew și Eileen s-au întors din Europa, el a chemat-o pe Mimi în biroul lui și i-a oferit o mărire uriașă de salariu. De-a dreptul uriașă. Dublu față de cât câștiga pe postul de contabil.

– Ca să o facă să își țină gura cu privire la înregistrare. Îi cumpără tăcerea.

– Da, fu Peyton de acord. Dar Drew mai știe și că noi două suntem prietene și că păstrăm legătura. Acea mărire de salariu o ține la revistă, iar el are acces la e-mailurile ei cât timp ea este acolo.

– Și la mesaje?

– Așa credem. De aceea suntem precaute. Dacă îi dau un mesaj despre mâncare sau îmbrăcăminte, știe că vreau să vorbesc cu ea. Mi-a spus că își șterge toate mesajele în fiecare noapte.

Finn îi luă telefonul și se uită prin mesajele pe care i le trimisese lui Mimi și pe care le primise de la ea. Unul dintre ele ieșea în evidență.

– Te-a întrebat când ai de gând să îi dai în judecată. Nu crezi că este posibil ca Drew să îl fi citit?

– Mi-am făcut griji pentru acela, dar Mimi m-a asigurat că l-a șters. Peyton medită pentru un minut. Ai dreptate, continuă ea. Este posibil. Nici nu ar fi trebuit să îl trimită, în primul rând.

– Cum ar reacționa ei dacă ar crede că plănuiești să îi dai în judecată?

Răspunsul ei fu instantaneu.

– Ar încerca să mă oprească. Fiori reci îi străbătură brațele. Ar fi disperat, presupuse Peyton. Odată ce Randolph se va retrage, iar el va deveni director, nu îi va mai păsa de ce fac, dar acum este vulnerabil. În joc sunt atât de mulți bani... și putere. Nu ar permite nimănui să îi ia toate astea.

– Tu o să i le iei, spuse ferm Finn.

Amploarea situației o izbi brusc pe Peyton. Putea simți panica încolăcindu-se în interiorul ei și simți că nu mai are mult până să devină isterică. Nu era tocmai sigură, totuși. În plus, nu putea ceda.

Trebuia să rămână concentrată și să păstreze controlul asupra situației. Isteria mai putea aștepta.

Deveni palidă la față, iar Finn îi putea citi teama din privire. Se întinse peste blatul dintre ei și o luă de mână.

– Nu o să leșini, nu-i așa?

– Nu, normal că nu. Doar că... știi tu... eu am tărăgănat toată situația. Poate dacă aș fi încercat mai mult, aș fi găsit o cale să ajung la Randolph.

– Nu contează. Acum ești aici. Ce ești pregătită să faci?

– Mark vrea să trimit un avocat la Erik și la Randolph cu înregistrarea. Vrea să stau departe de treaba asta.

– Bine, asta vrea Mark. Tu ce vrei?

– Să mă asigur.

Peyton își dădu seama că îl ținea de mână și se retrase.

– Amândoi le-ar putea spune avocaților că îl vor concedia pe Drew, dar eu de unde știu că o vor face cu adevărat? Mimi spune că sunt oameni buni, dar eu nu i-am cunoscut și nu știu cum ar reacționa. Mai e și faptul că, odată ce Drew va deveni director, va fi prea târziu. Va avea control absolut asupra tuturor celor care lucrează pentru el. Randolph nu va mai putea face nimic după ce se va retrage și va preda ștafeta.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Tu ce vrei?

– Să zboare Drew de acolo, normal.

– Asta e ca și făcut.

– Dar promisiunea că nu se va întoarce nu este suficientă. Dacă s-ar putea, aș vrea în scris asta. Mă îndoiesc că vor semna ceva, totuși. Peyton ridică din umeri. Nu pot face mai mult de atât. Nu-i așa? A, și mai vreau ca oamenii să înceteze să mai tragă asupra mea. Mașina mea nu mai suportă.

– Mă ocup eu de asta, îi promise Finn, apoi luă un chips, îl înmuie în sos și îl mâncă. Câteva secunde mai târziu, ochii i se umplură de lacrimi. Luă cutia de cola dietetică și o dădu pe gât, încercând să scape de gustul iute.

– Ar fi trebuit să te avertizez că e picant, spuse ea, oferindu-i o sticlă cu apă.

– E în regulă, sunt bine, spuse Finn, gâfâind.

Peyton râse.

– Ești răgușit.

Finn încetă să încerce să mai fie politicos.

– Chestia aia e fatală. Cred că mi-a ars corzile vocale.

Apoi îl sună Ronan.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el. Ai o voce caraghioasă.

– Sunt bine. Ce noutăți ai?

Ronan îi dădu informațiile pe care le aflase, iar când conversația se încheie, Finn îi făcu un rezumat lui Peyton.

– Ronan trimite un tehnician să îți ridice mașina și o să dea și câteva telefoane. Cam atât pentru acum. Dacă voi avea nevoie de ajutorul lui, va veni.

Finn merse în dormitor să își laptopul, pentru a-și verifica e-mailul, explicându-i lui Peyton că făcuse câteva investigații și spera să fi primit niște răspunsuri. În timp ce stătea pe canapea, citind e-mailurile, Peyton puse mâncarea în frigider și aruncă sosul. Stătea lângă chiuvetă, privindu-l. Cum putea să fie chiar mai frumos decât înainte? Era un bărbat superb, iar pentru o noapte fusese al ei. Fusese atât de tandru și iubitor atunci, dar acum părea atât de distant. Oare Finn regreta noaptea petrecută cu ea?

Adevărul era că îi ceruse ajutorul, iar el venise. Ar mai fi primit vreo veste de la el dacă nu ar fi avut o problemă? Ar mai fi vrut să o revadă? Asta, decise Peyton, era o întrebare de un milion de dolari, iar dacă și-ar lua inima în dinți, l-ar întreba.

Lucy o sună de două ori în timp ce ea se gândea la situația lor. Ignoră ambele apeluri pentru că nu avea chef să se mai confrunte cu o altă urgență.

A treia oară când Lucy sună, Finn întrebă:

– Nu răspunzi?

– E Lucy. Vorbesc mai târziu cu ea.

Tehnicianul sosi să îi ridice mașina. Finn îl însoți în parcare, dar la întoarcere nu veni singur, ci însoțit de Lucy și Christopher. Finn părea resemnat, Lucy, furioasă, iar Christopher arăta de parcă ar fi vrut să o strângă de gât.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cu precauție Peyton.

– Vrei să îi spui tu? se răsti Christopher la Lucy.

– Nu am avut de ales, mormăi ea.

Umerii lui Peyton căzură, iar ea se simțea de parcă se dezumfla.

– Ce ai făcut?

Christopher traversă încăperea și se rezemă de blatul din bucătărie. Încrucișându-și mâinile la piept, se încruntă spre Lucy.

– L-a concediat pe chef Damien.

Anunțul o lăsă pe Peyton fără cuvinte. Lucy dădea vehement din cap.

– Nu, nu l-am concediat. El țipa la mine să ies din bucătăria lui, iar eu i-am sugerat că poate ar fi mai fericit să lucreze în altă parte.

Peyton trase adânc aer în piept, încercând să își păstreze cumpătul.

– Ce făceai în bucătăria lui?

– Nu este bucătăria lui, spuse Lucy. Restaurantul este al nostru.

– Nu, bucătăria îi aparține lui chef Damien. Dacă ar fi fost singură cu sora ei, ar fi țipat la ea acum.

– Am mers în bucătărie ca să îi spun lui Damien că un distribuitor de vinuri aștepta în restaurant să vorbească cu el, îi explică Lucy.

– Nu, voia să vorbească cu Peyton, îi aminti Christopher.

– Probabil că Damien i-a vorbit de tine, îi spuse ea surorii sale. De ce trebuie ca toți să vorbească doar cu tine și nu cu mine?

– Ești supărată că un distribuitor a cerut să discute cu mine și nu cu tine? Oare ar putea fi din cauză că eu sunt bucătar, iar tu nu?

Lucy nu răspunse.

– Damien a fost de-a dreptul furios. Și nepoliticos. E foarte nepoliticos. I-am spus că eu voi da comenzile de acum încolo.

Nemaiputând să își păstreze calmul, Peyton izbucni:

– Nu, nu o vei face.

– Mă pricep la vinuri.

– Bravo ție. Dar tot nu vei comanda vinuri sau orice altceva pentru bucătărie.

– Dar am o responsabilitate...

– Lucy, știi cât de nebună ești?

Sora ei îi surprinse pe toți când se așeză resemnată pe canapea.

– Da, știu. Apoi îl privi pe Christopher. Îmi pare rău. Nu mi-a plăcut când a țipat la mine și am exagerat.

Christopher nu îi acceptă scuzele, dar încetă să se mai încrunte la ea.

Apoi Lucy se întoarse spre Peyton.

– Leonard este foarte profitabil.

– Și totuși l-ai concediat.

– Trebuie să vorbești cu el, spuse Lucy. Tu vorbești pe limba lui. Tu cunoști limbajul... bucătăresc.

– Mai bine te-ai grăbi, spuse Christopher. Când am plecat eu, își împacheta cuțitele.

– Restaurantul se deschide la cinci și jumătate și avem multe rezervări.

– Lucy, ești de acord că treaba ta, singura ta treabă, este să te ocupi de decor? o întrebă Peyton. Mă ocup eu de restaurante și, pentru moment, de orice altceva – și chiar mă refer la tot –, Christopher este responsabil. Când va ajunge Ivy aici, vom regândi situația. Dar așa vor sta lucrurile deocamdată. Ne-am înțeles?

– Da, bine.

– A fost cam ușor. Vorbești serios?

– Da. Simt că mă transform într-o maniacă. Se încruntă când Christopher dădu aprobator din cap. Eu de fapt sunt foarte dulce. Christopher pufăi, iar Lucy decise să îl ignore. Vrei să merg cu tine să vorbești cu Damien?

– Este chef Damien și nu, tu stai departe de el, spuse Peyton. Finn, m-ai putea duce acolo?

Deja pornise spre ușă când Finn o apucă de braț.

– Stai puțin. Restaurantul Leonard face parte din Bishop's Cove? Străinii trec dincoace de porți să ia cina?

– Nu, restaurantul este în afara porților. Unchiul Len l-a cumpărat acum șapte, opt ani și l-a renovat. Noi l-am convins să îi dea numele lui.

– Ar mai trebui să mai știu și altceva? întrebă Finn, urmând-o spre mașina lui și deschizându-i portiera. Își puse mâna pe creștetul capului ei când Peyton se aplecă să urce în mașină și aproape că izbucni în râs. Obișnuința, se gândi ea. Finn nu își dăduse seama ce face, iar Peyton nu spuse nimic.

Restaurantul era chiar la intrarea în stațiune, pe drumul principal, într-o curbă. Parcară mașina, iar când intrară pe ușa din spate, auziră oale și tigăi zdrăngănind.

– O, e de rău, șopti Peyton.

Înalt de aproape doi metri, chef Damien era neobosit. Avea un glas tunător și părea să cunoască toate înjurăturile, în toate limbile posibile. Când auzi ușa închizându-se, se întoarse pe călcâie, fluturând un cuțit spre Peyton. Mâna lui Finn se îndreptă spre pistol.

– Lasă cuțitul jos, îi ordonă Finn, tensionat.

– Nu o să mă înjunghie, șopti Peyton. Acela este cuțitul lui japonez Santoku. Nu ar îndrăzni să îl strice.

– Cuțitul jos, acum, strigă Finn. Fiecare cuvânt îi era tăios.

Chef Damien lăsă ușor cuțitul pe tejghea. O privire rapidă prin bucătărie îi spuse lui Peyton că bucătarul nu avea nici o intenție să își dea demisia în acea seară. Ajutorul lui pregătea un sos, iar ceilalți asistenți tocau și prăjeau. Bucătăria era în plină activitate, pregătindu-se pentru sosirea oaspeților la cină.

Trebuia să fie urmat un protocol înainte ca lucrurile să revină la normal. Chef Damien trăncăni ceva vreme, iar Peyton fu nevoită să accepte. Era de așteptat, iar ea nu îl dezamăgi. Îi făcu diverse promisiuni și toate o implicau pe Lucy.

Împăcat, în cele din urmă, bucătarul o sărută pe Peyton pe ambii obraji, oferindu-i iertarea lui. Ea dădu să plece când își aminti că un distribuitor aștepta să discute cu ea.

– Aproape am terminat, îi spuse ea lui Finn.

Traversă bucătăria, salutând fiecare angajat. Dând colțul, intră în sala de mese și dădu nas în nas cu Drew Albertson.

CAPITOLUL 16

Bărbatul îi zâmbea, fără îndoială mulțumit de șocul pe care îl citi pe fața ei. Peyton era de-a dreptul uimită să îl vadă și făcu un pas înapoi, încercând din instinct să se protejeze, mărind distanța dintre ei.

Brațul ei îl atinse ușor pe al lui Finn, când acesta trecu în fața ei. Atingerea lui o calmă; panica i se domoli și Peyton își recăpătă controlul. Curajul îi reveni, la fel și furia. Acum nu mai voia să dea înapoi; ar fi vrut să împrumute pistolul lui Finn și să îl împuște pe Drew.

– Ești chiar mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut, spuse Drew mieros. Mi-a fost dor de tine.

Dor de ea? Ce fel de joc bolnav era ăsta? Sau își pierduse mințile?

– Ce faci aici? întrebă ea poruncitor.

Felul în care Albertson o privea pe Peyton îl făcu pe Finn să vrea să îl pocnească. Nenorocitul nici măcar nu încerca să își ascundă dorința. Finn nu ar fi fost surprins dacă bărbatul ar fi început să se masturbeze chiar acolo. Da, chiar își dorea să îi tragă un pumn.

– Finn, el e Drew Albertson, spuse Peyton.

– Știu cine e. Îi aruncă lui Drew o privire rece ca oțelul și spuse: ești o persoană implicată într-o investigație.

Drew observă pistolul și insigna lui Finn.

– Tu cine ești?

– FBI.

– Este agentul special Finn MacBain, îl completă Peyton.

Drew făcu ochii mari. Peyton se gândi că era un început bun. Spera ca Finn să îl sperie pe Drew, iar după expresia lui, știa că dorința i se îndeplinea.

– Cu cine ai venit? Finn făcu un pas în față, forțându-l pe Drew să se retragă. Răspunde la întrebare, se răsti Finn, ca un ofițer dur.

– Cu nimeni. Am venit singur să vorbesc cu Peyton.

– Arată-mi ce ai în buzunare.

– De ce...

Finn făcu un alt pas înainte, repetând ordinul. Drew puse pe masă dosarul albastru pe care îl ținea în mână. Încercă să o privească pe Peyton, dar Finn îi bloca vederea. Își scoase portofelul și cheile de la mașină și le puse pe dosar.

– Stai jos, îi ordonă Finn. Aproape că îl împinse pe Drew într-un scaun.

Restaurantul era gol, dar mai erau câteva mese care trebuiau aranjate înainte de sosirea oaspeților. Peyton văzu doi chelneri trăgând cu ochiul de lângă bucătărie, așteptând să vadă ce se întâmplă cu Drew și Finn.

– Unde este Rick Parsons? întrebă Finn.

Drew începu să strige indignat:

– Ce naiba e asta? Un interogatoriu?

– Da, exact asta este.

– Am nevoie de un avocat?

– Asta depinde de tine. Răspunde la întrebare. Parsons. Unde este?

Dominându-l pe Drew, tacticile de intimidare ale lui Finn erau impresionante. Până și Peyton deveni agitată. Cu siguranță știa ce făcea, pentru că Drew părea de-a dreptul speriat acum.

– Nu știu unde este. În Dalton, presupun. Nu l-am mai văzut sau vorbit cu el de câteva zile bune. Despre ce e vorba? întrebă el. De ce sunt implicat într-o investigație?

– Cineva a tras cu arma asupra lui Peyton.

Drew era un actor prost. Încercă să mimeze surprinderea, dar eșuă lamentabil.

– S-a tras asupra ei? Drew scutură din cap. Este groaznic. Cine ar face așa ceva?

Finn își trase un scaun și se așeză în fața lui Drew. Peyton se așează și ea la masa rotundă. Încercând să își păstreze cumpătul, își încrucișă mâinile pe genunchi și spuse:

– Tu l-ai trimis pe Parsons după mine când am plecat din Dalton. A tras asupra mea de câteva ori.

– Fii sigură că eu nu l-am trimis pe Parsons după tine și nu cred nici măcar o secundă că el a tras în tine. Nici măcar nu are o armă, adăugă el, aruncându-i o privire agitată lui Finn.

Finn își încrucișă brațele la piept și se lăsă pe spate în scaun.

– Așa să fie? Iar când mergeți la vânătoare, cu ce vânați?

– Nu mergem la vânătoare. Mergem la pescuit la copcă. Îndreptându-și atenția spre Peyton, Drew continuă: nu aș face niciodată nimic care să te rănească. Niciodată, jură el cu ardoare.

Peyton nu dădea doi pe promisiunile lui.

Finn continuă să îl interogheze pe Drew, insistând pe chestiunea armelor iar și iar, încercând să îl facă să se piardă în propriile minciuni, dar Drew se ținu tare pe poziție. Cei doi chelneri scoaseră din nou capetele de după colț. Peyton își privi ceasul și le făcu semn să intre și să termine de pregătit mesele pentru cină.

De îndată ce Finn încheie cu interogarea lui Finn, veni rândul lui Peyton.

– De ce ai venit aici?

– Voiam să vorbesc cu tine. Îi aruncă o privire temătoare lui Finn, apoi adăugă: Singuri.

– Asta nu se va întâmpla.

Drew se grăbi să continue:

– Ai plecat din Dalton atât de repede, nici nu am apucat să vorbim. Mă tem că a avut loc o neînțelegere groaznică. Am crezut că între noi doi se înfiripase ceva, că și tu simțeai la fel ca mine. Toate semnalele pe care le trimiteai îmi dădeau de înțeles asta. Apoi, patetic și cu ochii în pământ, adăugă: mi-aș fi părăsit soția pentru tine.

Uimită, Peyton îi ascultă discursul demn de dispreț. Minciunile se înmulțeau, iar ei nu îi venea să creadă că le putea spune cu atâta seninătate.

– După tot ce am trăit împreună, s-a ajuns aici, continuă Drew.

Despre ce naiba vorbea?

– Ce am trăit împreună? întrebă ea.

– Știi tu... toate nopțile alea...

Fu picătura care umplu paharul. Peyton de-abia își putu stăpâni furia când spuse:

– Nopțile? N-am petrecut nici o noapte împreună. Hărțuirea sexuală și amenințările – asta numești tu că s-a înfiripat ceva?

Probabil că Drew își dăduse seama în cele din urmă că nu avea sens să se contrazică. Nu avea nici o șansă ca lucrurile să iasă așa cum voia el. Părând resemnat, se aplecă înainte și se întoarse cu spatele către Finn.

Își coborî glasul, ca și cum ar fi vrut să fie auzit doar de Peyton.

– Nu vreau să dai revista în judecată. A fost o simplă neînțelegere. Dar revista nu ar trebui să fie târâtă în noroi. E o răzbunare prea crudă, nu crezi?

– De ce ai impresia că vreau să vă dau în judecată?

– Eu... Drew se opri brusc.

– Da?

Peyton aproape că îi putea vedea creierul încercând să găsească o minciună plauzibilă. Nu putea să recunoască direct că citise mesajul lui Mimi, iar Peyton era sigură că asta făcuse.

– M-am gândit că este posibil să fi luat în considerare și varianta asta. Ai plecat atât de grăbită, nu mi-ai dat ocazia să te conving să rămâi.

– Nu vă dau în judecată. Peyton nu spuse și „decât dacă asta este ultima soluție".

Reacția lui Drew fu comică. Rapid ca fulgerul, deschise dosarul și împinse o hârtie spre ea.

– Semnează asta.

– Nu semnez nimic.

– Și eu cum știu că nu te vei răzgândi?

Peyton ridică din umeri.

– Nu știi. Pur și simplu, presupui că sunt la fel de sinceră ca tine.

Drew mîji ochii, privind-o de parcă încerca să își dea seama dacă era sinceră sau își bătea joc de el.

– Aveam de gând să intentez proces, spuse Peyton, dar Mimi m-a convins să renunț la idee, așa că îi poți mulțumi.

– Atunci semnează aici, spuse el, împingând documentul și mai aproape de ea.

Peyton împinse hârtia înapoi.

– Nu.

– Și dacă te răzgândești?

– Dacă voi fi nevoită să mă mai feresc mult de gloanțe, s-ar putea să mă răzgândesc.

– Nu am avut nici o legătură cu asta. Nu îți pot promite că va înceta, pentru că nu știu cine o face.

Peyton dădu să se ridice.

– Stai, te rog, o imploră Drew.

– Da?

– Vreau doar să mă asigur... Dacă te vei răzgândi, promiți că te vei gândi la decizia ta cu cel puțin două săptămâni înainte să intentezi proces. Ia-ți timp, asigură-te că nu faci nimic în pripă.

Peyton se gândi că în două săptămâni Drew se aștepta să devină director executiv.

– Da, mă voi gândi cu două săptămâni înainte. Nu vreau să am regrete.

Drew încuviință.

– Am încredere în tine că te vei ține de cuvânt. Nu știu ce aș face dacă ți-ai încălca promisiunea. Nu știu.

– O amenințI, Albertson? Finn era mai mult dezgustat decât furios.

– Nu, normal că nu. Doar îi spuneam că nu știu ce aș face... atâta tot.

– Am terminat? întrebă Peyton, nerăbdătoare să plece de lângă el.

– A, încă ceva. Am făcut câteva schimbări la revistă, iar criticii mei culinari vor face recenzii bune și rele. Am decis să fac personal o recenzie acestui restaurant. Cred că acum îți aparține, nu-i așa? Drew nu aștepta răspunsul lui Peyton. Gândește-te la pagubele pe care le-ar face o recenzie negativă. Ar fi devastatoare.

– Da, ar fi, aprobă Peyton. Dar sunt sigură că va fi o recenzie minunată. Mâncarea de aici este excelentă.

– Asta depinde de tine și sper că nu va fi negativă.

Peyton încuviință.

– Așa cum eu sper ca înregistrarea pe care am făcut-o în biroul tău să nu devină virală dacă o postez pe internet.

Drew se ridică și spuse cu un zâmbet palid și fals:

– Nimeni nu va lua înregistrarea în serios. A fost doar o glumă între noi. Îți amintești? Doar ne distram și noi.

Ca și Peyton, Finn era sătul.

– Doi agenți FBI vor fi la ușa ta în douăzeci și patru de ore. Ai face bine să îl ai acolo pe Rick Parsons, ca să răspundeți la niște întrebări.

– Plec spre casă abia mâine după-amiază. Asta nu îmi lasă prea mult timp la dispoziție. Dacă nu îl pot găsi?

– Atunci agenții îți vor pune cătușele și te vor închide.

– Sub ce acuzație? întrebă Drew indignat.

– Acuzații... la plural, îl corectă Finn. Îmi trec câteva prin minte.

Îi făcu semn lui Peyton să rămână acolo, iar el îl conduse pe Drew în parcare. Se asigură că îi reține numărul de înmatriculare, marca și modelul mașinii închiriate pe care o conducea și abia după ce Drew plecă se întoarse la Peyton.

Ea îi ajuta pe chelneri cu pregătirile. Punea vaze cu trandafiri și lumânări pe fiecare masă. Când termină, aprinse lumânările și îndreptă fețele de masă. Dinspre bucătărie veneau arome de pâine coaptă și carne la cuptor, dar Finn bănuia că Drew îi distrusese apetitul lui Peyton. Părea palidă.

Așteptă până când termină, apoi o întrebă:

– Ești gata?

Încuviințând, Peyton se îndreptă spre ieșire. Finn o surprinse, îmbrățișând-o. Fu o îmbrățișare scurtă, dar puternică.

– Acum că l-ai cunoscut, mai vrei să mă ajuți să-l prind?

Finn zâmbi.

– Mereu ai fost o pacoste... și da, te voi ajuta. Vreau să-l bag la închisoare pe nenorocit.

Peyton îi răspunse la zâmbet.

– Spui cele mai frumoase lucruri.

CAPITOLUL 17

Cina fu tăcută. Peyton nu avea starea necesară să gătească ceva special, așa că pregăti o salată simplă de spanac, cu coacăze deshidratate și migdale prăjite cu vinegretă dulce-acrișoară, pe care o avea mereu la îndemână, urmată de un pui cu rozmarin la cuptor, cartofi noi cu mărar și sparanghel gătit la aburi cu un strop de zeamă de lămâie. Desertul era la fel de simplu: felii de portocale și mango cu ciocolată.

Lui Peyton nu îi era foame, dar Finn mâncă devoră totul.

– Te simți bine? întrebă ea. Nu prea te-ai atins de mâncare.

Peyton ridică din umeri.

– Mă tot gândesc la discuția cu Drew și îmi piere pofta. Presupun că tu nu ai fost la fel de dezgustat ca mine, adăugă ea zâmbind când Finn se întinse spre ultimele felii de fructe. Peyton împinse bolul cu ciocolată fondue spre el.

– Eu sunt obișnuit cu depravați de genul ăsta, spuse el, cufundând bucata de portocală în ciocolata neagră.

– Deci, Drew nu te-a surprins deloc?

– Nu, răspunse el. E un tip arătos și probabil poate avea toate femeile pe care le vrea, dar asta nu îi ajunge. Le vrea tinere și frumoase, iar tu ești și una și alta.

Peyton ridică privirea.

– Crezi că sunt frumoasă?

Finn păru surprins de întrebare.

– Da, cred... când nu ești o mare pacoste.

Peyton nu înțelegea de ce, dar era exagerat de încântată de compliment. Zâmbind, îl privi terminându-și cina. Nu îl întrebă dacă îi plăcuse, pentru că Finn mâncase și ultima firimitură. Avea nevoie de energie. Doar Dumnezeu știa câte calorii ardea zilnic. Era un

bărbat masiv, musculos. Își aminti cum își plimbase degetele pe umerii și pe pieptul lui puternic. Își aminti totul despre noaptea petrecută împreună... fiecare detaliu.

– Încă mai ai corpul unui înotător, se trezi ea spunând.

– Încă mai înot, spuse el, ridicându-se și întinzându-se după farfuria ei, așezând-o peste a lui și ducându-le în bucătărie. O ajută să strângă masa și puse vasele în mașina de spălat, apoi își luă telefonul.

– Trebuie să dau câteva telefoane, spuse el.

– Finn? Te recunosc oamenii vreodată? întrebă Peyton. Ai câștigat trei medalii de aur. Ai fi putut fi o celebritate.

– Asta s-a întâmplat în urmă cu mult timp. Oamenii văd un agent FBI și asta e ceea ce vreau.

– Ai fi putut apărea în reclame, insistă Peyton, apoi râse pentru că Finn părea de-a dreptul uimit. Imaginează-ți. Tu, în slip, ținând un tub de pastă de dinți, zâmbind la cameră.

Dacă ea voia să îl tachineze, atunci și el putea.

– Iar tu puteai să fii fotomodel. Imaginează-ți. Tu, pe tocuri, mergând pe podium în lenjerie, zâmbind la cameră.

– Fotomodelele nu zâmbesc. E o regulă. Nu se zâmbește pe podium. Iar eu nu aș putea să fiu model de lenjerie intimă. Nu sunt destul de... Deodată își dădu seama ce se pregătea să spună și tăcu.

Finn văzu că roșește și nu o lăsă să scape atât de ușor.

– Nu ești destul de ce?

– Dotată, încheie Peyton. Majoritatea sunt destul de dotate. Și nu aș putea fi nici fotomodel de modă. Majoritatea sunt plate în zona pieptului, eu nu.

Ochii lui îi scanară ușor corpul, iar câteva bătăi de inimă mai târziu, Finn spuse:

– Nu, nu ești.

Fiecare parte a corpului ei reacționa la vocea lui sexy. Cum făcea asta? Era suficient să o privească, iar Peyton era gata să-și dea hainele jos. Și pe ale lui. Era cel mai nebunesc lucru. O singură noapte petrecută cu Finn o transformase într-o nimfomană fără pic de rușine.

Căldura care îi încălzea obrajii i se răspândea rapid în corp, oprindu-se între coapsele ei. Împături prosopul de bucătărie și îl puse lângă chiuvetă. Trecând pe lângă el, se îndreptă spre dormitorul ei.

– Dă telefoanele alea. Eu intru la duș.

În timp ce Peyton închidea ușă, Finn o strigă.

– Peyton?

– Da? răspunse ea, sperând că el nu observase cât de roșie devenise la față.

– Cina a fost grozavă. Niciodată nu am mâncat un pui atât de gustos.

Peyton radia de plăcere. Ei, ăsta era un compliment minunat. Fusese flatată când Finn îi spusese că este frumoasă. Era drăguț din partea lui, dar ea nu putea face nimic în legătură cu modul în care arăta. Totuși, putea să gătească un pui perfect și delicios.

Își făcu duș, își spălă părul și folosi un litru de loțiune parfumată pentru corp pe mâini și picioare. În timp ce își usca părul, analiză cămășile de noapte pe care le avea la dispoziție. Ar trebui să poarte cămașa scurtă, din mătase neagră? Sau ar fi prea evident? Dacă ieșea în living îmbrăcată așa, Finn și-ar da seama imediat că voia să se culce cu el. Nu să se culce, normal. Spune-i pe nume, își spuse Peyton în sinea ei. Sex. Voia ca el să facă din nou dragoste cu ea.

În timp ce cotrobăi prin dulap, încercând să se hotărască, își simți inima bătându-i din ce în ce mai repede. Niciodată nu mai simțise așa ceva pentru un bărbat. Era o senzație complet nouă, iar Peyton trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

Da, era un teritoriu necunoscut pentru ea, dar pentru Finn? El se comporta normal, în felul lui relaxat și sigur pe sine. Oare la ce se gândea? Finn nu îi mai dăduse alte semne că ar fi vrut să se culce din nou cu ea. De fapt, se purtase destul de distant de când sosise, tratând-o ca și când ar fi fost doar o veche prietenă care avea nevoie de ajutor. Nici măcar nu o sărutase.

Își analiză din nou opțiunile de cămăși de noapte. Poate că nu ar trebui să arate că este atât de dornică. Poate că ar trebui să poarte pijamalele ei vechi din bumbac. Dar dacă le alegea pe acelea, ce mesaj ar fi trimis? Și de ce nu o sărutase? Se încruntă gândindu-se la asta. Poate că sexul cu ea nu fusese atât de grozav, iar în cazul ăsta, de ce nu?

Își puse cămașa scurtă, din mătase roz, pregătită pentru ceartă. Avea de gând să dea buzna în living și să îl întrebe pe Finn de ce nu o mai dorea.

Mimi o salvă de la a se face de râs. Peyton tocmai pusese cuvertura înapoi pe pat și voia să își ia halatul când prietena ei sună.

– Ai chef să râzi? începu Mimi.

– Sigur, mi-ar prinde bine.

– Bridget mi-a spus că acum că m-am întors la masa bogaților – pe bune, exact astea au fost cuvintele ei – am voie să merg la evenimentul organizat în amintirea lui Miriam Swift. Ea personal mi-a dat invitația.

– Nu avea cum. E moartă.

– Bridget mi-a dat invitația, râse Mimi. Mi se pare așa o chestie lipsită de sens. Evenimentul are loc duminică după-amiază și toată lumea din companie este invitată, ceea ce ar însemna că pot să aleagă, nu-i așa? Nu-i așa. Prezența este obligatorie.

– Când îți depui cererea de preaviz?

– Lars a mers azi la resurse umane și a depus-o pe a lui. L-au rugat să stea două săptămâni întregi, iar el a fost de acord. Eu o voi depune în ultima lui zi de lucru și voi pleca pe loc, promise Mimi. Vrem să venim în Florida împreună... știi tu, fiecare cu mașina lui, dar să fim împreună. Ne poți aștepta atât de mult?

– Da, dar nu mai mult de două săptămâni. Îmi fac griji pentru voi. Lars le-a spus unde pleacă?

– Nu, spuse Mimi. Îl știi pe Lars. Nu poate să mintă, dar le-a spus că îi este dor de casă. Dacă ei vor să creadă că se întoarce în Suedia, foarte bine. Cam atât de aici, adăugă ea. Tu ai vreo veste de acolo?

– Nu o să ghicești niciodată cine a trecut pe aici.

Peyton îi povesti lui Mimi despre întâlnirea cu Drew, iar când încheie, prietena ei era uluită.

– Te-a amenințat acolo, în fața unui agent FBI?

– Nu. A insinuat.

– Dacă ne luăm după agenda lui, este în L.A., vizitează câteva restaurante noi. Presupun că e o minciună.

– Dar Parsons? L-ai mai văzut pe acolo?

Mimi se gândi câteva secunde.

– Rick Parsons stă de obicei lipit de Eileen, dar acum că l-ai menționat, nu l-am mai văzut de o săptămână. Poate mai mult. Eileen a fost la cantină în fiecare zi săptămâna asta, dar Parson nu a fost cu ea. Mi-aș fi amintit. Aș putea să întreb pe aici ce e cu el.

– Nu, nu vreau să pui întrebări. În comunitatea aia mică, totul ajunge la Eileen, corect?

– Corect, aprobă Mimi. Parsons nu vine în clădirea principală decât dacă Eileen este acolo. El lucrează în fabrică. Este unul dintre supraveghetori.

– Drew are grijă de prietenii lui, nu-i așa? Nu ai de unde să știi ce l-a pus să facă.

– E numai vina mea, spuse Mimi. Probabil că Drew a citit mesajul pe care ți l-am trimis, înainte să îl șterg. De aceea a venit acolo, să te amenințe.

– E în regulă. I-am spus că tu m-ai convins să renunț la ideea procesului. Este posibil să primești o altă mărire de salariu.

De îndată ce închise telefonul, Peyton merse în living ca să îi povestească lui Finn ce spusese Mimi, dar el nu era acolo. Auzi apa curgând și știu că intrase la duș, ceea ce însemna că era gol. Normal că era gol, își spuse Peyton. Doar nu făcea duș îmbrăcat.

– Nu ți-l imagina gol. Nu te gândi la asta. Nu... Să și-o spună cu voce tare nu o ajuta deloc. În secunda în care auzise apa curgând, își imagină corpul gol al lui Finn stând sub apa care se prelingea pe umerii lui musculoși. Era la doar câțiva metri de ea. În mintea ei, Peyton îi văzu pectoralii, părul negru și cârlionțat de deasupra buricului și coapsele alea... coapsele alea superbe...

– O, în numele lui... Gemu și se întoarse spre camera ei. Trebuia să îți imaginezi, bombăni ea în sinea ei.

Senzația asta era nouă pentru ea și nu îi plăcea deloc. Deci așa se simțea frustrarea sexuală. Respirație greoaie, ritmul inimii accelerat, palme transpirate și tremurat. Mai simțea și căldură în stomac. Unele dintre simptome erau și semne ale unui atac de cord, nu-i așa? Într-un fel sau altul, probabil că avea să rămână cu buza umflată. Excitată și aprinsă. Ar putea la fel de bine să le adauge și pe astea pe listă. Măcar acum știa exact ce însemnau.

Avea probleme, da. Dacă doar faptul că se gândea la el gol o excita, nu avea nici o speranță. Îi era sortit să fie mereu nefericită?

În numele lui Dumnezeu, de ce nu o sărutase?

Se așeză pe pat și își ridică genunchii la piept, punându-și brațele în jurul lor. Reuși să alunge gândurile prostești pentru că apa nu mai curgea. Probabil că Finn se îmbrăcase deja. Reîndreptându-și atenția asupra stațiunii, făcu o listă în minte cu ceea ce trebuia să rezolve a doua zi. Trebuiau să vină câteva comenzi. Trebuia să coordoneze electricienii, instalatorii și zugravii, dar spera să nu fie haos. Stabilise un program pentru fiecare dintre ei.

Totul era organizat și stabilit, iar Peyton se simțea destul de bine, până când telefonul începu să sune.

Unchiul Brian fu primul. Voia să îi vorbească despre fetița lui, Debi. O rugă pe Peyton să o lase pe dulcea lui fiică să ia parte la aventura lor palpitantă.

Fetița lui? Avea treizeci de ani. Și dulce? Omul vorbea serios? Peyton era suprinsă că putea folosi „dulce" și „Debi" în aceeași propoziție, fără să se înece. Da, era tatăl ei și, da, o iubea, dar sigur putea vedea ce scorpie era.

Peyton îi explică răbdătoare că nu putea să o includă și pe Debi în planul lor. Fusese conceput un contract și semnat de toate părțile implicate. Totul fusese stabilit. Când închise telefonul, știa că unchiul ei nu era fericit, dar măcar încheiase discuția.

Zece minute mai târziu o sună și tatăl ei. Pentru că nu reușise să o convingă, unchiul Brian îl sunase imediat pe fratele lui ca să se plângă de ea. Tatăl lui Peyton voia să fie pace în familie, așa că o rugă să îi dea lui Debi o șansă. Din nou, Peyton menționă contractul. De asemenea, îi reaminti că Debi renunțase la șansa de a conduce stațiunea din California. După spusese tatălui ei, acea decizie aparținea deja trecutului și nu trebuia să se mai gândească la ea. În ciuda protestului său, Peyton rămase fermă pe poziții și sfârși discuția gândindu-se, din nou, că măcar încheiase chestiunea.

Din nefericire, unchiul Brian nu terminase cu campania în favoarea fiicei lui. Mai sună o dată și o amenință – într-un mod iubitor – că îi va spune unchiului Leonard că nu avea pic de milă. Trebuia să aștepte să vorbească cu fratele lui, pentru că Len era în Bali, dar de îndată ce se întorcea, va avea o discuție cu el despre atitudinea ei.

Tatăl lui Peyton era sătul să tot audă asta de la fratele lui și voia să rezolve odată pentru totdeauna problema. Cel puțin așa îi spuse lui Peyton când o sună din nou. Apelă la câteva zicale cu tentă religioasă. *E mai bine să oferi decât să primești, nu-i așa?* Nu, nu mereu, răspunse Peyton în sinea ei. *Ar trebui să-i întorci și celălalt obraz lui Debi.* De ce? se întrebă ea. *Da, Debi poate să fie destul de dificilă,* fu el de acord, *dar, în apărarea ei, a fost singură la părinți, nu a avut surori care să o învețe de bine.* Peyton se gândi că era un argument jalnic. Cunoștea destui oameni care fuseseră singuri la părinți și nu erau nici răsfățați, nici inadaptați; totuși, nu dădu glas acestor gânduri. Știa că putea prelungi discuția cu o oră dacă intra în detalii.

O putea auzi și pe mama ei în fundal, dar nu înțelegea ce spunea.

– Mama ce vrea?

Oftatul prelung al tatălui ei se auzi la capătul celălalt al liniei.

– Se întreabă dacă ai cunoscut pe cineva acolo.

Peyton își spuse că avea două opțiuni. Putea fie să înceapă să țipe, fie să râdă. Alese umorul.

– Nu. Am fost ocupată. Trebuie să plec acum.

– Stai puțin, insistă tatăl ei. Știi unde este Lucy? Unchiul Brian a încercat să dea de ea, dar nu răspunde la telefon. Ai idee de ce?

Îi putea spune adevărul, că Lucy era mai deșteaptă decât ea, pentru că se uitase la cine o sună înainte să răspundă. Lucy știa de ce o suna unchiul Brian și nu voia să se certe cu el. Totuși, unchiul nu avea să se dea bătut. Lucy știa și asta.

– Probabil că s-a dus la culcare. A avut o zi lungă. Și eu sunt epuizată, adăugă Peyton. Te iubesc, tată. Noapte bună.

Înainte ca telefonul să poată suna din nou, Peyton îl închise și îl puse la încărcat. Apoi se aruncă pe pat, pe burtă, și închise ochii.

Finn stătea în pragul ușii, ascultând-o pe Peyton bombănind în sinea ei. Privirea îi căzu pe picioarele ei lungi și urcă treptat spre fundul ei sexy.

– Peyton? Pot să intru?

Peyton se rostogoli pe o parte și îi aruncă o privire supărată.

– Sigur, intră.

– Ce făceai? întrebă el, traversând camera și așezându-se pe pat lângă ea.

– Mă gândeam.

– La ce?

– La avantajele faptului de a fi orfan.

– Ah, spuse Finn. Bănuiesc că a sunat tatăl lui Debi.

– De unde știi?

– Debi a promis că îl va face să te sune până te vei răzgândi. De fapt, a strigat asta în timp ce ieșea din parcare. Deci, ai făcut-o?

– Ce să fac?

Finn rânji.

– Te-ai răzgândit?

Peyton avea dificultăți în a ține pasul cu discuția. Bărbatul ăsta chiar îi distrăgea atenția. Purta o pereche de pantaloni scurți și nimic altceva. Nu își dorea decât să se holbeze la pieptul lui musculos,

să își plimbe mâinile pe corpul lui cald, să îl sărute peste tot, mai ales pe coapsele alea uimitoare...

– Nu, reuși ea să spună. Nu m-am răzgândit.

Trecându-și degetele prin păr ca să-l descurce cât de cât, Peyton se ridică. Una dintre bretele cămășii de noapte îi alunecă de pe umăr, lăsând să i se vadă puțin sânul. Își aranjă breteaua și așteptă ca Finn să îi spună de ce venise în dormitorul ei.

Își jură să nu se mai gândească la trecut. Fiecare celulă din corpul ei voia să îl întrebe, ce era asta? Să îi spună că nu cunoștea regulile și să îl roage să i le explice. Făcuseră sex, nu-i așa? Nu se așteptase la seara aceea. Dar acum el se purta de parcă nu făcuseră nimic. Să fii blazat în legătură cu situația era noul mod sofisticat de a te purta?

Probabil că sexul cu ea fusese o dezamăgire pentru el, decise Peyton, iar Finn nu voia să repete momentul. Măcar de atâta lucru își dădea și ea seama, din moment ce stătea acolo în cămașa ei minusculă, iar el nici măcar nu se uitase la ea. De fapt, el părea să se uite peste ea, dându-i impresia că era plictisit. Ce se presupunea că erau acum? se întrebă Peyton. Amici? Cei mai buni prieteni? Bine, atunci. Dacă el asta voia, atunci asta avea să primească.

– Ai spus ceva? întrebă ea. El dădu aprobator din cap, dar rămase tăcut. Peyton îl înghionti. Da?

– Tocmai am primit un telefon. Albertson este la aeroport, așteaptă să se îmbarce în avionul companiei. Am trimis un om să-l supravegheze, îi spuse Finn. Până acum, Albertson este singur acolo. Nici urmă de Parsons.

– Poate că este în Dalton, iar Drew chiar a venit singur aici. Când îmi primesc mașina înapoi?

Finn își frecă barba.

– Mâine, probabil după-amiază.

Peyton nu întrebă dacă tehnicienii găsiseră ceva care să îi ajute să îl identifice pe trăgător, pentru că Finn i-ar fi spus.

– Cât rămâi aici? întrebă ea.

Finn se întinse pe pat și își puse două perne la spate.

– Nu știu încă. Ronan va avea nevoie de ajutor la un caz în curând. Salteaua asta e grozavă.

Peyton îl privi împreunându-și mâinile pe piept și închizând ochii.

– Salteaua din dormitorul tău este identică. Du-te și încearc-o.

– Stau destul de confortabil aici.

– Ascultă, amice...

– Amic? repetă Finn, râzând.

O trase în pat, lângă el, îmbrățișând-o. Peyton se luptă să se ridice, până când Finn îi împinse capul pe umărul lui.

– Poftim, stai bine acum?

Râzând, Peyton îl întrebă:

– Ce faci?

– Mă relaxez.

Peyton își aruncă un picior peste șoldurile lui. Finn îi blocă genunchiul înainte să îl lovească în zona sensibilă. Cuibărindu-se la pieptul lui, Peyton căscă și întrebă:

– Ușa de la intrare este încuiată?

– Da.

Asta este o nebunie, se gândi ea. Finn ar trebui fie să o sărute, fie să plece din patul ei și să meargă în al lui. Da, era răcoare, iar corpul lui era minunat de cald. Nu putu rezista tentației și începu să îi mângâie pieptul cu vârfurile degetelor. Finn își puse mâna pe a ei, oprind-o.

– Fii cuminte și culcă-te.

Finn se răzgândise, voia să discute cu Peyton despre așteptări înainte să facă sex din nou. Nu aveau să se mai prostească până când ea nu înțelegea că nu puteau avea o relație pe termen lung. Până la acea discuție, Finn avea de gând să se poarte onorabil și să o lase în pace.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Își tot spunea în sinea lui să se ridice și să plece în camera lui, dar corpul nu i se mișca. Îi plăcea prea mult aici, cu Peyton cuibărită la pieptul lui. Mirosul ei amețitor îl învălui, iar Finn adormi fericit pentru că ea era în brațele lui.

Încă cinci minute, își spuse Peyton. Atât voia să își mai permită să stea cu Finn, apoi avea să se ridice și să se mute în dormitorul lui. Nu ar reuși niciodată să adoarmă cu el în patul ei. Bine, poate zece minute. Se simțea atât de bine și de în siguranță lângă el, avea să mai stea zece minute și apoi să plece. Iar acela fu ultimul ei gând, înainte ca somnul să pună stăpânire pe ea.

În toiul nopții se trezi în cea mai stranie poziție. Finn o îmbrățișa pe la spate, iar ea se mișca lent, apăsând pe erecția lui. Mâinile lui erau sub cămașa ei, strângându-i sânii, degetele lui mari mângâindu-i sfârcurile în cel mai erotic joc. Buzele lui îi sărutau gâtul, iar

gemetele pe care le auzea Peyton erau chiar ale ei. Chiloții îi ajunseseră la genunchi. Ea făcuse asta sau el?

Îi împinse jos și gemu din nou când Finn își strecură mâna între coapsele ei și începu să o mângâie. O pătrunse cu degetul, iar cu degetul mare o mângâia, astfel că Peyton simțea că se apropie din ce în ce mai repede de orgasm. Își puse mâna pe a lui și i-o ținu acolo, gemând.

Finn ardea de dorință. Ea era atât de fierbinte și de umedă, încât o dorea cu disperare. Plecă să caute un prezervativ, apoi, când se întoarse în pat, îi acoperi corpul cu al lui și o sărută pe buze, apoi pe lobul urechilor și pe gât. Se rostogoli pe spate și o ridică peste el.

Încălecându-l, Peyton își scoase cămașa de noapte peste cap și încercă să îl ajute pe Finn să intre ușor în ea, dar amândoi își doreau atât de mult asta, încât nu se putură abține. Finn o pătrunse adânc și o prinse de șolduri.

– Nu mă lăsa să te rănesc, îi spuse, răgușit de dorință.

Punându-și mâna pe după gâtul ei, o trase spre el și o sărută. Gura lui o acoperi pe a ei și limbile lor începură să danseze împreună. Peyton era dulce, atât de dulce. Îi arătă cum să se miște ca să simtă și mai multă plăcere. Mâna lui se strecură între trupurile lor și începu să agite focul dinăuntrul ei.

Când Peyton își undui șoldurile și se mișcă seducător, simți o explozie de plăcere pură.

Finn știa că se apropia de orgasm și voia ca și ea să simtă asta. O întinse pe spate, rămânând în ea. Mări ritmul, mișcările fiindu-i din ce în ce mai necontrolate, mai disperate.

– Dă-ți drumul, Peyton, îi ceru el.

Simți primii fiori ai orgasmului ei, iar asta îl declanșă și pe al lui, care dură mai mult de data asta și fu mai puternic, de-a dreptul zguduitor.

Îi luă câteva clipe să își recapete suflul și pulsul să îi revină la normal.

– Ești bine? șopti el.

Nu era nevoie ca Peyton să spună ceva. Își puse brațele după gâtul lui și îl sărută pasional.

Adormiră îmbrățișați. Aveau să se confrunte cu consecințele a doua zi.

CAPITOLUL 18

Ziua începu destul de plăcut, dar o luă la vale mai repede ca un roller-coaster. Peyton făcu duș și îmbrăcă o pereche de pantaloni albi și un pulovăr albastru din bumbac, apoi merse în bucătărie. Finn pregătise micul dejun. O sărută de bună dimineața și trase un scaun pentru ea. Când îi puse farfuria în față, Peyton vru să se ridice, dar asta l-ar fi jignit pe Finn și ar fi fost nepoliticos din partea ei, așa că stătu pe loc. Finn pregătise ouă-jumări care arătau și aveau gust de cauciuc, bacon atât de prăjit încât se fărâmița când mușca din el și pâine prăjită scăldată în unt.

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea. Puteam să mănânc cereale.

– Am vrut să gătesc pentru tine. Poftă bună.

O singură înghițitură din ouă și bacon fu suficientă pentru Peyton. Plimbă restul mâncării prin farfurie, așteptând o ocazie de a o arunca la gunoi, dar Finn era cu ochii pe ea în timp ce își prinse pistolul la curea.

– Am verificat vremea, spuse ea. Deja sunt peste douăzeci și cinci de grade. Vrei să mergi să înoți?

– Unde?

– Avem câteva piscine, una chiar pe acoperișul hotelului.

– Serios?

– Da. E acoperită de o cupolă. Vei fi impresionat, îi promise Peyton.

Își dădu seama că Finn era nerăbdător să meargă. După spusele mamei lui Finn, care îi spusese mamei lui Peyton, care spusese... ei bine, cam la toată lumea... înotul era ca o terapie pentru Finn. Într-o zi îl întrebase la ce se gândea în apă. Îi răspunsese că mintea i se elibera de toate grijile. Oare cum făcea asta?

– Va trebui să vii cu mine, spuse el. Nu te las singură pe aici.

– Merg cu tine.

– Cum rămâne cu munca?

– Prima întâlnire o am abia la zece.

– Vrei să înoți cu mine?

Peyton scutură din cap. Ridică furculița plină cu ouă, ca el să vadă că mănâncă.

– Mă duc să îmi iau slipul, spuse Finn. Traversă livingul și o strigă din hol.

– Da? răspunse ea.

– Așteaptă până ajung în dormitor, apoi poți arunca mâncarea.

Peyton credea că fusese destul de convingătoare, dar el nu se lăsase păcălit. Nu poți minți un agent FBI, decise ea, râzând.

Finn lăsase un dezastru în bucătărie, așa că Peyton strânse dezordinea în timp ce îl aștepta. Încă îi era foame, așa că își luă un iaurt cu mure și se așeză la masă. Finn nu se întorsese încă, drept care verifică dacă laptopul ei era în rucsac, puse acolo și telefonul, merse la dulapul cu lenjerie ca să ia un prosop pentru el și continuă să aștepte. Finn își luă la revedere de la cineva la telefon, apoi se întoarse în living.

Partea din spate a hotelului era vizavi de parcarea de lângă apartamentul ei. Peyton nu voia să intre prin spate, pentru că holul dădea spre birouri și se gândi că avea să fie reținută, așa că intrară prin față și luară liftul pentru oaspeți ca să ajungă pe acoperiș. Câțiva angajați munceau în sala de fitness. Peyton îi salută, îndreptându-se spre piscină.

Finn își puse arma, insigna și telefonul pe măsuța de lângă șezlongul pe care îl mutase spre piscină pentru ea. Peyton își lăsă telefonul lângă al lui, apoi își scoase laptopul și o sticlă cu apă, gata de muncă.

– Ai nevoie de ceva? o întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Acum du-te să înoți.

Finn își scoase tricoul peste cap și se dezbrăcă de blugi. Mergând spre marginea piscinei, Peyton observă cât de decolorat îi era slipul de un albastru marin. Nu știa dacă apa fusese încălzită, dar Finn nu se plânse când îngenunche și își stropi umerii. Verifică adâncimea, apoi se ridică și făcu o scufundare curată, dispărând. Apa de-abia se tulbură.

Peyton se uită la ceas. Era șapte și zece. Verifică din nou ceasul când el ieși din apă și fu șocată de cât de mult timp trecuse. Înotase mai bine de o oră și nu părea deloc obosit. Energia lui era fantastică.

În acest timp, Danielle îl sunase pe Finn de două ori. Peyton știa, pentru că se uitase să vadă cine sună. De ce îl suna? Finn îi spusese că în urmă cu trei ani aproape că o ceruse în căsătorie, dar se răzgândise și se despărțiseră. Deci, de ce, trei ani mai târziu, ea îl suna?

Întinzându-i prosopul, lăsă deoparte gândurile despre Danielle.

– Nu ești obosit? Ai stat în apă destul de mult.

– Este revigorant.

– Dacă vrei, ne putem întoarce și diseară ca să mai înoți.

– Da, dacă avem timp, hai să facem asta, spuse el entuziasmat. Diseară poți înota și tu cu mine. Luă prosopul și se șterse pe față.

Ud, semăna cu un zeu. Broboanele de apă de pe umeri și brațe îi făceau pielea să strălucească. Peyton nu îndrăzni să se uite la pieptul sau la coapsele lui. Și-ar fi pierdut tot autocontrolul. Amintirile din noaptea precedentă o năpădiră. Încercă să le oprească și spuse:

– Ar trebui să plecăm.

O oră mai târziu erau din nou în holul hotelului. De data asta, atitudinea lui Finn era diferită. Redevenise agent FBI. Purta o pereche de pantaloni kaki comozi și o cămașă albă cu mâneci lungi, dar suflecate, și descheiată la guler, însă pistolul și insigna îl făceau să arate intimidant.

– Chiar trebuie să porți arma? întrebă ea. Aici nu ești la datorie.

– Până descoperim cine a tras în mașina ta, o port, spuse el ferm. Nu încăpea loc de discuții. Cred că va trebui să plec puțin în dimineața asta și trebuie să știu cu cine vei fi. Ce program ai?

– Electricienii ar trebui să fie deja la muncă. Lucy și Christopher trebuiau să se întâlnească cu ei la șapte și să le dea indicații. Bungalourile vechi trebuie să fie modernizate, ca să țină pasul cu aparatura de ultimă generație, spuse Peyton. O să merg să îi verific, apoi Lucy și cu mine avem o întâlnire.

– Cu cine?

– Cu un om de afaceri pe nume Scott Cassady. Reclamele lui sunt pe toată insula.

– Da, am văzut câteva în drum spre tine, încuviință Finn.

– A pus stăpânire pe o mare parte din insulă, iar unchiul Len ne-a spus că vrea să pună mâna și pe Bishop's Cove. Când Cassady a cerut o întâlnire cu noi, Lucy a spus că ar fi o idee bună să auzim ce are de spus. Mai bine să știm cu cine ne punem, nu-i așa?

– Unde vă întâlniți?

– În hol. Nu vreau să fie ceva formal. Prefer să nu îi dau impresia că este o întâlnire de afaceri. Doar un vecin care îl vizitează pe altul, spuse ea.

Finn deschise ușa și o urmă înăuntru, unde Peyton se opri imediat și șopti „hopa", când văzu expresia îngrijorată a lui Lucy. Christopher vorbea la telefon, în spatele biroului.

– Nu avem electricieni, o anunță Lucy. Cineva a sunat la West Beach Electrical și a anulat comanda. Christopher încearcă să rezolve acum.

– Cine a anulat-o? Și când?

– Femeia care face programările a spus că am sunat eu și am anulat-o în urmă cu o săptămână. Nu am făcut-o, desigur. Este o mare încurcătură. Și o pierdere de timp, adăugă Lucy, frustrată. Toți electricienii sunt plecați la o lucrare și nu vor termina înainte de trei sau patru săptămâni.

Telefonul lui Finn sună. Când văzu că era tehnicianul care examina mașina lui Peyton, se scuză și ieși din hol înainte să răspundă. Stând la fereastrele de la intrarea în hotel, o zări pe Debi ieșind din mașină. Soțul ei nu era cu ea. Îi făcu prietenoasă cu mâna unui bărbat care tocmai intra în parcare și era evident că se cunosc.

După o discuție scurtă cu tehnicianul, Finn puse telefonul în buzunar și se întoarse lângă Peyton.

– Mașina ta este gata. Eu o să plec pentru o oră. Stai aici până mă întorc, îi ordonă el.

Ea făcu un semn din cap către Lucy și Christopher, care erau pe punctul de a începe o ceartă cu privirea la soluția pentru ultimul lor dezastru.

– Nu cred că voi pleca undeva în următoarele ore, spuse Peyton, oftând.

Îl privi pe Finn îndepărtându-se și tocmai se întorsese spre cearta ce părea să se agraveze când auzi sunetul unor tocuri cui răsunând pe pardoseala din marmură. Of, nu, acum trebuia să aibă de-a face cu verișoara ei cea răsfățată. Strânse din dinți, pregătită de ceartă.

Dacă Debi nu ar fi fost așa o pacoste, Peyton ar fi râs la vederea ei. Arăta de parcă ar fi ieșit de la raionul de adolescenți. Fusta ei cu imprimeu floral era prea scurtă ca să poată fi considerată decentă, iar tricoul galben era cu cel puțin două mărimi mai mici. Sânii lui

Debi, care arătau ca două mingi de volei umflate prea tare, întindeau materialul până la limită. Se părea că verișoara ei era foarte mândră de ultimele achiziții.

Peyton nu o întâmpină prea politicos.

– Ce cauți aici?

– Nu te-a sunat tata?

– Ba da. Am purtat o discuție minunată și i-am spus că nu vei face parte din afacerea asta.

– Nu plec, izbucni Debi. Lucy, tu ai vorbit cu tata? Te-a tot sunat. Glasul i se mai îmblânzi când se adresă surorii mai mari.

– Am vorbit cu el de dimineață și răspunsul meu a fost tot nu. Chiar ar trebui să renunți și să pleci.

Cu mâinile în șold, Debi își mușcă buza de jos, meditând asupra următoarei mutări.

– Bine, ascultați, începu ea pe un ton reconciliant. Recunosc, am făcut o greșeală când am luat banii, dar asta face parte din trecut, iar eu vreau o altă șansă. Pot fi de mare ajutor... sau o pacoste, le amenință ea. Depinde de voi.

– Unde este Sean? întrebă Lucy.

– A luat avionul spre casă, trebuie să se întoarcă la muncă. Nu suntem milionari, să știți.

În acel moment, ușa din față se deschise, iar Scott Cassady intră. Peyton nu o voia pe Debi acolo și o rugă încă o dată să plece.

– Rămân, mormăi verișoara ei.

Peyton merse să îl întâmpine pe Cassady, care avea un aer sofisticat și pretențios. Totul părea aranjat la milimetru, de la părul de un blond nisipiu, dat perfect cu gel – tipul ăsta cu siguranță avea un stilist, își spuse Peyton – la alegerile meticuloase în materie de haine. Se vedea că încerca din greu să aibă un aer voit neglijent, dar sexy. Purta Levi's și un tricou polo deschis la culoare, cu gulerul ușor ridicat, iar ghetele din piele păreau nou-nouțe. Mai lipsea doar un pulovăr din cașmir legat pe umeri.

– Te rog, spune-mi Scott, insistă el, întinzându-i mâna și zâmbind blând.

Peyton se pregătea să i-l prezinte lui Lucy, dar Debi îi blocă drumul, întinzând mâna spre Cassady.

– Eu sunt verișoara, Debi Payne, spuse ea. Este o plăcere să te cunosc. Sunt una dintre proprietarele de la Bishop's Cove.

Dacă avea impresia că putea să obțină ceva, se înșela amarnic.

– Nu, nu este, interveni Peyton. De fapt, ea tocmai pleca.

– Cred că voi mai sta puțin, spuse Debi, aruncându-i o privire sfidătoare și încruntată lui Peyton.

Peyton o ignoră. Întorcându-i spatele lui Debi, o prezentă pe sora ei și le propuse să se așeze, gesticulând spre noile canapele care fuseseră așezate în fața cascadei ornamentale, cu o masă pătrată de cafea între ele. Lucy și Peyton se așezară pe o canapea, iar Cassady pe cealaltă, în fața lor. După ce toată lumea se liniști, Debi se așeză lângă el.

În timp ce Cassady încerca din răsputeri să le farmece pe femei cu vorbe goale, mintea lui Peyton era în cu totul altă parte, gândindu-se la diverse modalități de a scăpa de Debi. Erau câteva mlaștini în zonă unde ar fi putut să o arunce, dar decise că era o pedeapsă prea crudă pentru crocodili.

Peyton îl auzi pe Cassady spunându-i numele și își dădu seama că nu prinsese nici un cuvânt din tot ce spusese.

– Îmi pare rău, ce spuneai?

Lucy o înghionti.

– Scott știe tot despre înțelegerea pe care am făcut-o cu unchiul Len, spuse ea, dându-și bretonul din ochi înainte să continue. De unde ai auzit despre asta, Scott?

Cassady părea să mediteze la răspuns.

– Cred că unul dintre administratorii voștri i-a spus secretarei mele.

– De unde să știe un administrator detaliile? întrebă Lucy. Nu am dezvăluit informația asta nimănui din personal, cu excepția lui Christopher.

– Atunci, poate el i-a spus, se grăbi Cassady să răspundă.

Peyton îl strigă pe Christopher, care tocmai închisese telefonul.

– Christopher, ai spus cuiva despre înțelegerea cu unchiul nostru?

Christopher părea de-a dreptul uimit.

– Normal că nu, răspunse el. Lucy m-a rugat să nu spun nimănui.

Peyton se întoarse spre Cassady.

– Christopher este o persoană de încredere și nu îi pun la îndoială cuvintele, spuse ea, încrucișându-și brațele și aplecându-se în față. Acum, nu ai vrea să ne spui cum ai aflat despre înțelegere?

Cassady ridică din umeri și, chicotind, spuse:

– Ce contează? Sunt aici să vorbim despre viitorul stațiunii, viitorul vostru.

Peyton devenea mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trecea.

– Contează destul de mult. Dacă vrei să discutăm despre afaceri, va trebui să ne spui de unde ai obținut informația.

Debi se ridică în picioare.

– Of, la naiba. Destul. Eu i-am spus.

Lucy arăta de parcă ar fi vrut să sară peste masă și să o strângă pe Debi de gât. Petele roșii din obrajii ei însemnau că era furioasă, la fel și Peyton. Doar că ea nu era atât de uimită de comportamentul verișoarei lor. În ceea ce o privea pe Debi, Peyton învățase să se aștepte mereu la ce era mai rău, și nu fusese niciodată dezamăgită.

– L-am sunat pe Scott săptămâna trecută și am luat cina împreună, mărturisi Debi. Nu era nici urmă de regret în mărturia ei. Se întoarse spre Cassady și îi spuse pe un ton autoritar: Haide, Scott. Spune-le ce am discutat.

– Voi două ați acceptat o provocare foarte mare, începu el, adresându-se lui Lucy și Peyton.

– Noi trei, îl corectă Debi, incluzându-se și pe sine.

Lucy se săturase de intervențiile verișoarei ei.

– Surorile mele, Peyton, Ivy și cu mine, am acceptat provocarea asta. Christopher, te superi dacă o conduci pe Debi la mașină?

– Cu plăcere, răspunse Christopher entuziasmat.

Probabil că Debi își dădu seama că întinsese coarda prea mult. Se ridică și traversă holul.

– Știu drumul, bombăni ea. Christopher se grăbi să îi deschidă ușa, dar ea îi dădu mâna la o parte. Mă voi întoarce, le amenință ea. Nu am terminat cu voi.

– Știu, oftă Christopher.

Cassady trecu la afaceri, prezentându-și oferta.

– Ați acceptat un proiect mamut. Vă pot ajuta, spuse el. Și vă pot promite că veți realiza un profit mai mare de douăzeci la sută la sfârșitul anului. De fapt, vă garantez asta.

– Cum poți garanta..., începu Lucy.

– Sunt de mult timp în domeniu, spuse el. Am echipele mele care se ocupă de tot și am rezolvat toate zonele cu probleme. Uită-te la insula asta. Toate blocurile alea frumoase sunt ale mele. Nu suna de parcă s-ar fi dat mare, doar făcea o afirmație. Știu cum să scot profit, continuă el. Bishop's Cove are cea mai frumoasă plajă de pe insulă. Mi-ar plăcea să dezvolt zona, să scot ce e mai bun din ea.

– Nouă ne place așa cum este, spuse Peyton.

Lucy încuviință.

– Poate că pe viitor vom vrea să mai construim câteva bungalouri, dar nu suntem interesate de hoteluri cu multe etaje. Vrem să protejăm colțul ăsta de rai.

– E demodat, contracară Cassady. Nu vă dați seama câți bani ați putea face construind hoteluri cu multe etaje în loc de cinci bungalouri micuțe? Care sunt clienții voștri țintă? Cei foarte bogați? Oamenii sunt schimbători, se grăbi el să adauge. Bishop's Cove ar putea fi pe val anul ăsta și la pământ anul următor. Eu construiesc pentru omul obișnuit, care economisește tot anul pentru o vacanță memorabilă și pentru pensionarii care vor să își trăiască bătrânețea pe plajă. Casele de vacanță încă sunt la modă. Eu le fac să fie disponibile pentru toată lumea. Ei bine, nu pentru toată lumea, recunoscu el, rânjind.

Christopher se așeză lângă Lucy. Se aplecă în față și întrebă:

– Ce vrei în schimb?

– Totul, răspunse el direct. Eu vă garantez un profit de treizeci la sută, iar la sfârșitul anului, după ce deveniți proprietare de drept, îmi vindeți mie stațiunea. Vom semna contractul acum, ca să nu existe schimbări din nici o parte.

Lui Peyton îi era destul de greu să își păstreze calmul. Ar fi vrut să îl alunge pe Cassady din hotel.

– Ești atât de sigur că eu și surorile mele vom da greș?

– Ca să fiu sincer, trebuie să spun că vă dau zece la sută șanse de reușită. E o provocare grea.

– Dacă ești atât de sigur..., începu Peyton.

Zâmbind, Cassady o întrerupse:

– Nouăzeci la sută sigur.

– De ce nu aștepți să treacă anul și apoi să cumperi stațiunea de la unchiul nostru? Nu crezi că el ți-ar vinde-o, nu-i așa?

Scott ridică din umeri.

– Nu există dușmănie între noi, insistă el. Dar am avut neînțelegerile noastre cu privire la dezvoltarea insulei. Am schițe și planuri pe care vă puteți uita, să vedeți că nu am de gând să distrug stațiunea. O voi îmbunătăți.

Cassady era cu siguranță încrezător.

– Dacă nu acceptați oferta mea, există riscul să dați greș și să pierdeți totul. Dacă sunteți de acord să îmi vindeți mie proprietatea, vă pot promite că eu nu voi da greș.

Surorile nu răspunseră, iar Cassady luă tăcerea lor drept un semn că se gândeau la propunerea sa, așa că întinse coarda.

– Ați văzut deja cât de greu este să conduci una dintre aceste proprietăți. Asta este ceea ce vreți cu adevărat? Să fiți legate de un loc care are nevoie de atenție constantă? Sunt pregătit să vă ofer mulți bani, mai mulți decât ați face în ani buni conducând stațiunea.

– Ne-ai cam pus pe gânduri, spuse Lucy.

– Vreți să discutăm acum despre bani?

Atât Peyton, cât și Lucy dădură din cap.

– Nu, spuse Peyton. Va trebui să discutăm despre asta și cu Ivy. E o decizie pe care trebuie să o luăm toate trei.

– Există un termen limită al ofertei? întrebă Lucy.

– Nu. Gândiți-vă fără să vă grăbiți, dar cu cât începem mai repede, cu atât mai bine.

Cassady plecă după câteva minute. Lucy îl conduse afară și își strânseră mâinile. De îndată ce se întoarse în hol, spuse:

– La naiba.

Peyton aprobă din cap.

– Știu, încuviință ea. La naiba.

Gândindu-se încă la discuție, Christopher porni spre biroul lui. Peyton îl opri cu o întrebare:

– Cassady îmi lasă impresia unui om care este obișnuit să obțină ceea ce vrea. Crezi că ne va face probleme când îi vom spune că nu suntem interesate de oferta lui?

– Deja face probleme, răspunse el. Electricienii pe care i-am angajat noi sunt acum la o lucrare la unul dintre blocurile lui.

– Credeam că are propriii muncitori.

– Îi are.

– Ce vom face? întrebă Lucy.

– O să aducem electricieni din afara orașului și nu o să scoatem o vorbă despre asta. Și, pentru numele lui Dumnezeu, țineți-o pe verișoara voastră departe de locul ăsta.

Christopher dispăru după colț, iar Lucy se întinse pe canapea.

– Ce crezi că are Debi de câștigat din treaba asta? Probabil că Scott Cassady i-a promis ceva, dar ce?

– Bani, normal. Nu ne ajută cu nimic dacă îi întrebăm cât de mulți. Nu vom primi un răspuns sincer de la nici unul din ei.

– Unde a plecat Finn? întrebă Lucy.

– Să îmi aducă mașina înapoi. A fost din nou examinată de tehnicieni.

– A, da, urmele de gloanțe din Dalton. În râsul ei se simțea o urmă de isterie. Ai auzit ce am spus atât de calmă? Urmele de gloanțe.

– Am mai găsit o gaură de glonț în plafon.

Lucy se ridică.

– Poftim?

– Cineva a tras iar în mine.

Lucy părea îngrozită.

– Când?

– În fața farmaciei lui Van. Nu îi dădu timp surorii ei să reacționeze, dar îi povesti despre vizita lui Drew și discuția lor. Când termină, Lucy avea lacrimi în ochi.

– El este în spatele poveștii ăsteia, nu-i așa?

– Da, sunt aproape sigură.

– L-ai convins că nu o să îi faci probleme?

Peyton ridică din umeri.

– Așa cred.

– Și nu îi vei face probleme, nu-i așa?

Peyton nu răspunse. Lucy își ieși din fire.

– Ascultă-mă bine. Scapă de înregistrarea aia și las-o baltă. Odată ce va fi numit director executiv, te va lăsa în pace. Nu așa ai spus? Va trebui doar să ai grijă până atunci, iar dacă nu faci valuri... Se opri să tragă aer în piept. O sun pe Ivy, spuse ea, de parcă ar fi amenințat-o.

– Nu, nu o suni pe Ivy, răspunse Peyton. Nu poate să facă nimic și nu are rost să o îngrijorezi.

– Poate îți bagă mințile în cap.

– Calmează-te, spuse Peyton. Țipi la mine.

– Cineva încearcă să te omoare și tu vrei să mă calmez? Trase adânc aer în piept și continuă: Ai de ales. Mergi mai departe și faci tot posibilul să ai o viață lungă și fericită sau încerci să îl dobori pe Albertson și riști să fii ucisă. Tu alegi.

CAPITOLUL 19

Mai târziu în acea după-amiază, o sună Mimi. Fără să o facă intenționat, îi distruse orice speranță de a merge mai departe și de a-și vedea de viața ei. Pur și simplu o puse la curent cu ultima noutate.

– Dintr-un motiv inexplicabil, Bridget a decis că eu sunt noua ei confidentă. Vine mai des pe la biroul meu ca să vorbim. Știe că nu am altceva de făcut decât să îi organizez programul lui Drew și să îi duc cafeaua. Când pleacă de la birou, citesc. Alaltăieri, Bridget mi-a spus că este îndrăgostită până peste cap de Drew. Crede că lui îi plac doar femeile slabe... și, ca să știi, toată lumea din companie crede că ai renunțat pentru că jobul era prea greu pentru tine și nu puteai să îi faci față, dar nu și Bridget. Ea știe că adevăratul motiv pentru care ai plecat este că nu erai destul de slăbănoagă pentru Drew.

– E o femeie tristă, spuse Peyton.

– Tristă nu este cuvântul potrivit, spuse Mimi. Venerația ei pentru el o încadrează la nebună. Tot ce face este ca să-l impresioneze pe el. S-a mutat în cartierul lui și conduce chiar și aceeași mașină ca a lui. Nu cred că Drew o observă vreodată, așa că îmi pare rău pentru ea.

– Ce altceva se mai petrece acolo?

– Mă bucur că ai întrebat. Departamentul de resurse umane are doi angajați în concediu medical, iar Bridget m-a întrebat dacă îi pot ajuta să recupereze munca și să ajungă la zi. Prima sarcină pe care mi-a dat-o a fost să postez un anunț pentru angajare.

– Pentru un alt critic culinar? Peyton nu își putu ascunde dezgustul la gândul că Albertson își căuta următoarea victimă.

– Nu și de data asta. Drew nici măcar nu se preface că își dorește pe cineva care să învețe mersul lucrurilor și să devină critic. Își caută o asistentă personală.

– Am crezut că tu ești asistenta lui personală.

– Bridget mi-a spus că voi fi transferată la producție, în clădirea cealaltă. Voi lucra cu Parsons.

– Dă-ți demisia azi și pleacă de acolo.

– Nu, Lars și cu mine avem un plan și mă țin de el. M-am prefăcut încântată de transfer, adăugă ea. Iar Bridget m-a crezut. Voiam să îți spun despre anunțul de angajare. Nu se cere nici o diplomă de facultate, nici măcar experiență. Va lua în seamă doar aplicanții de gen feminin, bineînțeles. Bridget spune că Drew ar vrea o tipă mai tânără, poate o fată abia ieșită de pe băncile liceului, ca să o poată pregăti. Probabil că Drew crede că o fată mai mică și mai naivă își va ține gura. Îmi face greață.

– Bine, mi-a ajuns, spuse Peyton. Nu mai aștept deloc. Trebuie să îi spun lui Randolph Swift ce se întâmplă la revista lui. Drew trebuie oprit.

– Este imposibil să ajungi la Randolph. Acum este înconjurat de oamenii lui Eileen și este prins cu evenimentul ăsta în memoria soției lui. Cât despre afacere, deja s-a retras. Cea mai bună speranță a ta este Erik. Trimite-i lui înregistrarea.

– Nu am de unde să știu cum va reacționa. Dacă nu răspunde, nu aș ști dacă a auzit-o, dacă a ignorat-o sau dacă a crezut că este doar o farsă amuzantă.

– Ce-ar fi să îl suni? Așa ai putea vorbi cu el.

– Nu pot să îl sun așa și să îi pun înregistrarea la telefon. Nu mă cunoaște. Chiar cred că ar trebui să ne întâlnim față în față.

– Vine acasă cu ocazia comemorării. Lasă-mă să îi spun. Trimite-mi din nou înregistrarea, iar eu voi încerca să ajung la el.

– Nu, eu trebuie să fac asta. Vreau să îl privesc în ochi și vreau să îmi spună ce are de gând să facă. Dacă va fi nevoie să îl amenințe, o voi face. Vreau să știe că, dacă nu scapă de Drew, îi voi da în judecată și voi face totul public.

Se contraziseră în privința asta timp de câteva minute, apoi Mimi renunță:

– Bine, tu trebuie să o faci. Înțeleg. Dar nu te poți întoarce în Minnesota. Este prea periculos.

– Cum altfel îl pot vedea?

Mimi păru deodată foarte optimistă.

– Te pot ajuta eu.

– Cum?

– Erik va zbura acasă pentru comemorare, dar nu ia niciodată avionul companiei. El crede că ar trebui folosit doar în scop de afaceri. Zboară cu avioanele comerciale, iar cei de la resurse umane îi fac rezervările. Vine prin Chicago. Aș putea schimba asta și nimeni nu va ști, se laudă Mimi.

– Tot timpul sunt anulate zboruri, continuă ea. Ce-ai spune dacă l-aș trimite via Atlanta, cu trei sau patru ore întârziere? Știu că este o măsură cam extremă, dar dacă vrei să vorbești cu el în persoană, este singura soluție la care mă pot gândi.

– O s-o fac, răspunse Peyton. Mă voi întâlni cu el în Atlanta. Va fi o călătorie rapidă și sunt multe zboruri fără escală. M-aș putea întoarce acasă în aceeași zi.

– Mi-aș dori să fiu acolo când Erik va afla despre planurile cumnatului său, spuse Mimi.

– Stai liniștită, o asigură Peyton. Îți povestesc tot. Să sperăm că Erik va avea curajul să facă ceea ce este corect.

Tehnicianul FBI îi dădu raportul scris lui Finn, împreună cu cheile mașinii lui Peyton.

– Am găsit un glonț provenind dintr-o pușcă de calibrul 2.70. Era într-o stare destul de bună, având în vedere circumstanțele. Este o armă de vânătoare, folosită pentru pradă mai mare, cum ar fi căprioarele sau elanii. Îmi pare rău că nu vă pot da mai multe informații, dar dacă găsiți arma, pot vedea dacă se potrivește glonțul.

Finn scutură din cap.

– O voi găsi.

Tehnicianul plecă înapoi la laborator, iar Finn merse în Port James ca să discute cu șeful poliției. Voia ca acesta să știe de situația lui Peyton. Finn știa că în curând trebuia să plece din Bishop's Cove și nu voia să o lase pe Peyton lipsită de apărare în calea pericolului, deși spera că, până să plece, amenințarea avea să dispară.

Port James era un oraș mic, de coastă, iar Finn găsi fără probleme sediul poliției, o clădire cu un singur etaj lângă un mic centru comercial. O întrebă pe femeia de la recepție dacă șeful poliției era disponibil.

– Nu, nu este, răspunse ea cu un zâmbet prietenos. Tom, împreună cu alți patru ofițeri, sunt în Jacksonville, la o înmormântare, îi explică ea. Ofițerul Trace Isles este aici. Ați vrea să vorbiți cu el?

Femeia nu aşteptă răspunsul lui Finn şi îl strigă pe Trace. Ofiţerul deschise o uşă din spatele ei şi se grăbi la recepţie. Era tânăr. Arăta ca un puştan de liceu, dar Finn bănuia că avea în jur de douăzeci şi trei de ani.

Finn se prezentă drept agent federal şi îi strânse mâna.

– Şeful se va întoarce mâine, spuse Trace când recepţionera îi transmise pe cine căuta Finn.

Apoi sună telefonul, întrerupându-le discuţia. Recepţionera se întoarse la birou şi îşi puse căştile ca să răspundă. Câteva secunde mai târziu, se întoarse spre Trace.

– Este un bărbat pe acoperişul băncii de pe First Avenue din Port James.

– Ce caută pe acoperiş? întrebă Trace.

– Are o puşcă. Femeia dădu din cap. Asta nici că se putea întâmpla într-un moment mai prost, când aproape toţi ofiţerii sunt plecaţi în Jacksonville. O să sun în oraşele vecine.

Finn îşi dădu seama că Trace era şi entuziasmat, şi speriat în acelaşi timp, când se grăbi spre uşă.

– Banca este la patru străzi de aici. Mă duc acolo.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Finn.

Trace se opri.

– Eu... aaa...

– Normal că ai, spuse Finn. Unde sunt vestele?

Trace se încruntă, părând confuz, neînţelegând despre ce vorbeşte Finn.

– Veste antiglonţ, strigă Finn. Ia două, îi ordonă el. Şi o puşcă cu lunetă şi muniţie, adăugă el.

Recepţionera îl aproba în mod evident. De fiecare dată când Finn dădea un ordin, femeia încuviinţa din cap.

Finn stătea în pragul uşii în timp ce Trace se grăbi să aducă lucrurile de care aveau nevoie. Când se întoarse, îi dădu lui Finn o vestă şi o aruncă pe a lui pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, apoi se strecură pe scaunul pasagerului. Probabil era o reacţie automată, se gândi Finn. Dacă Trace voia ca Finn să conducă, era în regulă, dar nu plecau nicăieri până când puştiul nu îşi punea vesta.

– Pierdem timp, îi răspunse Trace. O să o îmbrac atunci când ajungem acolo.

– Nu, o iei pe tine acum. Finn dădu cu spatele şi scoase maşina din parcare.

– Trei străzi înainte, apoi la dreapta. Trace îi dădu indicaţii în timp ce se întinse să îşi ia vesta. O îmbrăcă înainte să ajungă la colţul străzii.

– Asigură-te că puşca este încărcată, îi spuse Finn.

– Este, îl asigură Trace, verificând de două ori. Da, este.

Dispeceratul se auzi în staţie.

– Managerul băncii a raportat că suspectul de pe acoperiş este Roy Jones. Soţia lui, Kathy, este în bancă. Spune că soţul ei o aşteaptă să iasă ca să o împuşte. I-a spus că o s-o omoare. Femeia insistă că o ameninţă de mai bine de o săptămână.

– Ştiu totul despre Roy, spuse Trace. Este un tip periculos, iar Kathy este o femeie foarte cumsecade. Ştiam că atunci când îşi va face curaj să îl părăsească va avea probleme.

– A spus la poliţie despre ameninţări?

– Nu. Dar Roy nu glumeşte, spuse Trace. Dacă spune că o va ucide, atunci aşa va face.

– Nu vom lăsa să se întâmple asta. Presupun că această Kathy este destul de deşteaptă să rămână înăuntru.

Finn dădu colţul şi descoperi că banca era de fapt la opt străzi depărtare, nu patru. În parcare erau trei maşini. O Honda Civic veche, care îi aparţinea lui Kathy Jones, pentru că acum era plină de găuri de gloanţe. Toate patru cauciucurile erau tăiate, parbrizul era ţăndări, iar capota era aproape distrusă.

Acoperişul clădirii cu trei etaje era plat, iar Roy Jones stătea întins pe burtă, vârful puştii lui fiind vizibil. Finn plănui să parcheze la intrarea în parcare, pentru ca nici o altă maşină să nu mai poată intra, dar nici nu opri bine maşina, că Trace sări din ea. Un glonţ îl nimeri direct în piept şi puştiul fu aruncat pe spate. Dacă nu ar fi purtat vesta, ar fi fost mort. Finn se întinse peste scaunul din dreapta, îl prinse de braţ pe ofiţer şi îl trase în maşină.

– Sunt bine, gâfâi Trace.

– Tu stai aici, îi porunci Finn. O să îţi pierzi capul. S-au tras focuri de armă. Cheamă ajutoare. Trase maşina lângă un pâlc de copaci. Nici unul nu era prea înalt pentru ca Finn să se poată urca în el şi să tragă cu arma, dar crengile erau destul de joase şi îngreunau vederea lui Roy.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Trace, încruntându-se.

Finn luă pușca și mai multă muniție.

– Să îl împușc pe nenorocit.

Alergă la adăpostul copacilor. Lipindu-și spatele de trunchiul unuia, ridică pușca și ochi. Apoi așteptă răbdător.

Roy striga numele soției lui, tachinând-o.

– Am destulă muniție să ucid jumătate din oraș, Kathy, și o voi face până ieși tu. Urmară câteva secunde de tăcere, apoi strigă din nou, mai furios: Crezi că poți să mă părăsești? Nici un răspuns. O să trag până ieși din bancă, Kathy. Deja am împușcat un polițist. Acum parcă se lăuda. Cu colțul ochiului, Finn văzu un tânăr alergând pe trotuar, spre bancă. Se întoarse imediat spre acoperișul clădirii. Pușca se mută în direcția alergătorului, apoi apăru treptat o șapcă de baseball, un braț și un umăr. Era tot ce îi trebuia lui Finn. Avu nevoie de un singur foc și Roy era la pământ.

Ce zi nebună.

În timp ce Lucy și Christopher treceau pe la fiecare bungalou, făcând o listă cu lucrurile care trebuiau înlocuite, Peyton rămase în birou, cu mormane de documente. Răsfoi toate facturile, contractele, comenzile și formularele de inventariere și fu aproape copleșită de amploarea proiectului pe care îl acceptaseră. Pentru fiecare problemă trebuia să dea un telefon și nimeni nu părea să fie disponibil la celălalt capăt al firului. Înregistrări automate ale unor voci foarte plăcute se ofereau să o pună în așteptare în timp ce luau alte apeluri, iar Peyton se gândi că dacă mai trebuia să asculte mult tonurile enervante de așteptare, avea să o ia razna.

Finn intră în birou chiar când ea lovea telefonul de masă. Frustrată și pe punctul de a-și ieși din minți, îl văzu și își dori să se arunce în brațele lui și să facă dragoste cu el. Dacă Finn o săruta, nimic altceva nu mai conta. Doar Finn. El își mijii ochii, iar expresia îi deveni intensă. Finn știa la ce se gândea Peyton, decise ea. Doar îi privea gura. O, da, Finn știa. Pentru prima oară în viața ei, Peyton avea să cedeze fanteziei sale. Nu avea să își scoată hainele până nu ajungeau în dormitorul ei, dar era singura concesie pe care voia să o facă.

Privirile lor se întâlniră, iar Peyton se ridică ușor de pe scaun. Apoi Lucy dădu buzna înăuntru, punând capăt brusc fanteziei.

– O să ne ia cel puțin un an să punem locul ăsta pe picioare.

– Asta da gândire pozitivă, spuse Peyton.

– A fost plină de voie bună toată după-amiaza, spuse Christopher sec în timp ce trecu pe lângă ea și își puse carnețelul pe un birou gol.

Lucy îl lovi în spate.

– Ce vrea să însemne asta?

Christopher se întoarse spre ea.

– Chiar trebuie să îți explic?

– Da, trebuie. Lucy era pusă pe ceartă.

– Nu ai făcut nimic altceva decât să te plângi. Fie te adaptezi programului, fie pleci.

Nici nu așteptă ca Lucy să răspundă. Christopher luă un telefon și formă un număr ca să își asculte mesajele.

Peyton simțea că nu mai are aer. Stătuse la birou ore întregi și nu rezolvase mai nimic. Se ridică, își îndreptă spatele, se întinse, apoi merse lângă Finn, care stătea sprijinit de birou, cu brațele încrucișate la piept. Pentru un privitor obișnuit, părea relaxat. Dar nu era. Peyton putea simți tensiunea lui interioară. Arăta de parcă era gata să răbufnească.

– Ești bine? îl întrebă în șoaptă Peyton.

– Da, sunt bine, răspunse Finn pe un ton răstit.

Nu, nu era bine deloc. Ceva nu era în regulă, dar dacă el nu voia să vorbească despre asta, Peyton nu avea de gând să insiste.

Trecură câteva minute în care priviră meciul verbal de tenis dintre Lucy și Christopher. În secunda în care Christopher închise telefonul, Lucy începu cearta. Făcu niște observații justificate cu privire la renovările pe care le voia, dar și Christopher aduse contraargumente bune împotriva alegerilor ei.

Peyton se gândea la ce putea să spună ca să oprească disputa, când Finn i-o luă înainte:

– Christopher se distrează.

Nu îl crezu până când Christopher nu se întoarse spre biroul lui, iar Peyton văzu licărul din ochii lui. Finn avea dreptate. Se distra contrându-se cu Lucy.

– Lucy nu pare să se distreze.

– Este frustrată, spuse Finn, șoptind, astfel încât doar Peyton să îl audă.

– Nu e vorba de sex aici, șopti ea.

Finn rânji.

– Am spus eu că este?

– Ai spus că este frustrată.

Finn râse, atrăgând o privire încruntată din partea lui Lucy, care apoi se întoarse din nou spre Christopher.

– Frustrată pentru că nu câştigă runda asta, îi explică Finn.

– Aha. Am înţeles greşit.

Finn îi aruncă o privire lui Peyton. Se înroşise de ruşine.

– Glumesc cu tine, recunoscu el. Lucy îl doreşte la fel de mult pe cât o doreşte şi el.

– Aha! Peyton se simţi răzbunată. Nu ai de unde să ştii ce vrea fiecare. Doar dacă citeşti gândurile.

– Îmi câştig existenţa citind gânduri, să ştii.

Peyton pufăi.

– O, asta e drăguţ, spuse el.

Peyton aproape că vedea tensiunea ridicându-se de pe umerii lui. Zâmbetul îi era din nou strengăresc.

– Vrei să înoţi diseară? întrebă ea.

– Da, răspunse Finn fără nici o ezitare. Iar tu ai promis că înoţi cu mine.

– Am promis? Nu prea cred. Dacă mă gândesc mai bine, poate ar trebui să o lăsăm pe mâine. Pari obosit.

– Bună încercare, Lockhart. O să înoţi, iar eu nu sunt deloc obosit. Făcând un semn cu capul spre Lucy, continuă: Dar sora ta pare epuizată.

Peyton fu de acord. Lucy era palidă, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Muncise toată ziua şi avea nevoie de o pauză. Cu toţii aveau nevoie de o pauză.

Christopher ajunsese la uşa biroului său, când Peyton îl strigă:

– Vrei să bei o bere cu mine şi cu Finn? întrebă ea.

Christopher nici nu stătu pe gânduri.

– Da, hai să mergem. Mi-ar prinde bine o bere. Aruncându-i o privire plină de subînţeles lui Lucy, adăugă: A fost o zi lungă.

– Şi eu? întrebă Lucy.

– Tu ai nevoie de ceva mai puternic, îi spuse Peyton. Ai nevoie de nachos şi de bere.

– Da, spuse Lucy. Se învioră în secunda în care auzi cuvântul *nachos*. Era plăcerea ei interzisă. Chiar am nevoie de asta. Staţi să îmi iau geanta.

Finn îşi puse braţul pe mijlocul lui Peyton şi o trase mai aproape de el. Îşi coborî din nou glasul, pentru ca ceilalţi doi să nu audă:

– Mai ai veşti proaste, nu-i aşa?

– De unde ai ştiut?

Finn şi-o aminti lovind telefonul de birou.

– Doar o bănuială, spuse el, scoţând cheile din buzunar. Conduc eu. Unde mergem?

Peyton şi Lucy răspunseră în acelaşi timp:

– La Reds.

– Nu ai primit încă interdicţie acolo, nu-i aşa? o întrebă Christopher pe Lucy.

Ea îl urmă în hol.

– Nu e amuzant.

– Nu încercam să fiu amuzant, răspunse el. Te-am întrebat ceva serios.

Peyton îşi strecură mâna sub braţul lui Finn şi porniră în urma lor.

– Sunt un cuplu minunat, nu-i aşa?

Barul era la doar un kilometru şi jumătate de Bishop's Cove. Când ieşiră pe porţile staţiunii, Finn opri maşina ca să vorbească cu doi paznici şi observă o copie a fotografiei lui Debi lipită de fereastra cabinei lor. „Intrarea interzisă cu orice preţ" scria dedesubt. Asta nu o va ţine pe femeie departe, se gândi el. Ar fi în stare să ocolească douăzeci de kilometri pe plajă ca să obţină ce vrea.

Reds era un bar preferat de localnici. La o primă vedere, arăta ca o pivniţă. Pereţii, vopsiţi într-un roşu-închis, erau crăpaţi, iar podeaua veche din lemn era lăsată, dar localul era curat. Pe pereţi erau câteva monitoare, fiecare arătând un sport diferit. Locul era aglomerat şi toate scaunele erau ocupate, iar zona de lângă bar era ocupată de clienţi care stăteau în picioare.

Barmanul turna bere la halbă când intrară ei. Se întoarse spre intrare şi ochii îi căzură imediat pe arma de la cureaua lui Finn. Punând halba plină pe tava chelneriţei, porni spre ei cu o mână ridicată, făcându-le semn să se oprească. Finn îşi scoase insigna, iar barmanul încuviinţă şi se întoarse la bar. Nimeni altcineva nu observă arma sau, dacă o făcuseră, nu le păsa.

O masă din fundul localului se eliberă, iar Lucy îşi croi drum prin mulţime înainte ca altcineva să o ocupe. Christopher se aşeză lângă ea.

Finn fu oprit de un cuplu mai în vârstă.

– Te cunosc, îi spuse bărbatul. Ai apărut la televizor. Ai făcut un lucru grozav. Tu ai fost, nu-i așa?

Soția lui zâmbi admirativ.

– Și eu te-am văzut. Ai fost atât de curajos.

Bărbatul insistă să îi strângă mâna lui Finn înainte să îl lase să treacă.

– Ți-am spus că cineva te va recunoaște, îi șopti Peyton.

– Poftim?

– După ce iei trei medalii de aur, e imposibil ca lumea să nu își amintească. Nu îmi pasă cât de mult a trecut. Ce e așa de amuzant?

El nu voia să îi spună, dar nu se putea opri din râs când se așezară la masă, față în față cu Lucy și Christopher. Se întoarse spre bar, cu spatele la perete, poziția perfectă pentru a vedea pe oricine se apropia. Nu se aștepta la probleme, dar era întotdeauna pregătit pentru ele.

Pe măsură ce se înfruptau din nachos și taco cu pește, începură toți să se relaxeze. Peyton se bucura să o vadă pe Lucy simțindu-se bine. Spuse chiar și o glumă. Era una penibilă, dar tot râseră – chiar și Christopher. Ridurile de încruntare de pe fruntea lui dispărură. Când spuse o poveste amuzantă despre cum unul dintre oaspeții hotelului încercase să fure o lampă din camera lui, Lucy râse atât de tare, încât îl prinse de braț și se aplecă spre el. Poate că între ei doi chiar se petrecea ceva, își spuse Peyton.

Inevitabil, discuția se întoarse spre munca de la hotel.

– Mâine ne apucăm de treabă, îi spuse Lucy lui Finn.

– Ba nu, interveni Peyton.

– Nu te-ai uitat pe program? o întrebă Lucy. Instalatorii... Se opri când Peyton dădu din cap. Ce s-a întâmplat?

– Nu avem instalatori, o anunță Peyton.

Christopher nu păru surprins de veste. Lucy, de cealaltă parte, o luă razna.

– Dacă îmi spui că...

– Îți spun, zise Peyton. Conform doamnei de la programări, tu ai sunat și ai anulat comanda în urmă cu o săptămână. Cum ai făcut și cu electricienii. Acum sunt la altă lucrare și nu vor fi disponibili pentru cel puțin o lună.

– Cassady face asta, spuse Lucy cu dinții încleștați. Pun pariu că instalatorii lucrează la unul dintre blocurile lui Scott.

Peyton se întoarse spre Finn ca să îi explice.

– Cassady încearcă să ne saboteze ca să poată obține controlul asupra stațiunii.

– Eu pot aduce instalatori noi, așa cum am făcut și cu electricienii, se oferi Christopher, dar va trebui să ne ținem gura și în privința lor.

Continuă să le explice planul, calm și pragmatic. Atitudinea lui era reconfortantă. Va merge în cel mai apropiat oraș de Port James și să angajeze muncitori locali. Probabil o să coste puțin mai mult, le spuse el, dar așa nu mai erau obligați să se confrunte cu intervențiile lui Cassady.

Finn asculta discuția, dar privirea îi era îndreptată spre bar. Doi bărbați cam la treizeci și ceva de ani se certau cu barmanul.

Peyton bătu cu degetele în masă.

– Cred că este timpul să jucăm dur. Christopher, care este cel mai mare rival al lui Cassady?

Finn zâmbi.

– Îmi place cum gândești.

– Miller, răspunse Christopher. Dan Miller și Scott Cassady se luptă pentru fiecare proiect din Port James. Miller i-a luat-o mult înainte lui Cassady acolo, dar Cassady se laudă că Miller nu are nici un proiect aici, pe insulă.

– Vrei să spui că Miller nu are nici măcar o clădire aici? întrebă Lucy.

– Exact asta spun.

Peyton și Lucy se priviră una pe alta și începură să râdă. Apoi Peyton spuse:

– Cred că îl voi invita pe domnul Miller la un tur al micii noastre stațiuni.

– Cât de repede crezi că va afla Cassady? întrebă Lucy.

Christopher rânji.

– Înainte ca Miller să coboare din mașină.

Finn le întrerupse discuția, ridicându-se brusc în picioare.

– Stați aici, le porunci el, scoțându-și pistolul și îndreptându-se spre bar.

Tânărul barman se panicase și încerca să îi despartă pe cei doi bărbați, care începuseră să se împingă unul pe celălalt. Amândoi erau mai grași decât barmanul cu cel puțin patruzeci de kilograme. Unul avea o burtă imensă de la bere, iar celălalt o bărbie dublă.

Nici unul nu era în formă, gâfâind şi transpirând abundent. Finn bănuia că, dacă se luau la pumni, exerciţiul fizic avea să îi omoare. Bărbie Dublă îl acuza pe Burtă de Bere că furase bani de la el. Mereu e vorba de bani sau femei, îşi spuse Finn.

Toată lumea din bar tăcuse şi se îndepărtase ca să îi privească de la o distanţă sigură. Cearta degenera, iar Finn ajunse acolo la timp. Burtă de Bere tocmai scotea un pistol de sub tricou când Finn îi trânti capul pe bar.

– Mâinile la vedere, îi ordonă el.

Burtă de Bere se luptă să ridice capul.

– Cine eşti tu să îmi spui...

Finn îi luă arma.

– FBI. Acum pune mâinile pe bar.

Se întoarse spre Bărbie Dublă, a cărui mână dispăruse la spate.

– Şi tu, îi strigă Finn. Întoarce-te şi pune mâinile pe bar.

– Ce o să faci? O să mă împuşti? Rânjetul îi dispăru, iar bărbatul încremeni când Finn îi puse pistolul la tâmplă.

– Da, exact asta am să fac, spuse Finn.

Bărbie Dublă se întoarse uşor. Finn îi luă arma şi îl împinse spre bar.

– Ce plănuiaţi voi doi? îi întrebă el. Să vă împuşcaţi într-un bar plin cu oameni?

– Îmi datorează bani, se văicări Burtă de Bere.

– A, atunci e în regulă. Finn voia să îi pocnească pe amândoi, dar rezistă tentaţiei. Îi imobiliză şi scoase un briceag din buzunarul lui Burtă de Bere, apoi îi duse pe amândoi în spatele barului, unde îi puse să se aşeze pe podea şi să aştepte venirea poliţiei. În timp ce suna la secţie, se întoarse la masa lor, unde Lucy şi Christopher îl priveau cu gurile deschise şi ochii mari.

– Mai stăm câteva minute, apoi putem pleca, le spuse el.

Era îngrijorat că Peyton se speriase, dar nu o făcuse. Zâmbind, ea spuse:

– Atunci, o să îmi iau şi desert.

Îşi comandă o îngheţată de vanilie, iar zece minute mai târziu, ofiţerii Trace Isles şi Cody Pepperson sosiră. Finn îi aştepta, stând în picioare lângă cei doi bărbaţi aşezaţi pe podea.

– De două ori în aceeaşi zi, spuse Trace. Ne bucurăm să te avem pe aici. Ai redus numărul infracţiunilor la zero.

– Ce îţi fac coastele? îl întrebă Finn.

– Mă dor, dar sunt intacte. Nu am fisuri de la glonţul ăla. Ştii, s-ar fi putut lăsa cu o baie de sânge acolo.

Finn încuviinţă.

– Da, s-ar fi putut.

– Îmi pare rău că a trebuit să petreci atâta timp la secţie cu rapoartele.

Rânjind, Finn spuse:

– Am petrecut mai mult timp la telefon cu şeful meu.

– Nu credeam că reporterii ăia care au apărut te vor mai lăsa să pleci de acolo, spuse Trace.

– Doar le-am spus că departamentul poliţiei din Port James se va ocupa de declaraţii, zise Finn şi schimbă subiectul, arătând către cei doi de pe podea. Cât despre ăştia...

Îi povesti ce se întâmplase şi îi dădu armele lui Trace.

La masă, Peyton îi privea cu interes şi încerca să îşi dea seama ce se petrece. Se părea că Finn se cunoştea cu unul dintre ofiţerii de poliţie şi nu putea înţelege cum era posibil acest lucru. După ce ofiţerii îi luară pe cei doi bărbaţi, Finn se întoarse la masa lor.

– Acum putem pleca, spuse el.

– Îl cunoşteai pe ofiţerul acela? întrebă ea.

– Ne-am mai întâlnit, răspunse Finn.

– Unde? întrebă Peyton curioasă.

– Îţi spun mai târziu, răspunse el, luând-o de mână şi îndreptându-se spre uşă, urmaţi de Lucy şi Christopher.

Ajunseseră la jumătatea barului când Peyton observă că toate lumea se uita la ei, apoi ridica privirea spre televizoarele de pe pereţi. Îşi trase mâna dintr-a lui Finn şi se opri. Pe ecran era imaginea unui bărbat care era dus cu o targă într-o ambulanţă. Imaginea care urmă era cu faţa lui Finn. Reporterii împingeau microfoanele spre el în timp ce încerca să ajungă la maşina lui. Pe bandă rula povestea unui bărbat înarmat la o bancă şi a curajosului agent FBI care salvase oraşul de la masacru.

Peyton privi ecranul, apoi spre Finn, complet şocată.

– Ai salvat un oraş întreg?

– Haide, să plecăm de aici. Finn îşi puse mâna pe după umărul ei.

Peyton începu să râdă.

– Normal că da, spuse ea, lăsându-se condusă spre uşă.

Îşi făcură ieşirea chiar când începură aplauzele şi uralele. Toate pentru Finn. Expertul.

Capitolul 20

Pentru Peyton înotul însemna să stea pe marginea piscinei și să își bălăcească picioarele în apă. Dacă ar fi la plajă, ar sta pe nisip și ar lăsa valurile să îi mângâie degetele de la picioare. Pentru ea, înotul era o activitate relaxantă, care nu necesita efort.

Știa că Finn nu avea de gând să o lase să fie un simplu spectator în acea seară. Când el spusese că vor înota, atunci chiar asta avea de gând să facă.

Poate i-ar putea distrage atenția sau măcar să îl chinuie puțin. Știa că lui Finn îi plăcea corpul ei – îi spusese deja de câteva ori –, iar dacă el avea să o oblige să dea ture de bazin, ea avea să poarte unul dintre costumele ei indecente de baie. Voia ca lui Finn să îi fie greu să se concentreze, iar costumul era ajutorul perfect. Partea de sus a costumului, două triunghiuri din material, cu un decolteu în V, îi expunea sânii voluptuoși, iar partea de jos era o bucată de material legată cu un șnur pe șolduri. Nu era prima dată când purta costumul ucigaș. Îl îmbrăcase de câteva ori în ultimii ani, dar nu avusese niciodată curajul să îl poarte în afara dormitorului ei. În seara asta era diferit. Voia să îl scoată din minți pe bărbatul care tocmai salvase un afurisit de oraș.

Își luă pe deasupra un tricou cu Universitatea din Texas și o pereche de pantaloni scurți, albi. În caz că se lăsa răcoare, luă cu ea și un halat din inventarul hotelului. Avea să îi țină de cald la întoarcere. Își puse telefonul și alte câteva lucruri necesare în buzunarele halatului de baie.

Finn o aștepta la ușă. Îi luă cheia ca să încuie la plecare și apoi o puse în buzunarul blugilor. Ca de obicei, arma îi era prinsă de curea. O observă pe Peyton privind-o.

– Credeam că am mai discutat asta. Cât sunt aici, țin pistolul aproape.

– S-a dovedit folositor la bar.

Finn o luă de mână.

– Îți târșâi picioarele. Hai să mergem.

Fără tragere de inimă, Peyton grăbi pasul, șlapii ei lipăind pe ciment.

– Bine că bărbatul pe care l-ai amenințat că îl împușți nu știa că blufezi.

– Am blufat?

Zâmbetul acela devastator se întorsese. Finn putea obține orice cu zâmbetul ăla, își spuse Peyton. Era gata să se arunce în brațele lui acum și își imagină că fiecare femeie care îl cunoștea simțea la fel. Hmm... nu știa prea clar ce părere avea despre asta. Nu se simțea prea bine imaginându-și-l cu orice altă femeie. Acel gând neplăcut conduse la altul. Danielle. Care era treaba cu ea?

– De ce te încrunți la mine? o întrebă Finn în timp ce se îndreptau spre o intrare laterală a hotelului.

Peyton scutură din cap.

– Ce ți-a spus tehnicianul?

Finn îi explică ceea ce aflase și încheie spunând:

– Când voi găsi pușca cu care s-a tras, glonțul se va potrivi.

Peyton îi dădu lui Finn cheia ca să intre în hotel. Puținii membri ai personalului plecaseră deja cu câteva ore în urmă. Era straniu de liniște înăuntru. Luminile palide de pe coridor duceau spre foaier și lifturi. O altă cheie descuie ușa spre piscină. Mirosul de clor era slab, dar perceptibil. Finn încuie ușa ca să nu mai intre și altcineva, apoi aprinse luminile subacvatice și un licăr fluorescent umplu cupola.

Peyton îl privi dezbrăcându-se de blugi, și îi admiră mușchii umerilor tremurând când întinse brațele deasupra capului, cu pielea aurie în strălucirea luminilor. Se așeză pe marginea piscinei și așteptă ca Peyton să i se alăture, dar ea nu se grăbea deloc. Se întoarse cu spatele la el și își scoase pantalonii, împăturindu-i și așezându-i pe șezlong, lângă halatul de baie. Apoi își ridică tricoul deasupra capului și își dădu părul peste umeri, sperând că gestul era provocator.

Să încerci să fii sexy cere concentrare, își spuse ea. Din nefericire, se dovedi a fi un efort zadarnic, pentru că, atunci când se întoarse, Finn era deja în apă, dând ture de bazin. Poate că va sta pe marginea piscinei și își va legăna picioarele în apă. Gândul o înveseli. Cotrobăi prin buzunarele halatului, găsi elasticul și își prinse părul într-o

coadă. Apoi își verifică mesajele pe telefon. Când termină cu asta, era sigură că Finn făcuse deja câteva ture.

Finn ieși din piscină, așteptând ca Peyton să se întoarcă. Nu își putea lua ochii de pe fundul ei minunat. Se întrebă oare cum s-ar simți ea dacă i-ar spune că îl excita ca naiba. Când Peyton se întoarse în sfârșit cu fața spre el, lui Finn aproape că i se înmuiară genunchii. Sânii ei erau plini și rotunzi, coapsele perfecte, iar picioarele, lungi și uimitoare. Era suplă și în formă și totuși era moale și catifelată peste tot. La naiba, o dorea.

Peyton puse telefonul în buzunarul halatului și privi peste umăr, văzându-l pe Finn cum stătea pe marginea piscinei, privind-o. Intensitatea expresiei lui și a ochilor negri îi spuse că scopul costumului fusese atins. Peyton merse încet spre el, oprindu-se suficient cât să își plimbe degetele pe pieptul lui, apoi își continuă drumul. Finn veni în spatele ei, o luă în brațe și sări în apă. Când ieșiră la suprafață, brațele lui Peyton erau pe după gâtul lui, ținându-se strâns, iar corpul lipit de al lui.

– Arată-mi ce poți să faci. Ordinul lui fu dur și sexy.

Peyton îl sărută pe gât, apoi îl mușcă de lobul urechii.

Drept răspuns, Finn se încordă și o strânse mai tare în brațe, din instinct.

– Ce naiba, Peyton?

– Îți arăt ce pot să fac, șopti ea.

– Mă refeream la înot, spuse el, trăgând-o de coadă ca să îi poată vedea fața și să îi acopere gura cu a lui. Mâinile lui Finn coborâră pe șoldurile ei și o ridică în brațe, iar Peyton își puse picioarele în jurul lui. Pelvisul ei se freca de abdomenul lui în timp ce Finn făcea dragoste cu ea cu gura. În acel moment, ea îi aparținea lui.

Gâfâind, Finn ridică în cele din urmă capul.

– Ce mai ai?

Provocarea era acolo, în ochii lui.

– Destule, șopti Peyton.

Mâinile ei se plimbară pe pieptul lui, degetele sale mângâindu-i sfârcurile, apoi coborând mai jos. Finn trase adânc aer în piept când degetele ei se strecurară sub banda elastică a slipului.

Deodată, Peyton plecă de lângă el.

– Dar suntem aici să înotăm. Râzând, porni spre partea cealaltă a piscinei.

Finn rămase acolo, privind-o. Mișcări lungi, egale, echilibrate, Peyton întorcând capul doar cât să ia aer. Tehnica ei era la fel de bună ca în trecut. Făcuse progrese mari față de vara aceea din urmă cu mulți ani, când fusese obligat să o învețe să înoate.

Finn își aminti iadul prin care trecuseră părinții ei. Erau disperați ca fetele lor să învețe să înoate – chiar și astăzi, mama ei plângea când vorbea despre momentul când Peyton aproape că se înecase. Lucy și Ivy învățaseră repede. Peyton, pe de altă parte, țipa ca din gură de șarpe când se apropia de apă. Părinții ei încercaseră totul. Lecții de grup, lecții particulare la clubul de înot, dar Peyton, încăpățânată până peste cap și îngrozită de apă, nu învăța deloc. Îi plăcea să poarte costum de baie. Dar nu voia să îl ude.

Cei doi tați – al lui și al lui Peyton – veniseră cu ideea genială ca Finn să o învețe. Reacția lui pe atunci nu fusese una pozitivă. Exact ce voia un adolescent de paisprezece ani, o fată de – cât avea ea atunci? Cinci? Șase ani? – țipând tot timpul când se apropia de piscină. Finn încercase să scape de la lecții, dar tatăl ei folosise propriile cuvinte ale lui Finn ca să îl convingă să accepte, amintindu-i că el insistase ca Peyton să învețe să înoate, pentru siguranța ei. Ezitant, Finn acceptă în cele din urmă.

Avertizat de teama ei de piscină, Finn venise la prima lecție pregătit pentru luptă, dar se întâmplase cel mai ciudat lucru. Peyton nu țipă deloc. Își puse brațele pe după gâtul lui și îl lăsă să o ducă în apă. Era prea mică să poată avea o asemenea încredere absolută, dar în Finn avea. Dură doar trei sau patru săptămâni până învăță să înoate ca un pește.

Stând acum în piscină și privind-o cum aluneca prin apă, Finn era încântat să vadă că Peyton nu uitase ce o învățase. Ea înotă spre el, iar când se răsuci ca să înceapă o altă tură, Finn se scufundă și înotă alături de ea.

Peyton nu avea la fel de multă energie ca Finn. Obosi după zece minute și ieși din piscină, mulțumită să stea pe margine cât el continuă.

Gândurile îi erau împrăștiate. Își făcea griji pentru atât de multe lucruri, încât nu știa de unde să înceapă. De când sosise la Bishop's Cove, nu făcuse altceva decât să stingă conflicte. Nu avusese timp să se gândească la restaurantul pe care voia să îl reamenajeze. Clădirea era în stațiune, dar era închisă de mai mult de un an. Cu bucătarul-șef potrivit, cu un meniu fantastic și un decor grozav putea

deveni un local minunat. De îndată ce mai avansau cu celelalte renovări, se putea concentra asupra restaurantului.

Noua gaură de glonț din mașina ei era o altă grijă. După spusele lui Finn, trăgătorul nu putea fi identificat... cel puțin, nu încă. Dacă Drew Albertson era în spatele acestei mârșăvii, Peyton spera că îl convinsese că ea nu reprezenta o amenințare pentru el și că plecase acasă, pregătit să uite de ea.

Iar asta o duse la grija ei cea mai mare – înregistrarea – și cum să facă să ajungă în mâinile persoanei potrivite. Trebuia să îi spună lui Finn de Atlanta. De îndată ce Mimi avea să îi dea mesaj cu itinerariul lui Erik, Peyton avea să își rezerve biletele de avion. Spera să fie o excursie de o zi. Înregistrarea era o povară pe umerii ei, și cu cât ajungea mai repede la Erik, cu atât mai bine.

Teama punea stăpânire pe ea. Dacă Erik nu făcea nimic în privința lui Drew? Dacă el strica totul? Ce urma apoi? După experiența ei în Dalton, îi era aproape imposibil să rămână optimistă, dar era decisă să încerce. Își dorea să creadă că Erik va face lucrul corect.

Își desprinse părul din coadă, își trecu degetele prin el, descurcându-l, și apoi îl uscă cu un prosop. Oare Finn ar vrea să meargă cu ea în Atlanta? Nu ar avea nici un motiv să o facă, se gândi Peyton. Acum că Drew credea că nu mai era nici o amenințare, Peyton nu mai era în pericol.

Deodată, se trezi cu Finn în fața ei. Se ridică din apă ca un zeu, lumina din piscină aruncând o strălucire diafană în jurul lui. De-abia mai putea gândi limpede când el era așa de aproape de ea.

Finn îi depărtă picioarele, își puse brațele pe mijlocul ei și o ridică în apă. Peyton își încrucișă picioarele pe șoldurile lui și își puse mâinile pe umerii săi.

– De ce zâmbești? o întrebă el.

Peyton începu să îi maseze gâtul.

– Când ai ieșit din apă, mi-ai amintit de Poseidon. Fără furcă, normal.

– Poseidon avea un trident, nu o furcă, o corectă Finn.

Zâmbetele lor se stinseră în timp ce se priviră unul pe celălalt, iar aerul deveni deodată greu din pricina tensiunii care se așternuse între ei.

Finn se holba la gura ei.

– Nu am nici un control când sunt lângă tine. Nu păru prea fericit să o recunoască.

– Și asta e de rău?

– Da, bombăni el. Gura lui deschisă o acoperi pe a ei, iar limbile lor se întâlniră. Nu era nimic blând în sărutul lui. Era mistuitor și epuizant. Când Finn ridică în sfârșit capul, amândoi avură ceva probleme încercând să își recapete suflul.

– Buzele tale sunt atât de moi, șopti el. Degetul lui mare se plimbă ușor pe gura ei. Ador gustul tău.

Peyton tremură în brațele lui, căldura invadându-i trupul odată cu cuvintele lui dulci. Finn o sărută din nou, un sărut prelung, intens, fără nici o reținere. Peyton se topi în brațele lui. Dacă Finn ar fi vrut, ar fi putut-o avea atunci, acolo. Peyton i-ar fi dat orice pentru încă un sărut.

În schimb, o scoase din piscină și îi puse halatul pe umeri.

Finn nu scoase un cuvânt în drum spre apartament. Părea pierdut printre gânduri.

De îndată ce ușa se închise în urma lor, Peyton se îndreptă spre baie.

– Mă duc să fac un duș, să scap de clorul din păr.

Tocmai își dezbrăcase costumul de baie și dăduse drumul la apă, când Finn ciocăni la ușă. Acoperindu-se cu prosopul, strigă:

– E deschis. Ce vrei? Prosoapele sunt în dulapul cu lenjerie, iar săpunul... Peyton deschise ușa suficient cât să privească în cameră. Voiai ceva?

Finn împinse ușa și veni spre ea.

– Te vreau pe tine.

Nu părea să aibă nevoie de aprobarea ei. Mâinile lui o apucară de gât și o traseră spre el, sărutând-o, împiedicând orice protest.

Peyton nu își amintea să fi scăpat prosopul sau pe Finn dându-și jos pantalonii în timp ce o împinse în cabina de duș. Apa curgea peste trupurile lor, iar ei deveniră o singură persoană. Finn luă săpunul și o întoarse cu spatele la el, săpunind-o pe spate, apoi pe fund, apoi pe picioare, până la glezne. Întorcând-o cu fața spre el, străbătu apoi fiecare centimetru din corpul ei. Zăbovi exagerat de mult timp pe sânii ei, iar după ce o clăti, gura îi înlocui mâinile. Îi sărută fiecare sân până ce sfârcurile i se întăriră. Finn luă unul în gură și începu

să îl sugă în timp ce îl mângâia pe celălalt. Barba lui de o zi pe pielea ei sensibilă o făcu să geamă, atât de intensă era plăcerea.

Finn îngenunche înaintea ei, iar picioarele lui Peyton începură să tremure. Gura lui era fierbinte pe pielea ei în timp ce o sărută pe stomac, tachinându-i buricul cu limba. Mâinile lui îi depărtară coapsele, ca să poată ajunge la căldura ei. Apoi buzele lui ajunseră între coapsele ei, sărutând-o și înnebunind-o. O tachină apoi cu limba, până ce Peyton imploră mai multă plăcere, apoi degetele lui o pătrunseră, obligând-o să se lase pradă orgasmului. Punându-și mâinile pe umerii lui, Peyton simți cum pierde controlul. Picioarele îi tremurară, dar Finn nu avea să o lase să cadă.

O îmbrățișă strâns, luptându-se cu dorința de a intra în ea. Peyton era atât de fierbinte, de udă și de strâmtă. Dacă nu o avea în curând, simțea că urma să explodeze.

Lui Peyton îi luă minute bune să își revină. Își îngropă fața în gâtul lui, oftând de plăcere.

– Ți-a plăcut? întrebă el, lipindu-și corpul de al ei.

– Nu ți-ai dat seama? șopti ea timidă.

Vocea lui Finn era răgușită când răspunse:

– Ba da. Îmi place cum reacționezi când te ating. Ești atât de naturală și sinceră.

Peyton luă săpunul.

– Acum e rândul meu, spuse ea.

Și îi spălă fiecare centimetru din corpul lui superb. Zăbovi destul de mult pe coapsele lui, iar după ce îl clăti, îngenunche în fața lui și îl scoase din minți.

Fu cel mai lung duș pe care îl făcuse vreunul din ei vreodată. Și cel mai satisfăcător.

O oră mai târziu, Peyton stătea în vârful patului, cu laptopul pe genunchi, căutând zboruri spre Atlanta. Finn era în living, vorbind cu Ronan la telefon. La un moment dat, îl auzi ridicând tonul și crezu că discuția se încinsese, dar apoi îl auzi râzând.

Câteva minute mai târziu, Finn încheie discuția și merse în dormitorul lui Peyton să vorbească cu ea. Se opri în ușă și rămase acolo, privind-o. Purta o cămașă de noapte din bumbac, cu nasturi în față. Părul i se uscase și îi curgea pe umeri. Când se mișca, șuvițele se legănau ca un văl pe fața ei. Finn voia să își treacă degetele

prin părul ei mătăsos, să o tragă mai aproape de el și să facă dragoste cu ea. Voia să fie din nou înăuntrul ei, să o simtă. Tânjea după căldura ei.

– Ce faci? întrebă el.

Peyton ridică privirea din monitor.

– Caut zboruri spre Atlanta sâmbătă. Vrei să auzi planul?

Desculț și purtând doar boxeri, Finn se întinse pe pat lângă ea. Își puse o pernă sub cap și spuse:

– Sigur. Spune-mi planul.

– Stai comod? îl întrebă ea.

– Destul de comod, răspunse Finn.

După ce repetă tot ce îi spusese Mimi la telefon, Peyton zise:

– Zborul lui Erik a fost deviat prin Atlanta și are o pauză de trei ore între zboruri. O să vorbesc cu el acolo și o să îl fac să asculte înregistrarea. Apoi totul va depinde de el. Înțeleg dacă nu poți merge cu mine, adăugă ea.

– Nu pleci fără mine.

Peyton fu surprinsă de sentimentul de ușurare care o cuprinse.

– Da, bine, dar nu te aștepți la probleme, nu-i așa? Nimeni din Dalton, în afară de Mimi, nu știe că merg să vorbesc cu Erik.

– Și eu vreau să vorbesc cu el. Vreau să aud ce are de gând să facă. O să-l înfund pe Parsons, adăugă Finn furios. Nu îmi pasă cât durează. Poate că Erik mă va ajuta.

– Cum?

– Să mă ajute să găsesc armele pe care le folosește Parsons. În plus, Peyton, situația va deveni periculoasă abia după ce vor scăpa de Drew și de soția lui. Nu vor accepta așa de ușor înfrângerea.

– *Dacă* scapă de ei.

– I-ai spus lui Lucy de planul tău?

Peyton dădu din cap.

– O să-i spun mâine. Apoi închise laptopul și îl puse pe masa de lângă pat. Nu o să-i placă, spuse ea.

Deodată, se simți copleșită și își rezemă capul de tăblia patului, închizând ochii.

– Aș vrea să nu fie nevoie să fac asta, șopti ea. Întorcând capul spre Finn, îl întrebă: Nu vrei să încerci să mă convingi să nu o fac?

– Nu.

– Spune-mi despre Danielle.

Întrebarea îl agită.

– De ce vrei asta?

– Schimb subiectul. Spune-mi despre Danielle.

– Ce e cu ea?

– Voiai să o ceri de soție acum trei ani, dar apoi ai dispărut. De ce, după atâta timp, te mai sună?

– M-am întâlnit cu ea la o petrecere în urmă cu un an și m-a invitat la cină. Mi-am spus că da, de ce nu?

– Așa că te-ai dus.

– Da.

Doamne, scotea informația de la el de parcă ar fi scos măsele.

– Și?

– Ea a vrut să ne împăcăm. Eu nu.

– Ce te-a făcut să te răzgândești în urmă cu trei ani?

– Ea s-a culcat cu alt bărbat. Nu am putut să trec peste asta, nu am vrut, recunoscu Finn. Nu mai aveam încredere în ea.

– De mai multe ori?

Finn se încruntă.

– Contează?

– Nu.

– S-a culcat cu el de mai multe ori, când eu eram plecat din oraș.

– O dată era prea mult, oricum.

Finn își aminti cât de tare duruse trădarea ei. Nu avea de gând să o mai apuce pe drumul ăla.

– Gata, am terminat cu subiectul ăsta?

– Da. Vreau să te mai întreb ceva..., dar nu despre Danielle, se grăbi Peyton să adauge când Finn se încruntă din nou.

– Bine, dă-i drumul.

– Dacă nu te-aș fi sunat eu în legătură cu glonțul din plafon, m-ai fi sunat?

– Nu am știut despre glonț până nu m-ai sunat tu.

– Știi la ce mă refer. Aș mai fi primit vreo veste de la tine?

Fin nu voia să o rănească, dar nu avea de gând să o mintă, așa că răspunsul lui fu sincer:

– Nu.

CAPITOLUL 21

Bine. Acum știa.

Răspunsul o distruse pe Peyton, dar jură să nu îl lase pe Finn să știe asta. El fusese atât de sincer, iar asta era suficient pentru ea. Nu voia și nici nu avea nevoie să îi știe motivele. Nu scoase nici un cuvânt, doar încuviință pentru ca el să știe că îl auzise, apoi se dădu jos din pat, își luă laptoptul și ieși din cameră.

– Unde pleci? întrebă Finn.

– Să pun laptopul la încărcat. Nu mai are baterie. Peyton fu mulțumită că glasul nu îi era gâtuit. Hotărâtă să se poarte ca un adult, își păstră cumpătul. Dacă el nu mai voia să o vadă, atunci era în regulă pentru ea. Doar că nu era. Tocmai se spălaseră unul pe celălalt în duș, pentru numele lui Dumnezeu. Sentimentele ei o luau razna. Era furioasă, frustrată și se simțea oribil de vulnerabilă. O dăduse din nou în bară. Nu ar fi trebuit să-l sărute niciodată, nu ar fi trebuit să se culce cu el și nu ar fi trebuit să-l sune. Oftă. Lecție învățată.

– Telefonul tău sună sau al meu? o întrebă Finn, urmând-o în bucătărie.

Peyton îi luă telefonul de pe bar și i-l întinse. Nu se uită să vadă cine îl sună. Ignorându-l, își băgă laptopul în priză și începu să își caute propriul telefon. După ce scotoci pe sub perne și pături și mută cutii prin bucătărie – se uită chiar și în frigider pentru că îl lăsase acolo de mai multe ori când stătea în Brentwood – își aminti că îl pusese în buzunarul halatului pe care îl luase la piscină.

Era acolo, dar nu mai avea baterie. Era pe punctul de a-l pune la încărcat, când văzu că primise un mesaj de la unchiul Len. Voia să o vadă pe ea și pe Lucy a doua zi ca să discute despre o problemă. Urma să sosească după prânz. Mai avea și un mesaj de la Lucy, care

o ruga să o sune, dar trebuia să aştepte până dimineaţă. Era târziu, iar Peyton nu avea starea necesară pentru o discuţie lungă cu nimeni.

Finn încă vorbea la telefon când ea se duse la culcare. Închise uşa, un mesaj tăcut că el trebuia să o lase în pace. Nu funcţionă. În miezul nopţii se trezi în braţele lui. Nu putea să se mai mintă: era topită după el. Se culcă la loc, gândindu-se că ar trebuie să se mute în altă cameră.

Peyton era deja îmbrăcată şi pregătea micul dejun înainte ca Finn să se trezească. Auzi apa curgând la duş şi, rezistând gândurilor erotice care o tot bombardau, încercă să se concentreze pe ceea ce făcea. Avea să fie cea mai amabilă gazdă posibil, chiar dacă asta o durea.

Pregăti o frittata cu brânză Gruyère, ardei roşu, dovlecel, spanac şi bacon. Apoi îi aranjă farfuria la bar, îi turnă suc proaspăt de portocale în pahar şi fructe tăiate bucăţi într-un bol.

Finn îşi aranja tocul pistolului atunci când intră în bucătărie.

– Ceva miroase bine.

– Micul tău dejun e gata, spuse Peyton, zâmbind.

– Al tău unde este?

– Eu am mâncat deja. Pâine prăjită şi suc de portocale – atât putuse să mănânce. Cu toate grijile care îi bombardau stomacul, era surprinzător că nu avea ulcer.

Finn mâncă şi ultima firimitură.

– Ştii să găteşti, nu glumă, o lăudă el.

– Mulţumesc. Ar trebui să plecăm. Am multe de făcut în dimineaţa asta.

Finn o prinse de mână.

– Peyton, nu crezi că ar trebui să vorbim despre...

– Nu, îl întrerupse ea, aproape strigând. Nu o să vorbim deloc despre asta.

– Nu vrei să ştii de ce eu...

Peyton îşi smuci mâna din prinsoarea lui.

– Nu, nu vreau să ştiu.

Peyton îşi pierdea răbdarea, aşa că Finn nu mai insistă. Arăta al naibii de sexy astăzi, cu blugi strâmţi şi o bluză subţire, aproape transparentă. Era decentă, dar provocatoare. Voia să îi spună să se întoarcă în dormitor şi să se schimbe în ceva mai puţin provocator,

dar mai voia şi să o dezbrace şi să facă dragoste cu ea. Din moment ce atitudinea ei indiferentă îi transmitea că asta nu avea să se întâmple, Finn îşi îndreptă gândurile spre planurile sale pentru acea zi.

Nu îi spuse ce avea de gând să facă până nu ajunseră la hotel. O conduse în biroul lui Christopher şi o rugă să ia loc, apoi o chemă pe Lucy.

– Ce faci? întrebă Peyton.

– Vom vorbi despre ce se petrece. Iar cu aceste cuvinte, începu să le explice de ce se afla acolo. Fără să ştie Peyton, Finn vorbise deja cu Christopher despre situaţie. El ştia mai multe decât Lucy.

– Avem glonţul din plafon şi mai trebuie să găsim arma. Lucrăm la asta.

– Cum te putem ajuta? întrebă Christopher.

– Nu putem face nimic, spuse Lucy. Peyton a hotărât să o lase baltă. Bărbatul ăla oribil a venit aici să o ameninţe, nu-i aşa? Îi aruncă lui Peyton o privire încruntată, dar nu era furioasă. Se temea pentru sora ei.

Peyton îl privi pe Finn înainte să îi răspundă lui Lucy.

– Sâmbătă merg în Atlanta ca să vorbesc cu Erik Swift şi să îi dau înregistrarea. Apoi îmi voi vedea de viaţa mea.

Lui Lucy i se umplură ochii de lacrimi. Nu spuse nimic un minut întreg, în care Peyton îşi anunţă programul, apoi izbucni:

– Nu. Absolut nu. Ţi-ai pierdut minţile? Trebuie să o laşi baltă. Îi ceri să vină după tine. Nu poţi să uiţi toată povestea asta?

– Tu ai putea? o provocă Peyton. Tu ai păstra tăcerea ştiind de ce este capabil omul ăsta?

Lucy începu să vorbească, dar apoi se răzgândi. Christoper decise să răspundă pentru ea.

– Nu, nu ar putea să păstreze tăcerea. Ar încerca să îl oprească.

Peyton nu mai voia să se contrazică.

– Îmi pare rău, Lucy, şopti ea, trecând pe lângă sora ei.

Finn o urmă până în biroul său.

– Trebuie să merg în Port James, să mă întâlnesc cu şeful poliţiei şi cu alţi câţiva oameni. Oameni care te pot proteja, spuse el, când Peyton păru confuză. Eşti în siguranţă aici. Promite-mi că nu pleci nicăieri.

Chiar nu avea motive de îngrijorare. Peyton avea destulă treabă cât să o ţină ocupată în birou până la miezul nopţii. Lucy stătea în

pragul uşii biroului lui Christopher, privind-o, dar, în afară de faptul că ridică din sprâncene, nu comentă gestul de afecţiune dintre ei.

Dimineaţa zbură pe nesimţite. Peyton găsi planurile arhitecturale ale staţiunii şi le întinse pe o masă mare din sala de conferinţe de lângă biroul lui Christopher. Două piscine, care erau destul de apropiate una de cealaltă, aveau nevoie de renovări masive. Cu cât studie mai mult planurile, cu atât deveni mai convinsă că era mai bine să le demoleze şi să le transforme într-o singură piscină mare. Poate una de dimensiuni olimpice. Gândul acela duse la un altul. Ar putea să devină un loc de antrenament pentru câteva săptămâni pe an? Prin mintea ei goneau toate posibilităţile.

Peyton îşi verifică ceasul. Sosirea unchiului ei se apropia, iar ea devenea din ce în ce mai nerăbdătoare din pricina motivului vizitei.

Lucy era la fel de agitată. Era convinsă că problema era Debi. Deschise uşa sălii de conferinţe şi băgă capul înăuntru ca să îşi dea cu părerea.

– Verişoara noastră a ajuns la unchiul Len. Vine aici ca să ne vorbească despre ea.

Cincisprezece minute mai târziu, se întoarse şi se aşeză pe un scaun, dând glas altui gând.

– Dacă Len a dat faliment?

Peyton scutură din cap. Avea propriile bănuieli. Era îngrijorată că Len se răzgândise pentru că îşi dăduse seama cât de incapabile erau ea, Lucy şi Ivy. Venea să le spună că făcuse o greşeală lăsându-le Bishop's Cove în grijă.

Dându-şi seama că bănuielile lor nu reuşesc decât să le agite şi mai tare, surorile deciseră să îşi domolească imaginaţia până la sosirea unchiului lor. Nici una dintre ele nu putea prezice motivul vizitei lui. Aveau să îl afle curând.

Finn se întoarse la ora unu, iar la unu şi jumătate, un paznic de la porţi sună. Lucy răspunse la telefon, iar după ce ascultă câteva secunde, puse apelul pe speaker.

– Aici Dane, de la poarta din faţă. Avem o problemă, spuse vocea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Finn.

– E o doamnă nebună aici, care face scandal. Strigă tot felul de înjurături la Roger şi la mine pentru că nu vrem să îi deschidem poarta. Este femeia din fotografia pe care ne-aţi dat-o, iar ea nu are voie să intre, corect?

– Da, aşa este. Nu îi deschideţi poarta, îi ceru Lucy.

– Da, doamnă. Dar cum scăpăm de ea? Face un circ total. Auziţi asta? Claxonează întruna.

Toată lumea se întoarse spre Finn pentru un răspuns. El încercă din răsputeri să nu râdă.

– Ce?

– Tu eşti agent FBI, le reaminti Peyton. Du-te şi împuşc-o.

Finn chiar râse. Lucy era de partea surorii ei, ceea ce îl făcu şi pe Christopher să râdă.

– A... agent McBain? Ameninţă să dărâme poarta, spuse Dane.

– Mai dă-i o ultimă şansă să plece, îl instrui Finn. Spune-i că vei chema poliţia. Apoi fă-o.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

De îndată ce apelul se încheie, Lucy întrebă:

– Cât îi va lua lui Debi să renunţe şi să plece acasă?

Peyton ridică din umeri.

– Este obişnuită ca totul să iasă aşa cum vrea ea.

– Poate dacă l-ai suna pe soţul ei, ar veni şi ar lua-o acasă, îi sugeră Lucy.

– Glumeşti? Nu ar vorbi cu mine. Nu mă place. Sună-l tu.

– Nici pe mine nu mă place. Dacă ar fi Ivy aici... ar vorbi cu ea. Ea este cea mai drăguţă dintre noi.

– Există cineva drăguţ în familie? întrebă Finn.

– Greu de crezut, interveni Christopher.

– Hei, noi suntem drăguţe, insistă Lucy.

Cristopher se amuză de declaraţia ei şi continuă să râdă în drum spre biroul său. Finn îi atrase atenţia, întrebându-l dacă puteau vorbi *între patru ochi* despre câteva lucruri.

– Ce lucruri? îl întrebă Peyton.

Finn nu îi răspunse. Îl urmă pe Christopher în birou şi închise uşa în urma lui.

– Ai observat cât de nepoliticos poate să fie Finn? întrebă Peyton.

– Ai observat cât de enervant poate să fie Christopher? spuse şi Lucy. Cu mine, cel puţin. Cu tine se poartă drăguţ.

– Doar pentru că eu nu m-am contrazis cu el. Este teribil de eficient, nu-i aşa? Şi deştept. E ca şi cum ar mai fi condus o staţiune înainte.

Lucy încuviinţă din cap.

– Nu aş recunoaşte-o niciodată de faţă cu el, dar avem nevoie de el aici. Ştie ce face.

Peyton fu de acord, apoi spuse:

– Am o idee cu piscinele. Zi-mi ce părere ai.

Îi explică viziunea ei, prezentându-i diferite abordări surorii sale. Tocmai îi spunea despre o idee genială când intră unchiul Len. Ambele surori săriră în picioare şi îl îmbrăţişară. Cu părul argintiu la tâmple şi ochi sclipitori, Peyton se gândi că Len arăta mai chipeş şi mai distins ca niciodată.

După ce salutările se încheiară, Len aruncă o privire în birou şi întrebă:

– Unde e toată lumea?

– Împrăştiată prin staţiune, răspunse Lucy.

– Cum se descurcă Christopher?

Din moment ce o privea pe Lucy, ea răspunse:

– Bine. E priceput.

– Unde este?

– În biroul lui cu Finn.

– Finn este aici? întrebă Len zâmbind. Nu l-am mai văzut de ani buni. Ce a mai făcut?

– Păi, ştii tu, chestii obişnuite: a câştigat premii, a fost promovat, a salvat un oraş. Nimic nou sub soare.

– Este extraordinar, nu-i aşa?

– Da, este.

– Sper să nu se supere dacă îi întrerup. Hai să aflăm. Ciocăni la uşa biroului lui Christopher şi băgă capul înăuntru. Pot să vă răpesc puţin timp? Intră şi dădu mâna cu Finn. Mă bucur să te revăd. Mai înoţi?

– Mai înot, domnule. Nu la fel de repede, totuşi.

Întorcându-se spre Christopher, Len spuse:

– Am o mică problemă şi sper ca tu şi fetele mele să mă puteţi ajuta.

– Desigur, răspunse Christopher.

Len le făcu semn lui Lucy şi Peyton să intre şi să ia loc pe canapeaua din piele, iar el îşi trase un scaun lângă birou. Finn se sprijini de pervazul ferestrei şi rămase nemişcat. Peyton îi aruncă o privire din care spera ca el să înţeleagă că nu voia ca Len să ştie motivul pentru care venise acolo, iar Finn îi făcu cu ochiul. Asta însemna că înţelesese mesajul ei tăcut? Sau că plănuia să îi spună totul unchiului ei?

Len îi atrase atenţia.

– Un om nu poate îndura atâtea.

Confuz, Christopher spuse:

– Domnule?

Finn le privea pe Peyton şi Lucy. Expresiile lor păreau să spună că ştiau despre ce vorbea Len. Păreau îngrozite.

– Nu vă pot spune câte telefoane am primit de la fratele meu Brian. Este tatăl nepoatei mele Debi, îi explică el lui Finn. Şi normal că m-a sunat şi Debi, spuse Len epuizat. Cam de zece, douăsprezece ori pe zi. Chiar m-am gândit să îmi schimb numărul de telefon.

Peyton simţi un gol în stomac. Lucy o înghionti cu cotul şi mimă cuvintele *O, Doamne*. Peyton îşi făcu semnul crucii, ca să alunge ceea ce ştia că urmează şi îşi jură că dacă ar fi avut nişte apă sfinţită la îndemână, s-ar fi stropit cu ea. Oricine trebuia să îşi ia toate măsurile de precauţie când avea de-a face cu un diavol de femeie.

– Ştiu că poate fi dificilă, continuă Len. Dar face parte din familie şi trece printr-o perioadă mai grea. Sean i-a cerut divorţul. Se pare că are pe altcineva.

Încă o căsnicie destrămată, se gândi Peyton. Nu mai putea nimeni să fie fidel?

– O mare parte din banii pe care i-am dat s-au dus pe datoriile pe care le aveau, le explică Len. Presupun că avocatul de divorţ va primi restul. Acum, iată ce vă propun. Îşi privi nepoatele şi aproape că le văzu părul ridicându-se în cap, aşa că adăugă rapid: nu vă faceţi griji. Nu o voi lăsa să facă parte din afacerea voastră. Bishop's Cove vă aparţine.

Lucy şi Peyton se lăsară uşurate pe spătarul canapelei. Sentimentul fu de scurtă durată.

– Am vorbit cu Debi şi i-am spus că îi voi cumpăra o casă, o casă pe plajă dacă vrea, dar trebuie să lucreze aici şase luni şi să îi demonstreze lui Christopher că merită. Şi când spun să lucreze, vorbesc serios. Nu o vreau răsfăţată.

– De ce aici? Ai şi alte proprietăţi. Glasul lui Peyton se auzi de parcă era sugrumat.

– Deoarece Christopher ştie cum să se descurce cu oamenii dificili.

În acel moment, Christopher o privi pe Lucy şi rânji.

– În regulă, am stabilit, spuse Len, iar Christopher încuviinţă.

– Unde o să stea? întrebă Lucy.

– În afara staţiunii. I-am plătit chiria pe şase luni pentru un apartament. E posibil să nu reziste atât de mult. Vom vedea. Va începe munca de luni.

Finn îi aruncă o privire lui Peyton, apoi lui Lucy. Surorile aveau expresii identice pe chip. Arătau de parcă aşteptau ca alte lucruri rele să se abată asupra lor.

CAPITOLUL 22

Peyton şi Finn sosiră în Atlanta cu o oră înainte ca avionul lui Erik să aterizeze, ceea ce le dădu destul timp să ajungă la terminalul lui şi să îl aştepte.

Mimi făcuse o poză cu telefonul unei fotografii cu Erik şi i-o trimisese lui Peyton, dar fotografia fotografiei nu era prea grozavă. Luciul pozei făcea imaginea neclară. Totuşi, Peyton era sigură că avea să îl recunoască, pentru că toţi spuneau că seamănă cu tatăl lui.

– L-ai cunoscut pe Randolph Swift? o întrebă Finn.

– Nu.

– L-ai văzut vreodată? Poate mergând pe coridor, în lift sau la cantină?

– Nu, dar la recepţia clădirii este un tablou uriaş, pictat în ulei, cu el. Nu îmi fac griji. Îi voi recunoaşte pe Erik. Mimi spune că seamănă cu Randolph.

– Dar nu l-ai... Finn se opri. Bine, ştii ce faci.

– Da, ştiu.

O oră mai târziu, se văzu nevoită să îşi reevalueze gândirea. Primul bărbat pe care îl abordă semăna leit cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre Erik: păr blond, înalt, slab şi tânăr. Purta chiar şi un rucsac, la fel ca orice student absolvent.

– Ascunde-ţi pistolul, îi şopti ea lui Finn în timp ce se apropiau de bărbat. Nu vreau să îl sperii.

– Şi unde propui să îl ascund?

– Sub geacă.

Finn rămase în urmă şi privi cum Peyton îl trase pe străin deoparte, prezentându-se şi întrebându-l dacă era Erik Swift. Bărbatul o examină din cap până în picioare, zâmbi, apoi o analiză din

nou. Finn voia să-l pocnească. Atunci când auzi răspunsul, merse spre ei, pregătit să îi tragă un pumn în față.

– Sunt cine vrei tu să fiu, îi spuse bărbatul lui Peyton. Vrei să mergem undeva și să ne cunoaștem mai bine?

Peyton privi peste umăr, la Finn.

– Cine spune asta?

Domnul Flirt deveni serios când văzu insigna lui Finn.

– Hei, omule, ea s-a dat la mine.

– Nu m-am dat la tine, spuse indignată Peyton, rușinându-se și înroșindu-se la față.

Finn îl puse pe bărbat să îi prezinte un act de identitate, apoi îl lăsă să plece.

– Nu cred că mi-a fost vreodată mai rușine ca acum, îi șopti Peyton.

– Ba da, răspunse el, zâmbind.

Continuară să îi privească pe cei care sosiseră cu acel zbor. Un grup de bărbați venea în urma unui cuplu mai în vârstă, care mergea încet.

Finn așteptă până când bărbații depășiră cuplul, apoi strigă:

– Hei, Erik.

– Da? Un bărbat se întoarse în direcția lui Finn.

– Poftim, îi spuse el lui Peyton.

– Nu seamănă cu tatăl lui, spuse ea, părând suspicioasă. Am emoții, șopti apoi, privindu-l pe Erik apropiindu-se.

Era înalt și slab, așa cum îl descrisese Mimi, și totuși Peyton nu văzu nici o asemănare cu portretul lui Randolph. Știa că Erik avea douăzeci și ceva de ani, dar acest bărbat părea mult mai tânăr, ca cineva care de-abia intra la facultate. Purta un tricou cu mâneci lungi, în dungi, și jeanși, și avea căștile în jurul gâtului, un fir subțire dispărându-i în buzunar. Avea un rucsac în spate și geaca în mână.

– Erik Swift? întrebă Peyton.

– Da, răspunse el. Îi zâmbi politicos, deși părea confuz, ca și cum ea ar fi fost cineva pe care ar trebui să o recunoască, dar nu știa de unde.

Peyton întinse mâna spre el și, după ce se prezentă pe sine și pe Finn, se grăbi să îi explice:

– Nu ne-am cunoscut niciodată. Am lucrat pentru revista familiei tale pentru puțin timp.

Erik își întoarse atenția spre Finn și se încruntă la vederea armei.

– Despre ce e vorba? întrebă el.

– Am putea merge undeva unde să putem vorbim în liniște? îl întrebă Peyton. Am ceva ce cred că ar trebui să asculți.

Reticent, dar curios, Erik îi urmă în barul companiei aeriene, care era la câteva terminale distanță. Insigna lui Finn era singurul lucru de care avură nevoie ca să li se permită intrarea în clubul exclusivist. Peyton fu încântată să afle că Erik nu era membru acolo, pentru că îl făcu să pară mai normal și diferit de Drew și Eileen. Finn arătă spre un loc mai retras din spatele clubului, iar Peyton și Erik se îndreptară în acea direcție, iar Finn se opri la bar ca să le ia câte o sticlă cu apă.

Erik și Peyton se așezară pe scaune aflate față în față, iar Finn li se alătură, punând sticlele cu apă pe masa joasă dintre ei, după care luă loc pe o canapea neagră din piele. Se uită la Erik, atent la limbajul corpului. Era încordat, ca și cum ar fi știut că urma ceva rău.

– După cum am spus, începu Peyton, am lucrat pentru revista ta.

Finn îl privi pe Erik îndeaproape, așteptându-i reacția.

– Cumnatul tău a fost șeful meu, continuă ea.

– Aș fi putut ghici asta, spuse el, aplecându-se spre ea.

– Cum ai fi putut ghici...

– Ești frumoasă, spuse el. Drew ar fi găsit o cale să te aducă în departamentul lui și la mâna lui.

– Îl placi pe cumnatul tău? îl întrebă Finn.

– Nu. E un dobitoc.

– Dar sora ta? Te înțelegi bine cu Eileen?

Erik păru puțin încurcat de întrebare la început. Făcu o mică pauză, apoi spuse:

– Noi doi am luat-o pe căi separate acum câțiva ani. S-a purtat destul de urât cu mama. Erik scutură din cap. Nu o voi ierta niciodată pentru asta... deși tata a făcut-o, adăugă el după câteva secunde. Îndreptându-se în scaun, vorbi autoritar. Spuneți-mi despre ce este vorba.

– De unde să încep? îl întrebă Peyton pe Finn.

– Cu prima zi de muncă.

– Bine, spuse ea, și începu să îi descrie coșmarul prin care trecuse.

Erik păli de câteva ori și mormăi înjurături; oricum, nu părea să îi fie greu să o creadă.

Când Peyton termină de povestit despre întâlnirile ei cu Drew, tremura. Se ridică și se întinse după sticla cu apă. O deschise, bău o gură și s-ar fi așezat înapoi pe scaun dacă Finn nu ar fi luat-o de mână și nu ar fi forțat-o să se așeze lângă el. Părea să știe că Peyton avea nevoie să împrumute puțină putere de la el.

– Parsons a urmărit-o când a plecat din Dalton, spuse Finn, și îi povesti lui Erik despre găurile de gloanțe.

Erik deschise gura ca să protesteze, dar se opri, dându-și seama că povestea lor era plauzibilă.

– Parsons nu s-ar da în lături de la nimic. E un bătăuș și un parazit.

– De două ori s-a tras asupra lui Peyton. De două ori, repetă furios Finn. Și am patru suspecți principali.

Patru? se gândi Peyton. De unde scosese numărul ăla? Se întoarse spre el să îl întrebe, dar el își puse mâna pe a ei și i-o strânse ușor, iar ea știu că asta însemna „întreabă-mă mai târziu".

– De ce nu asculți înregistrarea acum? îi sugeră Finn.

– Văd că ai căști, așa că nu va mai trebui să o pun pe speaker și să o ascult din nou, îi zise Peyton, adăugând în gând, *Slavă Domnului*. Să audă vocea lui Drew o scotea din sărite.

Scoase telefonul și i-l dădu lui Erik, care cuplă căștile la el, și le puse pe cap și apăsă play.

Culoarea dispăru ușor de pe fața lui. Câteva minute mai târziu, obrajii i se înroșiră, iar Peyton bănui că asculta lucrurile oribile pe care Drew le spusese despre mama lui. Când termină de ascultat, Erik arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani. Îi înapoie telefonul lui Peyton și își dădu căștile jos.

– Tata a ascultat asta? întrebă el.

– Nu.

– De ce nu?

– Sora ta îl păzește ca un rottweiler. Nimeni nu se poate apropia de el. A fost îndepărtat de lucrurile negative pe care le-ar putea auzi.

Erik își frecă fruntea.

– Excursia în Europa, să viziteze toate locurile care i-au plăcut mamei... a fost doar o manevră, nu-i așa? Să reintre în grațiile tatei.

Peyton nu spuse nimic, iar în următoarele zece minute Erik înjură și mormăi în sinea lui.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu asta? întrebă Finn.

Răspunsul lui fu imediat.

– Să îl dau afară din companie. Și pe Eileen. Tata vrea să am un rol mai activ în companie, iar acum că aproape am terminat cu școala, pot să fac asta, spuse el cu fermitate. Voi vorbi cu el. Mergem împreună la cimitir de fiecare dată când vin acasă. Cred că asta îl ajută. Îi e dor de ea, la fel și mie, adăugă Erik cu glasul sugrumat de tristețe.

Bătu cu degetul în telefonul lui Peyton, apoi spuse:

– Vrei să îmi trimiți înregistrarea? Îi dădu numărul lui, iar câteva secunde mai târziu, primi dovada ticăloșiei lui Drew.

– O să-l fac pe tata să o asculte când vom fi la cimitir. Este cam singurul moment în care putem fi singuri. Eileen nu vrea niciodată să meargă cu noi.

– Drew crede că va fi numit director de către tatăl tău la comemorarea mamei tale.

Erik scutură din cap.

– Nu, asta s-a schimbat. Tata m-a sunat ieri și mi-a spus că va face anunțul vineri. A spus că Drew l-a convins să îl facă mai repede. Nu vrea ca afacerea să intervină în comemorarea mamei.

– E mai puțin de o săptămână, spuse Peyton. Cum ai de gând să îl dai afară odată ce preia conducerea? Ai face bine să găsești o cale să scapi de el până atunci.

– Numirea lui e temporară, le explică Erik. Tata vrea să vin în companie pentru vreo doi ani și să învăț cum sunt conduse toate departamentele înainte să preiau controlul. Nu vrea ca ginerele lui să preia afacerea familiei.

– Drew nu ți-ar ceda niciodată frâiele afacerii, spuse Peyton. De ce nu i-a oferit postul lui Eileen?

– Ea nu l-a vrut, răspunse Erik. A preferat ca Drew să conducă firma. Ar fi fost un dezastru, oricum. La modul în care tratează ea pe toată lumea... Uneori poate fi insuportabilă, adăugă cu un oftat epuizat, dar își iubește soțul.

– Este o dragoste bolnavă, izbucni Peyton. Ai auzit înregistrarea, pentru numele lui Dumnezeu. Știi că Drew este un obsedat sexual.

– Am auzit zvonurile, spuse el. Doar că nu...

– Credeai că sunt adevărate? Chiar ești așa naiv? îl întrebă Peyton. Nu voia să pară neînțelegătoare, dar era hotărâtă să îl facă să înțeleagă consecințele dacă îl lăsa pe Drew la conducere.

– Nu naiv, o corectă Finn. Pur și simplu, nu ai vrut să știi, nu-i așa, Erik?

Erik nu își căută scuze.

– Nu, presupun că nu. Știam că este un afemeiat și știam că lui Eileen nu îi pasă de celelalte femei cu care umblă.

Fără să clipească, o întrebă pe Peyton:

– Ai de gând să îl dai în judecată? Ai un caz al naibii de bun.

Peyton stătea pe marginea canapelei. Se retrase lângă Finn și spuse:

– Asta depinde de tine și de tatăl tău. Dați-l pe Drew afară din companie și puneți motivul pentru care a fost concediat în cazierul lui. Vreau ca trecutul să îl urmărească. Și încă ceva, Erik... ai fost avertizat. Acum știi, ai înregistrarea, iar dacă nu faci nimic în privința lui Drew, în cele din urmă una dintre victimele lui îl va denunța pentru hărțuire, iar eu voi avea grijă ca toată lumea să afle că tu știai cât de nemernic este. Dacă nu îl controlezi, îți va distruge compania. Mai bine ai face ce trebuie.

– Mi-ai dat multe de gândit, spuse el, ridicându-se și întinzându-se după rucsac.

Până atunci, Finn păruse să fie foarte relaxat, dar asta se schimbă într-o secundă.

– Stai jos. Nu am terminat.

Vocea lui autoritară îl surprinse pe Erik. Tresări vizibil și se așeză repede înapoi pe scaun.

Finn se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi, și îl privi pe Erik. Voia să îl intimideze și își atinse scopul.

– Cât de des merg la vânătoare Drew și prietenii lui? îl întrebă el.

Întrebarea îl surprinse pe Erik.

– Nu știu. Obișnuiau să meargă de vreo două ori pe an, cred.

Peyton se întreba ce punea Finn la cale. Drew spusese că nu mergea la vânătoare, ci la pescuit. Nu așa le spusese?

– Unde își țin puștile?

– De ce vrei să știi?

– Unde își țin puștile? repetă Finn.

– Mereu au împrumutat armele tatălui meu. Când era mai tânăr, tatei îi plăcea să meargă la vânătoare. M-a luat și pe mine cu el o dată. Nu mi-a plăcut frigul și nu am mai mers niciodată. Are o colecție impresionantă de puști. Unele dintre ele sunt destul de valoroase. De aceea a insistat mereu ca Drew să le aducă înapoi în clipa în care se întorcea de la vânătoare.

Erik păru uimit, dându-și brusc seama încotro se îndrepta Finn.

– Crezi că Drew a folosit... Amploarea situației începea în sfârșit să prindă contur pentru el și se întoarse spre Peyton. Voia să te ucidă, șopti Erik. Era capabil să meargă atât de departe pentru ce? O slujbă idioată?

– Pentru bani și putere, spuse Finn. Vreau armele alea. Mă ajuți să fac rost de ele?

Erik încuviință din cap.

– Spune-mi ce să fac.

Capitolul 23

– L-ai speriat de moarte, îi spuse Peyton lui Finn. Bietul Erik tremura când ne-am despărţit.

– Foarte bine. Trebuie să fie speriat. Dacă o dă în bară, dacă spune ceva înainte ca tatăl lui să poată lua măsuri, ce crezi că se va întâmpla?

Finn o trăgea pe Peyton spre terminal, ca să se îmbarce în avionul pentru Florida.

– Drew ar încerca să îl împiedice să îi facă probleme.

– Ăsta e un mod drăguţ de a spune că îl va ucide.

– Nu ai de unde să ştii...

– Nu fi naivă. Tu ai făcut o înregistrare, iar el a trimis pe cineva să te omoare. Normal că l-ar reduce la tăcere pe Erik. Probabil că ar face ca totul să pară un accident. Ai idee câţi bani sunt la mijloc aici? La naiba, l-ar ucide fără să stea pe gânduri.

– Pari atât de cinic.

Finn zâmbi.

– Şi cum ai vrea să fiu?

– Nu ştiu. Poate îngrijorat. Cel puţin, îşi spuse Peyton în sinea ei. Atitudinea lui era prea cinică pentru ea.

Finn se opri brusc şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Privind-o în ochi, deveni foarte serios.

– Tu eşti prioritatea mea. Agenţii Hutton şi Lane vor fi înapoi în Dalton înainte să ajungă Erik acasă. El va fi prioritatea lor. Nu îţi face griji.

– Înapoi în Dalton? Au mai fost acolo înainte?

– Da, l-au interogat pe Parsons şi pe alţi câţiva oameni.

– Când au făcut asta?

– După ce am văzut găurile de gloanţe de lângă rezervorul de benzină i-am sunat.

Anunţul zborului lor le întrerupse discuţia. Peyton era obosită acum; teama şi stresul întâlnirii cu Erik, grijile cu privire la reacţia lui o epuizaseră. Voia doar să închidă ochii şi să se relaxeze.

Slabe şanse să se întâmple asta. Îşi tot spunea că ea făcuse tot ce ţinuse de ea şi că acum totul depindea de Randolph şi de fiul lui. Dacă Erik făcea ceea ce promisese, Peyton ar putea în cele din urmă să îşi vadă mai departe de viaţă.

Totuşi, asta nu avea să se întâmple cu Finn. El îi spusese destul de clar că nu voise, nici nu intenţionase să o mai caute, iar ea era destul de sigură că sentimentele lui nu se schimbaseră. De-abia când erau în maşină, în drum spre Bishop's Cove, Peyton îşi luă inima în dinţi şi abordă subiectul.

– Când totul se va termina, dacă vreau să te revăd, e nevoie să îmi cumpăr un pistol şi să trag în maşina mea?

Finn o privi şi se încruntă, apoi spuse:

– Ştii că dacă ai vreodată probleme voi veni să te ajut. Trebuie doar să mă suni.

Nu, asta nu avea să se mai întâmple, îşi jură Peyton. Nu avea de gând să-l mai sune, indiferent de motiv. Dacă el nu o voia în viaţa lui, ea nu dorea să îl facă să se răzgândească.

Nici unul din ei nu mai scoase un cuvânt până nu ajunseră în parcarea hotelului. Chiar când Peyton se întinse să deschidă portiera, Finn îşi puse mâna pe braţul ei ca să o oprească şi spuse:

– Chiar am dat-o în bară cu tine. Nu ar fi trebuit să te ating niciodată. Chestia asta nu duce nicăieri şi ştiu asta..., iar tu erai virgină, ceea ce nu aş fi crezut. Ar fi trebuit să te las în pace... Dacă aş continua cu asta, te-ai alege cu inima frântă. Nu vreau să te rănesc.

– Cum m-aş alege cu inima frântă?

– Hai să intrăm.

Peyton încerca din greu să îşi păstreze cumpătul. Dacă Finn nu ar fi arătat şi nu ar fi părut atât de chinuit, i-ar fi spus ea vreo două. Ar fi strigat: „*Acum* spui ceva? După toate dăţile când ai făcut dragoste cu mine? *Acum* te-ai decis că nu ar fi trebuit să se întâmple?"

– Răspunde-mi la întrebare, insistă ea.

– Te-ai putea îndrăgosti de mine.

În acel moment, Peyton îşi dădu seama cât de ignorant era Finn McBain.

– OK, acum înţeleg.

– Știu că asta a sunat arogant. Doar că...

– Înțeleg, repetă ea.

Ieși din mașină înainte ca Finn să poată veni și să îi deschidă portiera. Nu alergă înăuntru, ci îl așteptă și merse împreună cu el, ca să nu își dea seama cât de supărată era.

– Noi doi vrem lucruri diferite. Sunt cu opt ani mai mare decât tine și nu vreau să mă însor vreodată. Asta nu se va schimba, accentuă el. Dar tu ești tânără și probabil vrei totul. Un soț și copii.

– De unde știi tu ce vreau? îl întrebă ea curioasă.

– Ai o inimă iubitoare.

Ăsta era un cuvânt codat pentru *naivă*? se întrebă Peyton.

– Și tu nu?

– Tu nu ești pesimistă ca mine.

Peyton îi dădu cheia ca să descuie ușa.

– Tu spui că eu încă mai cred în dragoste și fericire până la adânci bătrânețe și ți-ai dat seama că astea sunt prostii. Vezi? Înțeleg.

Finn nu se contrazise cu ea. Era trecut de miezul nopții, iar Peyton era epuizată.

– Mă duc să fac un duș și să mă culc. Noapte bună.

Câteva minute mai târziu, stătea sub duș, lăsând apa fierbinte să îi alunge tensiunea din mușchi. Oare în cât timp avea să scape de furie și de frustrare și de durerea respingerii lui? Nu mai era o copilă; știa ce face când se culcase cu el și nu regreta că se întâmplase.

Își dorea ca Finn să nu aibă regrete. Asta este. Așa îi spunea mereu tatăl ei când nu găsea o explicație logică pentru un lucru rău care se întâmpla.

Mintea ei nu voia să se calmeze. După ce stinse lumina și se băgă în pat, își reaminti discuția. Finn îi spusese că nu ar fi trebuit să o atingă vreodată. Exact ce vrea orice fată să audă. Iar căsnicia nu era pentru el. Peyton puse această decizie pe seama lui Danielle. El voise să se însoare cu ea, până când aflase că fusese înșelat. Probabil că fusese devastat de trădarea ei. Încrederea este totul, concluzionă Peyton. Evident, Finn hotărâse că singura cale de a-și proteja inima era să nu aibă încredere în nici o femeie. Oare încă o mai iubea pe Danielle? Ideea îi făcu greață.

Săptămâna care o aștepta urma să fie dificilă, iar Peyton nu avea timp să își plângă de milă. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Doar atât avea de gând să își permită.

*

Duminică dimineața, la micul dejun, Finn îi spuse lui Peyton că urma să plece luni devreme.

– Ronan și cu mine trebuie să fim în Seattle pentru o întrunire înainte să ne întoarcem în D.C., dar vei fi în siguranță. Christopher a angajat doi oameni de la una dintre cele mai bune firme de pază din țară. I-am verificat și sunt extraordinari în domeniul lor. Ei vor avea grijă de tine.

– Nu ar trebui să fie nici o problemă până când Drew află că Erik are înregistrarea.

– Întotdeauna să te aștepți la probleme. Fii pregătită pentru ele.

Peyton încuviință. Își aminti brusc de ceva ce voia să îl întrebe.

– În aeroport i-ai spus lui Erik că ai patru suspecți principali. Eu m-am gândit la Drew, Parsons și Eileen. Cine este al patrulea?

– Erik.

– Dar el...

– Am mai spus asta. Să nu crezi în nimic până nu este dovedit. Erik spune că el și sora lui nu mai au nici o legătură unul cu altul. Ar putea fi o minciună. Din câte știm noi, ar fi putut să o sune din aeroport și să o avertizeze.

Peyton se gândi la ce îi spusese Finn în timp ce îi turnă o altă ceașcă de cafea.

– Ce-ar fi dacă s-ar dovedi că nu a fost nici unul dintre ei, că altcineva, care nu are nici o treabă cu Dalton, mă vrea moartă. Asta chiar ar fi o lovitură sub centură, nu-i așa?

Pe Finn expresia îl făcu să râdă.

– La naiba, Peyton, o lovitură sub centură?

– Spuneam și eu...

Finn o întrerupse:

– Făcând cercetări despre Drew și, mai ales după ce l-am cunoscut, sunt convins că el este în spatele tentativelor de omor. Știm că are un complice dubios în persoana lui Parsons. Totuși, ar putea fi un necunoscut și asta mă îngrijorează. Ar fi putut angaja un lunetist, cineva din afara cercului lui, cineva despre care nu știm nimic.

– Dacă a angajat un profesionist ca să mă omoare, atunci nu merită banii. Lunetistul e un trăgător jalnic.

Finn se mișcă rapid, lipind-o de barul din bucătărie.

– Nu o lua ca pe o glumă. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... Privind-o în ochii ei frumoși, încercă să-i reziste, dar era o luptă pe care știa

că avea să o piardă. Ah, la dracu, mormăi el înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

Peyton își puse brațele pe după gâtul lui, iar degetele i se strecurară în păr. Pasiunea ardea între ei, iar ea se ținea de el ca și cum nu ar fi vrut să se oprească vreodată.

Finn își reveni în simțiri și se trase brusc înapoi. Încercă să își recapete suflul în timp ce spuse:

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Când sunt lângă tine, nu mă pot controla. Mă enervează chestia asta.

Într-adevăr, se gândi Peyton, și pe mine.

– Atunci, bine că pleci. Își puse capul pe umărul lui și închise ochii. Voia să își amintească mirosul lui plăcut, atât de proaspăt, de curat și de masculin.

Dându-și seama cât de prostesc se purta, Peyton se retrase de lângă el. Toate lucrurile bune au un sfârșit, nu-i așa?

– Ar trebui să mergem la hotel acum. Christopher ne așteaptă, spuse Finn.

– De ce ne așteaptă?

– Ca să vorbim despre bodyguarzi și programul lor.

– Dacă nu îmi place de ei? întrebă ea.

– Atunci, nu îți place de ei.

– Nu îi pot schimba cu alții?

– Nu, nu poți. Finn o apucă de mână. Asta e o treabă serioasă, Peyton.

Christopher era în hol cu Lucy, certându-se pe ceva ce, evident, ea credea că este important. Christopher părea resemnat; Lucy arăta nervoasă.

– Nu vă înțelegeți? întrebă Peyton. Ce surpriză.

– Ne înțelegem, insistă Lucy. Doar că el nu este rațional.

– Când ajung bodyguarzii? îl întrebă Finn pe Christopher.

– Întâlnirea este la zece, vor veni la timp.

– Îi cunoști personal pe tipii ăștia?

Christopher încuviință din cap.

– Am lucrat cu ei la Operațiuni Speciale.

Lucy făcu un pas mai aproape.

– Cine *ești*?

– Sunt bărbatul care îți spune ce poți sau nu poți comanda, dragă, iar canapele de o mie două sute de dolari ies din discuție. Nu le

cumperi. L-am asigurat pe unchiul tău că toate cheltuielile pentru renovări vor fi rezonabile.

Peyton se gândi la afirmația lui Christopher și deodată își dădu seama de adevăr. Unchiul Len îl lăsase pe el la conducere pentru ca ea, Lucy și Ivy să nu o dea în bară. Len nu voia ca ele să dea greș, iar Christopher era acolo ca să se asigure că nu se întâmplă asta. Era ciudat, dar simți cum o parte din greutate se ridică de pe umerii ei. Evident, Christopher știa ce face.

– Bine, atunci, spuse ea.

Lucy se întoarse spre sora ei.

– Cum adică, bine atunci?

Peyton ridică mâna.

– Vorbim mai târziu despre asta. Poți răbufni atunci.

Lucy încuviință din cap.

– Aduc eu vinul, spuse ea. Luă un dosar de pe biroul de la recepție și, îndreptându-și umerii, trecu țanțoșă pe lângă Christopher. Sunt în birou dacă ai nevoie de mine.

Christopher nu părea deloc deranjat de atitudinea ei. De fapt, buzele lui ușor țuguiate în timp ce o privea pe Lucy îndepărtându-se indicau exact opusul.

– Îți place să o necăjești, nu-i așa? îl întrebă Peyton.

– Da, recunoscu el.

Finn avea dreptate. Îi spusese lui Peyton că lui Christopher i se aprinseseră călcâiele după Lucy. Peyton prefera să creadă că el era interesat de sora lui pentru că îi plăcea să o contrazică. Peyton vedea lucrurile într-un mod mai puțin animalic. Fără îndoială că ieșeau scântei de fiecare dată când cei doi erau împreună, și toată lumea știe că scânteile pot aprinde un foc. Poate că certurile lor erau o cale de a-și ascunde adevăratele sentimente. O relație între doi oameni care urmează să lucreze împreună pentru un an întreg nu ar fi, poate, o idee bună. Dar, pe de altă parte, erau amândoi adulți. Dacă Lucy voia să fie cu Christopher, iar Christopher voia să fie cu ea, nu era treaba lui Peyton. Doar că nu voia ca sora ei să fie rănită. Spera ca Lucy să știe să își protejeze inima.

Finn îi atrase atenția.

– Bodyguarzii sunt aici.

Ușile din față se deschiseră și intrară doi bărbați în formă maximă. Erau destul de atrăgători, într-un mod dur. Amândoi aveau părul

negru și erau foarte bronzați. Erau cam de vârsta lui Finn, se gândi Peyton, și erau construiți ca el, numai din pachete de mușchi, dar în ceea ce privea sex-appealul, Finn câștiga detașat.

Din felul în care salutară, era evident că erau prieteni buni de-ai lui Christopher. Râzând, schimbară câteva insulte într-un limbaj destul de colorat înainte să traverseze holul ca să se prezinte.

Cel mai înalt dintre cei doi păși înainte și îi strânse mâna lui Peyton.

– Poți să îmi spui Drake.

Al doilea bărbat nu părea să își mai poată lua ochii de pe ea.

– Braxton, spuse el.

Apoi se întoarseră spre Finn. După ce se prezentară, Drake spuse:

– Hei, pe tine te cunosc.

– Da, și eu, spuse Braxton.

Lui Peyton îi venea să țopăie. În sfârșit putea să spună: „Vezi? Ți-am spus că oamenii te vor recunoaște de la Jocurile Olimpice."

– Tu l-ai prins pe Hayes și l-ai făcut să mărturisească, spuse Drake.

– Partenerul meu, agentul Ronan Conrad, a făcut mai toată treaba, spuse Finn. Pentru că nu se simțea confortabil să fie lăudat, se grăbi să adauge, înainte ca ei să mai spună ceva: Haideți să mergem în sala de conferințe și vă voi prezenta situația lui Peyton.

Peyton îi conduse în sală, iar bodyguarzii ascultară cu atenție în timp ce Finn le explică la ce se așteptă de la ei. Peyton nu credea că avea să dureze mult să îi pună la curent cu situația, dar se înșelase. Trecu o oră, iar ei încă mai aveau întrebări.

– Agenții Hutton și Lane sunt în Dalton. Acum ei conduc investigația și vă vor ține la curent, le spuse Finn.

– Sunt cu ochii pe toți jucătorii? întrebă Drake.

Finn încuviință din cap.

– Totul s-ar putea termina în curând. Aseară, Erik Swift le-a permis agenților să ia toate armele din casa tatălui său. Acum sunt la laborator.

Drake și Braxton erau conștiincioși. Insistară să recapituleze fiecare detaliu, până fură mulțumiți și convinși că se puteau descurca. Când Finn se oferi să le facă un tur al stațiunii, Peyton merse în biroul ei. Din moment ce era acolo, se gândi că ar putea la fel de bine să lucreze la schițele pentru noua piscină. Dacă voiau să deschidă în curând stațiunea pentru public, trebuiau să pună lucrurile în mișcare.

Finn și cei doi bodyguarzi se îndreptau spre ușă când ea îl auzi pe Drake întrebând:

– Când vreți să începem?

– Am eu grijă de ea până mâine dimineață. Apoi este numai a voastră, răspunse Finn.

Ce mod drăguț de a-și lua la revedere, se gândi ea.

Peyton nu era o mare băutoare, dar la cinci după-amiaza se gândi că ar putea da gata o sticlă de vin. Poate două. Nu era timp pentru odihnă, nici măcar duminica. Christopher era un expert în a conduce cu biciul în mână. Apăruse la amiază cu un teanc de propuneri de la diverși furnizori de produse și îi ceru să se uite peste ele în vederea deschiderii restaurantelor stațiunii. Tocmai comparase ultima listă de prețuri pentru rucola și sortase totul pe dosare când observă cât era ceasul. Finn nu se întorsese încă.

– Vreau să merg să înot în ocean, spuse ea unui birou pustiu. Drept răspuns, în depărtare bubui un tunet. Presupun că iese din discuție, spuse Peyton din nou. Se ridică de la birou și se întinse. Lucy era în biroul lui Christopher pentru o întâlnire care începuse cu câteva minute mai devreme și închisese ușa. Probabil că nu voiau ca ea să îi audă țipând, se gândi Peyton. Se hotărî să meargă înapoi în apartamentul ei și să îl aștepte pe Finn acolo, așa că porni spre biroul lui Christopher ca să îl roage să îi transmită mesajul lui Finn. Deschise ușa și, prea târziu, își dădu seama că ar fi trebuit să ciocăne înainte să intre. Lucy era în brațele lui Christopher și se sărutau destul de pasional. Nici unul nu o observă.

Închise încet ușa și se pregătea să plece când Finn se întoarse.

– Ce e amuzant? o întrebă el, văzându-i rânjetul larg.

Peyton era sigură că el avea să se laude dacă îi spunea, așa că răspunse doar atât:

– Nimic. Absolut nimic. Își frecă gâtul. Sunt obosită. Aș vrea să merg acasă acum. Braxton și Drake mai sunt încă aici?

– Nu, răspunse el. Au fost prin toată stațiunea și îi știu toate punctele slabe de intrare. Vor face cu schimbul, dar unul din ei va fi mereu cu tine după ce plec eu. Vei fi OK.

Oare Finn încerca să o convingă pe ea... sau pe el însuși?

Capitolul 24

Cina fu încordată. Lucy se sustrase de la masă, iar Peyton se gândi că probabil ieşise cu Christopher. I-ar fi prins bine ajutorul surorii ei ca să mai înlăture tensiunea dintre ea şi Finn. El îi propusese să păstreze o relaţie platonică, iar ea îl credea că era sincer când spunea că vrea să rămână prieteni. Ea nu fu atât de sinceră când consimţi, dar nu voia ca el să ştie asta.

După ce avea să plece a doua zi, totul urma să se termine. Peyton nu voia să îl mai vadă vreodată. Dacă el putea să plece departe de ea după tot ce împărtăşiseră, atunci nu o merita. Peyton merita să fie cu cineva care să o iubească, să o iubească cu adevărat. Necondiţionat. Cineva care nu ar putea niciodată să o părăsească.

Exista dragoste adevărată? Voia să creadă că da. Până să aducă Finn vorba despre asta, Peyton nu se gândise niciodată prea mult la căsătorie. Doar presupusese că avea să se întâmple şi asta într-o bună zi, chiar să aibă copii. Asta o făcea să fie de modă veche, pentru că voia să fie fericită pentru totdeauna cu bărbatul visurilor ei?

Luni dimineaţă, foarte devreme, Finn o îmbrăţişă strâns şi îi spuse din nou:

– Vei fi bine.

– Da, voi fi, spuse Peyton cu convingere.

– Dacă ai nevoie de mine, sună-mă, îi reaminti el.

Un sărut scurt şi plecă. După ce uşa se închise în urma lui, Peyton simţi o strângere de inimă, dar nu voia să permită durerii să o copleşească. Se forţă să se gândească la zilele care o aşteptau şi la ce voia să realizeze. Nu era uşor să îşi ţină sentimentele în frâu, dar reuşi.

Braxton fu lângă ea toată ziua, vizitând proiectele în renovare din staţiune. Munca era în toi şi, excluzând orice probleme neprevăzute,

puteau deschide hotelul şi primi oaspeţi peste trei săptămâni. Cei mai mulţi angajaţi erau în concediu, dar aveau să se întoarcă până atunci, iar Peyton începea să primească CV-uri pentru noile posturi disponibile. Încă mai erau proiecte masive de terminat, cum ar fi renovarea bungalourilor şi construcţia noii piscine, dar restul complexului urma să rămână la fel.

Peyton se întoarse în birou la timp ca să îl întâlnească pe Dan Miller, care sosise pentru întâlnirea cu Christopher. Antreprenorul, din punct de vedere al temperamentului şi aspectului, era opusul rivalului său, Scott Cassady. Miller era puţin trecut de cincizeci de ani, purta haine de muncă şi conducea o camionetă veche, care era trasă în jos de greutatea zecilor de unelte. Era calm şi sigur pe sine şi nu căuta să impresioneze pe nimeni. Peyton chiar îl plăcea. Simţi bătăturile din palma lui când îi strânse mâna. Cassady fusese superficial şi libidinos, pe când Miller vorbea la obiect. Nu părea genul care să le spună clienţilor ceea ce vor să audă doar ca să îi atragă de partea lui. Părea să fie sincer si direct, iar Peyton era nerăbdătoare să îi audă părerea despre planurile ei. Oare ce ar avea de spus despre dărâmarea a două piscine mici şi învechite şi construirea unei superbe piscine de dimensiuni olimpice? Christopher nu se opusese ideii şi era dispus să asculte, aşa că merse cu ea, Braxton şi Miller să viziteze zona şi să analizeze posibilitatea.

– Ce credeţi, domnule Miller? îl întrebă Peyton în timp ce priveau terenul pe care ea îl marcase pentru piscină. Este realizabilă?

– Să nu fim aşa protocolari, zise el. Spune-mi Dan, şi da, desigur că este realizabilă. Mai bine îmi fac un calcul şi îţi dau un preţ estimativ.

Christopher îl duse pe Dan într-un tur al staţiunii, să discute despre alte inovaţii pe care le avea în minte, în timp ce ea şi Braxton se întoarseră la hotel. Mai devreme în acea după-amiază, Christopher le chemă pe Peyton şi Lucy la el în birou.

– Trebuie să vă hotărâţi ce vreţi să fie locul ăsta, le spuse el. Toate bungalourile sunt situate pe partea vestică a staţiunii şi, Lucy, nu mi-ai spus tu că vrei să construieşti mai multe aproape de hotel?

– Da, spuse Lucy, încuviinţând din cap.

– Hotelul este pe partea estică, explică el în continuare. Iar Peyton vrea să pună o piscină de dimensiuni olimpice lângă hotel.

– Două dintre piscinele mici au nevoie de renovări masive şi mi-ar plăcea să le înlocuiesc cu una mare, îi explică Peyton. Cu un parc acvatic şi oceanul chiar acolo în faţă, vor veni mai multe familii. Putem avea şi mese incluse, adăugă ea entuziasmată. Şi, în cele din urmă, mi-ar plăcea să mai construim un hotel, dar nu mai mare ca acesta. Am analizat spaţiul şi putem să o facem fără să schimbăm caracterul staţiunii. Cred că unchiul Len ar fi de acord. Vreau ca Bishop's Cove să rămână cu farmecul de acum.

Lucy nu era de acord cu viziunea lui Peyton.

– Când vor fi gata, bungalourile vor atrage clienţi care apreciază luxul şi sunt dispuşi să plătească pentru el.

– Nu le putem avea pe amândouă? întrebă Peyton.

Gălăgia care se auzea din hol le întrerupse discuţia. Lucy şi Peyton recunoscură vocea piţigăiată. Sosise Debi. Din moment ce Braxton era singura persoană de afară, Peyton presupuse că el era cel asupra căruia se răsfrânse furia ei.

– Ghici cine a venit, spuse Peyton sec.

– Nu trebuia să înceapă munca în dimineaţa asta? întrebă Lucy. Peyton, de ce zâmbeşti?

– Pentru că Debi nu este problema noastră. Christopher este şeful ei.

Lucy zâmbi şi, privindu-l pe Christopher, îi spuse lui Peyton:

– Nu îţi face griji. E obişnuit să lucreze cu oameni dificili.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Peyton. Mă duc să îl salvez pe Braxton de ajutorul Satanei.

În secunda în care Debi o zări pe Peyton, începu să turuie. Arătând spre Braxton, strigă:

– Bărbatul ăsta nepoliticos nu vrea să mă lase să merg în biroul lui Christopher. I-am spus că lucrez aici, dar nu vrea să se dea din calea mea. Cine se crede?

– Nu vrei să mergem? îl întrebă Peyton pe Braxton, trecând pe lângă Debi fără să îi răspundă. O auzi pe verişoara ei bolborosind indignată în timp ce ieşeau din clădire, iar Peyton zâmbi cu o satisfacţie copilărească. În mod evident, Braxton era de acord cu ea şi îi făcu cu ochiul.

În timp ce Braxton o escortă acasă, îi povesti discuţiile pe care le avusese cu agenţii din Dalton.

– Au raportat că toată lumea este liniştită şi îşi urmează programul obişnuit. Erik Swift cooperează cu ei şi îi pune la curent cu tot ce se întâmplă. Au existat temeri că Randolph Swift ar putea fi o piedică, dar după ce a ascultat înregistrarea pe care i-ai dat-o lui Erik, şi-a dat seama cât de serioasă este situaţia.

– Deci Randolph va lua măsuri?

– Da, răspunse el. Unul dintre agenţi a spus că Erik şi tatăl lui au mers la un avocat din Minneapolis şi au schimbat împuternicirea lui Randolph. A spus că au stat acolo până au terminat, au semnat actul cu martori şi l-au pus la dosar. Vineri, Drew şi soţia lui vor avea parte de o mare surpriză.

– Vineri este ziua în care Randolph voia să anunţe promovarea lui Drew, spuse ea.

– Este atât de furios pe Albertson, încât vrea să îl concedieze în faţa întregii companii. Randolph nu vrea nici o confuzie, vrea să fie clar că îl dă afară, la fel şi pe soţia lui.

– Mi-ar plăcea să fiu acolo, recunoscu Peyton.

– Pun pariu că şi lui Finn i-ar fi plăcut să fie acolo.

– Legat de Finn, începu Peyton, apoi ezită, gândindu-se la cum să spună mai bine ce voia să spună.

– Da?

– Este un prieten de familie şi i-am cerut prea multe. Şi-a luat liber de la muncă pentru a mă ajuta şi chiar am apreciat asta, dar acum s-a întors la treburile lui şi nu vreau să îi mai ceară cineva ajutorul. A făcut destul, spuse Peyton. În plus, noi suntem bine, nu? Dacă vor fi probleme, tu şi Drake vă veţi ocupa de ele, iar dacă s-ar întâmpla ceva, nu vreau să îl anunţaţi. I-am răpit destul timp.

Braxton nu păru să aibă vreo probleme cu cererea ei.

– Bine, spuse el, apoi schimbă subiectul. Stai acasă în seara asta sau vrei să mergi undeva?

– Stau acasă. Verifică să vadă dacă salvase numărul lui şi al lui Drake în telefon. Voi plecaţi pe undeva la noapte?

Braxton zâmbi.

– Vom fi prin preajmă.

Peyton reuşise să alunge gândurile despre Finn în timpul zilei, dar când se puse în pat, nu putu să nu se gândească la el. Unde era? Încă în Seattle? În drum spre D.C.? Ce făcea acolo? Probabil avea să treacă pe la Casa Albă să mai ridice un premiu pentru vreo faptă

extraordinară, își imagină ea, iar gândul o făcu să zâmbească. Cu Finn, totul era posibil.

Sau poate că se întâlnea cu Danielle, femeia care îl rănise atât de mult. Închizând frustrată ochii, Peyton își spuse în sinea ei că nu îi pasă. Finn plecase de lângă ea și nu avea să îl ierte niciodată pentru asta.

Somnul o ocolea. Dezvelindu-se, se întinse după agenda ei și începu să scrie mai multe lecții pe care le învățase și care aveau să o ajute în bucătărie într-o bună zi. Lecții cum ar fi: „niciodată nu irosi brânză scumpă în frittata pentru un bărbat care are de gând să te părăsească", sau „niciodată să nu porți cel mai seducător costum de baie pentru un bărbat care are de gând să te părăsească", sau „să încui mereu ușa înainte să intri la duș, ca să nu cedezi tentației de a face sex cu un bărbat care are de gând să te părăsească". Bine, poate că axiomele ei erau puțin cam lungi și poate că se repetau, încheindu-le pe fiecare cu „un bărbat care are de gând să te părăsească", dar asta nu însemna că nu erau adevărate. Știa că nu va folosi axiomele ei înțelepte pe post de răvașe, dar se simți mai bine așternându-le pe hârtie, ca și cum își luase o greutate de pe inimă.

De fiecare dată când se gândea la Finn, oscila între tristețe copleșitoare și furie ridicolă. Când reuși să adoarmă, în cele din urmă, era epuizată.

Restul săptămânii fu un dezastru... totul din cauza lui Debi. Marți, priceputa ei verișoară în ale tehnologiei șterse din greșeală mai mult de șaizeci de fișiere din computer, iar Peyton stătu până la miezul nopții în birou ca să le recupereze. Miercuri, după ce imprimă cu o sută de copii mai mult dintr-un fișier – tot din greșeală, insistase Debi –, strică imprimanta principală, încercând să înghesuie o tavă pentru hârtie în locul greșit. Joi dimineață, Lucy îi dădu lui Debi o listă de meseriași pe care să îi sune și să îi programeze pentru muncă. Până la ora nouă, îi alungase pe toți. Unul dintre ei chiar amenință să le dea în judecată pentru defăimare după ce vorbise cu Debi. La zece, Christopher îi dădu o listă de sarcini. Sarcini simple. Trebuia să ducă un set de planuri unui decorator, să ia mostrele de vopsea de la biroul lui Dan Miller, să ridice două colete de la oficiul poștal din Port James și să îi aducă prânzul de la un restaurant local. Nu ar fi trebuit să îi ia mai mult de două ore. Trei ore,

cel mult. Debi plecă la zece dimineața și se întoarse la birou la patru după-amiaza. Sorbea tacticoasă dintr-un Big Gulp și nu avea niciun colet cu ea; totuși, apăruseră schimbări notabile în aspectul ei. Unghiile îi erau date cu ojă mov. Peyton le observă imediat pentru că era o nuanță oribilă, prea țipătoare. Părul blond al lui Debi era mult mai deschis la culoare, fusese tuns și aranjat. Și hainele îi erau diferite. Plecase de la birou în pantaloni negri și bluză roz și se întoarse purtând o fustă cu imprimeu floral și un top mov. Sandalele asortate erau de asemenea noi.

Pe lângă faptul că își aruncară între ele priviri indignate, Lucy și Peyton nu scoaseră un cuvânt. Amândouă se întrebau dacă schimbarea avea să fie observată și de Christopher când se întorcea. El și Braxton erau plecați de mai bine de o oră să discute despre securitatea stațiunii.

Peyton tocmai îi lăsa un bilet pe birou când el intră. Nu o pomeni pe Debi sau întârzierea ei, ci se apucă direct de treabă, dându-i lui Peyton notițele pe care și le luase despre paza zonei. Peyton îl puse la curent cu câteva telefoane pe care le dăduse, apoi se așeză pe canapea și se uită peste notițele lui. Camera era tăcută, fiecare concentrându-se pe treaba lui. Când Peyton termină de citit recomandările, se întoarse spre Christopher ca să își dea acordul, dar el o opri. Ridicând degetul arătător, spuse:

– Poți să aștepți o secundă? Apoi se uită spre ușa deschisă și strigă: Debi, poți să vii aici, te rog?

Noii angajate îi luă ceva timp să răspundă. Își dădu din nou cu rujul ei roz de la Pepto, apoi îl puse, împreună cu oglinjoara, în poșetă înainte să defileze în biroul lui și să ia loc.

Christopher nu pierdu timpul.

– Ești concediată, spuse el.

Debi părea șocată.

– De ce? întrebă ea.

Lui Peyton nu îi venea să creadă că întrebase asta. Debi părea sincer uimită. Chiar nu avea idee cât de incompetentă era? Normal că avea idee, hotărî Peyton. Totul era un joc pentru ea. Următoarea afirmație a lui Debi o dovedi.

– Bine. Atunci sună-l pe unchiul Len și spune-i că ai dat greș și să îmi cumpere o casă. Știe pe care o vreau.

Christopher se lăsă pe spate în scaun și o studie pe Debi un minut întreg, fără să scoată vreun cuvânt. Ea se agita sub privirea lui insistentă.

– Deci? Sună-l, îi porunci Debi.

– A fost o neînțelegere, începu el. Tu ai fost de acord să lucrezi aici șase luni și să faci treabă bună, indiferent de sarcinile care ți se dau, iar apoi, bazându-mă pe realizările tale, eu decid dacă meriți casa sau nu.

– *Tu* decizi?

– Eu am fost ultima ta șansă cu unchiul Len. El nu a mai vrut să piardă nici un minut bătându-și capul cu tine și cu problemele tale. I-a ajuns, așa că m-a rugat pe mine să preiau controlul.

– Îmi primesc casa sau nu?

– Nu, nu o primești.

Debi sări în picioare, apoi se așeză din nou. Părea speriată. Probabil începea să își dea seama că el vorbea serios și că nu îl putea manipula.

– Dar nu e corect. Știu care a fost înțelegerea. I-am promis lui Len că voi lucra aici pentru șase luni, apoi îmi voi primi casa. Eu îmi respect partea de înțelegere. Sunt dispusă să stau șase luni. Tu ești cel care încalcă acordul.

– Tu îți respecți partea?

– Da, spuse ea ferm. Am muncit. Am făcut tot ce mi-ai cerut.

Christopher fu remarcabil de calm când o întrebă:

– Ai dus planurile decoratorului?

– Da, le-am dus, răspunse ea. Era noroi, așa că le-am lăsat lângă cutia poștală.

– Și mostrele de vopsea de la Dan Miller?

– Secretara lui mi-a spus că era plecat.

– Și nu i le-ai cerut ei?

– Nu am fost chiar acolo, recunoscu ea. Am sunat la biroul lui în timp ce eram... ocupată.

– Ocupată cu ce? întrebă Peyton. Erai la coafor sau la manichiură?

Debi nu răspunse.

– Și coletele de la poștă? întrebă Christopher.

– Era multă lume și nu cred că vrei să pierd timpul stând la o coadă enormă, spuse ea indignată.

– Dar a fost bine să pierzi timpul la spa? se întrebă Peyton.

Debi ridică mândră bărbia, dar, din nou, refuză să răspundă.

Christopher scutură din cap.

– Presupun că nu ți-ai amintit nici de prânz, spuse el.

– Încă nu serveau prânzul.

– Deci, nu ai comandat nimic, concluzionă Christopher.

– Mi-am luat un croissant și o cafea, spuse ea.

Christopher nu își pierdu răbdarea, iar Peyton îl admiră pentru asta. Rămase calm când îi spuse:

– Îmi pare rău, dar nu merge așa. O să îl anunț pe Len. Poți pleca acum.

Debi izbucni în lacrimi.

– Nu mă poți concedia. Nu mi-ai dat nici o șansă. Este vina ta, nu a mea. Nimeni nu mi-a arătat cum să fac toate astea. Nu mă pricep la computere. Este vina lui Peyton. Din cauza ei am dat greș.

Peyton nu putu să tacă.

– Ai spus că știi să folosești toate programele. De ce nu ne-ai spus adevărul?

Lacrimile îi curgeau lui Debi pe obraji.

– Nu am vrut să mă luați peste picior.

Peyton își dădu ochii peste cap.

– Nu suntem la liceu, spuse ea.

– Te rog, Christopher, mai dă-mi o șansă, îl imploră Debi. Chiar îmi voi da silința de data asta. Dar nu mă mai pune să fac chestii la computer până nu mă învață Lucy cum să îl folosesc.

– De ce Lucy? întrebă curios Christopher.

– Pentru că ea este răbdătoare. Nu e o nemernică, adăugă ea aruncându-i o privire încruntată lui Peyton. Lucy mă poate învăța.

Christopher fu pus pe gânduri, dar nu de către Debi. Lucy stătea în pragul ușii, în spatele lui Debi, dând cu disperare din cap spre el. Christopher pur și simplu nu putu rezista tentației. Ochii îi sclipiră.

– Bine, îți mai dau o șansă și Lucy te va pregăti, dar tot mie îmi raportezi. Dacă o mai dai o dată în bară, ai plecat.

Debi se grăbi să plece din birou înainte ca șeful ei să se răzgândească. Era fericită și puțin încrezută, se gândi Peyton. Lucy, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva. Peyton ieși din birou când sora ei trecu furioasă pe lângă ea.

– Christopher? Vreau să vorbim, spuse Lucy, trântind ușa în urma ei.

Capitolul 25

Agentul special John Caulfield se întoarse în coşmarul lui Finn. Îl ajuta să interogheze suspectul care provocase incendiul. Mâinile lui Caulfield erau arse, faţa neclară, dar vocea lui era aceeaşi, puternică şi fermă.

Coşmarul trecu apoi la scena crimei, casa cu două etaje. Caulfield stătea în pragul uşii, cu o mână pe clanţă. Vorbea cu Finn la telefon, spunându-i că va aştepta întăriri, că voia să facă totul ca la carte şi să se grăbească să ajungă la faţa locului ca să poată fi părtaş la arestare. Era convins că suspectul se ascunde în casă.

Încă vorbea cu Finn când se întoarse încet şi deschise uşa. Flăcările îl înghiţiră instantaneu, incinerându-l, şi totuşi continuă să ţină telefonul la ureche şi să îi dea instrucţiuni lui Finn.

Până recent, coşmarul începea şi se sfârşea în sala de interogatoriu. Acum, sfârşitul era diferit. Peyton era acolo. Stătea la uşa camerei lui Finn, aşteptându-l şi, chiar înainte să se trezească, un sentiment de linişte îl invadă.

Ronan şi Finn ajunseră devreme la conferinţă. Stăteau la o masă într-una din sălile mari ale hotelului Adams, la periferia oraşului Seattle, aşteptându-l pe primul vorbitor. Seminarul era obligatoriu, dar nici unul din ei nu voia să fie acolo. După expresiile de pe feţele celorlalţi agenţi, nici ei nu erau prea încântaţi.

– Despre ce este primul seminar? întrebă Ronan, căscând în timp ce goli un pliculeţ de zahăr în cafeaua sa.

– Regulamente noi, răspunse Finn. Cel puţin asta am auzit.

– Nu înţeleg, spuse Ronan. De ce a trebuit să batem atâta drum pentru asta? Nu ţin aceleaşi seminarii şi pe Coasta de Est?

– Probabil, spuse Finn. Dar nu suntem aici doar pentru seminar. Suntem intervievaţi pentru salvarea de ostatici.

– Tu te-ai înscris la asta?

– Nu. Tu?

– Nu.

– Atunci ce naiba..., bombăni Finn.

– Trebuie să fie pentru altceva. Poate îl sun pe Grayson, adăugă Ronan, referindu-se la fostul lui partener. Acum că a fost promovat, are o influenţă puternică. Ar putea afla ce se întâmplă.

– Da, sună-l, fu Finn de acord.

– Dacă stăm aici până joi, am putea prinde un meci. Ştiu un tip care ne-ar putea face rost de bilete la orice.

– Tu cunoşti un tip pentru orice, râse Finn.

Ronan şi Finn erau parteneri de puţin timp, dar deja îşi ştiau unul altuia ciudăţeniile. Ronan fusese crescut în Boston, în unul dintre cele mai dure cartiere din ţară şi fusese de partea greşită a legii mult mai des decât voia să recunoască. O bursă completă la facultate îi schimbase viaţa. Asta şi marina. El şi Finn făceau o echipă bună şi de aceea li se dăduseră câteva misiuni comune. Finn avea încredere în judecata lui şi ştia că îi va păzi spatele dacă lucrurile deveneau periculoase.

– Vreo veste din Dalton? întrebă Ronan.

Finn îi spusese totul despre investigaţie.

– Aştept să aflu raportul balistic al armelor pe care le-au dus la laborator. Pun pariu că lacheul lui Albertson, Parsons, a folosit una dintre acele puşti ca să tragă în Peyton.

– De ce Parsons şi nu Albertson?

– Şi Albertson este în capul listei, dar Peyton este sigură că Parsons a fost cel care a tras în maşina ei în Minnesota. Are un cazier kilometric şi nu ar ezita să încerce din nou. Chiar mi-ar plăcea să îl prind în camera de interogatoriu...

– Nu poţi face asta. Te-ai implicat prea mult din punct de vedere emoţional în caz.

Finn nu era de acord.

– L-aş putea face să vorbească.

– A tras asupra femeii pe care o iubeşti, spuse Ronan. Era foarte sigur de asta. Ai intra acolo şi l-ai lăsa lat.

– Peyton e doar o prietenă.

– Da, sigur. O prietenă. Ronan râse. Tocmai când cred că ai descifrat totul, spui ceva stupid. Creierul tău probabil că e suprasaturat de la cât de mult înoţi.

– Deci, acum eşti expert în viaţa mea amoroasă? De când te-ai transformat în femeie?

Ronan nu se simţi insultat.

– Eşti uşor de citit. Te porţi diferit de când te-ai întâlnit cu ea. Eşti...

– Cum? Finn era nerăbdător şi pregătit să îl contrazică.

– Mai fericit.

– Pe naiba sunt. De-abia când cuvintele îi ieşiră pe gură îşi dădu seama cât de defensiv sunase. Hai să vorbim despre viaţa *ta* amoroasă. Să vedem dacă îţi place.

– Nu avem ce vorbi. Collins nu vrea o relaţie. Mi-a spus că cel mai bine ar fi să nu ne mai vedem. Mergem pe drumuri diferite şi nu ar funcţiona.

Nu ce spuse, ci cum o spuse, îi transmise lui Finn că povestea era mai lungă de-atât.

– Nu pari prea trist din cauza asta. Pari cam vesel.

– Vreau ca ea să fie fericită. Dacă vrea să fie fericită singură, atunci eu sunt în regulă cu asta.

– Dar tu? Ce ai de gând să faci?

– Să mă însor cu ea, spuse Ronan. Când citi scepticismul de pe faţa prietenului său, repetă: Îţi dau cuvântul meu, mă voi însura cu ea.

Finn râse zdravăn.

– Pari destul de sigur pe tine.

– Mă iubeşte, spuse Ronan, ridicând din umeri. Este doar speriată. Se va răzgândi.

– Căsătoria este un angajament serios.

– Normal că este, încuviinţă Ronan. Dar când eşti pregătit, eşti pregătit. Cred că şi tu eşti speriat, dar te vei răzgândi.

Finn scutură din cap.

– Căsătoria nu este pentru toată lumea.

Într-o secundă, Ronan reveni la discuţia despre investigaţia din Dalton. Îi puse câteva întrebări despre vizita lui Albertson în staţiune.

Cu cât Finn vorbea mai mult despre Albertson, cu atât devenea mai furios.

– Aş vrea să fiu acolo, să-i văd faţa nenorocitului când primeşte vestea.

– De ce nu poţi fi acolo? Seminarul se termină vineri seara. Poţi lua un avion spre Minneapolis joi, dormi acolo, şi vineri dimineaţă

închiriezi o maşină şi mergi în Dalton. Când trebuie să aibă loc anunţul?

– Hutton a spus că este programat la unu după-amiaza. M-ar putea băga la eveniment fără să mă vadă Albertson. Nu aş vrea să îi stric surpriza sau să devină bănuitor.

Se gândi la idee pentru câteva secunde, apoi continuă:

– Nu ştiu. Poate voi merge. O să mă gândesc la asta.

Finn nu putea sta departe, trebuia să meargă. Ştia că Peyton îşi făcea grji în privinţa anunţului, dar el era mult mai îngrijorat de ce ar putea să facă Albertson după ce era dat afară din companie. Finn vorbise cu el şi îl privise în ochi când apăruse în Bishop's Cove şi lansase ameninţări. Deja ştia de ce era capabil Albertson. În trecutul lui erau indicii ale unui temperament violent. Finn se aştepta să se înfurie şi să vrea răzbunare. Întrebarea era cât timp avea să îşi păstreze dorinţa de răzbunare? Randolph Swift era pe punctul de a-l lăsa fără milioane de dolari şi de a-l umili. Probabil că Randolph avea să îşi dezmoştenească şi fiica. O, da, Albertson va vrea să se răzbune. Agenţii Hutton şi Lane credeau că avea să plece în urmărirea lui Randolph şi poate chiar a lui Erik, dar Finn era convins că ţinta lui principală avea să fie Peyton. De la ea pornise totul.

Nu fu greu să facă aranjamentele. Din moment ce şi supervizorul lui Finn participa la conferinţă, obţinu uşor aprobarea lui, fără e-mailuri şi toate hârtiile necesare. Finn îşi rezervă biletele dus-întors spre Minneapolis şi aranjă să închirieze o maşină de la aeroport.

Se gândi la toate, cu excepţia vremii. Era lapoviţă când ieşi din parcarea firmei de închiriere. Haina lui subţire nu îi ţinea prea mult de cald. Ura hainele groase. Purta un costum, dar după ce radiatorul începu să bage căldură, îşi dădu jos sacoul, îşi slăbi nodul la cravată şi se făcu comod. În timp ce conducea spre nord, Peyton tot apărea în gândurile lui. Şi-o imagină întorcându-se din Dalton pe viscol. Trecuseră câteva luni şi venise oficial primăvara, dar încă mai era zăpadă pe drum.

Hutton îl sună tocmai când vira spre ieşirea înspre Dalton. Îi dădu indicaţii spre sediul principal al revistei şi spuse:

– Nu ai cum să îl ratezi. Este un uriaş simbol falic.

Finn credea că glumeşte, până când zări clădirea. La naiba, era urâtă. Oricine o proiectase avea nevoie de ajutor, se gândi Finn. Parcă maşina şi se întâlni cu Hutton la o intrare laterală. Deşi vorbise de multe ori cu el la telefon, nu îl întâlnise niciodată personal.

Agentul Hutton avea în jur de patruzeci de ani. Avea o strângere fermă de mână și un simț al umorului destul de sec. După ce îi strânse mâna lui Finn, spuse:

– Am avut dreptate despre clădire? Nu-i așa că seamănă cu un simbol falic?

– Da, seamănă.

– Hai înăuntru. O luăm prin spate, spre sala de conferințe. Este un birou gol lângă lifturi. Erik Swift a spus că putem să așteptăm acolo. Lane e cu ochii pe Albertson.

– Unde este Albertson?

– În biroul lui, își pregătește discursul. O să se enerveze, adăugă Hutton zâmbind.

– Există o sală de conferințe aici?

– Da, cu o scenă mare. Este echipată cu utilități de bucătărie și un bar mare în față. Filmează câteva emisiuni culinare pentru un canal de televiziune. Toată lumea va veni și va lua loc pe scaune. O, îți va plăcea asta: Albertson insistă ca anunțul să fie filmat. S-a asigurat personal că toate camerele sunt pregătite de acțiune.

– Da, îmi place, recunoscu Finn. Asistenta personală a lui Albertson – numele ei este Mimi. El va ști că a ajutat-o pe Peyton. Trebuie să o scoți de aici.

– Ne-am ocupat deja de asta. Albertson crede că e plecată să ia prânzul. Nu se va întoarce. A plecat împreună cu un tip pe nume Lars.

Urcând scările, Finn îl întrebă:

– Cum ați explicat prezența voastră aici?

– Am fost aici în urmă cu câteva săptămâni, întrebând despre oricine ar fi putut-o urmări pe Peyton Lockhart când a părăsit orașul Dalton. Nu am ajuns nicăieri cu asta, bineînțeles. Albertson și Parsons aveau amândoi alibiuri. De când ai raportat al doilea incident, din Florida, am fost cu ochii pe ei. Din câte știi, nu am putut stabili o legătură între el sau Parsons și tentativele de crimă... încă, spuse el.

Hutton deschise ușa unui mic birou și aprinse lumina.

– Albertson crede că am trecut azi pe aici ca să ne încheiem raportul, iar Erik Swift ne apără spatele. Albertson este atât de prins în entuziasmul lui de a deveni șef pe aici, încât nu își dă seama de nimic din ce se petrece în jurul lui. La naiba, J. Edgar Hoover însuși s-ar putea întoarce din morți azi și nu ar observa dacă ar da mâna cu el.

Câteva minute mai târziu, îl pofti pe Finn să intre în sală. Era construită ca un teatru, cu o scenă lungă și lată și scaune tapițate, aranjate în semicerc, în așa fel încât cei din spate să vadă la fel de bine ca cei din față. Era o așezare ingenioasă, se gândi el. Scena sclipea datorită oțelului inoxidabil și a marmurei. Un angajat așeza scaune pliante de-o parte și de alta a podiumului situat în centru. Un alt angajat făcea probe de microfon și de sunet. Spectacolul începea în douăzeci de minute.

– Albertson și ceilalți vor urca pe scenă prin intrările laterale, spuse Hutton. Am găsit un loc bun de privit pentru tine. Arătă spre un colț din spate. Acolo, lângă coloane. Lumina va fi concentrată asupra scenei. Dacă stai de cealaltă parte a coloanei, nu te va vedea nimeni.

Finn își ocupă locul în umbră, iar sala începu să se umple de oameni. Unii intrau singuri, alții în grupuri mici. În mai puțin de zece minute, sala deveni neîncăpătoare și plină de șușoteli în așteptarea anunțului. Finn putea auzi o discuție între două femei așezate pe rândul din spate. Subiectul era despre schimbarea pe care o observaseră la Randolph Swift.

– Are un mers mai vioi în ultima vreme. Nu ai observat? Nu l-am mai văzut de mult timp, iar acum s-a reîntors la birou.

– Crezi că a cunoscut pe cineva? Pare mult mai plin de viață zilele astea.

– Arăta îngrozitor după ce a murit Miriam. Chiar a fost o femeie extraordinară, nu-i așa?

– Da, a fost. Știi că nu uita niciodată numele nici unui angajat? Și-a amintit chiar și numele fiicei mele.

– Credeam că Randolph vrea să moară și el, atât de devastat a fost. Dar acum se pare că s-a reîntors printre noi.

– Mă bucur. Aș vrea să nu se retragă. Va fi groaznic cu Drew Albertson la conducere. Ai văzut cum tratează femeile.

– Mai ales pe cele tinere, adăugă prietena ei.

– El și Eileen au încercat să oprească răspândirea zvonurilor, dar eu cred că sunt adevărate. Cu el ca șef, nu știu cât voi mai putea să lucrez aici.

Luminile din jurul scenei se aprinseră dintr-odată, iar angajații încetară să mai vorbească și se îndreptară în scaune. Ușile laterale se deschiseră, iar Erik, cu o expresie solemnă, luă loc în dreapta podiumului. În același timp, Drew și soția lui, Eileen, păși în lumină.

Stăteau împreună, zâmbind audienței înainte de a porni spre scenă. Drew, purtându-se ca un politician în campanie electorală, făcu mulțimii cu mâna, în timp ce Eileen încuviință din cap câtorva oameni din primul rând. Luară loc în stânga podiumului.

Aplauze izbucniră și toată lumea se ridică atunci când Randolph Swift își făcu apariția. Era înalt și foarte slab. Avea umeri lați ca fiica lui și un maxilar ferm ca fiul său. Ridurile de pe chipul lui spuneau povestea unei vieți cu multe greutăți, dar în mersul lui era o voioșie, așa cum spuseseră cele două femei. Păru emoționat de aplauze și ridică mâna ca să primească afecțiunea. Când uralele și aplauzele nu se stinseră, ridică ambele mâini și le făcu semn oamenilor să se așeze. În cele din urmă, zgomotul scăzu suficient cât să poată fi auzit.

Le mulțumi tuturor pentru primirea călduroasă, apoi spuse:

– Am câteva anunțuri de făcut astăzi. Scoase câteva notițe din buzunarul interior al sacoului și le așeză pe pupitru. Aș vrea să încep prin a spune că am greșit când v-am cerut să fiți prezenți la comemorarea lui Miriam. Ea nu ar vrea să o jelesc, spuse el. Voi ține totuși comemorarea, dar nu sunteți obligați să participați. Dacă aveți alte planuri, este în regulă. Ea și cu mine știm amândoi că ați iubit-o.

Un alt rând de aplauze izbucni, iar Randolph așteptă să se liniștească pentru a vorbi din nou.

– Comemorarea nu va avea discursuri. Va fi o petrecere cu mâncare, băutură și baloane pentru copii. Vom sărbători viața ei.

Din nou mulțimea își arătă aprobarea aplaudând. Randolph își îndreptă umerii, apoi aruncă o privire spre Drew și Eileen. Amândoi zâmbeau publicului, ca și cum aplauzele erau pentru ei.

– Iar acum, despre celelalte schimbări pe care vreau să le împărtășesc cu voi. După multe deliberări, am decis să mă retrag de la conducerea acestei companii. Știu că asta nu este o surpriză pentru mulți dintre voi. A sosit timpul, adăugă el, încuviințând din cap. Și am încredere că vă las pe mâini bune. Noul director este o persoană plină de energie. Cred că este mult mai inteligent decât mine, mult mai creativ și mult mai inovator. Nu se va teme să încerce idei noi, așa că nu sunt îngrijorat că această companie va deveni învechită. Are planuri minunate de extindere și, ce este mai important, înțelege cu adevărat cât de importanți sunteți voi toți pentru companie. Este direct și sincer și sunt convins că va lua decizii bune.

Se opri și aruncă o privire peste umăr la Albertson, care afișa cea mai umilă expresie de care fusese în stare. Randolph se întoarse spre public și continuă:

– Aș vrea să vi-l prezint pe noul director executiv al Swift Publications... Erik Swift.

Încăperea vibră când mulțimea se ridică la unison în picioare și începu să aplaude frenetic.

Finn îl privi pe Drew. Nu făcea nici o mișcare, iar Finn se gândi că Albertson nu înțelesese prea bine ceea ce tocmai se întâmplase.

Eileen înțelesese. Chipul i se schimonosi de furie și aproape că își răsturnă scaunul când sări înainte și strigă:

– Nu este corect. Ai greșit. Drew este noul director.

Panica ei fu explozivă. Randolph o ignoră, iar asta reuși doar să îi alimenteze furia. Întorcându-se spre public, Eileen strigă:

– Încetați. Nu mai aplaudați. Tăceți și stați jos. Apoi se întoarse spre tatăl ei și spuse: E o glumă? Drew este noul director. Glumești, nu-i așa?

Drew o apucă de braț și o trase înapoi pe scaun. Expresia lui era ca de piatră acum, dar, de la distanța care îi despărțea, Finn putea vedea focul din ochii lui.

Reacția oribilă a lui Eileen la primirea veștii îi reduse pe toți la tăcere. Până și aerul devenise tensionat, toți așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Randolph bătu ușor în microfon pentru a le atrage atenția.

– Mai am o veste pentru voi. Eileen și Drew Albertson vor pleca din companie astăzi. Rosti ultimele cuvinte cu o duritate de oțel în glas.

Drew se ridică ușor și, cu pumnii încleștați pe lângă corp, îl întrebă:

– De ce îmi faci asta?

Scanând publicul cu privirea, Randolph răspunse:

– Ți-aș putea explica de ce, dar cred că ar fi mai bine dacă toată lumea ar asculta.

Ridică mâna ca să facă un semnal către cabina de control, iar vocea lui Peyton Lockhart, clară ca un clopoțel, răsună din difuzor.

– Vă deranjează dacă înregistrez această conversație...

Capitolul 26

Când Finn auzi vocea lui Peyton răsunând în difuzoare, simți că inima i se oprește în loc.

– Nenorocitule, șopti el.

Pe măsură ce Randolph lăsă înregistrarea să continue, atenția lui Finn rămase pe soții Albertson. Eileen îl trăgea pe Drew de braț, încercând să îl facă să o privească, dar privirea lui rămăsese fixată înainte, ignorând-o. Chipul îi era rece și impasibil. Probabil că își folosise tot autocontrolul ca să își păstreze expresia indiferentă. Finn știa că în interior clocotea.

Cei de la pază se îndreptară spre podium ca să îi escorteze pe Drew și Eileen afară din clădire. Drew îi văzu apropiindu-se. Se ridică, își aranjă cravata și părăsi scena. Eileen se grăbi după el.

– Pot să mă ocup eu de asta, Drew. Lasă-mă să mă ocup eu pentru tine, îl rugă ea. Este un bătrân senil. Nu mai gândește limpede. Putem merge la tribunal... Ușa se închise în urma ei, înăbușindu-i glasul.

Nimeni din sală nu se mișcă și nu scoase vreun sunet. Uimiți de ceea ce auzeau, angajații se agățau de fiecare cuvânt, într-o tăcere împietrită.

Randolph și Erik deja părăsiseră scena. Plecaseră în secunda în care glasul lui Drew umplu sala cu insultele lui josnice la adresa lui Miriam.

Finn îl sună pe Braxton în timp ce ieși din sală și intră în cel mai apropiat birou.

– Unde e Peyton? În glasul lui era o presiune pe care nu o putea controla.

– Este în sala de conferințe, lucrează, răspunse Braxton.

Finn îi povesti rapid ce se întâmplase și spuse:

– Nu o pierde din vedere.

– Tipul ăsta, Randolph, a aruncat-o pe Peyton în gura lupului punând înregistrarea, nu-i așa? Ar fi putut să îl expună pe perversul de Albertson și fără să arate cu degetul spre Peyton.

– Albertson și-ar fi dat oricum seama. Ar fi trebuit să îi vezi privirea.

– Peyton va fi bine, îl asigură Braxton. O să îi spun lui Drake... și lui Christopher. Este posibil să vrea să mai adauge câțiva oameni la echipa noastră.

– Bună idee, spuse Finn.

– Vrei să vorbești cu Peyton?

– Nu, o să o sun mai târziu. Doar spune-i că sunt în Dalton.

De îndată ce convorbirea se încheie, ușa se deschise și agentul Hutton intră și îi dădu vestea proastă.

– Tocmai am primit rezultatul testelor balistice. Glonțul ăla nu se potrivește cu nici una dintre armele pe care le-am luat din casa lui Swift.

– La naiba, speram să...

– Da, și eu, spuse el. Lane nu a primit vestea foarte bine. Nu l-a plăcut deloc pe Parsons și de-abia aștepta să îl aresteze. Acum nu mai avem pentru ce să îl reținem. Zero, adăugă el, încruntându-se.

– Dar nu vom renunța, continuă Hutton. Înainte să luăm armele din casa Swift, am urmat procedura. Am numerotat fiecare armă și i-am luat amprentele lui Erik. Nu i-a spus tatălui lui că ne-a dat armele pentru teste până în dimineața asta. I-a arătat lista și i-a promis că i le înapoia în curând. Oricum, tatăl lui s-a uitat pe inventarul armelor și insistă că îi lipsesc un pistol și două puști. Ambele puști sunt cu lunetă, adăugă Hutton.

– A crezut că le-am încurcat noi și am uitat să le punem pe listă, dar Erik l-a convins că numerotarea a fost foarte precisă. Apoi i-a spus despre Peyton și despre cum a urmărit-o Parsons. A spus că tatăl lui a fost șocat și furios pentru că nu își dăduse seama până atunci cât de departe puteau să meargă Drew și Eileen ca să obțină ceea ce vor. Erik a spus că a avut o expresie ciudată și un licăr în privire și crede că atunci s-a hotărât Randolph să folosească înregistrarea ca să îl umilească în public.

– Tu știai că vor folosi înregistrarea? întrebă Finn.

Hutton scutură din cap.

– Nici Erik, nici Randolph nu ne-au spus că așa este planul. Albertson părea furios când a părăsit clădirea. Cred că va încerca să se răzbune. Vom fi cu ochii pe el, la fel și pe Parsons.

– Unde este Parsons?

– A fugit după soții Albertson, strigând-o pe Eileen până când ea s-a oprit și l-a așteptat să o ajungă din urmă.

– Trebuie să îi supraveghezi.

– Sigur. Probabil vor merge undeva unde să se gândească la cum ar putea rezolva treaba asta. Toții banii ăia? Nu vor renunța așa ușor.

– Situația nu are rezolvare. Albertson știe asta, iar în mintea lui bolnavă este numai vina lui Peyton.

Finn petrecu după-amiaza ajutându-i pe Hutton și Lane să interogheze angajații. Erau câțiva care le erau loiali lui Drew și Eileen, Dumnezeu știe de ce. Unul dintre ei era o femeie pe nume Bridget. Era atât de distrasă, încât abia reuși să își păstreze cumpătul în timpul interogatoriului.

– Înregistrarea pe care am ascultat-o a fost o minciună, insistă ea. Drew este nevinovat. Nemernica aia de Peyton Lockhart i-a înscenat totul. L-a păcălit, spuse ea, aproape strigând.

Finn se stăpâni.

– Și cum a făcut asta? întrebă el cu calm.

– A avut ea metodele proprii. Întrebați-o pe Eileen. Ea vă va spune totul despre Peyton Lockhart. A citit-o imediat.

– Și ce a citit la ea?

Bridget își șterse lacrimile cu podul palmelor înainte să răspundă.

– Că Peyton era o curvă. O cățea și o curvă, adăugă ea, încuviințând din cap. Iar acum Drew a plecat și este doar vina ei. Bridget începu să plângă și deveni incoerentă.

Finn decise să îl lase pe Lane să se descurce cu ea, iar el și Hutton plecară să viziteze birourile lui Drew și Eileen. Deja postaseră agenți de pază la ușile birourilor după ce obținuseră permisiunea de la Erik și tatăl lui să percheziționeze locul. Nu găsiră nimic incriminator în biroul lui Drew, dar îi confiscară computerul ca să îi verifice fișierele criptate.

– Pun pariu că singurul lucru pe care îl vom găsi sunt filme porno, spuse Hutton.

Finn se gândi că probabil avea dreptate.

– Mi-ar plăcea să mai stau aici și să găsim dovezile care să îi înfunde pe tipii ăștia, dar trebuie să mă întorc în D.C.

– Nici noi nu mai putem sta în Dalton, spuse Hutton, dar acum poliția locală lucrează cu noi. Vor face tot ce le stă în putință ca să ne ajute.

Lane băgă capul pe ușă.

– Tocmai am aflat de la pază că un curier le-a livrat lui Drew și Eileen o copie a noului testament al lui Randolph Swift în urmă cu câteva minute. Asta ar trebui să le pună capac pe ziua de azi.

„Și să îi dea lui Drew încă un motiv ca să se răzbune pe Peyton", își spuse Finn. Trebuia să vorbească cu ea, să îi audă vocea, să știe că era în siguranță. Așteptă să o sune până când ieși din Dalton și era în drum spre Minneapolis. De îndată ce ea spuse alo, întregul lui corp se relaxă și încordarea din piept i se stinse. Acum putea respira din nou.

– Ce faci?

Peyton nu pierdu timpul cu glume.

– Braxton mi-a spus că ai fost în Dalton. Nu mi-a venit să cred. Ai ajuns la timp să auzi discursul lui Randolph?

– Da, a fost grozav, recunoscu Finn, apoi îi spuse exact ce se întâmplase. Când în sfârșit termină, Peyton îl bombardă cu întrebări. Reacția ei nu era cea la care se așteptase Finn. Îi descrise cât de furios fusese Drew și cât de ucigătoare îi devenise privirea când începuse înregistrarea, iar Peyton râse.

– O, mi-ar fi plăcut să fiu acolo, spuse ea.

– În numele lui Dumnezeu, nu e amuzant.

– Nu, normal că nu e. Mi-l tot imaginez pe Drew făcând cu mâna publicului, apoi primind lovitura asta. Peyton râse iar. Scuze, spuse ea. O să încerc să mă controlez. S-a terminat totul acum, nu-i așa, Finn? Drew a fost dat afară, iar înregistrarea îl va urmări toată viața. Acum îmi pot vedea de treburile mele.

– Nu cred că Drew se va da bătut, o avertiză el. Trebuie să ai grijă.

Reacționând la îngrijorarea din vocea lui, Peyton spuse:

– Voi avea. Iar dacă vine după mine, voi fi pregătită. Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea face asta, dar voia să îl calmeze pe Finn. Te rog, nu îți mai face griji pentru mine. Asta nu mai este treaba ta. Braxton și Drake vor fi în gardă până se calmează Drew, la fel și eu.

– Nu vreau să ți se întâmple ceva.

– Știu, spuse ea. Voi fi bine. În plus, siguranța mea nu mai este problema ta. Ai făcut atâtea pentru mine și chiar apreciez, dar acum trebuie să îți vezi de viața ta. *Fără mine,* adăugă ea în sinea ei. *Ai fost destul de clar în privința asta.*

– Peyton...

Vocea ei deveni o șoaptă.

– La revedere, Finn.

CAPITOLUL 27

Peyton ținu telefonul lângă inimă și plecă ușor capul. Nu avea să plângă. Dacă ar putea simți puțină furie acum... i-ar fi fost mai ușor să îndure totul. Așa, simțea doar o imensă tristețe și lacrimile gata să-i curgă pe obraji.

Finn nu merita lacrimile ei. Nu o merita pe ea. Repetă cuvintele, sperând că o vor ajuta. Era timpul ca și ea să își vadă de propria viață.

Avea o listă lungă de lucruri pe care voia să le facă înainte de sosirea lui Mimi și Lars. Aveau nevoie de cazare temporară până se stabileau acolo, așa că îi chemă pe cei de la întreținere și îi rugă să golească unul dintre apartamentele cu două dormitoare de lângă al ei, pe care le folosiseră pentru depozitare. Programase zugravii pentru luni, iar când terminau, Peyton plănuia să lustruiască podelele. Unitatea era deja mobilată, iar ea urma să se asigure că aveau lenjerie de pat curată și mâncare în frigider. Voia să îi facă să se simtă bineveniți.

Mimi stătea în Minneapolis la unul dintre frații ei, așteptându-l pe Lars să termine de împachetat. Promisese să o sune pe Peyton de îndată ce porneau la drum, dar nu credea că asta avea să se întâmple mai devreme de câteva zile. Între timp, se bucura de timpul petrecut cu familia și îi spuse lui Peyton că uitase cât de mult îi plăcea compania cumnatei sale.

Peyton pusese stăpânire pe sala de conferințe. Îi plăcea să își poată întinde hârtiile peste tot. Avea o grămadă de notițe pentru meniuri, despre care voia să discute cu Lars de îndată ce se stabilea în stațiune. Habar nu avea dacă el putea găti, lucru pe care nu i-l menționă surorii ei. Lars îi spusese că voia să devină bucătar, dar asta nu însemna că știa să gătească. Discută chestiunea cu Christopher și amândoi deciseră că era o idee bună ca Lars să înceapă munca la unul

dintre cele mai mici restaurante ale hotelului, Oceans, sub supravegherea lui chef Geller. Pe lângă faptul că era extrem de talentat, Geller mai avea o trăsătură rară – sau cel puțin rară pentru un bucătar-șef – era răbdător. De îndată ce Lars va câștiga puțină experiență la Oceans, aveau să se mai gândească dacă îl mută la Leonard's, cel mai elegant restaurant al lor, unde putea lucra sub îndrumarea unuia dintre cei mai respectați – și mai temperamentali – bucătari din Florida. Peyton era bucuroasă că îi putea oferi lui Lars șansa asta și spera că va fi începutul unor lucruri grozave pentru el.

Pe măsură ce treceau zilele, lui Peyton începea să îi placă din ce în ce mai mult munca în stațiune și chiar putea să vadă luminița de la capătul tunelului când personalul începu să se întoarcă pentru a face retușurile finale. În cea mai mare parte a timpului, Peyton nu ieșea nicăieri, dar Braxton sau Drake erau mereu în apropiere, fără să o scape din ochi. Când ea sugeră că nu mai avea nevoie de ei, agenții insistaseră că datoria lor avea să se încheie când spuneau Christopher sau Finn, nu mai devreme. Din moment ce decizia nu îi aparținea ei, decise să accepte că bodyguarzii erau parte din activitățile ei zilnice. Se dovedi că Drake avea gusturi rafinate când venea vorba de mâncare. Putea degusta feluri noi și să spună ce mirodenii mai erau necesare și care nu. Și Braxton avea talente ascunse. Într-o zi, în timp ce Peyton se uita peste planurile noii piscine, îi ceru părerea despre proiect și fu plăcut surprinsă să afle că avea câteva idei bune, printre care și construirea unei căbănuțe într-un spațiu nefolosit. Se obișnui să îi aibă în preajmă, iar după o vreme chiar începu să se bucure de compania lor și să îi considere prieteni.

În majoritatea timpului stăteau departe de ochii lumii, dar în zilele în care ea trebuia să iasă din stațiune, ei îi conduceau mașina și stăteau aproape de ea mereu. Fie că era într-un birou sau într-un magazin, unul din ei stătea la ușă, așteptând-o.

Într-o după-amiază, tocmai se întorsese din Port James și era în sala de conferințe când Lucy trecu să îi ureze noapte bună.

– Scott Cassady a sunat azi, spuse ea.

– Încă mai vrea să facem o înțelegere? întrebă Peyton.

– Da. Cred că a aflat că lucrăm cu Dan Miller și se teme să nu își piardă avantajul. A fost foarte prietenos și măgulitor.

– Asta nu îi va servi la nimic.

Lucy dădu să plece, dar se opri.

– Am uitat să te întreb. Cum a fost la doctor?

Peyton stătea cu spatele la ușă și cu fața spre ferestre. Nu se deranjă să se întoarcă atunci când răspunse:

– Mi-a prescris anticoncepționale și a spus că mă vor ajuta să am menstruație regulată, iar asta va fi ceva nou pentru mine. Mi-a făcut și o injecție și mi-a spus că nu voi putea rămâne însărcinată în următoarele șase luni. Până atunci, și pastilele mă vor proteja de sarcină. Peyton nu se putu abține și adăugă: Ca bonus, datorită injecției, pot deveni imediat activă din punct de vedere sexual.

– Și cu cine plănuiești să devii activă sexual, dacă nu te deranjează întrebarea?

– Cu Christopher. Îmi place de el de mult timp, spuse Peyton, ținându-și capul în jos pentru ca sora ei să nu îi observe rânjetul jucăuș.

Reacția lui Lucy fu instantanee.

– Nu îl poți avea, spuse ea cu fermitate.

Peyton se răsuci în scaun ca să vadă efectul pe care gluma îl avusese asupra surorii ei. Lucy se înroșise într-o secundă. Peyton credea că mica ei glumă era amuzantă și râse, până când Christopher păși în pragul ușii. Își dădu seama din expresia lui că auzise fiecare cuvânt.

Lucy nu știa că el era acolo.

– Nu e amuzant.

– Ba da, spuse Christopher.

Lucy tresări. Închise ochii, trase adânc aer în piept, apoi, încercând să pară demnă, își îndreptă umerii, se întoarse și spuse:

– Te rog să mă scuzi...

El nu voia să o lase să treacă. Lucy încercă din nou. Împingându-l cu mâna ușor în piept, repetă:

– Te rog să mă scuzi...

– Nu vreau să te scuz, spuse el. Își puse brațul pe mijlocul ei și o trase lângă el. Braxton te așteaptă afară când ești gata de plecare, îi spuse el lui Peyton, în timp ce o trase pe Lucy în biroul lui.

Peyton îl auzi întrebând, „De ce nu mă poate avea?", apoi Christopher râse tare, lucru care o făcu pe Peyton să zâmbească. Ușa biroului lui se închise înainte ca Lucy să răspundă.

Peyton își imagină că aveau să se pupăcească, așa cum ar spune mama ei. Vai, nu, se transforma în mama ei? Lăsă deoparte gândul deranjant. Lucy și Christopher nu știau că ea îi văzuse sărutându-se,

iar Peyton avea de gând să păstreze secretul. Lucy îi va spune despre relația lor când a fi pregătită. Până atunci, Peyton avea să își țină gura și să nu o tachineze. Totuși, nu era tocmai un secret. Oricine petrecea cinci minute cu ei știa că aveau o legătură. Felul în care se priveau reciproc spunea totul.

Își aminti cum se simțea când îl săruta pe Finn și simți cum o învăluie dorința. Nu, nu trebuia să se gândească la el. Se terminase, și nu avea să iasă nimic bun dacă retrăia trecutul. Nu mai voia să îl vadă niciodată, își reaminti Peyton, iar în acel moment acceptă minciuna cu toată ființa ei.

Pentru a putea merge mai departe trebuia să fie ocupată, decise ea. Va munci ca o maniacă, astfel nu va avea timp să se gândească la el.

Debi o ajuta în privința asta, ținându-i ca pe ace. Lui Lucy i se părea că verișoara lor chiar se străduia să facă treabă bună de data asta, doar că era complet nepricepută cu tot ce atingea. Peyton nu credea asta. Nimeni nu putea fi atât de incompetent.

– Devii cinică, îi spuse Lucy.

– Da, aprobă Peyton. Când vine vorba de Debi, sunt cinică. Spune-mi un lucru. Cum de poate să se descurce cu un computer când e vorba să își verifice e-mailul, să își comande haine online, să intre pe pagina ei de Facebook, dar nu poate să învețe cum să apese un buton ca să imprime o foaie? Te joacă pe degete, Lucy.

– Pur și simplu, nu se pricepe la munca de birou, o contrazise Lucy.

Christopher fu de acord cu presupunerea lui Lucy, așa că o puse pe Debi să verifice progresul muncitorilor la bungalouri. După cum se dovedi, Debi avea un talent. Îi plăcea să flirteze. Părea să fie singurul lucru la care se pricepea. Bărbații care lustruiau podele și zugravii care văruiau pereții și tavanele îi apreciau talentul și își făceau timp să îi răspundă la flirt. Până vineri, Debi avea programate trei întâlniri cu trei bărbați diferiți. Evident, Sean era doar o amintire îndepărtată.

Joia următoare vremea se înrăutăți. O furtună puternică se apropia. Christopher o trimise pe Debi să verifice toate cele douăsprezece bungalouri, ca să se asigure că toate ferestrele erau închise. Câteva fuseseră lăsate deschise ca să se usuce vopseaua. Două dintre bungalouri aveau podele noi-nouțe și, din nefericire, acelea erau unitățile pe care Debi credea că le verificase, dar nu o făcuse. Toate ferestrele rămaseră deschise în timpul ploii torențiale, iar

podelele fură distrusă. Prea târziu, își dădură seama că trebuiau să verifice de două ori tot ce făcea Debi. Încercau încă să descopere ce o puteau pune să facă fără să provoace pagube.

Două zile mai târziu, se temură că incompetența lui Debi devenea molipsitoare. Unul dintre îngrijitori raportă că cineva lăsase deschisă o cutie de vopsea pe un blat nou-nouț din cristal. Cutia era răsturnată, iar vopseaua se vărsase pe blat și cursese pe podea. Era un dezastru.

Se părea că, de fiecare dată când făceau un pas înainte, ceva urma să se întâmple și să îi dea cu cinci pași înapoi. Era greu să rămână optimiști cu privire la data stabilită pentru deschiderea bungalourilor. Totuși, hotelul nu era o problemă. Totul era pregătit, inclusiv spectaculoasa cascadă decorativă... până când inundă holul. Supapa i se înfundase complet cu noroi. Reparațiile întârziau data deschiderii cu alte două săptămâni.

În toiul agitației, sosiră Mimi și Lars. Traseră mașina în parcare după șase seara. Nici unul nu avea o remorcă sau o rulotă cu ei pentru că își vânduseră mobila pe care o aveau și erau pregătiți să o ia de la zero. Peyton nu era îngrijorată că vor regreta mutarea în celălalt colț al țării. Era convinsă că vor iubi Bishop's Cove la fel de mult ca ea.

Le plăcu apartamentul pregătit pentru ei, iar în timp ce își despachetară lucrurile, Peyton le găti cina. Le făcu paste cu multe legume proaspete și biban la cuptor cu sos de unt și vin spumant. Conduseseră toată ziua și se gândi că vinul avea să îi trimită direct la culcare.

Discuția din timpul cinei se concentră pe viitor, iar Peyton simțea cum entuziasmul lor creștea pe măsură ce ea le descria toate îmbunătățirile în curs asupra stațiunii. Când cina se încheie, Mimi schimbă totuși subiectul:

– Trebuie să te pun la curent cu ce se întâmplă în Dalton, spuse ea. Am primit vești de la toată lumea, inclusiv de la Bridget. Sfinte Sisoe, încă mai plânge după plecarea lui Drew.

Lars încuviință din cap.

– Spune-i despre Eileen, o îndemnă el.

– Ai crede că Drew și Eileen s-ar ascunde în casă din cauza umilinței, dar se întâmplă exact opusul. Eileen face ceea ce eu aș numi evaluarea pagubelor. A mers prin tot orașul, spunând oricui voia

să o asculte că tu ai înscenat conversația. L-ai păcălit și i-ai pus cuvinte în gură, apoi l-ai înregistrat ca să îl poți da în judecată pentru hărțuire sexuală.

– Asta nu e tot, spuse Lars. Drew și-a revenit și iese mai ales noaptea, după ce oamenii au plecat de la muncă. Merge în barul pe care îl frecventează angajații și încearcă să le facă cinste cu băuturi. A devenit un băiat bun și are propria versiune a poveștii pe care o spune despre tine. În ea, tu l-ai sedus și câteva din lucrurile pe care voiai să le facă în pat erau destul de scârboase.

– Ce speră să obțină? întrebă Peyton.

– Dacă vrei părerea mea, eu aș spune că încearcă să reintre în companie, spuse Lars. Totuși, tacticile lui nu funcționează. Oamenii îi întorc spatele. Nici măcar nu îl lasă să le cumpere o băutură. Iar în Dalton nu s-a mai pomenit așa ceva.

– El și Eileen au dat o mare petrecere sâmbăta trecută. Nu a apărut nimeni, spuse Mimi. Drew se poartă ca și cum și-ar fi luat un an sabatic. Acum este plecat într-o excursie la pescuit, undeva în Canada. Probabil că plănuiește următoarea mișcare. Din moment ce lingușeala nu a funcționat, poate că s-a speriat. Orice speranță de a reintra în grațiile lui Randolph s-a spulberat.

– Ce crezi că va face? întrebă Peyton.

– Nu știu și nu îmi pasă, spuse Mimi. Sunt atât de fericită că am plecat de acolo. Acum, când începem munca eu și Lars?

– Îi veți cunoaște pe Lucy și Christopher mâine, dar vă vom lăsa câteva zile la dispoziție să învățați cum stau lucrurile pe aici. Lars, știu că probabil vrei să ai propriul tău spațiu, dar deocamdată este în regulă să stai cu Mimi, nu-i așa?

– Sigur. Trebuie să dorm puțin, spuse el, căscând.

Mimi îl urmă spre ușă.

– Și eu sunt gata de culcare.

În timp ce ușa se închidea în urma lor, Peyton le promise:

– O să fiți fericiți aici.

Peyton era încântată că Lucy și Christopher aveau să îi cunoască prietenii și era nerăbdătoare să le prezinte stațiunea. Le spuse să vină la apartamentul ei la amiază. Așa aveau timp să se odihnească și să mai despacheteze din bagaje. Între timp, se gândi că mai putea pune câteva lucruri la punct. Telefonul suna când intră în birou.

Debi, care întârzia întotdeauna, ajunsese chiar devreme azi. Apucă telefonul înainte ca Peyton să ajungă la el.

– Bishop's Cove, răspunse ea. Cu ce vă pot ajuta? Ascultă un minut, apoi continuă: Sigur, voi trimite pe cineva acolo. Mulțumesc pentru telefon, încheie ea, apoi se întoarse spre Peyton.

– Era un tip de la poșta din oraș. A spus că au venit trei cutii pentru hotel. Pun pariu că chef Geller a comandat ceva. Tipul spune că sunt acolo de ceva vreme, așa că trebuie să le luăm.

– Voi trimite pe cineva de la întreținere...

– Nu, trebuie să semnezi tu de primire. Așa a spus.

– Bine. Voi merge cu Braxton să le luăm. Nu ar trebui să dureze prea mult.

– De ce e mereu prin preajmă tipul ăsta? Și celălalt. Cum îl cheamă?

– Drake, răspunse ea.

În timp ce deschidea ușa, Debi întrebă:

– Aveți o relație în trei sau ceva de genul?

Peyton își dădu ochii peste cap.

– Cam așa ceva, răspunse ea.

Braxton stătea în hol. Când Peyton îi spuse că trebuia să dea o fugă până la poștă, el întinse mâna, iar ea îi dădu cheile de la mașină. Devenise o rutină să conducă el de fiecare dată când părăsea stațiunea. În drum spre oraș, Peyton îi spuse ceea ce îi raportase Mimi despre Drew și Eileen.

– Da, spuse el. Am auzit totul despre socializări. Așa le spune agentul Hutton. De fapt, a mai spus un cuvânt, dar nu am de gând să-l repet.

– Au dat o petrecere mare la care nu a venit nimeni, spuse ea. Cred că a fost umilitor pentru Drew. Agentul Hutton ți-a spus ceva de Parsons? Știe unde este?

– Da, da. Parsons a stat mult prin preajma soților Albertson. El a fost la petrecere și este unul dintre cei aleși pentru a merge la pescuit cu Drew.

– Dintre cei aleși? Cine a mai mers?

– Drew, Parsons și un tip pe nume Cosgrove.

– Don Cosgrove, spuse ea. Este fostul soț al lui Mimi. Din câte am auzit, se potrivește cu nemernicii ăia.

– Se distrează de minune, nu-i așa? Finn spune că este doar o prefăcătorie, iar eu sunt de acord. El crede că se pregătesc să facă ceva ce nu ne va plăcea.

– Finn? Inima i-o luă la goană. Când ai vorbit cu el?

– Nu eu. Hutton mi-a spus. A vorbit cu Finn ieri.

Poșta era într-o fundătură, aproape de autostradă, dar fură nevoiți să ocolească o altă construcție de-a lui Scott Cassady ca să ajungă în parcare. Erau doar trei locuri libere în fața micii clădiri pătrate. Arăta de parcă ar fi apărut acolo peste noapte, fără prea multe idei în privința designului. Avea un acoperiș plat, izolat cu smoală, și pereți laterali din aluminiu. Două clădiri de apartamente în diverse stadii de construcție dominau oficiul poștal. În fața fiecărei clădiri erau două semne uriașe cu Cassady Constructions și o rulotă cu numele lui pe ea.

Nu era nimeni prin preajmă. Braxton ieși din mașină și spuse:

– Mai sunt câteva minute până la opt. Așteaptă aici, mă duc să văd dacă au deschis.

Nerăbdarea lui Peyton îi salvă viața. Dacă ar fi stat în mașină, ar fi fost chiar în bătaia puștii. Nu așteptă ca Braxton să îi dea vreun semn. Deschise portiera și ocoli prin spatele mașinii când simți ceea ce credea că este o înțepătură de viespe. Își atinse coapsa cu mâna ca să alunge orice insectă ar fi fost și își coborî privirea. Sângele îi acoperi mâna. În același timp, auzi un șuierat, apoi încă unul și încă unul, și deodată totul prinse contur. Strigând la Braxton, începu să alerge.

Braxton îi strigă să se lase în jos în timp ce alergă spre ea ca să o ia din calea pericolului. Peyton aproape că ajunse lângă clădire când rezervorul mașinii se aprinse. Explozia o ridică în aer și o aruncă în brațele lui. Ceva tare o lovi în spatele capului și Peyton țipă din nou.

Nu își amintea când fusese urcată într-o ambulanță. Ușile erau deschise, iar ea se putea uita la mașina ei... sau la ceea ce fusese mașina ei, mai degrabă. Fusese făcută țăndări, iar pompierii încă încercau să stingă flăcările. Braxton se urcă în ambulanță ca să o însoțească la spital.

– Ești bine? îl întrebă Peyton.

– Sunt bine, spuse el. Tu ai încasat lovitura, nu eu. Corpul tău m-a protejat. Îmi pare atât de rău, spuse el. Ar fi trebuit să îmi dau seama ce se petrece.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu îți amintești?

– Totul este confuz, spuse ea, închizând ochii. Am o durere groaznică de cap, atâta tot. Nu e nevoie să merg la spital.

– Ai suferit o comoție.

Posibilitatea o înfurie.

– Ba nu.

Peyton încerca să își blocheze teama. Cel care voia să o elimine nu avea să renunțe. Adormi din nou și se trezi într-un pat de spital, cu un doctor aplecându-se peste ea, verificându-i pansamentul de pe coapsă. O văzu privindu-l și spuse:

– Doar o tăietură urâtă. Nici nu are nevoie de copci.

– Pot pleca acasă acum? întrebă Peyton, încercând să se ridice. O durere groaznică îi săgetă capul.

Doctorul o împinse ușor înapoi în pat.

– Te țin aici peste noapte. Ai suferit o comoție.

Oricât de mult ar fi vrut să îi contrazică diagnosticul, Peyton îi mulțumi.

O oră mai târziu ajunse într-o cameră de spital, cu Braxton și Drake stând de pază la ușă. I se spusese că holul era plin de prieteni îngrijorați. Doctorul îi lăsase să arunce o privire înăuntru, apoi insistase că Peyton trebuia să se odihnească.

Se simțea atât de groaznic încât îi venea să plângă, dar nu îndrăzni pentru că știa că așa capul ar durea-o și mai tare. Închise ochii și se prefăcu că doarme pentru ca toată lumea să o lase în pace. Ar fi vrut ca mama ei să fie acolo și să îi spună că totul avea să fie bine. Amuzant, se gândi Peyton, când lucrurile mergeau prost, mama ei știa întotdeauna ce să spună. În restul timpului, o scotea din sărite. Cucuiul din spatele capului o făcea să devină și mai emotivă, își spuse Peyton în sinea ei, și de aceea avea gândurile astea nostalgice despre familie. Finn apărea și el mereu în gândurile ei.

Se trezi la miezul nopții. Ușa era deschisă doar doi centimetri, lăsând lumina să pătrundă de pe coridor. Dezorientată, îi luă un minut să își amintească unde se află.

Auzi un foșnet slab, dar aproape. Cineva era în cameră cu ea. Se întoarse ușor și îl văzu. Finn era întins într-un scaun, părând adormit. Se tot foia și Peyton auzi din nou sunetul acela. Nu avea nici o obligație față de ea, iar a doua zi Peyton avea de gând să îi spună asta. Nu acum, totuși. Era mulțumită. Și în siguranță. Finn nu avea să permită nimănui să o rănească.

În seara asta, era din nou expertul ei.

Capitolul 28

În dimineața în care mașina lui Peyton explodă, Ronan văzu o altă față a lui Finn și îl sperie cumplit. Finn interoga un puști care comisese o crimă dublă, totul din cauza unei provocări. Finn fusese chemat să interogheze suspectul pentru că se stabilise că puștiul avea să răspundă bine la metodele lui. Avusese atât de mult succes cu strategia lui, încât cinci agenți noi stăteau cu Ronan de partea cealaltă a ferestrei de observație. Erau acolo ca să îl privească pe maestru în acțiune, să învețe de la Finn care, conform superiorilor lui și a lui Ronan, putea face pe oricine să vorbească. Era doar o chestiune de timp și de răbdare.

Finn nu avea o parte întunecată și nu își pierduse niciodată cumpătul... până în ziua aceea. În încăpere erau doar Finn și suspectul, un puștan de douăzeci de ani care insista să i se spună Tic, separați de o masă mică din metal, pe care erau un caiet și un pix.

Tic era urât ca naiba, se gândi Ronan. Urechi mari, dinți mari, buze subțiri și un cap cu o formă ciudată. După cum era moda printre cretinii din gașca lui, era ras în cap și avea pe gât un tatuaj reprezentând un craniu cu două oase încrucișate și unul mai mic pe frunte. Cât de original era asta? După ce îl ascultă lăudându-se preț de câteva minute, Ronan se gândi că ar fi frumos să îi pună o pungă pe capul tatuat, ca să nu mai fie nevoiți să îi vadă rânjetul sfidător.

Tic era masiv, de aproape doi metri înălțime, și cântărea nouăzeci de kilograme. Nu i se puseseră cătușe, deși se știa că îi sărea repede țandăra. Ronan se așeză mai aproape de ușă, în caz că devenea agresiv. Știa că Finn se descurca cu puștiul, dar voia să fie pregătit să îl ajute.

Deși vorbea cu suspectul de ore bune, Finn nu ar fi putut arăta mai relaxat. Se tolăni în scaunul lui, cu picioarele lungi întinse și

încrucișate și părea că se bucură de conversație. Finn afișase un zâmbet perfect, suficient cât să îl facă pe suspect să se simtă confortabil. Tic își dădea silința să îl impresioneze pe Finn cu povești despre prieteni care scăpaseră basma curată cu crime odioase pentru că fuseseră mult mai inteligenți decât polițiștii. Râse în timp ce îi povesti o întâmplare de-a dreptul teribilă. Era evident că lui Tic îi plăcea să se laude, iar Ronan era convins că în curând avea să-i dispară orice chef de laudă, când avea să primească treizeci de ani de închisoare pe viață. Dacă Finn îl manevra corect, Tic avea să își dorească să demonstreze cât de deștept era și să se laude cu propriile crime.

Lucrurile mergeau bine până când Finn primi un mesaj pe telefonul pus pe vibrații. Ar fi trebuit să i-l dea lui Ronan când îi predase pistolul, înainte să intre în camera de interogatoriu, dar îl avea în buzunar și uitase de el. Îl scoase și era pe punctul de a-l închide când văzu că mesajul era de la Braxton. În ciuda dorinței lui Peyton, Finn le ordonase lui Braxton și Drake să îl țină la curent cu tot ce se petrecea.

Tic era în lumea lui, holbându-se la perete în timp ce povestea o altă crimă despre care credea că fusese executată cu inteligență. Apoi trecu la o a două crimă, recentă. Era evident că voia să îl tachineze pe Finn, să îi dea de înțeles că apăsase pe trăgaci de patru ori, fără să o spună direct. Tic deveni atât de absorbit de amintire și de emoția ei, continuând să se laude, încât nu își dădea seama că își asuma răspunderea crimelor.

Finn aruncă o privire spre geam, transmițându-i tăcut lui Ronan că mărturia era înregistrată, apoi, în timp ce Tic continuă să vorbească, Finn deschise mesajul. Se aștepta să fie informat că totul era bine și că nu erau probleme. În schimb, citi: *Lunetistul a aruncat mașina în aer. În drum spre spital cu Peyton.*

Finn sări în picioare. Se simțea de parcă inima îi fusese smulsă din piept. Strângând telefonul în mâna stângă, citi mesajul din nou. Peyton era rănită, dar cât de grav? Braxton nu știa? Ar fi trebuit să o protejeze. Finn simți o nevoie disperată de a ajunge la ea.

– Nu mai am timp, spuse el cu duritate. O să grăbim puțin lucrurile. Ia pixul ăla și începe să scrii. Vreau nume și vreau ca mărturisirea ta să fie concisă. Ai înțeles?

Tic râse, dar nu era râsul lui.

– Nu o să îți spun cum am... Nu primești nici o mărturisire.

– Deja ai mărturisit. Începe să scrii.

Ignorând protestele lui Tic, Finn citi mesajul pentru a treia oară, gândindu-se că poate înțelesese greșit.

De partea cealaltă a ferestrei, Ronan le explica tinerilor agenți că, în acest caz, Finn *își dăduse repede seama cât de important era* pentru suspect ca el să creadă că era deștept și alesese să gâdile mândria suspectului ca să îl facă să vorbească. Noroc că Ronan privea în camera de interogatoriu. Altfel, ar fi ratat ce avea să se întâmple în continuare. Probabil că Tic își dăduse seama că spusese prea mult și, crezând că Finn îl făcuse să arate ca un fraier, se aruncă peste masă, cu pumnii înainte. Toate cele nouăzeci de kilograme de furie atacară. Se trezi însă lipit de perete, cu picioarele ridicate de pe podea. Mâna lui Finn era în jurul gâtului lui, tăindu-i respirația. Îi șopti ceva lui Tic la ureche, iar în timp ce continua să îl țintuiască la perete cu o mână, scrise un mesaj cu cealaltă.

Ronan și ceilalți agenți se grăbiră să intre în încăpere, privind și admirând forța uimitoare a lui Finn.

– Ne-am înțeles care sunt așteptările mele? îl întrebă Finn pe Tic.

Suspectului îi era imposibil să răspundă. Fața îi era roșie ca sângele și începuse să devină mov. Finn decise să ia asta drept un răspuns pozitiv.

– Bine, atunci, spuse el și îi dădu drumul.

Tic căzu grămadă la podea.

– Treci la masă și începe să scrii, îi ordonă Finn.

Unul dintre agenți să grăbi să îl prindă cu cătușele de masă, ca să nu mai poată ataca din nou, iar un alt agent se așeză în fața lui și împinse pixul și foile spre el.

– Mă ocup eu, domnule, spuse el.

Ronan îl urmă pe Finn afară din încăpere.

– A fost impresionant, spuse el. Să tastezi cu mâna stângă. Eu nu aș putea să o fac.

Finn îi dădu lui Ronan să citească mesajul de la Braxton în timp ce își aranja pistolul în toc. Ronan înjură.

– Albertson e de vină, nu-i așa? Peyton va fi bine?

– Nu știu. O să sun la spitalul din Port James și ar trebui să primesc un răspuns de la Braxton.

– Și apoi? întrebă Ronan.

– Plec spre Peyton, iar când o să-l găsesc pe nenorocit, știi ce-am de gând să fac?

Ronan răspunse încuviințând din cap.

– O, da. Știu.

Capitolul 29

Finn încă era acolo în dimineața următoare. Nu fusese un vis. Peyton îl văzu de îndată ce deschise ochii. Stătea pe coridor, vorbind cu Braxton și Drake și cu un polițist pe care și-l amintea din Reds, barul unde mâncaseră nachos. Conversația părea aprinsă, iar din limbajul corpurilor lor, își dădu seama că toată lumea, cu excepția lui Finn, era furioasă. Braxton era vizibil supărat. Tot continua să scuture din cap și să își încleștеze pumnii. Finn făcea notă discordantă. Avea brațele încrucișate la piept și mai dădea din când în când din cap. Părea calm, dar foarte serios.

Braxton observă primul că ea era trează. Îl înghionti pe Finn, apoi intră grăbit în salon. Oprindu-se la capătul patului, o întrebă:

– Cum te simți? A fost pe-aproape.

– Sunt bine, îl asigură Peyton. Nu era tocmai adevărat, dar nu era nici o minciună. Capul nu o mai durea atât de tare ca aseară și nici gâtul. Voi fi mai bine de îndată ce voi pleca de aici.

Finn merse lângă patul ei și îi dădu ușor părul de pe frunte.

– E posibil să fie nevoie să mai stai o noapte.

– Nu, nu mai stau. Oamenii mor în spitale. Vin aici sănătoși și, bum, iau cine știe ce boală oribilă și mor.

Finn încerca să nu zâmbească.

– Dacă sunt sănătoși, de ce ar veni la spital?

Finn avea un argument logic, iar ea nu. Voia să meargă acasă.

– Se mai întâmplă, insistă Peyton.

Finn își puse mâna peste a ei. Peyton încercă să se elibereze, dar el nu îi permise.

– Peyton, îmi pare atât de rău, spuse Braxton. Nu te-am protejat. Ar fi trebuit să îmi dau seama că este o capcană. M-am uitat spre acoperișurile alea și nu am văzut pe nimeni. Am fost delăsător.

Părea devastat, iar ea voia să îl consoleze.

– Nu era nici o mașină în jur... nici un muncitor nu ajunsese încă... era într-una dintre clădirile alea, nu-i așa?

– Da, era, răspunse Finn.

– I-am spus să stea în mașină cât verific dacă poșta este deschisă. Glasul lui Braxton începu să fie neclar. Dacă m-ar fi ascultat, ar fi fost în mijlocul exploziei.

Peyton era pe punctul de a-i spune să nu se mai învinovățească, dar Finn vorbi înaintea ei:

– Da, ai dat-o în bară, spuse el. Și aproape că v-a costat viețile pe amândoi. Să nu se mai repete, adăugă el cu duritate. Așa că învață din asta.

– Da, domnule, spuse Braxton, deodată formal.

Drake apăru în pragul ușii.

– Trebuie să vorbesc cu voi doi, spuse el.

– Vin într-un minut, răspunse Finn. Vreau să vorbesc în particular cu Peyton. Închide ușa în urma ta.

Peyton voia să protesteze, dar nu o făcu pentru că Finn avea privirea aia de „nu te pune cu mine", de care ea se săturase. Maxilarul lui încleștat era un alt semn că urma să fie încăpățânat și să îi spună ceva ce ea nu voia să audă. Agentul Știe-Tot putea fi o adevărată pacoste. Dumnezeule, îi fusese tare dor de el.

– De ce ești aici? îl întrebă ea încet. Nu te-am sunat. Nu vei mai găsi alte găuri de gloanțe în mașină. Probabil nu vei mai găsi nici mașina. A ars cu totul.

– Sunt aici pentru că ai nevoie de mine. Era destul de arogant din partea lui să spună asta, iar el știa că avea să o enerveze, dar nu îi păsa cât de supărată era. Peyton chiar avea nevoie de el.

– Nu am nevoie de tine. Pot să am grijă de mine și singură.

– Unde îți este mașina?

– Știi că a explodat. Tocmai ți-am spus.

– Și unde ești tu acum?

– În spital, dar...

– Deci, să ai grijă de tine... Ți se pare că poți face asta?

– În mod normal, sunt destul de capabilă să am grijă de mine, dar asta nu este o situație normală. Sunt oameni care încearcă să mă omoare.

– Exact, răspunse el. Este unul dintre motivele pentru care ai nevoie de mine.

– Am bodyguarzi.

– Peyton, sunt aici să rămân.

– Stai puțin. Care este celălalt motiv pentru care am nevoie de tine? întrebă ea, suspicioasă.

Medicul îi întrerupse, iar Peyton îi fu recunoscătoare pentru asta. Trebuia să fie în formă maximă pentru a se putea contrazice cu Finn. I se dădu permisiunea să plece din spital, cu recomandarea că trebuia să se odihnească și să o ia mai ușor timp de o săptămână. Da, sigur. Odihnă. Își dădu silința să nu râdă când promise că așa avea să facă.

Braxton îi conduse înapoi la Bishop's Cove. Finn urcă pe bancheta din spate a mașinii cu ea, iar Drake se așeză în față, cu arma în mână. Peyton încercă să stea la distanță de Finn, lipită de portieră, dar era o provocare să nu îl atingă, pentru că Finn era masiv și ocupa mult spațiu. Îi era imposibil să se relaxeze. Totuși, de îndată ce trecură podul și zăriră porțile stațiunii, Peyton începu să respire mai ușor.

– A fost o înscenare, nu-i așa? Apelul la care a răspuns Debi nu era de la poștă.

– Nu, apelul a fost de la un telefon de unică folosință, îi spuse Braxton. Nu îl putem localiza.

Peyton se gândi un minut și spuse:

– Știi, chiar era un loc ideal pentru o ambuscadă. Două clădiri înalte și un oficiu poștal minuscul înghesuit între ele. A fost un plan bine gândit.

Exasperat, Finn spuse:

– Peyton, când ai primit tu vreodată un telefon de la poștă? De la orice poștă. Lasă-mă să răspund eu pentru tine. Niciodată. Ei nu te sună când sosesc coletele. Dacă este prea mare ca să poată fi livrat, îți trimit o înștiințare. Iar dacă nu îl ridici, trimit o a doua înștiințare. Ei nu sună niciodată.

– Este un oficiu poștal mic într-un orășel. M-am gândit că...

Se simțea ca o idioată. Nu se îndoise deloc de telefonul primit. Nici măcar nu o pusese pe gânduri.

– I-am spus lui Braxton că trebuie să mergem la poștă. Nu i-am spus că am primit un telefon.

Finn o luă de mână, iar de data asta Peyton nu încercă să se retragă.

– Oricine a fost, e de ceva vreme pe aici, studiind Port James.

– Nu sunt de acord, spuse Drake. Nu îți ia mult timp să găsești câteva locuri bune pentru o ambuscadă. Port James este un oraș foarte mic.

– Agentul Hutton s-a întors în Dalton? îl întrebă Braxton pe Finn.

– Da. I-a făcut o vizită lui Eileen Albertson. Ea i-a spus că nu îi aștepta pe băieți înapoi de la pescuit mai devreme de o săptămână. Se răzgândiseră și nu mai plecaseră în Canada, dar nu știa exact unde erau. Spunea într-una că în nord. L-a întrebat pe Hutton dacă nemernica de Peyton încerca să facă și mai multe probleme.

– Apoi mi-a transmis toată dragostea ei? întrebă Peyton.

Câteva minute mai târziu, era înapoi în apartamentul ei. Se schimbă imediat de haine și făcu un duș. Cucuiul din spatele capului zvâcnea de fiecare dată când îl atingea, așa că avu grijă să îl ocolească atunci când își spăla părul. Apa o învioră și o făcu să se simtă mai bine. După ce se șterse cu prosopul, își îmbrăcă jeanșii, dar o incomoda tăietura de pe coapsă, așa că își puse o pereche de pantaloni scurți și o cămașă din mătase. Desculță, intră în camera de zi și rămase pe loc, surprinsă. Lucy, Mimi, Lars și Christopher erau cu toții acolo, așteptând-o. Lucy avea lacrimi în ochi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Peyton, pregătindu-se pentru cine știe ce vești.

Mimi râse.

– Suntem aici să îți urăm bun-venit, nu să îți dăm vești proaste.

Finn veni în spatele ei și își strecură brațele în jurul mijlocului ei. Gestul de afecțiune nu trecu neobservat de cei prezenți. Cu toții voiau ca Peyton să știe cât de mult o iubeau, iar ea se gândi că era foarte drăguț din partea lor, dar nu se simțea confortabil când era cocoloșită.

Christopher plecă primul. Camioanele cu ciment sosiseră și urmau să asfalteze trotuarele. Era o comandă costisitoare, iar el voia să fie prezent, să se asigure că nimic nu merge prost.

– Cine se ocupă de depozit? întrebă Peyton.

– Debi, răspunse Lucy.

– O, Dumnezeule.

Păru atât de surprinsă, încât izbucniră cu toţii în râs. De-abia atunci Lucy păru să îşi dea seama de pagubele pe care le putea provoca Debi şi se grăbi înapoi la birou.

– Ce-ai spune dacă ţi-aş găti cina în seara asta? îi sugeră Lars.

– Nu, mulţumesc, spuse Finn. M-am ocupat eu.

– Eşti sigur? întrebă Lars. Aş putea pregăti o mulţime de lucruri pentru voi. Am scrumbie afumată şi...

– Nu, este în regulă, răspunse ferm Finn.

Lars se întoarse în bucătăria hotelului. Mimi ezită. Scuturând din cap, îi spuse lui Peyton:

– Nu m-ai avertizat în legătură cu verişoara ta. Este o manipulatoare, nu-i aşa?

– Da, este, încuviinţă Peyton.

– Dacă nu eşti prea obosită, mai putem vorbi diseară, spuse Mimi. O mângâie pe Peyton pe mână şi porni spre uşă. Finn încuie după ce plecă.

– Cred că şi eu o să merg în birou, spuse Peyton. Unde îmi sunt papucii de casă? Aş putea să mai rezolv câteva treburi, nu-i aşa?

– Sigur că da, spuse Finn, zâmbind. Înainte ca Peyton să îşi dea seama ce avea el de gând să facă, Finn o ridică în braţe şi o duse în dormitorul ei. Se descălţă de pantofi, apoi o aşeză pe pat, iar el se lungi lângă ea.

– Ce faci?

Finn o strânse în braţe şi închise ochii. La naiba, era o senzaţie atât de plăcută.

– Nu am dormit prea bine în scaunul ăla noaptea trecută, iar tu ai nevoie de odihnă. Se întoarse pe spate şi o trase lângă el. Peyton îşi puse capul pe umărul lui.

– Finn, trebuie să pleci mâine.

– Nu, spuse el căscând.

Lui Peyton nu îi venea să creadă că şi ei îi era somn. Nu făcuse nimic altceva decât să doarmă de ieri dimineaţă. Cuibărindu-se în îmbrăţişarea lui, fu nevoită să recunoască faptul că era fericită că Finn era cu ea. Se simţea protejată când el era prin preajmă.

Ridicând capul, îi văzu pleoapele devenind greoaie. Şi-l puse la loc pe umărul lui şi închise ochii. Trecu un minut, iar Peyton putea simţi cum respiraţia lui devenea mai uşoară pe măsură ce se adâncea în somn.

– Finn? şopti ea.

– Hm? răspunse el fără să deschidă ochii.

– *Când* ai de gând să pleci?

Finn o strânse şi mai tare în braţe. Răspunsul lui fu şoptit, dar sigur.

– Niciodată.

Capitolul 30

Peyton dormi dusă mai bine de patru ore, iar durerea de cap aproape că îi trecuse când deschise ochii. De îndată ce ceața se risipi, își aminti ce spusese Finn. Îl întrebase când avea de gând să plece și era convinsă că răspunsul lui fusese „niciodată". Păruse să fi vorbit serios. Ce fel de joc juca? Peyton știa deja că îi plăcea să o tachineze. Poate că asta făcea. Normal că urma să plece. Asta făcea el de obicei.

În timp ce se spăla pe dinți, se gândi la cum ar trebui să procedeze și decise să continue să îl trateze ca pe un prieten. Îi era imposibil să uite cât de intimi fuseseră – de fiecare dată când îl privea, imagini ale corpului lui gol îi veneau în minte –, dar putea să pretindă că fuseseră doar prieteni. Dacă îi reușea asta, merita un Oscar.

Finn era în bucătărie.

– Ți-e foame? Îți pregătesc ceva de mâncare.

– Nu sunt invalidă, spuse ea. Pot să pregătesc prânzul.

Chiar în timp ce protestă, se așeză la masă și îl lăsă pe Finn să se ocupe de asta. De îndată ce scoase un borcan cu unt de arahide, Peyton știu că nu avea să fie un prânz sofisticat, iar asta era în regulă pentru ea. Nu credea că stomacul ei putea suporta mai mult.

Nu își putea lua privirea de la el. Tricoul îi era întins pe umerii lați și pe brațe, ca și cum ar fi fost un mulaj, iar blugii îi atârnau nonșalant pe coapse. Nu ar putea arăta mai sexy nici dacă ar încerca. Peyton închise ochii pentru câteva secunde, amintindu-și că fusese retrogradată de la iubită la prietenă.

Finn îi puse farfuria cu un sendviș în față. Singura garnitură era gemul de struguri care se scursese pe farfurie. Prezentarea nu era cine știe ce, dar sendvișul era grozav.

– Tu nu mănânci? îl întrebă ea.

Finn se aplecă peste masă și o sărută. Se întâmplă atât de rapid, încât Peyton nu avu timp să îl împiedice.

– Am mâncat deja câteva sendvișuri, spuse el. Apoi o sărută din nou.

– Suntem prieteni.

– Da, fu el de acord.

– Dar nu prieteni cu beneficii.

– Corect.

– Deci, ești de acord.

– Bineînțeles.

Apoi o sărută din nou. Îi cuprinse fața cu mâinile, ținând-o nemișcată în timp ce gura lui o acoperi pe a ei. Limba lui o atinse senzual pe a ei, îndemnând-o să-i răspundă. Lui Peyton îi era imposibil să-i reziste, iar în câteva secunde era la fel de dornică. Când Finn se retrase, arăta arogant de încântat. Buzele ei erau roșii, la fel își simțea și obrajii. Peyton abia mai putea respira, iar el o făcu să își dorească mai mult. Voia să îl apuce de tricou și să îl tragă spre ea, să îl sărute din nou. Stai, asta nu era conform planului ei.

Finn duse farfuria la chiuvetă, rupând vraja.

– Prietenii nu se sărută franțuzește, spuse ea.

Finn râse.

– Nu, nu o fac, spuse el.

– Iar noi suntem prieteni.

Finn râse din nou.

– Ești binedispus, nu-i așa? bombăni Peyton. Eu încerc să îți explic...

– Că suntem prieteni?

– Exact.

– Bine, am înțeles. Pot să pun ăsta în mașina de spălat vase? întrebă Finn, ridicând un castron din plastic.

Peyton încuviință.

– Aș putea să strâng eu, din moment ce tu ai pregătit prânzul.

Finn închise mașina de spălat vase și veni lângă masă.

– Vrei desert?

Peyton putea să jure că ochii lui sclipiră.

– Nu știu. Ce ai la desert?

Trăgând-o în brațele lui, o întrebă:

– Ce vrei?

– Am putea continua așa toată după-amiaza, spuse ea, apoi râse.

– Trebuie să mergi în pat.

– De-abia m-am trezit, protestă ea. Ridicând-o în brațe, Finn se îndreptă spre dormitor. Finn, am dormit destul de mult. Nu o să mai dorm.

Finn zâmbi.

– Sper că nu.

Ce îl apucase? Trebuiau să fie prieteni, la naiba. Iar prietenii nu fac sex. Cel puțin nu prietenii normali. O bătaie la ușă îi întrerupse lui Finn planurile de a o seduce. Mormăind o înjurătură, o puse jos și merse să vadă cine era.

Christopher și Mimi se întorseseră din Port James, de la întâlnirea cu o firmă de contabilitate care se ocupa de treburile stațiunii și trecuseră pe la ea în drum spre birou. În ciuda privirii dezaprobatoare a lui Finn, Peyton îi invită înăuntru. Era nerăbdătoare să afle impresia lui Mimi despre stațiune, acum că avusese timp să o viziteze. Așa cum sperase, Mimi adora locul. Chipul i se lumina de bucurie când vorbea despre frumusețea stațiunii și despre posibilitățile de dezvoltare pe care le aduceau toate proiectele de renovare. Peyton îi aruncă o privire lui Christopher și își dădu seama că era încântat să o aibă pe Mimi în echipă. Se simțeau bine lucrând împreună și era evident că Mimi știa ce face.

– Biroul meu va fi aici, în hotel, spuse Mimi. Voi prelua facturile și taxele, dar voi face și proiecte. Va fi distractiv.

Entuziasmul ei o făcu pe Peyton să zâmbească.

– Doar tu ai putea să crezi că numerele și adunarea lor sunt distractive.

Christopher desenase câteva planuri pentru piscina olimpică și îl întrebă pe Finn dacă ar vrea să arunce o privire peste ele.

– Înainte să fie oficial, aș vrea să știu ce crezi despre proiect. Va fi o piscină imensă, iar Peyton m-a convins că am putea să o folosim chiar și pentru sesiuni de antrenamente.

– Sigur, te ajut, spuse Finn.

Christopher întinse planul pe masă și amândoi discutară posibilele schimbări.

– Piscina va fi acoperită de o cupolă care se va retrage în pământ prin apăsarea unui buton, îi explică el.

– O să coste o avere, spuse Finn.

– Len plătește pentru asta. Când a auzit de idee, a vrut să aibă cupola. Totuși, nu vrea piscina aproape de hotel. Crede că ar trebui să fie în spatele lui, departe de plajă. Este convins că va sfârși prin a fi un adevărat centru de înot. Are planuri mari, datorită lui Peyton, adăugă el zâmbind.

Peyton voia să se uite pe schițe, dar Mimi o împingea spre canapea.

– Trebuie să stai jos, scumpo. Cum te simți? Te mai doare capul? Arăți mai bine, nu mai ești așa de palidă.

– Sunt bine acum, insistă Peyton. Mi-am revenit. Tu cum te simți aici? Este o schimbare mare pentru tine, nu-i așa?

– Da, și aveai dreptate. Aici este paradisul. Mă voi obișnui rapid să nu mai port cinci straturi de haine și un palton în cea mai mare parte a anului, chicoti ea. Îi luă mâna lui Peyton într-a ei și șopti: mulțumesc.

Înainte ca Peyton să-i răspundă, Mimi continuă cu entuziasm:

– M-a sunat Erik Swift. Este un om bun, ca tatăl lui. Mi-e greu să cred că el și Eileen sunt frați.

– De ce te-a sunat?

– Vorbește cu toți angajații care au fost în subordinea lui Drew. Avea câteva nume și se întreba dacă eu știu ceva despre ei.

– Și știi?

– I-am recunoscut pe doi dintre ei. Erau două tinere care lucrau în fabrică.

– Și ce caută Erik?

– Mi-a spus că îl ajută pe tatăl lui. Randolph vrea să le găsească pe toate tinerele care i-au căzut victime lui Drew.

– Și ce vrea să facă atunci când le găsește?

– Nu știu. Nimic nu poate schimba prin ce au trecut din cauza lui Drew, dar cred că Randolph vrea să le ofere satisfacția asta. Poate o scuză din partea companiei. Cred că vrea să meargă în instanță, dar este doar o bănuială. Va trebui să așteptăm ca să aflăm.

Mimi scutură din cap și o urmă de regret se zări pe chipul ei.

– Știam că Drew este un om de nimic, dar nu credeam că este violent până nu a încercat să intre cu forța în camera ta de motel. Ar fi trebuit să mă aștept la asta... să fi făcut ceva.

Peyton scutură din cap.

– Nu te poți învinui pentru nimic. Nu aveai de unde să știi. Drew era un maestru în a închide gura oamenilor și a-și ascunde faptele.

Christopher le întrerupse.

– Peyton, vrei să te uiți peste planul ăsta provizoriu? întrebă el.

Trebuia să recunoască, era curioasă în privința schiței, dar entuziasmul ei pentru proiect se stinsese când își dăduse seama că voia să construiască piscina din cel mai stupid dintre motive. Dacă aveau o asemenea construcție, era posibil ca Finn să vrea să se mai întoarcă acolo ca să înoate. Cât de stupidă era ideea? Să îl atragă cu o piscină de dimensiuni olimpice? Se simți penibil, acum că își dăduse seama care fusese adevăratul motiv.

– Chiar avem nevoie de o piscină atât de mare? întrebă ea în timp ce traversă camera și se așeză între cei doi bărbați.

Întrebarea ei îl surprinse pe Christopher.

– Te-ai răzgândit? Ai spus că vrei o organizare...

– Da, am spus, îl întrerupse ea. Dar am făcut o reevaluare. L-ai auzit pe Finn. O să coste o avere.

– Și va face o avere, argumentă el. Ai avut o idee grozavă și mergem înainte cu planul.

Peyton nu îl contrazise. Știa că Finn o privește, așa că își păstră privirea pe schiță.

– Arată bine, spuse ea, și cu cât studia mai mult desenul, cu atât devenea mai entuziasmată. Chiar avea să fie un obiectiv grozav. Mai conta că singurul motiv pentru care avusese ideea era Finn?

Entuziasmul îi reveni în glas când îi spuse lui Christopher:

– Va fi grozav.

– Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Mimi. Finn, e un colet pentru tine în birou. Vrei să ți-l aduc eu?

– Nu, îl iau eu, spuse Finn, încuviințând.

– Să nu-l mai lași să plece, e un paznic bun, îi șopti ea lui Peyton.

Din zâmbetul lui Finn, Peyton știu că o auzise pe Mimi.

– Nu, el e cel care are nevoie de un paznic, spuse ea.

Finn așteptă până când rămaseră singuri, apoi o luă din nou în brațe.

– Am nevoie de un paznic? Te oferi voluntară?

Peyton își puse mâinile pe piept ca să îl împingă de lângă ea și încercă disperată să nu cadă pradă zâmbetului lui adorabil și privirii sale seducătoare.

– Ai plecat. Nu știa că voia să spună asta până când cuvintele nu îi ieșiră din gură.

Finn nu mai zâmbea acum. Expresia lui deveni intensă, la fel și îmbrățișarea sa.

– M-am întors.

Peyton scutură din cap.

– Nu te vreau aici. Ne-am spus tot ce aveam de spus. Ar trebui să pleci.

Finn îi ridică bărbia și își coborî gura lângă a ei. Buzele lui le mângâiară pe ale ei înainte să o sărute mai intens. Nu se grăbea deloc, iar Peyton oftă când limba lui îi exploră gura. Gâfâind, preluă inițiativa. Mâinile i se plimbară pe gâtul lui, apoi degetele i se strecurară în păr. Când el încercă să se retragă, ea îl mușcă de buza de jos până când Finn îi dădu ce voia, apoi limba ei o atinse pe a lui. Gustul, mirosul, atingerea lui o excitau, iar în acel moment ea i-ar fi dat lui tot ce și-ar fi dorit. Un sărut, și o făcea să tânjească după el.

– Diseară, îi promise el, trăgându-se ușor de lângă ea.

Frustrată, Peyton bombăni în drum spre camera ei.

– Ai spus ceva? strigă Finn.

– Nu, doar îmi trag singură o mușfruluială zdravănă, spuse ea. Ușa se închise în urma ei, împiedicând alte întrebări.

Rămase în camera ei, dând telefoane și lucrând la laptop. Își tot spunea că nu se ascundea de Finn; doar avea nevoie de spațiu. Nu era adevărat. Sentimentele ei o luaseră din nou razna, și era vina lui. Nu ar fi trebuit să se întoarcă, dar acum că era aici, Peyton voia să îi spună să o lase în pace. Gata cu îmbrățișările, cu săruturile sau cu alte gesturi tandre.

De când o asculta el pe ea? Voia să facă orice avea chef și, știind cât de neputincioasă devenea în preajma lui, probabil că îi va face pe plac. Deodată își aminti de momentul când deschisese ochii în camera de spital și îl văzuse și își aminti exact cum se simțise în acel moment. În siguranță și protejată, da... și ceva mai mult.

Finn ciocăni de două ori la ușa ei, apoi o deschise.

– Este aproape cinci. Vrei să mergi la birou cu mine?

– Sigur. Ea nu se mișcă; doar stătea acolo, privindu-l.

Finn dădu din cap.

– De ce mă privești așa?

Imposibil de explicat, își spuse Peyton.

– Este privirea mea post-comoție. Stai să îmi iau tenișii.

Își puse telefonul în buzunar, apoi ieși pe ușă înaintea lui. Braxton le făcu din mână în timp ce traversau parcarea.

– A, doar ca să știi, începu ea. În ceea ce o privește pe Debi, am o relație în trei cu Drake și Braxton.

Finn nu tresări.

– Bine, în trei.

Debi îi întâmpină la ușă.

– Spune-mi doar atât. De ce nu pot primi și eu o cheie? În unele seri vreau să stau până târziu și nu înțeleg de ce nu pot fi tratată ca un adult. Pot și eu să încui aici când plec.

Semnale de alarmă răsunară în capul lui Peyton.

– Vrei să stai până târziu? De ce? întrebă ea cu suspiciune.

– Să mai fac treabă.

– Ce treabă?

– Știi tu... treabă.

Christopher și Lucy ieșeau din hotel, dar Christopher se opri.

– Fără cheie. Du-te acasă acum, Debi.

Debi își aruncă geanta de douăzeci de kilograme peste umăr, aproape lovind-o pe Peyton și plecă indignată.

Lucy era singura care se simțea puțin vinovată.

– Eu cred că acum chiar se străduiește. Vine mai devreme și stă până mai târziu.

– Și ce face mai exact când vine devreme și stă până mai târziu? Știe cineva? întrebă Peyton. Mă sperie ideea că ar putea sta singură aici. Pagubele pe care le-ar putea face...

– Nu primește nici o cheie, repetă Christopher. Cum te simți? întrebă el.

– Sunt bine, răspunse ea. Voi fi în formă maximă mâine. Am trecut pe aici să luăm un colet pentru Finn.

– Este în sala de conferințe.

În timp ce Finn merse să ia pachetul, Peyton o întrebă pe sora ei dacă mai vorbise cu Ivy în ultima vreme.

– Am vorbit cu ea aseară. Nu vreau să simtă că o excludem din luarea deciziilor, așa că o sun din când în când, dar este atât de ocupată acum, încât nu are timp să se preocupe de Bishop's Cove. Nu i-am spus că ți-a explodat mașina. Mai mult s-ar îngrijora, și oricum s-a terminat acum.

S-a terminat? Pe ce lume trăia Lucy? Până când Drew și complicii lui nu erau închiși, nimic nu se termina.

– De ce ești atât de aranjată? întrebă Peyton, observând în sfârșit rochia nouă pe care o purta Lucy. Avea câteva nuanțe de albastru care îi făceau ochii să strălucească. Arăta minunat. Apoi Peyton observă că Lucy îl ținea de mână pe Christopher.

– Christopher și cu mine mergem la cină în Port James, răspunse Lucy, roșind ușor. Avea nevoie să scape puțin de aici, la fel și eu.

– Mimi a plecat acasă?

– A trebuit să se întoarcă la firma de contabilitate ca să ia nu știu ce fel de program electronic, îi explică Lucy.

Finn se întoarse cu pachetul în mână, așa că plecară împreună de la hotel. Peyton așteptă până ajunseră acasă, apoi îl întrebă ce voia să gătească pentru cină. Dacă se lăsa în baza lui, avea impresia că va merge la culcare înfometată.

– Știu că i-ai spus lui Lars că te ocupi tu de cină, dar aș putea să gătesc eu în seara asta. Ceva ușor, se oferi ea.

– Nu, totul este rezolvat, insistă Finn.

– Ce mâncăm?

– Este o surpriză.

La ora șapte se auzi o bătaie în ușă, iar Peyton o deschise și văzu că era un ospătar de la Leonard's cu o tavă mare. Finn o luă, o așeză pe masă și ridică atent capacele argintii de pe farfurii. Dedesubt erau fripturi care arătau grozav. Peyton nici nu își dăduse seama că îi este foame până nu luă prima înghițitură. Fripturile erau perfect gătite, iar după ce mâncă tot din farfurie, îl felicită pe Finn pentru talentul lui culinar și îi mulțumi pentru delicioasa surpriză.

– Asta nu este singura surpriză, spuse el. Am și un program de divertisment pentru tine, așa ca după cină.

– Ce este? întrebă ea.

Merse în bucătărie și deschise coletul pe care îl luă din birou.

– Este un DVD cu anunțul lui Randolph în Dalton. Hutton a făcut câteva copii, gândindu-se că poate vei vrea să păstrezi una, ca să îți amintești de lucrul bun pe care l-ai făcut. Vrei să îl vezi?

– Mi-ar plăcea.

Finn o luă de mână și o conduse spre canapea. După ce introduse DVD-ul în video player, se așeză lângă ea.

Murmurul mulțimii în timp ce sala se umplea semăna cu bâzâitul unui roi de albine. O cameră se concentră asupra scenei. O alta scana publicul. Peyton o zări pe Bridget croindu-și drum spre rândul din față. Purta tocuri ridicol de înalte. Ușa laterală se deschise, iar Drew și Eileen păşiră în lumina reflectoarelor. La vederea lui, Peyton tresări. Își împreună mâinile, privindu-l.

Probabil că Finn simțise că devenise tensionată, pentru că își puse brațul pe umărul ei și o trase mai aproape de el.

– Uite cum încearcă să păcălească mulțimea, spuse Finn.

Peyton se sprijini de el și nu mai scoase nici un cuvânt până la anunțul lui Randolph. Privi chipul lui Drew. Era încremenit în cea mai blândă mască, iar ea putea doar să își închipuie ce zăcea dedesubt. Ochii i se măriră pentru o secundă în clipa în care îi auzi vocea în difuzoare, dar, rapid ca un fulger, arăta din nou plictisit.

– Vede agenții de pază venind spre el, spuse Finn.

Amândoi îl priviră pe Drew scuturând mâna soției lui și ridicându-se. Își aranjă cravata, apoi se întoarse și coborî de pe scenă.

– Ai văzut asta? întrebă Finn.

– Ce să văd?

Se întinse după telecomandă și derulă filmul înapoi.

– Privește cu atenție și spune-mi ce vezi când Drew se ridică și pleacă de pe scenă.

– Nu văd nimic, spuse Peyton.

– Uită-te la capul lui, îi spuse Finn, derulând cu câteva secunde înapoi.

Peyton privi mai atent.

– Se uită la cineva și dă din cap.

Finn mai derulă o dată.

– Nu doar că dă din cap, dă un semnal.

– Ai dreptate, spuse Peyton, aplecându-se spre ecran. E Bridget.

Pe măsură ce înregistrarea continuă, priviră mulțimea încremenind, ascultând vocea lui Peyton. Angajații se uitau unii la alții, nevenindu-le să creadă, dar nimeni nu o observă pe Bridget strecurându-se pe ușă.

– Pun pariu că s-a dus după Drew, spuse Peyton.

– Nu, a mers în biroul lui. Erik a pus un agent de pază la ușă pentru ca Drew să nu poată lua nimic. Acesta ne-a spus că o femeie a venit plângând la el, iar când nu a lăsat-o să intre în birou, s-a supărat

foarte tare. Omul a spus că nu își putea imagina că unei femei i-ar putea păsa atât de mult de nenorocitul ăla.

– Femeia era Bridget, concluzionă Peyton.

– Da, spuse Finn.

– Ce era semnalul pe care i l-a dat Drew? Ce crezi că voia din biroul lui?

– Hutton i-a privit împachetând fiecare lucru și luându-l de acolo. Dacă nu era prins de podea, sigur a fost luat. Au făcut o listă cu tot ce au împachetat. M-am uitat peste ea înainte să plec din Dalton și nu îmi amintesc să fi văzut ceva ieșit din comun. Îl voi ruga pe Hutton să mi-o trimită prin e-mail. Ar putea fi ceva acolo.

– Cum ar fi o pușcă? îl tachină Peyton.

– Da, cum ar fi o pușcă.

– Drew nu poate să își ceară lucrurile înapoi?

– Le-a cerut. Dar nu le primește, cel puțin pentru o vreme. Randolph Swift ține cu dinții de ele.

Peyton îl privi pe Finn devenind foarte tăcut, meditând asupra recentei descoperiri. Fruntea i se încreți din pricina concentrării. Deși era pierdut printre gânduri, continuă să o atingă. La început, îi mângâia ușor brațul cu mâna pe care o pusese pe după umărul ei, apoi cealaltă mână începu să i se plimbe ușor în sus și în jos pe coapsa ei. Îi sărută punctul sensibil de sub ureche, iar răsuflarea lui caldă îi gâdilă pielea, dându-i fiori. Peyton închise ochii și, gemând ușor, își întoarse fața spre a lui.

Finn nu experimenta nimic, nu o tachina. O sărută cu pasiune pură, transmițându-i că ea îi aparținea lui și numai lui. Abia când Finn se opri, Peyton își veni în simțiri.

– Nu, nu facem asta din nou.

Ridicându-se, dădu din deget de la dreapta la stânga și înapoi spre el.

– Vrem lucruri diferite, ai uitat? Tu nu vrei să te căsătorești sau să ai copii, îi aminti ea. Eu da. Așa că te rog să mă lași în pace.

Era timpul să își aplice din nou o mustrare, își spuse Peyton, și se grăbi în dormitor, unde închise ușa. Știa că îi transmitea lui Finn semnale contradictorii. Acum îi spunea să nu o atingă, iar în minutul următor se arunca în brațele lui. Nu era de mirare că era confuz. Era confuz, nu-i așa? Peyton presupuse că va trebui să îl întrebe

înainte să își ceară scuze. După ce avea să îi explice, nu aveau să mai existe semnale confuze.

Finn o strigă.

– Peyton, ia-ți costumul de baie pe tine. Mergem să înotăm. Trebuie să mă gândesc.

Deși ușa dormitorului era închisă, Finn o putu auzi bombănind. Rânjind, merse în camera lui ca să își ia slipul.

Peyton nu știa ce să facă. Să meargă cu el sau nu? Nu era o idee bună să îl vadă din nou aproape gol. Dar ce rău putea să îi facă puțină mișcare? Costumul cel sexy ieșea din discuție. Voia să îl descurajeze, nu să îl încurajeze, așa că, după ce își cântări opțiunile pentru câteva minute, își puse costumul roz, vechi și plictisitor, din două piese, își luă halatul și se întâlni cu Finn la ușă.

El arătă nerăbdător spre ceas.

– O, nu mă privi așa. Nu a durat atât de mult, spuse ea.

– Douăzeci de minute să îmbraci un afurisit de costum?

Peyton îi ascultă plictisită teoria despre importanța punctualității în drum spre hotel. Când descuie ușa spre piscină, Finn se calmă. Ea nu scosese un cuvânt, doar încuviința din cap din când în când, încurajându-l să continue și dându-și din nou seama cât de mult semăna cu mama ei. Tatălui ei îi plăcea să mai țină discursuri despre una și alta, iar mama ei părea să se concentreze pe fiecare cuvânt al lui, dar în realitate nu o făcea. De obicei, se gândea la ce mai avea de făcut.

Bucuroasă să stea pe marginea piscinei în timp ce Finn înota, Peyton se gândi la părinții ei și ajunse la concluzia că aveau o căsnicie reușită. Ciudat, dar nu se gândise niciodată prea mult la asta până acum.

Îl privi pe Finn alunecând prin apă, înainte și înapoi. Știa că înotul era terapeutic pentru el. Odată îi spusese că în apă își găsea pacea. Își golea mintea și găsea rezolvare la toate problemele de îndată ce intra în ritm. Orice îl deranja în seara asta trebuia să fie o chestiune foarte complicată, se gândi ea, pentru că dăduse multe ture fără să ia vreo pauză.

Peyton nu știa cât de mult stătuse acolo, cu picioarele legănându-se în apă, gândindu-se la viață în general și la Finn în special, când deodată el ieși din apă în fața ei. Nici unul din ei nu scoase un cuvânt în timp ce el o privi în ochi.

– Te iubesc, Peyton.

Finn își puse mâinile pe marginea piscinei, se ridică și o sărută, apoi intră înapoi în apă și mai dădu o tură.

Peyton nu se putea mișca. Încercă să deschidă gura ca să vorbească, dar nu ieși nici un cuvânt. Ce se întâmplase? Finn spusese ce credea ea că spusese? Nu, urechile îi jucau farse. Se înșelase, nu auzise asta.

Când Finn ieși iar la suprafață, o spuse din nou.

– Te iubesc.

Peyton intră în apă și voi să îl lase să o aștepte în timp ce dădea o tură, dar nu ajunse prea departe. El veni sub ea și, înainte ca Peyton să își dea seama ce face, Finn se întoarse pe spate, iar ea era acum întinsă peste el. Cum de pluteau? Decise să îl lase pe el să își facă griji pentru ținutul la suprafața apei. Împreunându-și mâinile, își odihni bărbia pe pieptul lui. Căldura din ochii lui îi trimise fiori pe șira spinării, iar Peyton șopti:

– Și eu te iubesc. Te iubesc de mult timp.

Finn o luă în brațe și se scufundară în apă. O sărută sub apă și din nou când ieșiră la suprafață.

– Căsătorește-te cu mine. Nu era o întrebare, ci o cerere.

– De ce? întrebă ea. Îndepărtându-se de el, ieși din piscină și se întinse după halatul de baie.

Finn nu aștepta un răspuns imediat. Știa că propunerea lui o șocase și că îi datora o explicație, dar decise să aștepte până aveau să ajungă în pat înainte să îi spună ce era în inima lui. Poate atunci avea să găsească acele cuvinte potrivite care să o convingă.

Întoarcerea în apartament fu tăcută, până când Peyton îl privi și spuse:

– Știi ce se spune. Te-ai ars o dată, a doua oară ți-e frică.

– Nimeni nu spune asta, răspunse el.

Peyton își dădea seama că el nu înțelegea cât de speriată era. Finn nu credea în căsătorie, de ce îi cerea să se mărite cu el? De ce se răzgândise? Era hotărâtă să afle înainte să îi dea un răspuns.

După ce făcu duș, își puse cămașa de noapte și se băgă în pat. Apoi îl aștepta răbdătoare pe Finn. Camera era întunecată, cu excepția unei lumini palide venind de pe hol. Peyton lăsase ușa larg deschisă și îl putea auzi vorbind la telefon. Încă vorbea când intră

în cameră și se așeză lângă ea. Peyton își dădu seama că apelul îl frustra, dar nu îl întrebă cine era la telefon sau despre ce era vorba.

Finn se întorsese cu intenția de a-i explica, dar ea arăta atât de provocator, încât se răzgândi. O întinse pe spate într-o secundă și se așeză între coapsele ei. Acum că ea era unde o voia el, Finn se calmă. Îi sărută pulsul bătându-i nebunește la baza gâtului, apoi îi gâdilă lobul urechii. Geamătul ei blând îi transmise că îi plăcea.

– Te vreau, șopti el. Mereu te vreau.

Îi arătă cât de mult o iubea în timp ce coborî ușor de la gât în jos. Disperat să o aibă, nu dădu seama cum ajunseseră goi. Senzația corpului ei lipit de al lui era minunată, iar Peyton era la fel de agresivă ca și el. Făcură dragoste fără inhibiții. Îi provocă două orgasme înainte să își permită și el unul, de-a dreptul glorios.

Odihnindu-și capul pe umărul lui, Peyton de-abia mai avea energie să se miște. Mirosul dragostei lor îi înconjura, iar ea era fericită.

– Peyton? spuse Finn blând.

– Hm? aproape că toarse ea.

El îi mângâie ușor părul.

– Sunt lucruri despre viața mea pe care ar trebui să le înțelegi.

Peyton se sprijini în cot și îl privi.

– Am văzut lucruri oribile, continuă Finn. Există multă răutate în lume, iar când ajungi față în față cu ea, îți rămâne în cap. Nu mai poți scăpa. Nici măcar când dormi.

În întunerìc, Peyton îl vedea privind în gol spre tavan, ca și cum și-ar fi amintit o scenă oribilă, iar ea se întrebă ce lucruri groaznice îi bântuiau gândurile.

– Oricât de dificile ar fi fost acele situații, am fost speriat... cu adevărat speriat..., doar de două ori în viața mea, spuse Finn. Am fost de multe ori în bătaia puștii. Atunci nu am fost speriat. Adrenalina era acolo, dar mereu mi-am făcut treaba. Prima oară a fost când aveam paisprezece ani. M-am uitat pe fereastră și te-am văzut în apă. Aproape am încremenit, atât de speriat am fost. Nici până astăzi nu am uitat senzația aia.

O mângâie pe spate, apoi continuă:

– A doua oară a fost când Braxton mi-a trimis mesajul în care mi-a spus că ți-a explodat mașina și că erai în drum spre spital. Nu știam cât de grav erai rănită, dacă erai moartă sau vie. Același sentiment înfricoșător a fost acolo, în sufletul meu. Te iubesc și nu vreau

să trăiesc fără tine. Sunt mai bun alături de tine. Pur și simplu... mă simt eliberat. Căsătorește-te cu mine.

Ochii lui Peyton se umplură de lacrimi când îi răspunse:

– Trebuie să stau aici un an întreg...

– Ne descurcăm noi cumva. Căsătorește-te cu mine.

– Vreau copii.

– Și eu... cu tine. Căsătorește-te cu mine.

Pe buzele ei înflori un zâmbet.

– Da, mă voi căsători cu tine.

Capitolul 31

Peyton voia să aştepte ca unchiul Len să se întoarcă în staţiune pentru a face anunţul. Îi trimisese un mesaj în care le spunea că avea să sosească peste două săptămâni. Peyton nu era convinsă că îşi putea ţine gura atâta timp, dar era decisă să încerce.

În dimineaţa următoare, ea şi Finn nimeriră într-o tensiune de nedescris. Christopher păşea agitat şi furios prin birou, iar Lucy mai că trebuia să fie legată ca să stea liniştită. Singura persoană calmă era Debi. Stătea la birou cu o agendă şi un pix, aşteptând să i se dea ceva de făcut. Mimi stătea în uşa biroului ei, cu braţele încrucişate la piept, încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Finn.

– Trotuarele, spuse Lucy. Jumătate din ele sunt distruse. Unul dintre muncitori a călcat cu cizmele pe cimentul proaspăt turnat, acum s-a întărit şi trebuie refăcut. Cheltuiala va fi uriaşă.

– Vrei să vezi paguba? îl întrebă Christopher pe Finn.

Peyton îi însoţi, sperând că nu era atât de grav pe cât descrisese Lucy, dar se dovedi a fi mai rău.

– E îngrozitor. Nu s-a uitat în urma lui, să vadă ce face? Probabil că era întuneric, se gândi ea, şi nu a văzut pe unde merge.

– Nu a fost un accident, spuse Christopher. Am dreptate, Finn? A fost intenţionat.

Finn fu de acord.

– Urmele nu merg într-o singură direcţie, se şi întorc. Da, a fost intenţionat, spuse el.

– Cine ar face aşa ceva? întrebă Peyton.

– Întrebarea este cine are cel mai mult de câştigat? Un singur nume îmi vine în minte, spuse Christopher. Scott Cassady. Moare

de nerăbdare să pună mâna pe locul ăsta. Poate crede că te va înnebuni cu toate mârşăviile astea şi că vei face o înţelegere cu el.

– Trebuie să îi întindem o capcană, spuse Peyton.

Amândoi bărbaţii o priviră, iar Finn întrebă:

– La ce te-ai gândit?

– Nu ştiu. Ăsta este domeniul tău. Eu sunt bucătar. Dacă îl prinzi, îţi pregătesc un sufleu.

– Chiar mi-ar plăcea să îl prindem în capcană pe Cassady, recunoscu şi Christopher.

După cum se dovedi, fu destul de uşor, datorită lui Mimi. În acea după-amiază, Debi i se plânse că imprimanta era stricată, apoi plecă să ia prânzul. Neavând încredere în ea, Mimi aruncă o privire la imprimantă şi observă că se blocase o foaie de hârtie, iar când o scoase, fu surprinsă să vadă că era dintr-un raport financiar confidenţial al staţiunii. Ea nu imprimase nici un raport nou şi îşi închipui că Debi îşi băgase nasul, aşa că decise să se distreze puţin. Făcu o copie în plus a rapoartelor, apoi schimbă toate cifrele, râzând în tot acest timp. Când Debi se întoarse la birou, Mimi îi spuse că imprimanta fusese reparată şi că ar trebui să funcţioneze. Lăsă uşa de la birou întredeschisă ca să poată vedea imprimanta, iar o oră mai târziu o privi pe Debi lucrând la computer, apoi mergând alene să ia câteva pagini de la imprimantă. Privind peste umăr ca să se asigure că nu o vede nimeni, le băgă în geantă, părând mulţumită şi satisfăcută ca o pisică de Cheshire.

Mimi aşteptă un minut înainte să printeze o altă copie a raportului modificat, pe care să i-l dea lui Christopher, care se întâlnea cu Finn şi Peyton în biroul lui. Închise uşa în urma ei şi spuse:

– Aş vrea să vă uitaţi peste raportul ăsta financiar. Sunteţi pe cale să faceţi un miliard de dolari anul ăsta.

Le explică ceea ce se întâmplase, iar când termină, Christopher era pe cale să explodeze.

– Asta este. A zburat de aici, izbucni el. Adu-o aici, cu tot cu geantă. Vreau să aud ce scuză mai are acum pentru că a luat rapoarte confidenţiale...

– Nu, stai, spuse Peyton. Las-o să plece, iar Finn şi cu mine o vom urmări. Nu eşti curios să afli ce face cu actele? Hai să aflăm.

Mimi spuse şi ea că era o idee bună.

– Toate cifrele sunt modificate. Nu a scos nici o informație confidențială din birou.

Christopher se domoli.

– Bine. O să aștept până mâine ca să o concediez, spuse el, apoi se ridică. Trebuie să mă întâlnesc cu Lucy și deja am întârziat.

Mimi dădu să plece, dar Finn o rugă să rămână.

– Vreau să vorbim despre fostul tău soț.

Mimi deveni tensionată.

– Ce vrei să știi?

– Face parte din anturajul lui Albertson acum, nu-i așa? întrebă el.

– Da.

– Ar minți pentru el?

– Fără să stea pe gânduri. De ce?

Finn nu îi răspunse.

– Încă o întrebare. Crezi că s-ar teme mai mult de Albertson sau de închisoare?

Mimi se gândi un minut îndelungat, apoi răspunse:

– De închisoare. Ar putea să fugă de Drew, dar l-ar speria ideea de a sta închis.

– Asta este tot. Mulțumesc, Mimi.

Peyton așteptă ca prietena ei să plece, apoi îl întrebă pe Finn:

– Ce a fost asta?

– S-au întors cu toții în Dalton. Albertson și Parsons au ajuns primii acasă. Au fost opriți de poliție chiar în afara orașului și le-au permis să le percheziționeze mașina. Nici urmă de arme. Și, amuzant, nici de pește.

– Și fostul lui Mimi, Cosgrove?

– A ajuns o oră mai târziu. Și el i-a lăsat pe polițiști să îi percheziționeze mașina. Nu au găsit nimic.

– Nici pește? O excursie la pescuit și nici măcar un pește? Chiar sunt niște pescari proști, nu-i așa?

– Se vor folosi unii de alții pentru alibiuri. Veriga slabă este Cosgrove. O să vreau să vorbesc cu el.

– Plec, strigă Debi din ușă, și ieși din hotel înainte ca cineva să o poată opri.

Finn se uită la ceas.

– E ca un ceas elvețian, spuse sec Peyton.

Finn plecă să aducă mașina, iar când trase la intrarea în hotel, observă că se adunaseră nori negri. Ploaia se apropia, iar umiditatea era deranjantă. Peyton ieși purtând ochelari de soare atât de întunecați, încât el fu surprins că își găsi drumul spre mașină. După ce își puse centura, se ghemui în scaun.

– Ce faci? întrebă Finn.

– Nu vreau să ne vadă.

Finn râse.

– Chiar începi să te obișnuiești cu asta, nu-i așa?

– Unde crezi că merge? Eu bănuiesc că va merge acasă și va studia hârtiile alea. Ridicându-se, își scoase ochelarii. Nu îi văd mașina. Poate ar trebui să te grăbești și...

– Știu ce fac.

Debi era cu mult înaintea lor, iar Peyton era convinsă că o pierduseră, până ajunseră la podul arcuit și zări sedanul albastru la vreo opt mașini mai în față. Debi trecu de ieșirea spre clădirea în care locuia și continuă drumul. Aproape de poștă, trase într-o parcare în spatele unei clădiri de birouri și se opri în fața unui tomberon. Finn trase pe dreapta ca să o poată supraveghea de pe partea opusă a drumului.

Peyton o privi pe Debi ieșind din mașină și deschizând portbagajul.

– Ce face?

Debi luă un sac de gunoi de culoare verde și, luptându-se cu greutatea lui, îl aruncă în tomberon.

– Ce aruncă? întrebă Peyton. După cum ține sacul, aș spune că gunoi.

– Putem să aflăm într-un singur fel.

Așteptară până când Debi intră în clădire, apoi ieșiră din mașină. Traversară strada, se ascunseră pe după tufișuri și ajunseră lângă tomberon. Capacul era deschis, iar sacul era deasupra gunoiului. Finn îl ridică și îl puse pe pământ. Debi îi făcuse un nod, dar nu destul de rezistent. Se deschise când sacul lovi pământul, dezvăluind o pereche de cizme maro, murdare de ciment.

Peyton deschise gura ca să spună ceva, dar apoi o închise la loc. Era atât de șocată, încât nu știa ce să creadă. De ce ar face Debi una ca asta? Ce avea de câștigat? Când venea vorba de Debi, totul

se rezuma la ce avea de câştigat. Nu se gândea niciodată la altcineva în afară de persoana ei.

– Verişoara ta a comis o infracţiune şi avem şi dovada, în cazul în care Christopher vrea să o dea în judecată. Ridică sacul şi merse să îl ducă în maşina lor.

– Bine, spuse el când se întoarse. Acum că dovada este în siguranţă, hai să aflăm cui duce Debi rapoartele alea. Deja ai o bănuială, nu-i aşa?

Peyton încuviinţă din cap.

– Cassady. Lucrează cu el. Probabil că o plăteşte. Peyton era furioasă. Cum putea Debi să facă asta? Lucy şi Christopher îi dăduseră toate şansele posibile, iar ea îi trădase. Crezi că ar trebui să îi salutăm? sugeră ea, încordată.

Cassady Development avea sediul la ultimul etaj. Peyton şi Finn ieşiră din lift la recepţie. Totul era din marmură sclipitoare şi granit. O femeie tânără şi drăguţă de la recepţie se arătă dornică să îi ajute.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Avem o întâlnire cu Scott Cassady, minţi Peyton. Va construi un complex de afaceri pentru noi.

Peyton crezu că femeia se încruntă, dar nu îşi putea da seama exact din pricina Botoxului.

– Este cu un client, începu ea ezitant. Nu văd nici o programare. Dacă îmi spuneţi cum vă numiţi, îl pot întreba.

– Clientul cu care este face parte din echipa noastră, îi explică Peyton. O să intrăm, pur şi simplu.

Recepţionera nu era sigură ce să facă. Începu să încuviinţeze din cap, apoi se răzgândi.

– Vă anunţ eu.

– Nu e nevoie, spuse Peyton, trecând pe lângă biroul ei. Finn deschise uşa biroului lui Cassady. Va fi încântat să ne vadă.

– Eşti puţin cam prea bună la asta, îi şopti Finn.

– Mulţumesc, spuse Peyton, zâmbind.

Când intră, îl văzu pe Cassady stând la birou şi pe Debi cu faţa spre el. Era cu spatele la uşă şi întindea hârtiile pe care le printase.

– Nu a fost uşor să fac rost de astea, se lăuda ea. Mă aştept să primesc mai mult decât am stabilit. Bishop's Cove va da faliment în trei luni.

Văzându-i pe Finn şi pe Peyton intrând, Cassady sări în picioare şi încercă să ascundă rapoartele sub un dosar.

Debi se întoarse şi tresări.

– Ce faceţi aici?

Peyton o ignoră.

– Te-ai uitat peste informaţiile alea confidenţiale despre Bishop's Cove?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, bâigui Cassady.

– Hârtiile pe care tocmai ţi le-a dat Debi.

– Nu i-am dat nimic, protestă ea. Ai o imaginaţie bogată.

– Când vei ajunge la pagina şase, vei observa că, într-o lună, staţiunea a făcut un miliard de dolari. Sau erau trei? îl întrebă ea pe Finn. Mimi s-a distrat inventând cifrele alea.

Cassady scutură din cap.

– Este o neînţelegere. Debi este ca o legătură între mine şi...

Se opri când Finn îşi scoase telefonul şi spuse:

– Oricât de mult mi-ar plăcea să îţi ascult explicaţiile, cred că voi chema poliţia. Ei vor vrea să asculte ce ai de spus înainte să te aresteze.

– Nu am făcut nimic rău, protestă Cassady.

– Putem să începem cu vandalism, spuse Finn.

– Asta nu e aşa mare lucru, îi spuse Debi. Îşi încrucişă braţele la piept, lucru care îi împinse sânii în afară un centimetru sau doi.

– Pagubele de mii de dolari constituie o infracţiune. O să petreci ceva timp la închisoare, îi spuse Peyton, vrând să o sperie. Nu păru să funcţioneze.

– Asta este ridicol. Nu am făcut nimic greşit. Chiar nu ştiu despre ce tot vorbiţi. Doar încercam să îmbunătăţesc relaţia dintre Bishop's Cove şi Cassady Development, pentru că eu personal cred că Scott Cassady este un constructor mai bun decât bădăranul ăla de Miller. Se îmbracă precum un muncitor obişnuit.

– Ai dreptate, Finn, spuse Peyton. Ar trebui să lăsăm poliţia din Port James să se ocupe de asta. Le dăm dovezile şi îi lăsăm să îi aresteze.

– Ce dovezi? întrebă Cassady. Iar în timp ce rosti întrebarea, se întinse după telefon. Îmi sun avocatul, spuse el.

– Bună idee, spuse Finn. Am găsit cizmele în tomberon.

– Ce cizme? întrebă ea cu inocenţă, fluturându-şi genele.

– Las-o baltă, se răţoi Peyton.

– Nu poţi dovedi că sunt ale mele.

– Ba da. Îţi vom lua amprentele.

– Nu sunt sigur că ştiu despre ce vorbiţi. Nu ştiu nimic despre cizme, spuse Cassady.

– Vorbesc prostii, spuse Debi. Peyton doar încearcă să facă probleme. Mereu a fost geloasă pe mine.

– Mai bine ne-am aşeza ca să discutăm despre asta şi să bem ceva, le sugeră Cassady mieros. Genul ăsta de neînţelegeri pot distruge o afacere. Doar am vrut să arunc o privire peste proiecte, ca să îmi fac o imagine mai bună atunci când vă fac oferta. Asta este tot. Această doamnă drăguţă mă ajuta.

Debi era o doamnă drăguţă? Cassady avea nevoie de ochelari, îşi spuse Peyton.

– Haide să nu sunăm încă la poliţie, Finn. Să îl lăsăm deocamdată pe Christopher să se ocupe de asta, spuse ea. Finn încuviinţă şi deschise uşa, dând să plece, dar Peyton se opri brusc. Stai, am uitat ceva.

Se întoarse spre Debi, care se încruntă la ea, şi spuse:

– Ţi-a spus vreodată cineva ce persoană oribilă eşti? Şi toxică? În ceea ce mă priveşte, noi două nu mai suntem rude. Nu mai vreau să te văd niciodată. A, şi eşti concediată.

– Îl sun pe tata, strigă ea.

Uşa se închise în urma lor, dar vocea lui Debi se auzi tare şi răspicat. Peyton aproape că se împiedică atunci când o auzi spunându-i lui Cassady:

– Nu îţi face griji, dragă. Pot să rezolv asta. Mereu o fac.

CAPITOLUL 32

Peyton bombăni tot drumul spre casă despre trădarea lui Debi.

– Ai auzit-o? Poate să rezolve asta? Dumnezeule, îmi venea să ţip. Ea chiar crede asta, nu-i aşa?

Crizele ei nu aveau nevoie de aprobarea lui Finn. El încercă să nu zâmbească, pentru că ştia că asta avea să o înfurie şi mai tare, dar era puţin amuzantă când era furioasă. Aproape că începuse să se bâlbâie.

– Ţi-aş putea povesti câte chestii urâte ne-a făcut mie şi lui Ivy când eram mici. Chiar este toxică. M-ai auzit spunându-i-o. Lucy va fi atât de supărată când va afla că Debi a stricat trotuarul. Poate că acum va înceta să îi mai caute scuze. Gata, ajunge. Nu-i aşa? Finn, mă asculţi?

– Da.

El nu scoase un cuvânt până nu ajunseră înapoi în apartamentul ei. Peyton se calmă până atunci, dar când observă toate mesajele primite pe telefon, gemu.

– Am opt mesaje, îi spuse ea lui Finn. Îl urmă în bucătărie şi stătu lângă el în timp ce cotrobăia prin frigider.

– Câte crezi că sunt de la tatăl lui Debi?

– Aşa de repede?

– Da, l-a sunat imediat, probabil. Numai Dumnezeu ştie ce poveste va mai inventa acum. Orice ar fi, ea este victima. Debi vrea doar ca ceilalţi să îi rezolve problemele. Ce cauţi?

Finn muta mâncarea de pe un raft pe altul.

– Nu ştiu... ceva. Scoase nişte resturi de pui. Poate un sendviş.

– Pregătesc eu cina. Ce zici de spaghete?

– Sună bine.

În congelator avea rezerve de sos făcut în casă şi chiftele. Le scoase şi le băgă în cuptorul cu microunde. Între timp, Finn îşi pregăti un sendviş uriaş ca să îi potolească foamea. Mânca suficient cât pentru trei oameni şi nu avea un gram de grăsime pe el.

Rezemându-se de tejghea, spuse:

– Haide să nu îi spunem lui Christopher ce s-a întâmplat cu Debi. Măcar până mâine. Lasă-l să petreacă o seară frumoasă cu Lucy.

Finn îi ridică bărbia şi o sărută.

– Eu nu vreau o seară frumoasă. Vreau o seară plină de sex şi sunt destul de sigur că asta vrea şi Christopher.

Peyton îşi puse braţele pe după gâtul lui.

– Voi, bărbaţii. Mereu e vorba despre sex, nu-i aşa?

– Mda, aşa e, încuviinţă el, apoi o sărută din nou. Continuă să o sărute în timp ce o duse în dormitor. Dorinţa lui de a o avea era sălbatică, iar în timp ce făcură dragoste, îi spuse iar şi iar cât de mult o iubeşte.

Absolut satisfăcută, Peyton stătea întinsă peste el, gâdilându-i gâtul şi urechea cu limba. Finn o strânse în braţe şi spuse:

– Voi, femeile. Mereu e vorba despre sex, nu-i aşa?

– O, da, spuse ea, oftând.

Finn o lovi uşor peste fund.

– Mi-e foame.

Fără tragere de inimă, Peyton se dădu jos din pat, îmbrăcă un halat scurt şi îl urmă în bucătărie. Finn purta o pereche de boxeri în carouri şi nimic altceva. Cum putea să arate atât de bine tot timpul? Peyton trecu pe lângă o oglindă şi tresări. Părul îi era un dezastru. Făcu un ocol prin baie ca să se pieptene şi să facă un duş, iar după zece minute arăta din nou uman.

Mâncară spaghete cu chiftele, salată şi chifle crocante încălzite la cuptor. Nu era o cină gourmet după standardele nimănui, dar lui Finn îi plăcu la nebunie. După ce spălară vasele, se ghemuiră pe canapea şi fiecare îşi ascultă mesajele de pe telefon.

Primul mesaj pentru Peyton era de la Jenson, proprietarul de la Harlow's, restaurantul din Brentwood. Lucrase ca ajutor de bucătar pentru el. Avea o propunere interesantă. Spera să îi trimită prăjiturile ei cu ciocolată ca să le vândă în restaurantul lui.

– Clienţii nu se mai satură de ele, îi explica el. Le adoră gustul şi răvaşele pe care le pui în ele. Le-ai putea trimite congelate şi le-am

putea coace aici. Care este preţul tău, draga mea? Cererea este aşa de mare, încât am impresia că toţi clienţii vor plăti oricât.

Era o posibilitate interesantă şi oricât de ocupată avea să fie, tot credea că putea să facă şi asta. Zâmbea în timp ce trecu la al doilea mesaj, dar zâmbetul îi pieri rapid. Vocea lui Randolph Swift era blândă şi ezitantă.

– Ne confruntăm cu o situaţie aici şi aş vrea să o discut cu tine. Ni s-a adus la cunoştinţă că Drew Albertson plănuieşte să dea compania în judecată pentru defăimare, concediere ilegală şi alte acuzaţii pe care le poate scorni uşor. Campania lui de a atrage oameni de partea sa nu merge prea bine şi a devenit disperat. În mod evident, vrea să pretindă că am avut un contract verbal. Conform surselor mele, şi tu vei fi chemată în instanţă. Vei avea nevoie de un avocat, desigur, pentru care voi plăti bucuros. Dacă nu ai unul, ţi-aş putea recomanda câţiva. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi vrut ca informaţia lui să fie asimilată, apoi trecu la punctul principal al apelului său: Avocaţii companiei – şi sunt destul de buni – ar vrea să îţi vorbească despre proces. Este posibil să fim nevoiţi să contracarăm. Cred că este foarte important să te întâlneşti cu ei, aşa că te rog să vii în Dalton cât mai curând posibil. Ei mai cred şi că Drew poate fi acuzat de tentativă de omor, iar declaraţia ta ar fi esenţială. Ştiu că nu este plăcut deloc, continua el, dar voi face ca totul să fie cât mai uşor pentru tine. Voi trimite avionul companiei să te aducă aici şi voi suporta toate cheltuielile. Părea că voia să închidă, dar apoi îi mai veni o idee. A, şi cât eşti aici, sper să vorbeşti cu cele două tinere care, ca şi tine, au fost hărţuite de Drew. Sunt foarte ezitante să vorbească despre asta şi cred că tu le-ai putea ajuta, Peyton. Te rog să mă suni.

Peyton mai ascultă o dată mesajul, încercând să nu intre în panică. Nu mai fusese niciodată dată în judecată, iar gândul o speria. Salvă mesajul, ştiind că Finn va dori să îl asculte. Avea să protesteze cu privire la întoarcerea ei în Dalton, dar trebuia să o facă şi era convinsă că el avea să îi fie alături. Era clar că nu avea să o lase să meargă fără el. Niciodată nu face acum ce poţi amâna pe mai târziu. Era noul ei motto.

Îşi verifică rapid restul mesajelor; avusese dreptate. Tatăl lui Debi o sunase de două ori, vrând să îi vorbească despre o simplă neînţelegere pe care voia să o rezolve.

După ce răspunse la mesaje, Finn căscă și o ajută pe Peyton să se ridice în picioare.

– Haide la culcare.

– Vrei să asculți ceva mai întâi? îl întrebă ea. Îi întinse telefonul și așteptă.

Părea somnoros când începu mesajul, dar se trezi de tot un minut mai târziu.

– Ce naiba? Nenorocitul crede că poate să te dea în judecată? Nu mergi în Dalton. Dar îți vei suna avocatul, adăugă el. Mark se va ocupa de asta.

– Finn...

– Nu mă lua cu „Finn", spuse el.

Nu încercă să îl contrazică. Îl lăsă să scape de nervi și frustrare în timp ce ea merse la baie, se spălă pe dinți și se dădu cu cremă de corp. Lui Finn îi luă ceva timp să se calmeze, mai mult decât îi luase ei vreodată să treacă peste o supărare, dar când Peyton se băgă în pat, el părea destul de calm.

Se ghemui în brațele lui.

– Când trebuie să te întorci la muncă?

– Sunt în vacanță. Mai am o săptămână. Două, dacă vreau.

Peyton trase aer în piept înainte să abordeze subiectul, apoi spuse:

– Mă duc la Dalton.

Iar Finn începu din nou. De data asta, Peyton îl întrerupse:

– Vei merge cu mine, nu-i așa?

– La naiba, da, spuse el, oftând cu frustrare.

– Mulțumesc.

Finn o privi cu suspiciune.

– Știai că o să fiu de acord, nu-i așa?

Peyton nu răspunse. Doar îl sărută pe obraz și zâmbi.

În dimineața următoare, Finn duse sacul din plastic cu cizmele lui Debi în biroul lui Christopher și închise ușa. După ce îi povesti ceea ce se întâmplase și îi spuse că era alegerea lui dacă suna sau nu la poliție, Christopher puse sacul într-un dulap și îl încuie. Apoi luă telefonul ca să îl anunțe pe Len. Între timp, Peyton le punea pe Mimi și pe Lucy la curent cu micul complot al lui Debi.

Lucy deveni imediat isterică.

– Nici o a doua, a treia sau a patra șansă. E terminată.

– O suni tu pe Ivy? Sigur va vrea să audă asta, dar eu m-am săturat să vorbesc despre Debi. M-am săturat de atâta teatru.

– Bine, o sun diseară.

– Îmi iau câteva zile libere, spuse ea apoi. Trebuie să rezolv câteva lucruri.

Lucy încuviință. Mintea îi era la Debi și nici măcar nu o întrebă pe Peyton ce lucruri avea de făcut.

– O să vorbesc cu Christopher, spuse ea și se grăbi să îl prindă înainte să plece.

Mimi fu mai isteață.

– Unde te duci și nu vrei ca Lucy să știe?

Drept răspuns, Peyton îi dădu telefonul ei.

– Ascultă mesajul pe care mi l-a lăsat Randolph Swift.

Mimi aproape că scăpă telefonul.

– Proces? Nenorocitul ăla crede că poate să te dea în judecată?

Peyton se grăbi să închidă ușa ca să nu tragă nimeni cu urechea, mai ales Lucy. Biata ei soră avea destule pe cap. Nu avea nevoie să își facă griji și pentru un proces.

– Contract verbal? Pe cine păcălește? Când pleci? întrebă Mimi.

– Nu știu. Finn va rezerva biletele.

– Nu veți folosi avionul companiei pe care vi l-a pus Randolph la dispoziție?

– L-am întrebat și eu, și răspunsul lui a fost „la naiba, nu".

– Ai grijă, iar dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, chiar dacă e miezul nopții. Păzește-ți spatele, adăugă Mimi. Și... Peyton?

Ea dădu să plece, dar se opri.

– Da?

– Drew va ști că vii.

Capitolul 33

Lars fu extrem de supărat din pricina excursiei. Îl urmă pe Finn la mașină cu bagajele și îi ajută să le încarce în portbagaj, în tot acest timp explicându-le cât de periculos era Drew.

– Va ști că mergi acolo. Toată lumea știe totul în orașul ăla. Te va aștepta și nu cred că îi va păsa de consecințe. Ar putea să o împuște pe Peyton în secunda în care o va vedea. Sau poate că o va prinde într-o ambuscadă. Te-ai gândit la posibilitatea asta?

– Da, m-am gândit la ea și la alte o sută, răspunse Finn. Nu o să las pe nimeni să ajungă la ea.

– Fă-o să se răzgândească. E o nebunie să se întoarcă acolo. Nu mă pot abține să nu... știi tu... îmi fac griji.

– Da, știu.

Braxton li se alătură.

– Nu cred că Peyton ar trebui să meargă în Dalton, spuse el. Dar Drake și cu mine am fi bucuroși să mergem cu voi și să vă ajutăm.

– Nu asigurați paza pentru stațiune?

– Ba da, dar Peyton are prioritate. Aproape că am pierdut-o în explozia aia. Vreau să îmi iau revanșa.

– Nu merg acolo cu o gașcă de bătăuși, spuse ea.

Ei se întoarseră și o văzură stând la câțiva pași de ei, cu mâinile în șolduri. Braxton îi deschise portiera din dreapta.

În timp ce trecu pe lângă Lars, Peyton spuse:

– Mulțumesc că îți faci griji pentru mine.

Își făcu notițe în drum spre aeroport, gândindu-se la întrebări pe care voia să le pună avocaților. Finn avea și el întrebări pentru ei. Zborul era destul de târziu și ajunseră în Minneapolis după nouă seara. Se cazară la un hotel de lângă aeroport și porniră spre Dalton devreme în dimineața următoare. Venise primăvara în Minneapolis,

iar drumul spre nord era minunat. Frigul și viscolul din ultima ei călătorie într-acolo dispăruseră, înlocuite de adieri calme și dealuri verzi. Dacă circumstanțele întoarcerii ei ar fi fost diferite, s-ar fi bucurat de călătorie, dar nu putea decât să își facă griji pentru ceea ce o aștepta în Dalton. Își tot spunea că nu era agitată, dar știa că era o minciună. Era la pământ cu nervii.

Agentul Hutton stătea în mașina lui, în parcarea pentru oaspeți, așteptând să îi conducă înăuntru.

– Cutiile sunt aici? întrebă Finn.

Trecură prin ușile rotative înainte ca Hutton să îi răspundă.

– Așa cum ai cerut. Lane le-a adus înapoi în biroul lui Albertson. Ce cauți?

Finn ridică din umăr.

– Nu știu... ceva.

Peyton așteptă până când intrară în lift, apoi întrebă:

– Despre ce cutii vorbiți?

– Randolph a cerut ca toate lucrurile din biroul lui Drew să fie împachetate în cutii și depozitate, îi explică Hutton. Albertson a încercat să le recupereze, dar Randolph nu îi dă voie. Finn vrea să se uite prin ele, iar Randolph i-a spus lui Lane că este în regulă să le aducă.

– La ce oră este întâlnirea cu avocații? întrebă Finn.

– La unu.

– Atunci, avem puțin timp la dispoziție. Am putea să ne uităm acum prin cutii.

– Unde vrei să te aștept? îl întrebă Peyton.

Finn o strânse de mână și îi aruncă privirea aceea care spunea „nu te pune cu mine".

– Tu stai cu mine.

– Mai fericită de atât nici că puteam să fiu, răspunse ea zâmbind.

Ușile liftului se deschiseră la etajul conducerii, iar Peyton simți fiori reci pe șira spinării în secunda în care păși din lift. Nu era nimeni la recepție, așa că ea îi conduse spre birouri. Toate erau acolo, al ei, al lui Mimi și al lui Lars, dar fără angajați. De ce ar fi? Vechiul șef plecase, iar cel nou nu începuse încă munca.

Agentul Lane stătea rezemat de pragul ușii și se îndreptă când îi văzu.

Peyton se aşeză pe un scaun, lângă un perete din biroul lui Drew şi îi privi pe băieţi cotrobăind prin sertare şi prin cutii. Rând pe rând, cutiile fură golite pe birou, iar conţinutul lor analizat. Majoritatea conţineau dosare sau obiecte de papetărie. În ultima se afla tot ceea ce fusese luat din sertarul de la mijloc: un pachet de gume mentolate, agrafe pentru hârtie, o copie a cheilor de la maşină, o pereche de căşti şi trei prezervative.

– Vrea cineva să mergem la masă? îi întrebă Lane, cotrobăind printre obiecte, apoi le puse înapoi în cutie şi îi puse capacul.

Peyton nu putea să treacă aşa de uşor peste ceea ce văzuse.

– Îşi ţinea prezervativele în sertar? Mi-a pierit toată pofta de mâncare.

– Mie nu. Încă mai avem timp, înainte de întâlnirea voastră cu Randolph. Haideţi să mergem la bufet, spuse Hutton. Mâncarea de aici este grozavă. Ştiaţi că au doi bucătari?

– Nu ştiam şi nici nu-mi pasă, spuse Lane. Staţi să chem agentul de pază înapoi aici şi ne întâlnim jos.

– Nu poţi să încui pur şi simplu uşa? îl întrebă Peyton.

– O voi încuia, o asigură el. Dar sunt mai paranoic de fel. Vreau ca un agent de pază să stea în faţa uşii, în caz că cineva vrea să intre şi să ia câteva suvenire.

– Poate ar trebui să luăm prânzul în altă parte, îi şopti ea lui Finn.

– De ce?

– Prima oară când am intrat în bufet, cam o sută de oameni s-au uitat urât la mine. Mi-e teamă să nu se întâmple din nou.

– S-au uitat urât? Finn râse. Te descurci cu nişte priviri încruntate, iubito.

– Îţi spun eu, e ciudat. S-au oprit din mâncat, s-au holbat la mine şi... mă rog, se uitau urât. Toată cantina devenise tăcută. A fost groaznic. Dacă nu ar fi fost Mimi, aş fi luat-o la fugă.

– Dacă aruncă cu mâncare, îi împuşc, îi promise Hutton.

– Te poţi ascunde în spatele meu, îi sugeră Finn, ştiind prea bine că avea să o protejeze orice s-ar fi întâmplat. Oricum, Peyton nu era genul care să se ascundă de nimeni şi nimic.

Avea dreptate. Peyton îşi îndreptă umerii şi spuse:

– Nu este nevoie. Intru eu prima, voi urmaţi-mă.

Când ajunse la intrarea în cantină, o mare parte din curajul ei pierise, dar trase adânc aer în piept şi, cu capul sus, intră. După cum

se aştepta, tăcerea se aşternu imediat şi toate capetele se întoarseră în direcţia ei. Cu colţul ochiului, văzu o femeie ridicându-se. Peyton se temea că avea să vină spre ea, dar femeia rămase pe loc, începând să aplaude. I se alătură o altă femeie, apoi încă una, iar în curând toţi angajaţii din încăpere aplaudau. Ce naiba era în neregulă cu ei? Se întoarse spre Finn, sperând că avea un răspuns, dar el doar îi făcu cu ochiul.

– Aplauzele sunt pentru tine, îi explică Hutton.

Lui Peyton îi dădură lacrimile şi ştia că se înroşise. Încă nu înţelegea de ce o aplaudau. Abia mai târziu, după ce aplauzele se stinseră şi se aşeză la o masă, începu să priceapă. O femeie pe care nu o mai întâlnise veni la ea şi o mângâie pe umăr.

– Mulţumesc, îi spuse ea. Ai scăpat de el pentru noi.

– De la priviri încruntate la aplauze, spuse Hutton. Probabil că te simţi bine. Toată lumea te iubeşte acum.

Peyton o zări pe Bridget în partea cealaltă a cantinei.

– Nu toată lumea, spuse ea. Nu Bridget, mai ales.

– Bridget?

– Femeia care nu se mai oprea din plâns când am încercat să vorbim cu ea, îi explică Finn.

– A, da, cea care voia să intre în biroul lui Albertson.

– Îţi spun eu, în cutiile alea este ceva ce voia neapărat să ia pentru Albertson.

– Din cauza semnalului pe care i l-a dat el? întrebă Peyton.

– Dacă a fost un semnal, spuse Finn. Ştia şi el că era doar o bănuială. Ronan spune mereu să îţi urmezi instinctul, iar instinctul meu îmi spune că este ceva aici, ceva ce Albertson nu vrea să vedem.

– Ar fi drăguţ dacă Bridget ne-ar spune, zise Hutton, apoi râse. Dar asta nu o să se întâmple.

– Îl adoră pe Drew, spuse Peyton. Este obsedată de el. Mimi mi-a spus că s-a mutat în cartierul lui ca să fie mai aproape de el şi chiar şi-a cumpărat o maşină exact ca a lui. Când el îşi va lua una nouă, la fel va face şi ea.

Peyton mâncă doar jumătate din sendvişul cu carne de curcan şi merişoare, iar Hutton mâncă cealaltă jumătate. O apucă înainte ca Finn să ajungă la ea.

Finn era distras.

– Rafturile... am scos chiar şi fotografiile din rame... nimic acolo. Ce îmi scapă?

– Avem timp, spuse Peyton. Haide înapoi sus, să o luăm de la capăt.

Lane li se alătură cu o tavă.

– M-am întâlnit cu Bridget pe hol şi, din moment ce plângea în hohote, m-am decis să vorbesc cu ea. Nu vrea să răspundă la nici o întrebare, doar dacă „nu ştiu" se pune ca răspuns. Este o femeie foarte dezagreabilă.

– Peyton şi cu mine mergem înapoi în biroul lui Albertson. Ne vedem acolo.

Urcară singuri în lift. Finn o strânse în braţe şi o sărută.

– Te iubesc, îi şopti el.

Lui Peyton îi sclipiră ochii.

– Ai făcut-o vreodată... ştii tu... în lift?

– Sunt camere de filmat, spuse el. Deci, nu, nu am făcut-o. De ce? Te tentează? o întrebă Finn râzând.

Momentul vesel se încheie când uşile liftului se deschiseră. Finn redeveni serios. Peyton se aşeză din nou pe un scaun şi îl privi răbdătoare cotrobăind prin toate cutiile. Finn se mişca rapid şi metodic. Până când luă cheile de la maşină. Le ridică în aer şi o privi pe Peyton, apoi un rânjet îi apăru pe chip.

– Nu ai spus că Bridget şi-a cumpărat exact aceeaşi maşină? Când el o schimbă, la fel face şi ea?

– Da, aşa mi-a spus Mimi.

– Cred că am găsit ce voia Bridget. Pe cât eşti dispusă să pariezi că astea sunt cheile ei, nu ale lui?

Peyton se ridică.

– De ce nu ar spune asta? Agentul de pază i-ar fi dat cheile dacă erau ale ei. De ce să fie atât de secretoasă?

– Da, de ce? Haide să aflăm.

Agentul de pază se distra cu un joc pe telefon. Finn încuie uşa în urma lui şi îi spuse paznicului să nu lase pe nimeni să intre. Hutton şi Lane tocmai ieşeau din lift, iar după ce Finn le spuse teoria lui, îl urmară în garaj.

– Ar trebui să începem de la ultimul nivel? întrebă Finn.

– Nu, ea parchează înăuntru, îşi aminti Peyton. Ai putea să o întrebi unde îi este maşina.

– Nu, aş prefera să nu o fac.

– Căutăm un Ford Expedition nou-nouţ. Sunt multe SUV-uri pe aici, spuse Lane.

Finn continuă să meargă, iar la fiecare câteva secunde apăsa butonul telecomenzii. Aproape ajunsese la capătul unui rând lung când farurile unui SUV se aprinseră. Apăsă din nou butonul telecomenzii ca să oprească alarma.

– Ăsta da SUV, spuse Lane. Şi nu este al lui Albertson.

– Acum, de ce ar avea Drew cheile de la maşina lui Bridget în biroul lui? spuse Hutton.

Geamurile maşinii erau fumurii. Finn încercă să vadă înăuntru, dar nu reuşi.

– Crezi că o conduce şi el din când în când? întrebă Lane.

– Poate, meditä Finn. Sau poate doar are nevoie să ia ceva din ea din când în când. Ce ar putea să fie în maşină şi să îi trebuiască?

– Te gândeşti la arme? întrebă Hutton.

Finn se uită din nou pe geamul din spate.

– Maşina asta are un portbagaj încăpător. E perfect dacă vrei să ascunzi ceva în el. Ar putea fi ceva în el chiar acum.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât teoria lui devenea mai plauzibilă.

– Albertson şi Parsons trebuie să aibă puştile la dispoziţie atunci când le vor, dar din moment ce riscă să fie din nou percheziţionaţi, nu le pot ţine la ei. Aşa că cineva le transportă pentru ei.

Hutton începea să înţeleagă logica lui Finn.

– Pun pariu că atunci când s-au întors din ultima excursie de pescuit... ştiţi voi, cea în care s-au oprit în Florida şi au aruncat maşina lui Peyton în aer...

Finn îi termină ideea:

– În drum spre casă, s-au întâlnit cu Bridget şi au pus armele în maşina ei. Da, sigur aşa a fost. Nu e de mirare că nu i-a deranjat să fie percheziţionaţi.

– Spune-mi dacă greşesc, zise Lane. Peyton pleacă din Dalton, iar Parsons merge după ea. Foloseşte un pistol ca să încerce să o oprească. Se presupune că nu deţine unul pentru că este un fost deţinut, dar lipseşte un pistol din colecţia lui Randolph Swift, la fel şi două puşti de vânătoare.

– Corect, spuse Finn.

– Bine, continuă Lane. Apoi, când Albertson crede că Peyton îl va da în judecată, el sau Parsons mai trag odată asupra ei. De data asta cu o pușcă de vânătoare, iar glonțul rămâne în plafonul mașinii.

– Da, îl aprobă Finn. Apoi, el doar a trecut pe acolo întâmplător și a amenințat-o.

– Crezi că Bridget a ținut armele în mașină pentru ei în tot timpul ăsta? întrebă Hutton.

– Probabil că nu, spuse Finn. Dar le poate ține acasă, iar când Albertson le vrea, le pune în mașină. Nimeni nu s-ar gândi să o percheziționeze și pe ea.

– Asta este doar o presupunere, îl avertiză Hutton.

– Adevărat, spuse Finn. Dar cheile astea erau în sertarul lui Albertson. Cred că nu ne-am pierde timpul dacă am aduce-o pe Bridget aici ca să vorbească cu noi.

– Finn, nu o să vorbească cu tine, spuse Peyton.

– Ba da, o va face. Vocea îi era dură. Vreau să îi percheziționez mașina, casa și garajul.

Lane deja forma numărul pe telefon.

– Obțin imediat mandatul de percheziție.

– Între timp, Hutton, găsește-o pe Bridget și adu-o aici. Ne va da permisiunea să ne uităm în mașină.

– De unde știi asta? îl întrebă Peyton.

– Pot fi foarte convingător.

Peyton veni mai aproape de el și spuse:

– Nu înțeleg de ce Drew și Parsons nu ar ascunde armele în altă parte. De ce să o folosească pe Bridget?

– Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune pentru acces facil, începu Finn. Și teama că sunt supravegheați. Nu voiau să fie prinși cu armele în mașinile lor. O lasă pe Bridget să încaseze lovitura.

– Chiar dacă găsești pușile, vor spune că nu sunt ale lor. Sunt ale lui Randolph.

– Nu va conta, o asigură el.

Peyton adora încrederea lui Finn și de-abia aștepta să vadă cum avea să o facă pe Bridget să vorbească. Femeia îl venera pe Drew. Îl transformase în idolul ei. Dar idolii puteau să decadă.

– Ce vrei să fac în privința întâlnirii cu avocații? îl întrebă ea.

– Amân-o. Pot să aștepte sau să o lase pe mâine.

O auziră pe Bridget înainte să o vadă. Striga la Hutton, amenințându-l că avea să cheme poliția pentru că o hărțuia.

Peyton era nerăbdătoare să îl vadă pe Finn în acțiune cu Bridget. Se aștepta să fie viclean ca să o facă să coopereze, dar el folosi altă tehnică. O sperie îngrozitor, în schimb. Și fu impresionant.

Bridget era foarte indignată și vorbea foarte repede ca să își ascundă nervozitatea. Hutton o ținea de braț și îi dădu drumul când ajunseră lângă Finn. O zări pe Peyton și miji ochii.

– Tu...

– Nu scoate un cuvânt, izbucni Finn. Doar ascultă. Vreau să îmi dai permisiunea să îți verific mașina.

– Nu.

– Bine, atunci așteptăm mandatul, iar tu vei sta aici până îl primim.

Cu pumnii încleștați, Bridget spuse:

– Nu mă sperii.

– Nu? O să o fac.

– Poftim?

– Știu că ți-ai ajutat prietenii, pe Albertson și Parsons. Dacă găsesc armele alea în mașina ta, la tine acasă sau oriunde în apropierea ta, știi câți ani de pușcărie vei primi? Transporți arme...

– Ba nu. Nu transport arme.

– Le vom găsi, iar când o vom face, tu vei încasa lovitura. Glasul i se înăspri, iar Finn se apropie și mai mult de ea. O să îți percheziționez mașina. Vrei să o fac acum sau când sosește mandatul? Chiar nu îmi pasă cât de mult durează. Am toată ziua și toată noaptea la dispoziție, iar tu nu pleci nicăieri.

– Și setul ăsta de chei? o întrebă el, arătându-i cheile din biroul lui Drew.

Bridget deveni albă ca varul.

– Nu sunt cheile mele.

Finn apăsă butonul de alarmă, iar Bridget tresări. Îl apăsă din nou ca să o oprească.

– Voiai să intri în biroul lui ca să iei cheile astea.

– Eu le-am lăsat acolo.

– Dacă nu începi să cooperezi, îți promit că nu te vei duce acasă în seara asta. Mă asculți? Cu cât aștept mai mult, cu atât voi fi mai

puțin binevoitor. De fapt, poate ar trebui să te arestez preventiv chiar acum.

– Așteaptă, te rog, îl imploră Bridget. Vreau să cooperez. Îmi poți verifica mașina, dar te rog să înțelegi că doar ajutam niște prieteni.

Finn descuie mașina și portbagajul și găsi două puști cu lunetă. Nu le atinse.

– Unde este pistolul?

Bridget încercă să se ferească de furia lui...

– Nu știu...

– Ba da, știi. Unde este? Finn nu ridică vocea, dar veninul din tonul lui o îngrozi.

– La niște prieteni. Am promis că nu spun nimic, zise ea.

– Lasă-mă să îți spun ce ți-au făcut acești așa-zișI prieteni. Tu ești cea care are arme furate în mașină, arme care au fost folosite într-o tentativă de omor. Totul cade asupra ta, Bridget. Tu te duci la fund pentru asta. Crezi că prietenii tăi vor recunoaște? Poate vor veni să te viziteze la închisoare, deși mă îndoiesc de asta.

– Eu doar...

Finn făcu un pas înapoi.

– Agent Hutton, citește-i drepturile și pune-i cătușele.

Oricât de imposibil îi era lui Peyton să accepte, începea să îi pară rău pentru Bridget. Femeia începuse să plângă și încerca să înțeleagă ce i se întâmplă.

– Nu credeam că fac ceva greșit, se văita ea.

– Ba da, știai ce faci și știai că e greșit. Termină cu văicărelile. Singurul mod prin care ai putea scăpa de o sentință de treizeci de ani, spuse el, inventând cifra ca să o sperie și mai tare, este să îi denunți pe Albertson și Parsons. Ne spui tot ce știi și îți va fi mult mai ușor.

– A fost ideea lui Rick Parsons și a lui Eileen. Drew este nevinovat, spuse ea.

– Nu mai minți pentru el.

– El nu ar răni pe nimeni, niciodată.

– Nici măcar pe tine?

– Normal că nu. Mă iubește.

– Te va iubi și când vei fi în închisoare? o întrebă Finn. Nu, își va vedea de viața lui, iar tu vei fi deja bătrână când vei ieși.

– Dar mi-a spus că mă iubește. Vrea să se însoare cu mine de îndată ce va deveni directorul companiei. Nu pot să merg la închisoare. Te rog..., îl imploră ea. Nu pot.

– Atunci spune-ne adevărul.

– Ai vorbi cu judecătorul? întrebă ea disperată.

– Sigur, spuse el.

– Aș putea primi imunitate?

Finn ridică din umeri.

– Nu știu.

Peyton fu surprinsă că Bridget nu ceru un avocat. Se aștepta să o facă după ce i se citiră drepturile, dar era prea speriată de amenințările lui Finn ca să mai gândească limpede.

– Te pot ajuta, spuse Bridget printre suspine.

Înainte ca Finn să o întrebe dacă ar fi dispusă să depună mărturie împotriva prietenilor ei, Bridget spuse:

– Trebuie să mă întâlnesc cu ei diseară, la nouă.

– Cu cine?

– Cu Drew și Parsons. Vor să ia puștile și să le ascundă.

– Ce i-a făcut să ia decizia asta acum? întrebă Hutton.

– Cheile din birou. Drew s-a gândit că îți vei da seama că nu sunt ale lui și apoi te vei întreba de ce avea el cheile mașinii mele. Voia să fie precaut.

– Unde te întâlnești cu ei? o întrebă Finn.

– La Benton State Park. Parcul este închis noaptea, dar Drew știe o intrare prin spate.

– Știai că vor să o ucidă pe Peyton. Nu era o întrebare.

Bridget îi aruncă o privire lui Peyton înainte să răspundă.

– Da, i-am auzit vorbind, dar mi-a fost teamă să le spun că am auzit. Drew e destul de temperamental, adăugă ea.

– Ai fi putut să te duci la poliție, spuse el. Faptul că nu ai făcut-o complică lucrurile pentru tine.

– Voi depune mărturie împotriva lor, dar vreau o înțelegere, se bâlbâi Bridget. Și vreau un avocat, unul bun.

Ea credea că Finn îi putea face rost de unul?

Finn primise destule informații de la ea cât să știe că îi putea înfunda pe nenorociți. Acum voia să aibă o discuție și cu Cosgrove, iar odată ce termina cu el, era convins că și fostul soț al lui Mimi avea să depună mărturie împotriva prietenilor lui.

Lane îi anunță că le fusese aprobat mandatul de percheziție pentru casa lui Bridget. Fu extrem de bucuros să vadă armele și, după ce le luă cu grijă din mașina ei, le puse în portbagajul lui ca să le ducă la laborator. Finn și Hutton deja le făcuseră fotografii cu telefoanele.

– Te duci la întâlnirea cu Parsons și Albertson diseară, nu-i așa? îl întrebă Peyton.

Finn încuviință din cap.

– O să fim acolo, o să îi așteptăm, spuse el, punându-și brațele pe umerii ei. Te distrezi? o întrebă Finn. Eu da.

– Ce facem acum?

– O să o ținem pe Bridget departe de ei, o ducem în Minneapolis. Într-un oraș mic ca ăsta veștile circulă repede și nu vrem ca Albertson să afle ceva. Hutton va sta cu ochii pe Cosgrove. După ce îi prindem pe Albertson și Parsons, îl ridicăm și pe el. Îl fac eu să vorbească.

– Ești teribil de sigur pe tine, agent MacBain.

– Normal că sunt.

– Vei fi ocupat tot restul zilei. Ce vrei să fac? Mi-ar plăcea să ajut.

– Vreau să mergi în Minneapolis cu Lane și să aștepți acolo. După ce se termină totul, te poți întoarce în Dalton. OK?

– Nu, vreau...

– De fapt, nu a fost o întrebare, iubito. Îți spun ce vreau să faci. Trebuie să te știu în siguranță.

– Aș putea să fiu în siguranță și aici, dacă stau departe de ei.

– Nu, spuse Finn.

Peyton nu voia ca el să își facă griji și pentru altceva.

– Bine. Dar promite-mi că o să ai grijă.

CAPITOLUL 34

Finn și Hutton porniră devreme spre parc în acea după-amiază, ca să găsească cele mai bune ascunzători și să îl aștepte pe Albertson. Sperau ca Parsons să fie cu el. Bridget le spusese că ea urma să ajungă la foișorul numărul doi la ora nouă și să îl aștepte pe Drew, indiferent cât de mult avea să dureze. Recunoscuse că dacă el îi spunea să îl aștepte până dimineață, ar fi făcut-o.

Primul foișor pe lângă care trecură era așezat în mijlocul unui petic de pământ destul de mare cât să găzduiască un teren de baseball. Zona era plată și pustie, fără vreun copac sau un tufiș la vedere. Foișorul numărul doi era mai ascuns. O parte era deschisă spre drum și avea un spațiu verde destinat corturilor, dar celelalte trei părți erau ascunse de copaci deși și tufișuri. Erau multe locuri unde se puteau ghemui și aștepta, dar și unde se puteau ascunde Albertson și Parsons.

După ce studiară zona și se întoarseră la mașină, Hutton spuse:

– Am putea să parcăm în spatele stâncii ăleia, arătând spre un dâmb la câteva sute de metri distanță. Nu ne vor vedea mașina decât dacă pleacă în recunoaștere. Ce crezi, Finn? Vor fi precauți sau încrezuți? Eu cred că vor merge direct la mașina lui Bridget. Nu cred că se vor strecura pe aici. Sunt destul de siguri pe ei.

Finn fu de acord.

– Vom fi pregătiți pentru orice. Albertson nu va ști că este încolțit.

– Parsons e conștient că va merge din nou la închisoare. Pun pariu că se va împotrivi dacă nu îl punem la pământ înainte să aibă timp să reacționeze.

– Este o comunitate mică și veștile se împrăștie rapid. Dacă Albertson știe că Peyton este aici, este posibil să vrea armele alea ca să încerce din nou să o omoare.

– Crezi că știe că întâlnirea cu avocații a fost anulată?

– Nu anulată, reprogramată. Peyton i-a spus lui Erik că are și ea un avocat și că el nu poate ajunge aici până mîine. I-a fost anulat zborul în ultima clipă.

– Doi agenți sunt pe drum. Vor veni direct aici. Unul din ei poate aduce SUV-ul lui Bridget.

– Ne-ar prinde bine puțin ajutor.

– Vrei să mai dăm o tură pe aici?

– Da, haide.

Petrecură restul zilei plănuind operațiunea, apoi se întoarseră în parc pe la ora șapte. Se întâlniră cu cei doi agenți noi și le povestiră planul.

Era frig și umezeală. Finn se ghemui pe partea dinspre sud a foișorului, bine ascuns de tufăriș. Nu se mișcă și nu scoase nici un sunet în timp ce aștepta. Timpul se scurgea încet. Se gândi la Peyton și la cum îi schimbase ea viața. Avea un suflet așa de frumos. Iar corpul ei era al naibii de perfect, se gândi el, zâmbind. Îi adora simțul umorului și determinarea de a face ceea ce era corect. Iubea totul la ea, chiar și când îl enerva și îl făcea să vrea să își smulgă părul din cap. Da, o iubea și atunci. Doamne, trebuie să dea cumva de cap situației.

Trebuia să se ocupe de logistică. Urma să facă multe călătorii pentru FBI cu Ronan. În nici un caz nu se vor stabili în Dallas, așa că probabil avea să fie numit la biroul din D.C. o vreme, dar casa lui putea fi alături de Peyton, în Bishop's Cove, cel puțin pentru un an, chiar mai mult, spera el. Stațiunea era destul de accesibilă de la aeroport. Gândul la Peyton îl relaxa și îl încălzea.

Parcul fusese închis odată cu apusul soarelui, dar Finn găsise drumul din spate fără vreo poartă care să blocheze intrarea. Era aproape de ora nouă când mașina lui Bridget fu adusă. Din cauza geamurilor fumurii și a orei târzii, șoferul nu se vedea, dar Finn știa că agentul era ghemuit pe scaun, cu pistolul pregătit. Parcă SUV-ul și lăsă motorul pornit și farurile aprinse. Toți agenții aveau căști, așa că puteau comunica între ei. Hutton fu primul care văzu mașina intrând în parc.

– E timpul pentru spectacol, șopti el.

Finn se pregăti. SUV-ul luă curba și intră în raza lui vizuală. Aceeași marcă, aceeași culoare ca a lui Bridget. Nu avea loc lângă mașina ei din cauza agentului care o parcase astfel dinadins. Puteau fie să oprească mai departe în lateralul ei, ceea ce îi aducea mai aproape de Hutton, fie să parcheze în spate.

Albertson era la volan. Lăsă motorul pornit, claxonă o dată, apoi ieși din mașină. Agentul din mașina lui Bridget își dădu seama că era un semnal și apăsă butonul care deschidea portbagajul.

Crăciunul a venit mai devreme, își spuse Finn, pentru că nu doar Parsons era cu el, ci și Eileen. Ieșiră cu toții din mașină, iar Eileen strigă la persoana despre care credea că este Bridget în timp ce mergea spre SUV-ul ei.

– Este adevărat, Bridget? Nemernica aia de Peyton Lockhart vrea să ne dea în judecată pe mine și pe Drew? Am auzit de dimineață și nu mi-a venit să cred. Se opri lângă portbagaj.

Drew îl deschise.

– Unde naiba sunt pușlile mele? Ai mutat...

Parsons îl văzu pe Hutton venind și o luă la fugă. Dându-și imediat seama de ceea ce se petrece, dădu să își scoată pistolul, dar Hutton îl puse la pământ înainte să poată trage.

Soții Albertson fură imediat înconjurați. Eileen urla înjurături în timp ce i se puneau cătușele, iar Drew rămase perfect nemișcat. Era furios, dar nu încercă să fugă. În secunda în care Finn merse spre el să îi pună cătușele, atacă. Finn nici că putea să fie mai bucuros, pentru că astfel putu în sfârșit să îl lovească pe nenorocit. Se simți grozav făcând-o. Voia să îl lovească din nou și apoi să meargă după Parsons, dar, în schimb, le citi drepturile.

– L-am imobilizat fără prea mult efort, spuse Hutton.

– Pistolul ăla nu e al meu, spuse Parsons când îl văzu pe Hutton ridicându-l de pe pământ. Sunt nevinovat.

Sceptic, Finn îl întrebă:

– Doar s-a întâmplat să cadă din pantalonii tăi?

Hutton scutură din cap, împingându-l pe Parsons spre mașina lui.

Lovitura cu pumnul primită de la Finn îl lăsă pe Drew gâfâind, aplecându-se și luptându-se să respire.

– N-o să scapi cu asta, spuse el gâfâind. Îmi cunosc drepturile. Nu am făcut nimic greșit.

– A, da? spuse Finn. Spune-le asta femeilor pe care le-ai hărțuit. Și mai bine, spune-le-o noilor tovarăși pe care ți-i vei face la închisoare. Se vor distra copios în timp ce îți vor arăta cum e să te simți neajutorat și captiv.

Eileen plângea.

– Totul este numai din cauza ei, a tipei ăleia, Peyton. Ea a stricat totul. Este numai vina ei. Ar fi trebuit să o ucizi, Drew.

Da, Peyton le distrusese viețile.

Un alt motiv să fie mândru de ea, se gândi Finn.

În dimineața următoare, Randolph Swift îi primi pe Peyton și Finn în biroul lui. Se ridică atunci când intrară și se grăbi să le strângă mâinile. Erik era cu el.

– Mă bucur să te cunosc în sfârșit, îi spuse Randolph lui Peyton. A fost o săptămână nebună. Am auzit totul despre arestări. Nu cred că trebuie să ne mai facem griji că Drew vrea să ne dea în judecată prea curând.

Ușa se deschise și două tinere intrară. Zâmbeau, dar timid. Randolph le făcu semn să se apropie.

– Ele sunt două angajate noi, începu el. De fapt, au lucrat aici pentru puțin timp, sub supravegherea lui Drew și au plecat, dar acum s-au întors.

Peyton știa ce însemna asta.

– A fost o perioadă groaznică pentru ele, continuă Randolph. Voi încerca să mă revanșez dacă este posibil, iar ele vor scrie noi instrucțiuni pentru companie. April va lucra la resurse umane, înlocuind-o pe angajata care primea ordine de la fiica mea, iar Maria va fi coordonator la producție.

– Aceasta va fi din nou o companie bună, le promise Erik. Voi începe să lucrez aici din iunie.

– Ești la doctorat? întrebă Finn.

– Da, încă o lucrare și am terminat.

Peyton se rușină puțin când cele două femei îi mulțumiră pentru tot ce făcuse pentru ele.

– Chiar nu am făcut mare lucru, protestă ea.

– O, ba da, spuse April. L-ai demascat pe Drew Albertson. Dacă nu ai fi făcut asta, nu am mai fi aici acum.

Erik făcu un pas în față.

– Dacă ne scuzați, aș vrea să le arăt acestor domnișoare birourile lor.

După ce plecară, Randolph îi rugă pe Finn și Peyton să ia loc.

– Dacă nu vă deranjează, aș vrea să vorbesc cu voi despre fiica mea și soțul ei. O tristețe profundă i se citi în ochi pe măsură ce continuă. Nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru toată supărarea pe care au cauzat-o. Știu că trebuie să îmi asum o parte din vină.

Randolph văzu că Peyton era pe punctul de a protesta, așa că ridică mâna să o oprească.

– Nu, nu, este adevărat. Dacă nu aș fi fost atât de distras după moartea dragei mele Miriam, mi-aș fi putut da seama de ceea ce se întâmpla. Știam că Eileen poate fi egoistă uneori, dar habar nu aveam că ambiția ei sau obsesia pentru Drew Albertson o puteau duce în extrema asta. Se întoarse spre Finn. Ce se va alege de ei? îl întrebă el.

– Sunt convins că Drew va petrece ceva vreme în închisoare, la fel și Parsons. Cei de la laborator le-au găsit amprentele pe arme și este doar o chestiune de timp până când raportul balistic va arăta că cel puțin una dintre ele a fost folosită în tentativa de omor. Bridget Dawson și Don Cosgrove cooperează cu noi. Mărturiile lor ne vor ajuta să obținem o condamnare.

– Cosgrove? întrebă Randolph. Ce treabă a avut el cu asta?

– A fost alibiul lui Drew și al lui Parsons. Când au fost toți trei în presupusa excursie la pescuit, el a mers singur și a făcut să pară că ei au fost cu el, când, de fapt, ei se aflau în secret în Florida.

– Și ce se va întâmpla cu fiica mea? întrebă el îngrijorat.

– Nu știu să vă spun, răspunse Finn. Este posibil să facă închisoare pentru rolul pe care l-a avut în toată situația sau judecătorul ar putea fi blând cu ea, dacă va fi de acord să coopereze.

– Mă tem că Eileen nu a fost niciodată o persoană foarte cooperantă, recunoscu el. Poate că asta o va face să se răzgândească.

Imaginea lui Eileen în parc, țipând că Drew ar fi trebuit să o ucidă pe Peyton, îi trecu lui Finn prin cap. Știa că nu existau șanse prea multe ca Eileen să devină persoana la care spera Randolph, dar nu se îndura să îi distrugă speranțele tatălui ei.

– Este posibil, spuse el.

Capitolul 35

Peyton și Finn erau bucuroși să fie înapoi în Bishop's Cove. Sosiră târziu în acea noapte, căzură epuizați în pat și totuși găsiră energie ca să facă dragoste.

În ziua următoare, stațiunea fremăta. Oriunde privea Peyton, erau oameni care munceau. Camioane cu ciment așteptau să toarne noile trotuare în acea după-amiază. În drum spre birou, ea și Finn se întâlniră cu un arhitect și cu doi ingineri, care se ocupau cu planurile pentru noul complex de înot. Când Len voia ca ceva să fie gata, îl voia gata imediat. Christopher îi spusese lui Peyton că aștepta să primească permisiunea de construcție și era pregătit să dea startul lucrării. Curios, Finn îi însoți să vadă exact unde urma să fie piscina.

Lucy era în sala de conferințe, înconjurată de mostre de materiale. Comandase toată mobila pentru bungalouri și acum selecta alte mărunțișuri. Spera să aibă cel puțin trei noi unități pregătite de oaspeți în două săptămâni, dacă totul sosea la timp. Nimic nu sosise vreodată la timp din ce comandase Lucy, dar era decisă să rămână optimistă.

După ce Peyton îi povesti cele întâmplate în Dalton, Lucy fu atât de uimită, încât se trânti într-un scaun, fără să își dea seama că se așezase pe o grămadă de cataloage cu materiale.

– Chiar s-a terminat totul? întrebă ea.

– Da, o asigură Peyton.

Apoi voia să le spună lui Lars și Mimi. Îl chemă pe Lars în biroul lui Mimi, ca să poată auzi amândoi veștile. Primi cam o sută de întrebări de la ei, și Peyton fu nevoită să le răspundă la toate, așa că nu omise nici un detaliu.

Mimi nu-și putuse ascunde mulțumirea că fostul ei soț era implicat.

– Oamenii proști fac lucruri prostești, remarcă ea. Dacă știa că veneau aici ca să te rănească, ar trebui să stea mult timp în închisoare. Mă bucur că am scăpat de el.

Lars se ridică în picioare.

– Mai bine m-aș întoarce la restaurant. Deja îl calc pe nervi pe chef Geller. Mi-a spus că dacă îi mai pomenesc o dată de sardine, mă va lovi cu o oală. Râse și continuă: știu că o va face. O surprinse pe Peyton, sărutând-o pe obraz. Îmi place aici.

– Ar trebui să îl întreb pe Christopher dacă vrea să se uite peste raportul meu săptămânal, spuse Mimi.

Peyton ieși din birou împreună cu ea. Spuse ceva amuzant, apoi Mimi râse în timp ce luă colțul și se lovi de Len. El o prinse de umeri ca să nu cadă, apoi făcu un pas înapoi.

– Bună, spuse el cu accentul lui sudic.

Peyton făcu rapid prezentările. Cu cel mai fermecător zâmbet, Len spuse:

– Cum te simți aici?

Cu o mână în șold, Mimi îl privi și răspunse:

– Mă simt foarte bine.

Len îi bloca ieșirea, stând acolo și rânjind la Mimi. Ea tot aștepta ca el să se dea din drum, dar Len nu părea tentat să se miște, așa că Mimi se strecură pe lângă el. Când Len se întoarse să o privească îndepărtându-se, Peyton îl bătu ușor pe braț ca să îi atragă atenția.

– Mă bucur să te văd, începu ea. Nu te așteptam înainte de două săptămâni.

– Mi s-a schimbat programul, spuse el, îndreptându-și umerii. Și am vorbit cu Christopher despre Debi. Haide, Peyton. Să mergem să vorbim cu Lucy.

În timp ce mergeau, Len îi șopti:

– Mimi e căsătorită?

– Nu, este disponibilă, îi spuse Peyton.

– E năbădăioasă, spuse el.

– Da, este, fu Peyton de acord.

Intrară în sala de conferințe și închiseră ușa în urma lor. Lucy dădu câteva cataloage la o parte pentru ca ei să se poată așeza.

– Acum, despre Debi, începu Len.

Lucy și Peyton schimbară rapid priviri. O altă șansă? se întreba Peyton. Oare Len avea să le ceară să o primească din nou în stațiune? Ea chiar nu credea că mai are energie pentru încă o rundă.

– Am vorbit cu Christopher şi am avut o discuţie lungă cu Scott Cassady. A recunoscut că făcuse o înţelegere cu Debi să îi plătească un procent dacă ea îl ajuta să pună mâna pe staţiune. Dar a insistat că Debi l-a căutat şi i-a propus ideea. A mai spus şi că nu ştia nimic despre vreun act de vandalism. Nu o să merg în instanţă, dar l-am avertizat şi nu cred că veţi mai avea probleme cu el.

– Ce vrei să faci în privinţa lui Debi? întrebă Lucy. Dacă vrei să se întoarcă înapoi aici, cred că am putea... Se opri din vorbit când văzu scânteile de furie din ochii lui Peyton.

– Nu, am vorbit cu tatăl ei. Brian nu ştia ce scuze să mai găsească pentru comportamentul fiicei lui. I-am spus că ar trebui să o lase pe Debi să se întoarcă acasă şi că Bishop's Cove nu e un loc potrivit pentru ea. I-am spus că ar trebui să stea cu el până găsesc un alt proiect potrivit în care să se implice. Nu va mai exista un alt proiect, spuse Len chicotind. Am vrut doar să scap de fratele meu. Mă întreb cum se va descurca cu Debi acolo.

– I-ai spus de pagubele pe care le-a făcut aici? întrebă Lucy.

– Nu, şi nici nu am de gând. Nu vreau să îi spuneţi nici voi ceva.

Gata cu Debi. Lui Peyton îi venea să ţopăie de bucurie.

– Mai am un anunţ de făcut, spuse el. E vorba despre înţelegerea pe care am făcut-o cu voi despre staţiune. M-am răzgândit.

Peyton simţi cum îi stă inima în loc. O privi pe Lucy şi îşi dădu seama că şi ea simţea la fel. Erau aici de doar trei luni, dar era evident că nu aveau să reuşească să scoată un profit de douăzeci la sută în decursul anului. Avuseseră prea multe piedici care întârziaseră deschiderea. Puteau la fel de bine să recunoască situaţia şi să îşi accepte eşecul.

– Am hotărât că staţiunea vă aparţine, continuă Len.

– Îmi pare foarte rău, unchiule Len, spuse Peyton. Ştiu că tu... Stai. Ce ai spus?

– Am spus că staţiunea este a voastră de la sfârşitul anului şi nu trebuie să faceţi profit de douăzeci la sută. S-au întâmplat prea multe lucruri care nu au depins de voi. În plus, chiar mi-ar plăcea să construiesc centrul de înot, iar asta va lua ceva timp. M-am uitat la ce aţi realizat până acum şi, trebuie să vă spun că, în ciuda tuturor obstacolelor, aţi făcut o treabă bună. Cred că staţiunea rămâne pe mâini foarte bune.

O privi pe Lucy, apoi adăugă:

– Mai ales dacă este şi Christopher aici să vă ajute. Bătând din palme şi frecându-şi mâinile ca să finalizeze oferta, spuse: Deci, ce spuneţi? Sunteţi de acord?

Peyton şi Lucy răspunseră în acelaşi timp, cu acelaşi entuziasm:

– Da!

Peyton aşteptă până seara ca să îi dea veştile lui Finn. El se pregătea să plece şi avea să se întoarcă în săptămâna următoare, ca să meargă să cumpere un inel de logodnă.

Îi sunară pe părinţii lui ca să le dea vestea căsătoriei, apoi îi sunară şi pe părinţii ei şi vorbi cu tatăl lui Peyton, care fu încântat.

– O să o las pe Peyton să îi spună mamei, zise el şi îşi strigă soţia, care veni la telefon un minut mai târziu.

Salutul ei fu previzibil:

– Ai cunoscut pe cineva?

Wow, se gândi Peyton. Odată ce se căsătorea nu avea să mai audă întrebarea aceea.

– Mă mărit...

– Nu mă mai tachina...

– Mamă, este adevărat. Finn MacBain m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

– Finn? Finn al nostru?

– Da, Finn al nostru.

– Şi vă căsătoriţi?

Peyton acoperi telefonul cu mâna.

– Cred că este şocată, îi spuse ea lui Finn.

Mama ei vorbi de parcă toată greutatea lumii fusese ridicată de pe umerii ei.

– O, slavă Domnului. În sfârşit.

– Mamă...

– În sfârşit s-a întâmplat.

Din nou cuvântul ăla.

– Mamă...

– Sunt foarte fericită. Trebuie să organizăm o nuntă.

– Dacă Finn este de acord, mi-ar plăcea să ne căsătorim aici, în Bishop's Cove.

– În sfârşit. Nu îmi vine să cred.

– Mamă, tot aşa vorbeşti şi cu Lucy şi Ivy?

– Sunt foarte fericită.

– Ne auzim în curând. Te iubesc.

Peyton închise telefonul, se întoarse spre Finn și spuse:

– E fericită.

Iar aceasta era cea mai modestă afirmație a anului.

Peyton se așeză pe pat și îl privi pe Finn făcându-și bagajul.

– Ce părere ai de o nuntă mică la o biserică din Port James și petrecerea aici? Ne-am putea căsători la anul.

Finn scutură din cap, lăsă baltă cămașa pe care o împăturea și se așeză lângă ea.

– Nu aștept un an. Da, ne putem căsători aici, dar nu la anul. Ce spui de luna viitoare?

Peyton se așeză pe genunchii lui și îl îmbrățișă.

– Șase luni.

– Nu, luna viitoare.

– Vara asta, atunci. Peyton îl sărută pe gât ca să îl distragă.

Finn fu în sfârșit de acord. Avea să fie o nuntă de vară.

– Îți amintești cum te opuneai căsătoriei?

Finn o îmbrățișă.

– Da, îmi amintesc. Dar să mă căsătoresc cu tine... De-abia aștept să devină legal. Atunci vei fi a mea.

Va fi a lui? Finn nu știa? Mereu fusese a lui.

EPILOG

Un an mai târziu

Marea deschidere a Centrului Acvatic Bishop's Cove se transformă într-o petrecere de pomină. Hotelul și toate bungalourile erau ocupate până la refuz de familie și prieteni, care își rezervaseră locurile cu luni bune înainte. Tinere speranțe olimpice veniseră de asemenea, dar și antrenori renumiți. Cu toții știau cine este Finn.

Prin vot unanim, se decise că unchiul Len avea să deschidă oficial centrul. Cupola de culoarea cromului ascundea frumoasa piscină. O mulțime imensă se adună să îl vadă pe Len. Majoritatea bărbaților și femeilor erau în costume de înot și așteptau nerăbdători să sară în apa rece. Len nu era adeptul discursurilor. După ce le ură bun-venit tuturor, apăsă un buton și cupola prinse viață. Părțile laterale se deschiseră larg, apoi dispărură într-un canal îngust, care apoi se închise.

Toată lumea aplaudă și râse. Finn se ridică să privească festivitățile.

Terasa de lângă piscină era împodobită cu buchete colorate de flori, așezate pe piedestaluri înalte, și două mese încărcate cu mâncare stăteau în margini opuse. Dincolo de ele, așezate pe peluza îngrijită frumos de grădinari, erau mese rotunde, cu scaune, toate acoperite cu pânză albă, așteptându-i pe oaspeți să se așeze. Majoritatea erau în piscină acum.

Tinerii căsătoriți, Christopher și Lucy, nu păreau să se poată desprinde unul de celălalt. Finn îi înțelegea. El și Peyton erau căsătoriți de nouă luni și tot voia să o strângă în brațe tot timpul.

Lângă una din mese, Lars inspecta minunatele creații – toate cu temă acvatică – și radia de mândrie.

Peyton era de partea cealaltă a piscinei, vorbind cu câțiva dintre colegii din marină ai lui Beck.

Frații lui Finn, Tristan și Beck, îl văzură încruntându-se și veniră lângă el.

– Care e problema? îl întrebă Beck în șoaptă.

Finn dădu din cap spre Peyton și cei doi bărbați de lângă ea.

– Tipii ăia îi fac ochi dulci soției mele.

– Hei, ai o soție tare. Trebuie să te aștepți ca bărbații să observe asta, spuse Beck.

– Da? Ar trebui să observe că poartă verighetă și să o lase în pace.

Tristan râse.

– Nu cred că ai de ce să îți faci griji. Peyton este îndrăgostită de tine, Dumnezeu știe de ce, spuse el, scanând mulțimea cu privirea. A văzut-o cineva pe soția mea?

– Acolo, lângă fântână, spuse Beck chiar înainte să o vadă pe Ivy și plecă de lângă frații lui.

Finn auzi hohotele de râs din spatele lui și se întoarse. Len și Mimi se distrau. Mimi tocmai spusese ceva amuzant, iar Len arăta ca un elev prostuț.

Era ceva în apă? se întrebă Finn. Acum putea să vadă reclama: Veniți la Bishop's Cove și îndrăgostiți-vă. Cu siguranță, el o făcuse. Nu, nu era tocmai adevărat. Se întâmplase când stătea în fața bisericii, la nunta lui Tristan. Ea mersese spre el și îl privise în ochi, iar Finn fusese pierdut.

Peyton veni lângă el, își puse brațele pe după gâtul lui și îl sărută.

– Tipii ăia din marină sunt sălbatici, spuse ea.

– Știu să se distreze.

Un tânăr pe nume Elliott veni spre el, însoțit de unul dintre antrenorii pe care Finn îi întâlnise mai devreme îl însoțea. Apoi, Beck și alți doi colegi de-ai lui li se alăturară. Ceva se întâmpla, pentru că Beck avea rânjetul ăla diavolesc pe față.

– Ce-ai spune de o întrecere cu noi? îl întrebă Beck. Doar două ture.

– Cu care noi?

– O parte din echipă este aici, spuse Elliott. Mergem la naționale în curând.

Finn scutură din cap.

– Nu prea cred.

Elliott îi aruncă o privire lui Beck, care încuviință, apoi se întoarse cu spatele la Finn.

– Acum nu mai poți, de când ai îmbătrânit?

– Ai de gând să îl lași să te facă bătrân? vru Beck să știe.

– Probabil că nu ai mai intrat într-o piscină de când ai câștigat medaliile alea, nu-i așa? îl întrebă Elliott.

Finn o privi pe Peyton, care îi zâmbi și ridică din umeri.

– Bine, spuse el. Două ture.

Când înotătorii îi văzură la start, se grăbiră să iasă din piscină ca să urmărească întrecerea.

Tristan fu desemnat să dea semnalul de pornire. Strigă „Start!", iar băieții tăiară apa ca săgețile. Oamenii începură să își aplaude favoriții.

Peyton îl văzu pe Finn scufundându-se, dar acum nu-l mai vedea din cauza valurilor pe care le produceau ceilalți. Mulțimea o înghesui, iar ea fu nevoită să se strecoare pe lângă un cuplu din fața ei ca să vadă înotătorii făcând întoarcerile. Deodată, urale asurzitoare izbucniră printre cei prezenți. Peyton se întoarse și îl văzu pe Finn îndreptându-se spre sosire, lăsându-și rivalii în urmă, pe la jumătatea piscinei. Ușor plictisit, ieși din apă, o căută cu privirea pe Peyton și zâmbi.

Tot un șmecher și un expert, își spuse Peyton și râse.